MAURO RACCASI

DOMNIA LUI CONAN

POLIROM

MAURO RACCASI

DOMNIA LUI CONAN

Traducere din limba italiană
de GEO VASILE

Scriitor, jurnalist şi scenarist italian, Mauro Raccasi s-a născut în 1959, la Parma. Şi-a obţinut diploma în Economie la Institutul IFOR de la Universitatea Bocconi din Milano şi a lucrat în domeniul managementului, în afara Italiei. Însă celebritatea i-a adus-o tetralogia istorică din care fac parte aşa-numitele „romane celtice”: *La Spada del Druido* (2004), *Il Regno di Conan* (2005), *I Guerrieri dei Fiordi* (2007) şi *Il Guerriero di Stonehenge (Luptătorul de la Stonehenge;* Polirom 2006). Raccasi consideră că marca romanelor sale constă în regula celor trei „a“: acţiune, aventură şi… amor. Şi, într-adevăr, romanele sale se bucură de succes peste tot în lume.

Domnia lui Conan a început sub semnul înţelepciunii şi al puterii. Druizii insulei Toraigh, singurii care mai cunosc, alături de Conan, secretul comorilor din regatul Inis Fail, au fost cu toţii răpiţi de forţe necunoscute. Alături de prietenii săi credincioşi, de arhidruidul Cathbad şi de puternicul şi blândul Magmor, Conan „Străinul” îşi lasă acasă gemenii abia născuţi şi pe frumoasa Gwynedd, proaspăta lui soţie, şi pleacă în căutarea duşmanilor poporului său. Cum va reuşi el să păstreze unitatea regatului Toraigh, cum vor fi salvaţi conducătorii spirituali ai poporului fomorian? Îşi va învinge oare Conan duşmanul de moarte, Morc? Iată ce vom afla urmărind firul unei poveşti pline de aventuri şi eroi, tărâmuri magice şi fiinţe nepământene cum numai în poveştile de altă dată mai putem găsi.

CUPRINS

Capitolul 1

— Nu mai e nimeni în viaţă, Fergus… Nimeni, înţelegi? Spunând acestea, Leher, cel mai viteaz luptător al clanului Nemed, îşi trase sufletul după fuga care-l făcuse să-şi dea sufletul. Era terminat, iar din pricina gerului răsuflarea i se transformase în gheaţă pe barbă şi în jurul gurii. Pieile groase de lup pe care le purta erau pătate de sânge închegat. Îi făcuse fărâme. Cu ghearele alea pe care le avea în loc de mâini. Glasul îi tremura de groază; căzu în genunchi scuturat de friguri, istovit de alergătură şi de conştiinţa de a fi scăpat cu viaţă. Simţi cum îl părăsesc puterile. Braţele îi căzură pe lângă corp şi bărbia îi atinse pieptul. Nu ştiu ce fel de creatură să fi fost. Nimeni nu a mai văzut până atunci un astfel de monstru negru care să smulgă inima leşurilor. Cred că le-a rupt în bucăţi şi apoi le-a devorat…

Călăreţul din faţa lui trase fără să vrea de hăţuri: o reacţie instinctivă în faţa unei frici atroce. Calul necheză scoţând aburi; ochii lui Fergus din clanul Nemed se holbară peste poate, căutând să-şi ascundă frica în faţa oamenilor săi. Era vorba despre cel mai bun războinic al său; nu întâmplător era singurul supravieţuitor din mica patrulă de iscoade. Şi cu toate că era cel mai bun, iată-l acum doar o întruchipare a fricii.

— Nu te poţi pune cu un strigoi de pe tărâmul Sidhe, Fergus, icni soldatul răscolit de groază. Nici măcar tu, mai reuşi el să spună înainte de a vărsa peste primii ghiocei şi flori de şofran care pătau mantia de zăpadă de-acum deja topită.

Întreaga pădure fremăta. Fugiseră până şi ultimele animale.

În desiş, doi ochi injectaţi de sânge observau prăpădul care tocmai fusese săvârşit, în timp ce resturile dezmembrate ale celor care fuseseră nişte războinici atârnau din crengi, lăsând să picure din ele un lichid

stacojiu în mijlocul acelei duhori de moarte şi excremente.

Se retrase, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat pe deplin seama. Făcu un pas înapoi, şi apoi încă unul. Se împiedică şi căzu lovindu-se de un trunchi. Totul se învârtea în jurul acelei scene, căci acum totul era real. Nu fusese o halucinaţie. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi rămase aşa ore-n şir, până ce gerul nopţii îl sili să se mişte pentru a găsi ceva de mâncare şi un adăpost. Când mirosul focului de turbă îi dădu de veste că nu departe de-acolo se afla un sat, luă hotărârea.

Capitolul 2

Înaintând prin muşchi şi erică, ajunse pe culmea dealului, unde simţi în vânt miros de salcâmi. Calul abia se dădu într-o parte, şi Conan se sprijini în şa. Soarele dintâi, după sărbătoarea primăverii *Beltain,* mângâia nesfârşita întindere a plajelor de pulbere de la poalele promontoriului, dar mai ales încălzea oasele, vestind sosirea verii. Ar fi vrut ca acele clipe să se oprească-n loc pentru totdeauna, departe de stâncile jilave, negre şi reci de pe insula Toraigh, care se înălţa dincolo de braţul de mare din faţa lui, încă învăluită în ceaţa ca o manta de pânze de păianjen, ţesută de creaturile vrăjite ale pădurilor. Închise ochii şi gândurile îi alergară spre Inis Fail, spre pământul blând şi verde pe care-l lăsase în urmă, spre chemarea pe care o simţea în el asemenea cântecului fredonat de Murdhuacha, creaturi pe jumătate femei, pe jumătate peşti. Un pământ care încă îi ascundea taina viitorului său. Un viitor legat prin absurd chiar de trecutul său necunoscut. Nimicul care fusese înainte de el îl chinuia precum dorinţa arzătoare de cunoaştere.

În schimb, uitându-se la turlele neliniştitoare ale insulei copilăriei sale, îşi aduse aminte de păţaniile sale de copil găsit, de durerea şi suferinţa îndurate în primii ani pe lângă clanul adoptiv al fomorienilor. Aici, unde faptul că era deosebit îi adusese denumirea de *Eachtrannach,* „Străinul”, rostită întotdeauna cu dispreţ, ca nu cumva să-şi uite necunoscuta obârşie de orfan. Se gândi la paznicul lui, Chicol Grinchencos, la violenţele şi nedreptăţile suferite din pricina lui Morc, fratele său vitreg, la neruşinatele diferenţe de tratament pe care Erin cea Frumoasă, mama sa vitregă, le aplica celor doi copii. Îşi aminti de dragostea lui din copilărie, de Maev Roşcata, căsăpită de Morc, şi de toate iubirile sale care alunecaseră în chip violent pe Tărâmul Celălalt. Cât ar fi trebuit să aştepte ca să le revadă printre merii în floare şi focurile pline de răgete de pe Sidhe, dincolo de al Noulea Val? Ochii i se umeziră, se sforţă să

pună cep lacrimilor, dar pricepu că ar fi fost zadarnic. Plânse fără să se ruşineze, amintindu-şi de maestrul său Cathbad, de amicul său frăţesc Anninn… de dragostea lui pentru Aoife, masacrată de oamenii lui Chicol. Nimeni nu supravieţuise, toţi pieriseră în lungul marş de cucerire al celui mai neprielnic, dar şi necruţător regat de pe acele pământuri. Era un Ri, *o c*ăpetenie de clan, dar cu ce preţ?

În tăcerea întreruptă de ţipătul pescăruşilor zburând în cerc la vânătoare de crustacee şi în sunetul ritmic al zbuciumului valurilor sparte de mal, îşi ridică privirea spre cer şi zări un şoricar dând ocol. Exact ca atunci când se îmbarcase pentru prima oară spre şcoala druidică Mur Ollamhan. Surâse la gândul trupului de umbră al lui Cathbad, care-l ocrotea acum, la fel ca atunci, înţelese că nu era singur, îşi şterse lacrimile cu mâneca tunicii şi mintea îi alergă spre părul de aur al lui Gwynedd, spre surâsul blând al iubitei sale, giuvaierul lochlann cel mai preţios.

Mirosul de fum al bivuacului purtat de capriciile vântului îi aminti că Rury şi Olvik îl aşteptau la liziera pădurii. Erau comandanţii garnizoanelor fomhoire şi lochlann, aproape de cetatea fomorienilor. Primii reprezentau poporul celt originar din insula Toraigh, peste care domnea el; ceilalţi erau nesuferiţii gennti, adică etnia de piraţi din nord, în alianţă cu care Conan cucerise puterea. Coborî panta printr-o mare galbenă de iarbă sălcie şi se pregăti de vânătoare.

Străbătuseră Inis Fail cu o zi înainte doar ei trei. Prima vânătoare de cerbi după luni de furtuni, vânt polar, ploaie şi ger cumplit.

Cu un aer mai încruntat decât îi stătea în obicei, Rury cel Roşcat dădu drumul câinilor. Nu mai era mult şi cei trei bărbaţi s-ar fi afundat în desişul codrului, fără să mai poată vedea marea. Aceleaşi ape pe care şi Gwynedd tocmai le traversa. Femeia îl pusese să promită că n-o să-i spună lui Conan. Trebuia să fie o surpriză. Din precauţie, Rury o obligase să fie păzită de o escortă formată din doi lăncieri. Ea, încăpăţânată ca întotdeauna, insistase să-l ia şi pe Karre, piticul lochlann eliberat din sclavie, drept tălmaci şi

talisman. Nu mai rostise nici un cuvânt în plus. Şi Karre părea la fel de surprins ca Rury în privinţa acelei măgulitoare cereri.

— Tot spre mare te uiţi, Rury. Te-a apucat dorul? îl ironiză Conan, venindu-i alături călare.

Roşcatul scuipă pe jos, arătându-şi astfel dispreţul faţă de acea insulă goală precum o stâncă măturată de vântul cel veşnic.

— Pe mare nu e ceaţă, observă Olvik ridicându-se în şaua din piele de cerb.

— E un semn bun? îl zgândări Conan, cunoscând deja răspunsul: ceaţa era acel ceva de care gennti se temeau cel mai mult.

— Pe ce-am mai sfânt, sire, răspunse şi rânji în timp ce dădea pe gât o duşcă de mied, mânjindu-se ca un porc în troacă. Ceaţa aduce numai pagube, marinarii se scufundă în mare, barca se zdrobeşte de stânci şi omul nu izbuteşte s-o stăpânească… De aceea noi îi dăm porecle de femeie. Râse şi se aplecă să toarne oleacă de tărie pe râtul lui Banan, mistreţul pe care Conan îl moştenise de la Cathbad şi care se ţinea, cu mersul lui mărunt, după ei.

Ţeposul animal prinse pe loc să-şi lângă râtul.

— În sfârşit cineva care se pricepe!

— Asta s-o crezi tu, îl îngână Rury întinzând braţele în timp ce Olvik îi arunca burduful din piele de miel argăsită.

— Simt încă de pe-acum un gust de pulpe fripte de cerb şi coarne rămuroase, drept trofee pentru ce-o să vânăm.

— Îmi place de tine când eşti beat, Olvik, îl ironiză Conan. Prinzi curaj.

— Doar că ajunge să fie prea curajos! glumi Rury.

Corpolentul gennti nu prinse înţelesul ascuns al acelor vorbe, căci nu stăpânea prea bine limba.

— Vânătoarea va fi ca lumea, sire, spuse ridicându-şi privirea spre cer. Până şi şoimii se ţin după noi ca să înfulece din ceea ce vom dibui.

Conan privi şoricarul rotindu-se deasupra. Dacă spiritul lui Cathbad îi însoţea, desigur că puteau să spere într-o vânătoare reuşită. Nu-şi închipuiau ce surprize ar fi putut să

aibă.

Stând dreaptă la prora ambarcaţiunii care o ducea pe uscat împreună cu escorta, Gwynedd încerca o senzaţie contradictorie, şi dulce, şi amară: era fericită călătorind în acel ţinut verde şi însorit, în schimb era îngrijorată de ceea ce ar fi putut urma.

La fel ca toate clarvăzătoarele, nu reuşea să aibă din *neladoir* viziuni despre sine şi viitorul său. Era îmbrăcată într-o simplă rochie de lână neagră, care îi accentua şi mai mult strălucirea bălaie a părului. Între cot şi umăr purta o brăţară lochlann de care nu se despărţea niciodată, colanul clanului său ce-i salvase viaţa ei atât ei, cât şi lui Conan şi Rury.

Karre piticul se apropie spunându-i câteva vorbe în limba gennti. Îi surâse, vrăjit de farmecul tinerei femei. Nu avu nevoie de tălmăcire, tonul şi expresia lui fiind mai mult decât elocvente.

Caii erau nervoşi, tropăiau şi-şi scuturau coama. Conan controlă harnaşamentul: ţesătura de lână cu o căptuşeală subţire de piele, servind drept şa, legată cu o chingă. Banan dispăruse de ceva vreme; prefera să vâneze pe cont propriu, apărând din nou când avea chef. Auziră lătratul furios al câinilor, corcituri de lupi şi câini primitivi de vânătoare lochlann.

— Uite-l! murmură Conan, dând pinteni calului. Ceilalţi doi se priviră miraţi, drept care n-avură altceva de făcut decât să-l urmeze, chiar dacă nu zăriseră vreo siluetă de sălbăticiune sau vreun contur de coarne mişcându-se printre copaci.

Nădejdea ascunsă a tuturor era aceea de a da de urma unui bătrân cerb, pentru ca apoi să se laude cu trofeul şi să-i guste carnea proaspătă. O slabă imitaţie, oricum, în comparaţie cu Cerbul Gigant din Turbării, animal de multă vreme dispărut şi care trăia doar prin poveştile din jurul vetrei, moştenite de la Primul Popor, adică de la populaţiile care trăiseră cu multe generaţii în urmă, la începutul lumii.

Coarnele lui, cu o ramificaţie formidabilă, puteau să ajungă până la trei lungimi de braţe deschidere, greutatea unei singure crengi depăşind-o pe cea a unui om.

Brusc, iată că prada deveni vizibilă pentru toţi trei. Era un exemplar de femelă de cerb cu o coamă de păr roşiatic cu pete albe. Scotea aburi pe nările dilatate şi fremătătoare. Şi era umflată la şolduri, prea umflată.

Exista o relaţie specială între celţi şi creaturile pe care le vânau: respect şi conştiinţa de a săvârşi un furt în dauna naturii. Şi-n plus, se temeau ca nu cumva spiritele lumii supranaturale să nu-i atragă pe vânători în regatul lor prin mijlocirea unor animale vrăjite. Conan trase de zăbala calului, renunţând la urmărire. Şi tot aşa făcură ceilalţi, chemând înapoi câinii, cu toată ciuda pe care o simţeau.

— Începem prost, scuipă Olvik punând la loc arcul din lemn de *ailim,* ulm flexibil. Am făcut ceva drum fără vreun rezultat, şi care e singura pradă ce ni se arată? O femelă însărcinată! Oare altceva n-o fi existând în pădurea asta? strigă cu un oarecare ecou strident, care se pierdu pe loc.

Atât Conan, cât şi Roşcatul atinseră metalul respectivelor tăişuri din superstiţie. Nu se obişnuia să ieşi la vânătoare cu o *claideb* atât de grea, o spadă agăţată la şold, dar fiind departe de Toraigh, se puteau întâlni cu oricine şi nu voiau să fie prinşi nepregătiţi.

Conan trase frâiele cu mâna stângă, al cărei braţ îi fusese scurtat în urma înfruntării cu maestrul său de arme, Chicol Grinchenchos. Era mulţumit de noua lucrătură: fâşii de piele argăsită de cerb, prinse într-o zăbală, şi gărzi de *jboir,* lemn tare de tisă, le înlocuiseră pe cele din fibre vegetale sau din filament de urzică împletită, fiind mult mai rezistente. Pentru o clipă i se păru că vede ceva, întredeschise ochii şi privi jur-împrejur. Animalele erau tot mai nervoase, refuzând să meargă înainte. Departe, se auzea croncănitul şfichiuitor şi insistent al ciorilor. Câinii mârâiau încercând să se repeadă unul la altul. Căpetenia haitei începu să urle. Era înfiorător, tocmai fiindcă nu-i răspundea ecoul nici unui alt animal sau vreo rumoare de orice fel.

— Animalul acela nu fugea de noi… cugetă cu voce tare Străinul. Fugea din calea altcuiva, şuieră el ultimele vorbe cu fiorul pe care-l dă necunoscutul.

Fu nevoie să dea pinteni cailor ca să-i mişte din loc. Drumul începu să urce şi frigul se făcu tot mai câinos. Mârâitul câinilor se transformase într-un lătrat sălbatic. Pe chipurile posomorâte ale celor trei bărbaţi se citea teama, nu de moarte, ci de necunoscut. „Groaza usucă limba” era una dintre insultele fomorienilor. Nici unul dintre cei trei nu mai vorbea, răsuflarea cailor se răspândea în vântul ce le răscolea coamele. Fiindcă urcau, răsunetul copitelor se auzea tot mai rar, iar câinii începură să chelălăie, dând înapoi, cu coada între picioare, şi apropiindu-se de copitele cailor. Curând, rămaseră în urmă, mirosind şi supraveghind împrejurimile într-o tensiune maximă. Abia ajunşi aproape de culmea colinei, un cal se feri într-o parte, smulgând hăţurile, iar Olvik fu cât pe ce să cadă. Se iviră şi câteva pete de zăpadă, rămăşiţe ale iernii aspre. Briza încetă şi, imediat, ceaţa deveni tot mai deasă: amintea de *celtchair dhichlethi,* mantia de ceaţă sau de negură pe care numai un druid o putea chema. Dădură pinteni cailor, lovindu-i cu călcâiele în şolduri şi mângâindu-i pe gât ca să-i liniştească.

Până când, într-o tăcere ireală, întreruptă doar de aburoasa răsuflare a animalelor şi de foşnetul frunzelor uscate sub copite, toţi trei înţeleseră.

Cei doi lăncieri din escortă şi micul Karre se priviră îngrijoraţi; se dădeau de ceasul morţii să n-o piardă pe Gwynedd din ochi. Nu erau ei cine ştie ce călăreţi, dar, cu siguranţă, femeia lui *Ri* era cea mai bună călăreaţă dintre gennti şi fomhoire. Părea să nu fi făcut nicicând altceva în viaţă. Ea îi şoptea calului, pe când ceilalţi îi înghioldeau şi-i blestemau, iar aceştia gâfâiau precum boii la jug.

Ieşiră din codru, întâmpinând strălucirea mării de iarbă ce vălurea culcându-se sub rafalele vântului, până ce Gwynedd recunoscu locul despre care i se vorbise – prăpastia pe sub care curgea râul ce dispărea puţin mai la vale, înghiţit de viscerele pământului.

Ultimul ajunse Karre, trase de hăţurile calului pe măsura puterii sale, drept care calul cel mărunt, cu coama lungă şi zbârlită, îl aruncă din şa drept într-un furnicar uriaş. Se auzi o bufnitură surdă, un ţipăt de durere înăbuşită, urmat de glasul batjocoritor al unuia dintre lăncieri.

— Ţine minte: Nu există cai mari, ci doar oameni mici…

— Nu-ţi mai da atâtea aere, Karre, adăugă celălalt. Doar nu te-a trântit Aonbarr, roibul vrăjit al zeului Manannan… spuse acesta râzând nemilos. Zeul călăreşte pe ape, nu prin gunoaie.

Piticul începu să se scarpine tot mai bezmetic, având părul lung şi albicios şi hainele peticite cu nori de insecte. Scuipă de mai multe ori furnicile ce-i intraseră în gură şi începu să gonească precum un apucat, când ajunseră să-i intre în urechi.

Lăncierul era un fomorian şi, asemenea tuturor celor din propriul *tuath,* nu-l prea simpatiza pe Karre, fie şi numai pentru că era un lochlann, cu tot haloul de frică şi de groază care caracterizau dintotdeauna această stirpe.

A fost însă de-ajuns un semn sever şi o privire din partea lui Gwynedd pentru ca unul din cei doi oameni de pază să dea pinteni calului, să-l ajungă din urmă pe pitic şi să-l ridice, băgându-i o mână sub gulerul tunicii. După coborârea pantei, îl lăsă să se bălăcească în apa de la malul râului.

Acum, că aproape uitase de tăvăleală, făptura începu să-şi vină în fire. Gwynedd coborî spre a-i oferi una din păturile pe care le adusese pentru a se înveli în timpul nopţii.

— Eşti aşteptat, Karre. Îi şopti astfel încât cei doi să nu audă. Să ne grăbim. Nu aş vrea să fim aşteptaţi.

Stând încă în apă, piticul se holbă la ea, părând să zică: „Cine? Eu?“, după care îi surâse recunoscător, se înfăşură în ţesătura din lână de oaie şi, fără să priceapă, se duse să-şi caute calul, alergând cât îl ţineau picioruşele lui mici.

Conan îşi opri cu greu calul. Animalul nu voia să stea locului şi se încăpăţâna să nu asculte de călăreţ. La fel şi ceilalţi doi. Dacă nu i-ar fi legat şi nu le-ar fi pus piedică, ar

fi fugit mâncând pământul. Câinii rămăseseră în urmă şi degeaba strigară după ei ameninţându-i cu biciuşca.

De data asta toţi trei zăriseră sclipind în desiş scânteile unei spade. Mâinile le lunecară pe arme. Se despărţiră pentru a încercui acel loc din trei direcţii diferite, neştiind despre ce era vorba, până ce vântul nu le aduse duhoarea compactă ca melasa dulceagă.

La câţiva paşi de grozăvia acelui spectacol, miasma morţii tăia răsuflarea.

Trupul unui bărbat atârna fără viaţă cu capul în jos, agăţat de craca unui străvechi şi maiestuos stejar. Leşul era înnegrit de moarte şi de prelungita expunere la intemperii, chiar dacă frigul straşnic avusese grijă să-l conserve. Dacă n-ar fi avut capul retezat, ar fi putut încă să fie recunoscut, deşi sângele i se scursese în cap, spânzurat fiind de picioare. O moarte oribilă, asta şi fiindcă braţele şi picioarele îi erau dezmembrate. Era vorba despre un războinic: celtica *torque* de aur masiv de la gât, armele şi mantaua stacojie vopsită, cu siguranţă, confirmau acest lucru.

Lângă el zăceau alte patru trupuri. Oameni de arme în plină putere, masacraţi, fără ca vreun duşman să fi rămas mort prin preajmă, alături de ei.

O forţă necunoscută îi făcuse bucăţi, aţâţată de o furie oarbă. Pete mari de sânge coagulat rămăseseră pe scoarţa copacilor. Conan îşi închipui că, în clipele acelui măcel, totul de jur-împrejur trebuia să fi fost o cascadă roşie. Trupurile erau risipite pe jos sau pe crăci pe o rază de câţiva paşi. Cel căruia i se retezase capul avea pe el semne ce arătau că nu fusese omorât de un războinic, deoarece marginile rănii duceau cu gândul mai curând la o smulgere decât la o tăietură precisă de spadă. Oricum era vorba despre o secure primitivă făcută din cremene sau din altă piatră ascuţită.

Printre resturile împrăştiate cât colo, Rury zări în apropiere un scut. Îl ridică, arătând laba de urs pictată în jurul vârfului proeminent şi mânjită de sânge de animal.

— Nemed! exclamă. Tâlharii ăia şi-au găsit naşul.

— Sau mai curând pe cineva care a făcut dreptate, rânji Conan mânios, îndepărtându-se puţin.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Olvik într-un dialect fomhoire încă nesigur şi cu un puternic accent al locului său de baştină.

— Veniţi aici să vedeţi… răspunse Conan lăsându-se pe vine în tipica postură celtică.

Aproape ascunsă de frunzele uscate aduse de vânt, în spatele copacului se afla o măruntă curmătură tombală, un simplu morman de pământ, mai scurt decât o săritură de om. Deshumară trupul şi ceea ce văzură îi năuci şi mai tare, convingându-i să-l închidă la loc la fel de iute. Îngropat cu picioarele spre nord, era vorba despre un trupşor negru precum o bucată de cărbune.

— Stârpitura unui demon, fu de părere Olvik, dându-şi ochii peste cap.

Rury făcu un pas înapoi, mintea clocotindu-i de amintirea aventurilor de pe vremea când fusese soldat de pripas dincolo de marea de răsărit, dincolo de Prydain, dincolo de imensele ţinuturi biciuite de un soare necruţător.

— Eu aş spune mai curând o fată fără noroc… comentă Străinul. Îi dădu la o parte şuviţele negre de păr, şi rana adâncă de pe frunte nu lăsa nici o îndoială asupra cauzei sfârşitului ei violent. Ceea ce îl nedumerea era culoarea pielii, prea negricioasă chiar şi pentru un cadavru înnegrit de frig, precum şi trăsăturile feţei, nicicând văzute prin acele locuri.

— Ştiu la ce te gândeşti, Olvik, comentă Conan fără să se-ntoarcă. O asemenea ispravă e săvârşită de mai mulţi tâlhari, o adunătură de asasini, precum fratele meu vitreg Morc… Dar mai uită-te şi spune-mi dacă vezi în jur şi alte urme…

Privirea le fu atrasă de o colibă primitivă fixată într-un copac. Fusese clădită manual sau cu ajutorul câtorva pietre tăioase şi funii făcute din plante căţărătoare sau vine de animal. Nici vorbă de cuie sau de corzi de piele de focă, care ar fi putut duce cu gândul la lucrarea unui brav *aes dana,* un meşteşugar celt. Enormul stejar, cu trunchiul lui

nemaipomenit, sfida intemperiile precum un gigant încăpăţânat şi solitar, înfipt pe culmea cea mai de sus a dealului, de-acolo de sus puteai controla totul de jur-împrejur. Dar cine ar fi putut construi un post de observaţie atât de jalnic, dacă nu cineva care era vânat? Şi de cine fugea?

La poalele copacului o grămadă de oase şi ţeste de animale zăceau împrăştiate care încotro, precum şi rămăşiţe stricate de-ale gurii. Prin urmare, un vânător. Dar cine ar fi putut săvârşi o astfel de nelegiuire amintind de casapii aceia de războinici uriaşi? Era nevoie de o putere supraomenească. Şi de ce ar fi ucis, fără ca apoi să jefuiască leşurile şi să le ia armele şi ce mai aveau?

Ceilalţi nu mai avură când să-l oprească.

— Acum sau niciodată, izbucni Conan în timp ce se căţăra pe crăci. Dacă s-ar fi oprit să cugete asupra primejdiei care-l pândea, probabil că nici măcar n-ar fi coborât de pe cal.

Pătrunse în semiobscuritatea colibei printr-o săritură, rostogolindu-se precum un prădător şi ridicându-se în picioare, cu cuţitul de vânătoare în mâna dreaptă. Nimic. Se simţi de-a dreptul ridicol, locul era pustiu. Baraca scârţâia în chip sinistru şi totul în acel interior îl îmboldea s-o şteargă cât mai curând; era la înălţimea a cinci bărbaţi unul pe umerii celuilalt. Conan cercetă resturile de mâncare de pe jos: doar carne crudă, deja înnegrită şi putredă.

Dar nu era de om. În timp ce cobora, un glas îl preveni:

— Eşti în afara teritoriului tău, Conan. Nu e treaba ta să descâlceşti daravera asta, îl sfătui cu îngrijorare Rury.

— Îmbătrâneşti, prietene. Gwynedd spune că ţi-a venit mintea la cap şi eşti numai bun de-nsurătoare…

Celălalt îl fulgeră cu o privire răutăcioasă.

— Ai dreptate, n-o să mă ocup eu, îi răspunse şi se întoarse spre ceilalţi în timp ce se urca în şa. Dar am zărit fuioare de fum, e un sat în fundul văii, acolo unde râul se strecoară printr-un vad ca să dispară într-un meandru subteran. Voi trimite pe cineva să întregească acele biete trupuri şi să le îngroape cu picioarele lor cu tot; altfel nu vor

găsi porţile dincolo de-al Nouălea Val, pe Tărâmul Făgăduinţei.

— Vă e frică să nu vină să vă caute noaptea duhurile lor? rânji Olvik, la fel de binevoitor precum un metal neşlefuit. Un duşman pentru un gennti era tot un duşman şi după ce-ar fi murit, căci ar fi trebuit înfruntat şi pe Tărâmul de Dincolo.

— Fii sigur de asta, se-nfioră Rury, bătrân lochlann cu cap pătrat ce eşti!

— Şi-apoi nimic nu ne-mpiedică să-i întrebăm pe locuitorii acelor colibe unde se află sălbăticiunile de vânat, surâse Conan pe-ascuns.

Rury îşi ridică privirile spre cer a încruntare. Îşi cunoştea prea bine prietenul, n-ar fi renunţat la vânătoarea aceea pentru nimic în lume, cel puţin până când n-ar fi ajuns la capătul firului, şi anume la taina demonului, în loc să facă precum alţii, adică să alerge la adăpostul magiei unui druid sau şaman din sat.

— Simpaticul acesta de tâlhar, arătă Olvik spre colibă, ne-o fi lăsat şi nouă oarece vânat.

— Odată şi-odată va trebui să-ţi faci şi tu, Rury, un astfel de dormitor cu privelişte, ca să-ţi adăposteşti amorurile... glumi Conan în timp ce-şi întorcea calul.

Era însă o voioşie forţată, o vivacitate prefăcută. Fură bucuroşi să-şi recupereze câinii şi să se despartă de acel loc al morţii, galopând în vale.

Trecură pe lângă canalele cu apă limpede, mărginite de ferigi de un verde fraged şi de arbori milenari acoperiţi cu iederă. Soarele se strecura prin norii înţesaţi, iar tăişuri fulgerătoare de lumină străpungeau bruma jilavă. Conan privi în sus, dincolo de ramurile încă golaşe ale stejarilor care, în timpul verii, alcătuiau un fel de acoperiş peste pădurea aceea deasă. Şoricarul însă dispăruse.

Marşul luă sfârşit, în timp ce discul soarelui împlinea ritualica scufundare roşie dincolo de linia incandescentă a orizontului. Primul lăncier dădu semnalul de oprire către jigărita coloană ce se contura în lumina de pe promontoriu:

patru cavaleri, dintre care unul cu false trăsături de copil.

— Micul Popor trăieşte acolo jos, *Banri,* şi arătă spre scena unui spectacol care-ţi tăia răsuflarea. Ai cerut să fii dusă la *faithi, ovati* şi *flaidh,* cei mai puternici pe care-i ştiu; dorinţa ţi-e împlinită. Aici locuiesc clarvăzătorii şi ghicitorii care cunosc marea vrăjitorie *corrguine* şi *druidecht.* Războinicul dădu din umeri cu un aer îngrijorat. Mi-ai spus să fac acest lucru în mare taină. Trag nădejde că *Ri* Conan n-o să mă spânzure de picioare, lăsându-mă să putrezesc, în vreme ce corbii se vor înfrupta din carnea mea…

Femeia surâse, sigură pe ea.

— Nu te teme. Şi tu, la fel ca noi toţi, eşti sortit să treci de porţile Tărâmului de Dincolo, dar asta nu din pricina ajutorului pe care mi l-ai dat.

Toţi îşi plecară privirile. Expresia uimită a lui Karre şi cea extaziată a lui Gwynedd vădeau cât de surprinzătoare era ţinta pelerinajului lor.

Coborâră prudenţi de-a lungul mătcii fluviului, alăturate unui mic canal – unul din multele izvoare sacre aflate la nord de Inis Fail. Coborând în vad, lumina apusului îşi pierdea din putere pe măsură ce se apropiau de sat. Râul se cufunda câteva sute de paşi mai încolo, dar înainte de a dispărea, se lăţea placid, într-o amplă meandră nisipoasă, mărginită de verdele stufărişului şi al ierbii vârtoase. Uimitor era amfiteatrul de stâncă ce domina pe jumătate acel lac.

Ropotul apei care se scurgea în măruntaiele pământului, puţin mai la vale era fundalul dansului sfânt de lumini, care scânteia atârnat de bolta naturală a acelei grote.

Coloana se opri la locul unde primul lăncier îşi priponi caii. Trebuiră apoi să folosească o ambarcaţiune săpată într-un trunchi şi legată chiar acolo.

— Nici urmă de santinele, posturi de observaţie sau vameşi? se miră Karre, scandalizat de o asemenea slăbiciune defensivă.

Lăncierul de la cârmă care împingea bastonul cel lung în apa deloc adâncă rânji:

— N-au nevoie de aşa ceva. Ne-au văzut deja de câteva

zile. Sunt în stare să prezică momentul unei vizite cu aceeaşi siguranţă cu care soarele răsare în fiecare zi.

De pe mica plută spectacolul era şi mai grandios. În timp ce soarele agoniza, pe apă sclipeau reflexele unei mulţimi de focuri. Nu era nici o îndoială. Micul Popor inaugurase focul noului an, aşa cum cerea tradiţia în ziua de *Beltain*: se repeta cultul stingerii focurilor vechi care arseseră pe parcursul iernii, aprinzându-se focuri noi prin ritualul beţişoarelor frecate unul de altul. Era un ceremonial magic, executat pentru a convinge soarele să revină, după ce stătuse departe toată iarna. Înaintară pe apa liniştită între două rânduri de torţe: pari lungi înfipţi în matca râului i se arătau deasupra capetelor, în timp ce în vârful lor ardeau flăcări hrănite cu seu şi ulei de peşte. Gwynedd privi în sus, căscând gura; se aştepta să simtă ştiuta duhoare a acelui fel de ruguri, în schimb o întâmpină o mireasmă subtilă şi statornică. Adulmecă mai atentă şi-şi dădu seama că, în realitate, era vorba despre două feluri de arome. Cea dintâi, necunoscută şi îmbătătoare, aducea cu răşina de pin arsă împreună cu uleiuri balsamice şi-ţi dădea o uşoară ameţeală; a doua îi ea foarte cunoscută, dar nu reuşea să şi-o reprezinte… până în clipa în care îi veni în minte mama ei: era mireasma florilor puse la uscat. Privirea îi alergă la pânza cerului presărată cu stele şi, în timp ce o lună palidă şi corpolentă se înălţa, traversară pe sub bolta grotei, unde micile focuri atârnate-n tavan luminau acel loc, înlocuind lumina aştrilor. Auzi pe cineva dând viaţă corzilor unei harfe, apoi muzica se auzi din altă direcţie, şi-apoi dintr-a treia. Nu reuşi să înţeleagă dacă era vorba despre un ecou sau dacă erau mai mulţi muzicanţi. Oglindind luna, apa, dacă o atingeai, era răcoroasă. Oftă. Singurul lucru care-i lipsea în acel colţ de lume era Conan. Ea, femeie în toată puterea şi hotărâtă, având energia unui războinic, se pisicea ca o copilă de îndată ce putea fi singură alături de bărbatul ei.

Glasul barcagiului improvizat o aduse cu picioarele pe pământ.

— Ce noroc pe capul lor să aibă un asemenea adăpost

natural… Micul Popor ştie întotdeauna cum să se descurce. Chiar şi în ceea ce priveşte alegerea locului de întemeiere ferit de vânturi şi de viscole datorită acestei bolţi de piatră.

Clădirile se înălţau exact din acel punct, chiar în mijlocul lacului; orice eventual atacator ar fi trebuit să ajungă la ei înot sau cu barca, vizibil aşadar de departe. Fiecare locuinţă de lemn era însufleţită de vetre şi torţe, felinare şi vase cu jăratic la fiecare fereastră. Gwynedd se întrebă cum de puteau să aibă temelii atât de adânci, care pătrundeau până la fundul râului. I se păru că ceva se mişcase, ca pe urmă să înţeleagă imediat că erau nişte plute. Fiecare colibă fusese clădită pe o plută de trunchiuri şi ancorată cum trebuie cu funii şi sfori legate unele de altele. O expresie de uimire se citi şi pe faţa lui Karre atunci când îşi dădu seama de un alt lucru bizar, pe măsură ce se apropiau: casele erau mai puţin depărtate decât păreau, fiindcă aveau pur şi simplu dimensiuni mai mici decât locuinţele normale.

Acea ciudată mireasmă deveni tot mai pătrunzătoare, în atmosfera rarefiată a asfinţitului, dând ameţeli şi senzaţii bizare.

— *Corguine*! Vrăjitorie! strigă piticul scuipând în apă.

Gwynedd se uită la el, surprinsă de acea probă de stăpânire a limbii:

— Mă uimeşti, Karre. Eşti mult mai celt decât mine! Aerul încă înţepător de *Beltain* era îmbunat de focuri, şi totul în jur inducea o plăcută toropeală de îndată ce se opriră pe uscat în dreptul pardoselii unei punţi.

Gwynedd privi înapoi spre culorile asfinţitului care cedaseră deja locul nuanţelor nopţii. Îi urmărea orăcăitul leneş al broaştelor şi briza dulce ce le adia prin păr. Avu a nu ştiu câta oară senzaţia de ameţeală, şi auzi un glas care o chema în timp ce paşi grăbiţi răsunau pe podeaua de lemn.

— Aşadar, ai sosit, străină *Banri,* pe jumătate gennti şi nu prea mintoasă dacă te-ai împreunat la rândul tău cu un *Eachtrannach…* spuse cu o grimasă căpetenia acelui straniu sat, blocându-le calea cu picioarele larg desfăcute şi

cu braţele încrucişate. Era îmbrăcat în piei de vulpe şi avea în nas un medalion de războinic, părul îi era strâns într-o coadă de cal în vârful capului, pe bărbie şi pe gât n-avea fir de păr, iar favoriţii i se uneau cu mustaţa, într-atât erau de lungi.

Spectacol peste măsură de comic, cu toată ţâfna aceea, se gândi Gwynedd, ţinând cont că bărbatul era… un pitic.

Karre îşi făcu drum mai în faţă şi, fără vreo reverenţă zadarnică, îi dădu replica. Dinadins îşi scoase peruca de păr lung împletit cu funde şi cochilii.

Celălalt întredeschise şi mai mult ochii porcini şi scuipă pe jos; recunoscuse urechea tăiată a lui Karre, simbol al sclaviei. Nu avea importanţă că micul lochlann era acum un om liber; pentru lumea aceea el era osândit să rămână pe ultima treaptă socială.

— Ai face bine să-l respecţi, interveni Gwynedd. Nu toţi au norocul să se nască liberi. Karre a avut puterea să învingă sclavia. Şi tu?

Precum un autentic „campion” în miniatură, micul lochlann surâse sfruntat, provocându-l. Dacă trebuia să se dea o luptă, era mai bine să fie între ei doi. Îşi dădea seama cine era Gwynedd, şi nu doar fiindcă aveau origini comune. De altfel nu era un mister pentru nimeni faptul că cel puţin jumătate din populaţia masculină gennti sau fomhoire stabilită în Toraigh se mândrea în privinţa darurilor şi a caracterului neînfricat şi combativ al acelei tinere.

Lupta, cel puţin aşa cum o înţelegea Karre, luă sfârşit înainte de a începe. O altă creatură foarte mică de statură se făcu simţită printr-o lovitură de umăr, dându-l cu crăcii în sus pe şeful satului. Deoarece acesta se mărgini să înjure în şoaptă, fără să reacţioneze, toţi pricepură cât de superioară trebuie să-i fi fost femeia aceea.

Aceasta îşi etala *craebh-ciuil,* mici clopoţei puşi la ceremonii şi care zornăiau la fiecare pas, podoabă a poeţilor şi a druizilor.

— Bine-aţi venit, se mărgini ea să surâdă cu o expresie blândă şi cordială. Eraţi aşteptaţi, ciripi cu un aer matern femeiuşcă cu o vârstă nedefinită. Iertaţi-l pe şamanul

nostru, îl străpunse ea cu privirea. E un ţap infestat de purici, spuse schimbând tonul şi scuipându-l, în timp ce acesta zăcea încă trântit pe jos. Apoi, devenind din nou îmbietoare, o luă de mână pe Gwynedd. Urmează-mă, frumuseţea ta vorbeşte de la sine. Eşti frumoasă precum Aine, zeiţa dragostei pentru poporul divin Tuatha De Danaan. Numai tu poţi fi femeia care i-a învins pe fomorieni şi e stăpână pe inima faimosului *Ri Eachtrannach* cu părul negru şi cu ochii violeţi precum asfinţitul.

Ceilalţi o luară şi ei din loc pentru a o urma, dar ea se întoarse brusc pentru a-i bloca, suflând ca un dihor, cu o violenţă care-i schimonosi trăsăturile şi-aşa deosebite, încât lui Karre şi celor doi lăncieri li se părură că aveau de-a face cu o fiinţă fermecată, pe jumătate om, pe jumătate animal.

Satul era foarte populat, chiar dacă nimeni nu părea să dea vreo atenţie nou-venitei. Cu capul încă ameţit şi plin de o stranie sfârşeală, Gwynedd îşi dădu seama că se obişnuise cu acel miros necunoscut care adia printre colibe.

— Mă numesc Ib-hell, adică „obraz luminos”, se prezentă pitica, şi sunt căpetenia acestui sat al focului şi fertilităţii, continuă ea pe un ton firesc, deşi, spre marea uimire a lui Gwynedd, din spatele multor pereţi se auzeau neîndoielnice oftaturi şi gemete de plăcere. Umbrele proiectate de foc pe ferestre spulberau orice îndoială asupra faptului că mulţi dintre locuitori tocmai se împreunau sexual. Unii dintre ei chiar la vedere, dar nimeni nu făcea caz de asta. Un lucru era sigur: toţi erau pitici. Termenul de Micul Popor avea acum o explicaţie. Bărbaţi şi femei, fără deosebire, etalau inele masive în urechi şi în nas. Şi toţi erau tatuaţi. Dar nu cu desene de războinic gravate cu negru, ci în multe şi felurite culori, de la galben ca sulful la liliachiu, de la ocru-roşcat la verde apos. Tatuajele reprezentau demoni precum Cromm Cruach sau divinităţi precum Brigit, fiica lui Dagda, alţii etalau simboluri tribale, alţii încă etalau fiinţe fermecate ale codrului sau ale mării, precum *Murdhuacha*; şi apoi lupi, şoimi, urşi prădători, flori, copaci şi fructe.

Ib-hell observă uluirea de pe faţa oaspetelui.

— Nu avem sclavi şi nici servitori. Cuplurile se

împerechează fără opreliști, după cum cred că e mai bine, şi schimburile de partener sunt frecvente; chiar şi în rândul celor de acelaşi sex. Cu casele noastre pe plute e uşor să alcătuim un oraş mereu nou, atunci când două persoane sau un grup decid să se culce împreună pentru o anumită perioadă, deplasăm casele plutitoare şi le ancorăm, dând o nouă înfăţişare *tuath*-ului nostru. Trăim în plăcere, căci suntem noi înşine cele dintâi simboluri ale fertilităţii. Ierburile noastre şi ciupercile ne sunt de mare ajutor în această privinţă. Se uită cu dispreţ la tânăra *Banri* din Toraigh, desconsiderând-o pentru făţişul ei dezacord. De altfel, facem exact ceea ce în mai multe sate celte şi lochlann se face de multă vreme: nici vorbă despre căsătorie, despre *tuath* format numai din bărbaţi care se împreunează doar cu sclave, fără să aibă legături fixe. Şi chiar şi contrariul, adică comunităţi numai de femei, râse zgomotos cu o satisfacţie tipic femeiască. Ceea ce nu-nseamnă că ducem lipsă de femei însărcinate, dar nou-născuţii sunt consideraţi fiii întregului clan, de care avem grijă cu toţii. Împreunarea are loc după gust şi la vedere, este libera expresie a bucuriei absolute ce oferă extaz şi plăcere chiar şi zeilor care ne observă. Chipul i se posomorî pentru o clipă. Rareori îşi face loc gelozia, dar atunci când se-ntâmplă, înfruntările se lasă cu moartea unuia sau a ambilor adversari. Obiectul disputei, fie el mascul sau femelă, revine supravieţuitorului sau le împărtăşeşte soarta, dacă amândoi îşi dau *ainm*-ul, duhul, în luptă, fiind apoi îngropaţi sau arşi de vii pe acelaşi rug funebru. Eu sunt cea care ia hotărârea, declamă cu emfază. Evident, statura ei măruntă stârnea o bună doză de agresivitate, pentru a-i confirma întâietatea. Căci nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la preziceri…

Gwynedd nu pomeni nimic despre propriile daruri de ghicitoare, şi se sforţă să-şi ascundă surâsul plecându-şi capul. Dar înaintea ochilor i se perindau încă imaginile acelei populaţii de pitici. Cailbh, druidul fomorienilor, îi mărturisise că piticii păreau mai bătrâni decât erau de fapt şi că trăiau mai mult decât oamenii normali. Masculii nu

prea erau păroşi, în schimb femeile aveau un soi de puf pe faţă. Nu şi Ib-hell, care avea faţa complet netedă şi care nu era deloc exclus să se fi ras; de unde i se trăgea şi numele, se gândi Gwynedd. Posedau puteri magice, o prevenise Cailbh, şi, datorită acestora, nu se temeau de oameni. Părinţii lor trebuie să se fi simţit norocoşi, şi aveau datoria să-i dezveţe de toate cele, ca apoi să-i ducă să trăiască în comunităţile de pitici, creaturi magice. Dar, se gândi ea, va fi în stare să se apere de vrăjile lor? Să-i supună propriei voinţe?

Ib-hell sesiză emoţia de pe faţa oaspetelui ei, dar continuă să se mândrească:

— Eu sunt o *bandruaid,* femeie druid şi totodată *banfhlaith,* o clarvăzătoare, se mândri ea dând din şolduri. Vin să-mi ceară sfatul chiar şi cei din tribul de druizi Corco mo-Druadh. Posed *imbas forasnai,* lumina prezicerii feminine, continuă scuturându-şi părul încâlcit şi căpăţâna disproporţionată, ca şi cum drăgălăşenia lui Gwynedd ar fi molipsit-o prin simpla vecinătate fizică.

— Noi suntem şi *aes aedh,* poporul focului, deschise ea calea cu un gest energic, trecând pe lângă un vas mare cu jăratic, ce scoase flăcări la apariţia ei.

Gwynedd se arătă uimită. Deprinsese de la Conan să fie sceptică în privinţa riturilor de toată mâna.

Trecură pe lângă o casă pestriţă, şi tânăra încercă încă o dată un adânc sentiment de voluptate. Se întoarse şi pricepu: de jur-împrejurul grătarului incandescent erau puse la uscat flori de toate felurile, foarte multe, necunoscute; pe grătar, în schimb, se scorojea ceva de neconfundat.

— Ciupercile viselor… murmură tulburată de acele efluvii halucinogene. Năucită şi excitată, comportamentul locuitorilor acelui sat i se păru lesne de înţeles.

Dincolo de flăcări, întortocheaţi ca într-un miraj de vis, se aflau două mici fiinţe, un mascul şi o femelă cu chip extrem de atrăgător. Aveau trăsături normale, nu de pitici. Îi zărea nu foarte clar, dar se simţea atrasă de ei, ba chiar dorind să-i sărute pe amândoi, un sărut pătimaş pe buze. Şi totuşi

ceva în inima sa o îmboldea să-i respingă, ca şi cum ar fi făcut un gest nepermis, chiar dacă nu pricepea motivul; nu gândul la Conan o împiedica, şi cu atât mai puţin un sentiment de vină faţă de nişte lucruri obişnuite în lumea ei, fie ea gennti sau celtă.

— Iată, am sosit. Ib-hell îi arătă fără să clipească un butoi de mied care trebuia să-i fie casă şi în care Gwynedd abia de încăpea, fie din pricina dimensiunii uşii, fie a înălţimii tavanului, insuficiente pentru o persoană normală. Aşa se face că se lovi cu capul de lampadar, o roată de căruţă dotată cu feştile de ulei, care înnegriseră interiorul butoiului, puţind a *meddu,* miedul impregnat în lemn. Pe o latură ardea un foc într-o vatră jalnică de piatră; evident, de proporţii reduse, ca totul din jur.

Gwynedd îşi vârî mâna în desagă, dibui acel *cimb,* darul pe care îl adusese pentru a o preacinsti pe Ib-hell. Contactul cu brăţara de aur şi piatra de smarald montată pe ea o linişti. Îl pusese pe cel mai priceput *aes dana* al său să o confecţioneze dinadins, şi rezultatul fu un dar de o frumuseţe delicată, fără a fi totuşi sfidător sau neobrăzat. Brăţara era mai curând un obiect lochlann decât unul celt, însă Gwynedd se gândi că l-ar fi preţuit tocmai pentru exotismul lui.

În schimb, pitica o apucă iute de încheietura mâinii, blocându-i gestul.

— Darurile nu prevestesc ceva bun. Zeii cred că vrei să mă cumperi pentru a mă auzi spunând ceea ce vrei tu să auzi, o fixă ea încruntată. Suntem *aes aedh,* repetă în timp ce-şi scotea cămăşoiul jegos, despuindu-se la pielea goală; luă loc, cu picioarele desfăcute, dinaintea flăcărilor. Şi în limbile de foc şi în tăciunii de jar citim viitorul.

Gwynedd văzu pielea veştedă şi faţa care, în răsfrângerea flăcărilor, părea de pergament; nu numai că arăta îmbătrânită, dar probabil că şi era mult mai vârstnică.

Ib-hell îşi arătă astfel podoaba cea mai de preţ, un complicat, laborios tatuaj pe partea lăuntrică a gambelor. Un simbol de fertilitate. Pornea de la genunchi, cu cele o mie de culori schimbătoare ale raţelor de pe lac,

reprezentând două aripi desfăcute care urcau de-a lungul coapselor şi se sfârşeau în jurul organelor genitale, prin capul unei păsări, chiar pe pubis, cu gura în jurul orificiului vaginal complet spân.

Gwynedd îşi reprimă cu greu un surâs; nu cumva numele său îi venea din acea parte a corpului? Brusc şi-l înăbuşi revenindu-şi, căci focul scoase flăcări ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie, ceea ce în spaţiul acela strâmt devenea peste măsură de ameninţător.

— *Eolus leis an reltainn,* voi călăuzi cursul prin mijlocirea stelelor, citind gândul aştrilor despre tine. În seara asta voi fi pentru tine un *fisatoir,* un astrolog, nu numai o *faithi,* o clarvăzătoare… rosti ea închizând ochii. Văd nişte gheare în trecutul tău, un vultur şi marea. Da, un vultur albastru, începu Ib-hell cu un glas care şuiera ca şi cum ar fi provenit dinlăuntrul flăcărilor. Ai purtat povara unei cin, *o v*ină ce nu era a ta, printr-o *geasa* nedreaptă… Chiar şi copilăria ta a fost tristă, dar acum eşti mulţumită de viaţa ta, de bărbatul tău… Şi o să fii încă şi mai mult prin ceea ce-ţi doreşti. Scoase o seamă de vaiete în timp ce se clătina în chip obscen. Foloseşte *coll,* pomişor ghimpos, cenuşă de la primul foc de Beltain şi urina-ţi de dimineaţă şi umple pântecul unei vulpi de curând vânate, şi vei dobândi binecuvântarea lui Medb, zeiţa fertilităţii. Chiar dacă, de fapt, ai văzut deja cu ochii tăi, chiar în seara asta, ceea ce doreai să vezi. Ceea ce doreai să afli de la mine. Şi te-ai oprit deoarece nu voiai să te-mpreunezi cu carne din carnea ta… Vei avea ceea ce doreşti.

Cu toată înţelegerea şi căldura pe care o putea cuprinde cea mai luminoasă dintre expresii, îi surâse încântată lui Gwynedd şi o îmbrăţişă din tot sufletul.

— Fie-vă milă, domnule. Nu-mi străpungeţi sufletul! suspină fierarul saşiu. Nu-mi tăiaţi ceea ce am mai de preţ, nobile cavaler…!

Conan se străduia să rămână serios în faţa unor asemenea bazaconii.

— Am şase neveste… se văită întorcându-se şi rotindu-şi

privirea deşucheată după copii. Dacă nu-i număra, nu şi-i amintea pe toţi. După câteva clipe adăugă:… Şi cincisprezece puştani.

Rury îşi muşca interiorul pometţilor ca să nu râdă şi încerca să se uite în altă parte.

— Dacă mă trimiteţi la vacile care zboară pe păşunile de pe Tărâmul Celălalt, în ce fel vor putea bietele mele neveste să-şi hrănească şi să-şi îngrijească copiii? continuă fierarul, de-acum de neoprit, ca o moară stricată. Doar Olvik izbutea să rămână serios; colţurile gurii îi erau îndoite în jos şi sprâncenele arcuite, căci, cu puţinele sale cunoştinţe de celtă, nu înţelegea prea bine cuvintele.

În momentul acela, Rury scoase un fluierat stins. În timp ce fierarul îngenunchea văitându-se şi turuind tot felul de năzbâtii cum ar fi: „păsările fericite de pe Tărâmul Celălalt” şi „şezutul cel frumos al zeiţei-mamă Danu”, în pragul casei se arătară cele şase tinere neveste. Bine făcute şi bine hrănite! Ştiau cum să-şi lecuiască foamea, şi, cel puţin după aparenţe, fierarul vedea foarte bine, în ciuda strabismului. Ca să nu mai vorbim de restul, numărul copiilor lămurea pe deplin treaba.

Conan căzu pe gânduri în faţa acelui belşug de sâni zvâcnitori şi a unor astfel de ofense aduse zeilor. Îşi imagină chipul lui Cathbad, arhidruidul şi bătrânul său maestru: ochii i-ar fi ieşit din cap, pe de-o parte de admiraţie, iar pe alta de indignare, îngropându-l pe imprudentul meseriaş sub o grămadă de blesteme şi anateme.

— Căutăm un demon negru… îi spuse Străinul şi se aplecă în faţă pe şa, fixând bănuitor reacţia interlocutorului său dezlânat. Are gheare de fiară şi scoate fulgere pe fund, îl provocă dinadins acesta.

— … Nu e exclus să pişe săgeţi, adăugă Rury ridiculizându-l.

Fierarului i se încreţiră buzele, începu să asude rece şi să tremure, în timp ce se prosterna în genunchi încă o dată, speriind caii.

— Nu cavalere…! În numele ţâţoasei Danu! Cruţaţi-mă…!

Cele şase neveste se uitau la el cu braţele la piept, nu prea îngrijorate, toate cu aceeaşi expresie întipărită pe faţă: „Vreau să văd cum se descurcă de data asta”.

Fierarul deliră ceva legat de un ajutor în munca lui, apoi cuvintele îi deveniră tot mai bălmăjite, precum parabolele care-l făceau să se uite cu un ochi într-o parte şi cu altul în cealaltă parte. Se mărgini la un gest cu braţul, arătând departe, spre ţarcul animalelor.

Conan se ridică în şa şi zări ceva alături de magazia cu unelte. Părea că un animal masiv ridicat pe labele din spate îşi făcea de lucru cu ceva greu de definit. Dar distanţa era prea mare, drept care decise să controleze la faţa locului. Dădu pinteni calului, urmat pe loc de Rury şi de Olvik.

Fierarul se ridică din noroi, ştergându-şi pantalonii şi şorţul din piele de mistreţ. Lacrimile îi dispăruseră ca prin farmec. Se uită chiorâş la neveste care se risipiră în grabă una după alta, dincolo de uşa sărăcăcioasei colibe din piatră şi paie. Bărbatul clătină din cap şi şopti cu o grimasă:

— Nu mai eşti sigur pe viaţa ta. De fiecare dată când apare vreun nobil, caută imediat să-ţi taie gâtul.

Ceea ce le fu dat să vadă celor trei cavaleri era de groază. Creatura care, de departe, fusese luată drept urs, se vădi a fi un om gigantic. Îl depăşea cu mai bine de un braţ chiar şi pe cel mai înalt gennti din toată garnizoana şi cântărea cât doi războinici luaţi împreună. Fură însă uluiţi nu atât de proporţii, cât de carnaţie: avea pielea neagră precum boii de sub pământ ai zeului Lir din fundul mării. Era un *mael,* un chel; craniul lucios de sudoare părea uns cu păcură. Repara o unealtă pentru defrişarea pământului, executând ordinele unui băieţel care trebuie să fi fost neîndoielnic stăpânul său. Dispunea de el după bunul plac, râdea prosteşte şi urla: „Loveşte în plug!“. Gigantul de culoare executa fără să clipească, nu înainte de a face o plecăciune servilă cu capul. Şi tot aşa, sub ochii uluiţi ai lui Conan, Rury şi Olvik, care-şi opriseră caii la o depărtare convenabilă. De fiecare dată când lovea cu măciuca de se cutremura pământul sub copite, omul îşi pleca cu respect capul, stăpânit de un băieţel plăpând şi sfrijit, care continua

să repete ca într-o litanie: „Loveşte în plug! Loveşte în plug!“. În cele din urmă, unealta fu aranjată şi lemnul înfipt în locaşul de metal masiv, învins de prodigioasa putere a acelei lovituri de mai.

Ochii lui Conan deveniseră două crăpături violete: scurta, enorma, înspăimântătoarea putere cuprinsă în acel corp, energia violentă pe care o putea dezlănţui într-un exces de furie oarbă. Ar fi fost în stare să ucidă chiar şi copii? Bănuiala se transformă în certitudine: dintr-o deschizătură a unei raniţe zdrenţuite pe care o ţinea în bandolieră, se vedea o cămaşă jegoasă de fetiţă.

Chiar în acea clipă, băietanul înfumurat se întoarse cu faţa… saşiu ca şi taică-su.

Acelaşi lucru îl făcu şi gigantul cel negru, dar expresia feţei lui la vederea celor trei călăreţi se transformă în groază pură. Ca un copil, alergă să se ascundă în spatele vechii barăci părăginite. Fiind însă mai înalt şi mai masiv decât acea grămadă de scânduri, o mare parte din trupul său rămase la vedere.

Pentru puţin timp stătu locului, ca în jocul numit *fidehell.* După care se petrecu ceva violent şi rapid. Negrul o luă la goană spre pădure, dar, ca să ajungă acolo, trebui să treacă prin ţarcul animalelor. Dădu de perete gardul greu din lemn de stejar, şi turmele la început se risipiră care încotro, în timp ce acel ciclon negru îşi croia drum printre ele, apoi, la unison, o roiră afară în direcţia potecii, năvălind frontal spre cei trei călăreţi.

Nu avură de ales şi, pentru a nu fi aruncaţi din şa de caii agitaţi, se văzură nevoiţi să renunţe la urmărire şi să dea pinteni cailor, căţărându-se pe o latură a râpei, dincolo de cărarea satului.

Când năvala animalelor luă sfârşit, demonul negru îşi pierduse urma prin pădure, şi fierarul se şi repezi spre ţarc luându-se cu mâinile de cap.

— Sire, sire! îl ridică în rang imediat unsurosul meşter pe Conan. Acum sunt ruinat! Un om sfârşit, îşi începu din nou litania, târându-se iar prin noroi. Nevestele lui porniseră între timp în urmărirea turmei, ademenind animalele şi

totodată bălăcărindu-şi bărbatul.

Era posibil ca vreun om din sat să fi recunoscut însemnele distinctive ale căpeteniei de *tuath,* cu stejarul frunzos şi vulturul albastru, noua stemă a casei Toraigh, prevenindu-l pe imprudentul potcovar, se gândi Străinul.

— Acum taci sau îţi tai limba… răcni Conan scos din sărite şi trăgând pentru prima oară spada din teacă.

Jeluirile şi vaietele încetară pe loc, în timp ce fierarul arbora chiar ceva asemănător unui surâs.

— Ne aflăm în ţinuturile Geal Chossach. Prin urmare, nu sunt regele tău. Regina ta e Bodmall… Ridică-te. Nu-mi datorezi nimic. Aici, sunt doar un om liber, la fel ca tine. Dar, în plus, sunt şi un druid… îl avertiză arătându-i crenguţa de aur care dovedea trecerea probei finale de ollamh. *Şi dacă* nu te hotărăşti să-mi spui ce s-a-ntâmplat, îmi folosesc puterile pentru a te transforma în şoim: cu ochii pe care-i ai, n-ai duce-o mai mult de două zile…

Celălalt nu reuşi să-şi mascheze teama pe care i-o insuflase puterea. Se pregătea să se văicărească, dar ameninţarea tăişului de spadă îl împiedică, aşadar se gândi să mintă din nou, dar perspectiva păsării de pradă strabice îl făcu să renunţe.

— Plângea ca un copil… începu el cu glas aproape şoptit. A nimerit aici în toiul nopţii, creatură ieşită din iadul lui Cromm, zeul focului. Voia să fugă. După care s-a apropiat de fiii mei… aşa că am pus mâna pe barosul de fierar. N-a trecut mai mult de-o clipă. L-am văzut pe gigant aplecându-se spre cea mai mică dintre fetiţe… era ca şi cum un stejar s-ar fi aplecat la pământ să o mângâie pe păr. Chiar aşa! S-o mângâie! Bărbatul se şterse la nas cu mâneca tunicii. Printre urletele femeilor, scaune răsturnate, ţipete ale copiilor, am priceput că era pe jumătate îngheţat şi nemâncat de zile-n şir. Şi era atât de necăjit încât a îngenuncheat în faţa mea atunci când i-am întins o bucată de brânză. În faţa mea, pricepeţi? Rosti acele cuvinte ca şi cum ar fi trebuit să-i convingă în privinţa unui fapt extraordinar. Nimeni n-o mai făcuse până atunci, îşi plecă el umerii. Aşezat în genunchi, era înalt cât mine stând în

picioare. Nu reuşea să stea în picioare decât atingând cu capul paiele acoperişului. Într-o singură seară a mâncat cât noi toţi la un loc, şapte adulţi şi cincisprezece copii. Era dintr-o rasă de care nu auzisem în viaţa mea, dar asta nu conta. Cu puterea lui putea să-mi fie de folos la munca câmpului. Nu înţelegea nici măcar o vorbă din limba noastră şi nu ştia încotro s-o apuce. Aşa că am hotărât să rămână la noi. Prin gesturi am reuşit să-l facem să ne lămurească ce i s-a-ntâmplat, drept care el a desenat cu un tăciune un cap de lup în cenuşa vetrei.

— Nemed… şuieră printre dinţi Rury.

Fierarul schiţă a nu ştiu câta plecăciune, subliniind afirmaţia aceea.

— Fergus o fi ieşit la vânătoare în afara teritoriului, într-una din obişnuitele sale prădăciuni de cereale, arme şi sclavi… zise Rury ca şi cum ar fi trăit o asemenea experienţă pe propria piele. Când te gândeşti că numele lor înseamnă sacru şi că sunt, în schimb, vestiţi prin faptul că fură chiar şi de la tâlhari!

— Atunci fii atent… trimise Olvik o săgeată la adresa Roşcatului.

— Prietene, eu sunt un partholon. Să nu uiţi asta niciodată.

— Demonul acela negru a reuşit să vă scape din mână, conchise Strabicul, făcând un zadarnic pas înapoi şi temându-se de reacţia anchetatorilor săi pentru faptul de a-şi fi însuşit un sclav care nu era al său. Era să uit; am înţeles, până la urmă, de ce nu ne cunoştea limba: este *moen,* mut. Cine l-a capturat cu ani în urmă i-a dat numele de Magmor, asemenea zeului celui puternic coborâtor din Daoine Sidhe. Nu este un animal fără creier; chiar dacă am avut nevoie de-o zi ca să reuşim să-l înţelegem, el m-a ajutat să pricep prin gesturi.

Se aşternu tăcerea, tensiunea crescu şi Conan deveni tot mai sobru.

— Nu-mi place de cei care-i exploatează pe naivi. Dar îi admir pe cei care înfruntă obstacole necunoscute, le înving riscându-şi viaţa, şi învingând nu umilesc, ci-i ajută pe

nevoiaşi. Îşi încheie ultima frază cu un surâs, şi celălalt răsuflă uşurat.

Gwynedd se întoarse radiind de bucurie.

Karre se ţinea aproape de ea în şaua căluţului cu coamă lungă, pe care Conan i-l cumpărase de la un negustor din Prydain. Se uită la ea pe furiş, curios şi totodată cu admiraţie.

Unul dintre lăncieri ordonă oprirea şi se-ntoarse în şa.

— Trebuie să ne-alegem un loc pentru a înnopta, doamnă. Mai e puţin până la apus şi am văzut mai multe urme de animale. Dacă se porneşte vântul şi ne trezim din nou în bătaia lui, frigul n-o să ne cruţe… Cunosc un sat nu departe de-aici. Sunt *airemh,* ţărani.

Briza le aduse în nări un miros sălciu amestecat cu mirosul de pământ jilav al pădurii. A te aventura în direcţia aceea pe-ntuneric era de două ori mai periculos; încă o bună bucată de drum, coasta ar fi fost o riscantă succesiune de culmi şi salturi în gol.

— O să trecem apa mâine. Nu suntem departe de punctul în care ne-aşteaptă barcagiul, dar deja nu-l mai putem ajunge pe lumină. Războinicul îl învălui pe pitic într-o privire mustrătoare. Suntem în întârziere deoarece cineva a avut parte de o caldă primire sub vreo fustă a Micului Popor…

Gwynedd nu se putu abţine să nu surâdă.

Karre îl porcăi pe lăncier, apoi, văzând că se uită la el, roşi la faţă şi luă aerul unui copil după ce-a primit vreo două la fund.

Coborâră spre o vale interioară, adăpostită de vântul care bătea tot mai tare; când soarele asfinţise cu totul, aerul rece n-a avut ceva mai bun de făcut decât să pătrundă pe sub veşminte, îngheţându-le oasele. Se adăugă o dificultate neprevăzută: latura marelui promontoriu era îndreptată spre răsărit, deci era în umbră, iar lumina slabă care se pierdea în asfinţit nu era suficientă încât să zăreşti gropile sau obstacolele şi, mai ales, râpele. Caii deveniseră nervoşi şi, atunci când Gwynedd întrebă dacă nu exista şi altă cale, războinicul îi răspunse:

— Este drumul cel mai scurt. Dacă am coborî de cealaltă parte ar însemna să pierdem mai bine de-o oră. Să te trezeşti înconjurat de beznă pe un teren plin de capcane, în timp ce frigul se face simţit tot mai tare, nu e… se întrerupse încercând să găsească un cuvânt care să nu sune atât de macabru… plăcut. E posibil să plouă, şi nu vreau să plătesc cu capul în faţa mâniei regelui meu, doamnă, dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Karre, ascuţit la minte şi bun observator, fu cel dintâi surprins de faptul că Gwynedd, de obicei năvalnică şi hotărâtă ca un bărbat, se dovedea atât de cuminte şi de precaută. Cu o altă ocazie, ea ar fi fost cea care ar fi îndrumat marşul, provocându-i pe ceilalţi să ţină pasul cu ea.

— Noaptea se lasă în curând, continuă lăncierul, şi de-aici ne despart trei ore de mers călare până la barcă. Trebuie să găsim un adăpost. Şi asta cât mai repede.

Toropeala pricinuită de oboseală începu să le înceţoşeze reflexele, şi, de mai multe ori, Gwynedd se văzu silită să tragă brusc de hăţuri din pricina unor obstacole periculoase. Înfiorată de frigul tot mai pătrunzător şi de conştiinţa a ceea ce riscase adineaori, îşi dădu silinţa să rămână atentă şi trează ca nu cumva să cadă din şa. Îşi dădu seama că şi animalele erau epuizate şi, din felul cum se legăna calul sub ea, înţelese că era gata să cedeze din clipă-n clipă.

Atunci când mersul călare deveni prea primejdios din cauza beznei, începură să-şi croiască drum pe jos, ţinând animalele de hăţuri, înaintând pe dibuite şi pipăind solul accidentat şi alunecos cu cizmele. Răsuflară uşuraţi atunci când se văzură într-o poiană la poalele promontoriului; prima iarbă a primăverii lucea plină de rouă, luminată de luna aflată deja în înaltul cerului, nemaifiind ascunsă de flancul muntelui. Dar, lucru şi mai important, la marginea acestor pajişti se vedeau limbile unui foc mare în centrul câtorva colibe: focul sacru pentru noul an, rămas de la serbările de *Beltain,* prin flăcările căruia dansaseră fecioarele de vârsta măritişului, împroşcându-se cu cenuşă

între picioare pentru a fi binecuvântate de Medb, zeiţa fertilităţii. Micile felinare cu ulei erau semnul tot atâtor familii. Ceea ce, în acel moment, însemna un singur cuvânt: căldură.

Nechezatul şi pufăitul de cai fu de-ajuns să trezească micul sat. Suspicioasa întâmpinare a bărbaţilor înarmaţi cu nişte rudimente de arme şi unelte de lucru fu îmbunată de Gwynedd atunci când, înaintând spre ei, se prezentă; era femeia lui *Ri* din Toraigh, bărbatul care dăduse un nou curs istoriei pe acele teritorii blestemate. Statura ei, însemnele distinctive de pe scuturi, veşmintele, tonul vocii se dovediră a fi mai mult decât suficiente pentru a-i confirma spusele şi a li se deschide larg uşile.

— Nu sunteţi, prin urmare, *stroinseir,* străini... şopti cu smerenie nevasta unui *aes dana,* un mic tâmplar iscusit, în timp ce o ajută să se dezbrace într-o încăpere; toţi bărbaţii fuseseră poftiţi să iasă şi să doarmă prin vecini. Suntem săraci, doamna mea. Iertare pentru lipsurile noastre. Avutul pe care-l avem îţi aparţine, o onoră ea cu respect.

Gwynedd surâse. Cum putea oare să uite obârşii şi o viaţă petrecută în mizerie, la marginea satului, alături de Scarach, maică-sa? De-atunci nu trecuse prea mult timp. Nu zise nimic, dar între ea şi femeia aceea nu era o prea mare deosebire.

Gazda suflă în jăratic, stârnind flăcările în vatră, iar mica încăpere se învălui într-o căldură binefăcătoare. Îi oferi câteva blănuri de lână moi şi uscate lui Gwynedd, care se înfăşură cu ele, fără să stea prea mult pe gânduri dacă ar fi avut sau nu păduchi.

Tânăra nobilă se apropie de grătarul focului, se aşeză pe vine în tipica poziţie celtică şi-i surâse gazdei.

— Nu mai ştiu cum să-ţi mulţumesc. În aceste clipe casa ta mi se pare mult mai prietenoasă decât încăperile din fortăreaţa de pe Toraigh... îi spuse zâmbind. În ce fel pot să mă recompensez?

— Nu trebuie să-mi dai nimic, fiindcă nu vreau nimic din partea ta. Prezenţa ta însăşi e deja o onoare. O doamnă de rang înalt în casa mea... adăugă ea ultima frază făcând

ochii mari, uluită. Pe aici nu trece nimeni niciodată, cu atât mai puţin o *Banri…!*

Se auzi un târşâit, şi doi ochi curioşi şi holbaţi, azurii ca două agate, se iviră la poalele bietei femei. Copilul mergea de-a buşilea fiindcă era mic. Fu rândul lui Gwynedd să deschidă ochii cât putu de tare spre a mângâia obrajii care-i surâdeau.

Înfăşurat într-un soi de desagă de cârpe, micuţul se urcă la sânul lui Gwynedd şi se opri acolo încântat, vrând alte mângâieri şi vorbe drăgăstoase.

Totul în casa aceea răspândea linişte şi seninătate, începând cu chipurile stăpânilor şi terminând cu tihna din ochii gazdei. Tot ceea ce lipsise copilăriei lui Gwynedd.

— Este al tău?

Nevasta tâmplarului dădu din cap mândră. Urmă o lungă clipă de tăcere. Apoi închise un ochi, strâmbă din gură amuzată şi, sprijinindu-şi bărbia cu mâna, se frecă îngândurată.

— Poate că ceva tot poţi face pentru noi. Sau, mai bine zis, pentru Pwyll… arătă spre cel mic. Numele său înseamnă „înţelepciune”. Citeşte în sufletul lui. Ce-i aduce viitorul. Război şi violenţă sau pace şi iubire?

Gwynedd o fixă întrebătoare:

— Prin urmare, tu… ştii? Cunoşti darul meu?

Drept ecou răsună un surâs cristalin.

— Toţi din preajmă ştiu de el, de puterile femeii lui *Eachtrannach,* de frumuseţea ei, de forţa ei, de sentimentul dreptăţii pe care-l are. Nici un bărbat n-a ajuns celebru de unul singur; întotdeauna a existat în spatele lui o femeie şi mai capabilă decât el, continuă ea complice. Toţi ştiu de prezicerile sale. Chiar din vremea când erai o osândită a clanului Partholon, cu o *geasa* care îţi otrăvea viaţa… Vara trecută, de sărbătoarea *Lugnasad,* cumnata mea a făcut o lungă călătorie pe jos până la tine, pentru a primi un răspuns divin. Dar tu nu mai erai acolo. Plecaseşi deja cu *Eachtrannach,* spre a-ţi împlini destinul.

Gwynedd oftă.

— Sper să pot face acum ce n-am făcut atunci, mângâie

capul perfect al copilului şi, jucându-se cu mânuţele lui, se concentră şi îl sărută pe frunte şoptind ceva pe un ton blând. El chicoti imediat ca un pui fericit, şi acelaşi lucru îl făcu şi tânăra, pradă unei bucurii subite şi intense. Îşi ţinea ochii închişi şi vedea în sufletul lui, în viitorul lui, printre nesfârşitele imagini ce i se arătau, precum norii unei păsări în zbor. Şi, pe neaşteptate, înţelese că printre acele imagini era şi cea cu Conan alături de el. Se opri surprinsă, dar împăcată. Urma să aibă cu ea o convorbire minunată.

Vorbiră multă vreme, şi oboseala păru să le cruţe pe amândouă. Până ce Gwynedd scoase la vedere ceea ce adusese cu sine pentru a-i dărui lui Ib-hell, prinzând-o de braţul femeii din faţa ei.

— Este pentru Pwyll. Ţine-o tu până când veţi fi hotărât că i-a venit vremea de *fosterage.* Ezită oleacă. Aş vrea să rămână în familia noastră în perioada lui de ucenicie. Aş fi fericită, da... Pentru ceea ce am văzut în sufletul lui şi pentru ceea ce am simţit în al meu. Vor fi prieteni buni.

Femeia înţelesese în mai puţin de o clipită. Surâsul său luminos izvora direct din inimă, şi îşi plecă capul, ca şi cum onoarea ar fi fost prea mare. O dată-n viaţă ţi se putea întâmpla ca fiul tău să fie acceptat la curtea lui *Ri* până când ar fi împlinit şaptesprezece ani, adică *aimsir togu,* vârsta la care băieţii deveneau bărbaţi şi erau primiţi în rândul acestora.

Blonda *Banri* îi strânse mâna.

— Va fi o plăcere să o văd pe mâna lui când ne vom întâlni din nou.

Femeii nu-i venea să creadă într-o asemenea şansă. Când tocmai voia să zică şi ea ceva, Gwynedd o linişti printr-un gest hotărât. Se ridică şi o întrebă unde ar putea să se spele. Auzind acele cuvinte, nevasta meseriaşului păru încurcată; cu un gest simplu al mâinii arătă spre pârâul de-afară. Marele foc de *Beltain* îi va da căldură şi lumină, şi-n plus, o va ocroti de fiinţele josnice ale pădurii, care fură veşmintele, şi de demoni precum Tethra, zeul fomorian al mării, care se teme de lumină.

Tihna căsuţei dispăru ca prin farmec în aerul încărcat de

focul ce sfârâia, dar tot înţepător. Îndreptându-se spre pârâu prin zgomotele nopţii, tânăra regretă că trebuise să iasă. Dar totul părea să rămână paşnic în noaptea aceea. Atinse apa răcoroasă cu un oftat resemnat şi se înfioră când o simţi prelingându-i-se pe corp.

În apropiere, un pas apăsat cutremură crăcile şi călcă cu mare zgomot peste ramuri şi arbuşti.

Gwynedd înţepeni brusc, ascultând fără să scoată vreun sunet. Dar parcă nu-şi recunoscu glasul, care i se frânse de frică.

— Karre, tu eşti?

Banan era ferit. Mistreţul aflat pe culmile beţiei se simţea în mediul său natural, printre aşternuturi de ghinde şi tuberculi numai buni pentru a fi smulşi din rădăcină cu colţii şi cu râtul. Pădurea era îmbibată de mirosuri de larve şi cuibare de insecte. Dăduse peste o turmă de jivine asemănătoare lui în timpul unei incursiuni şi, înainte de a se despărţi de ele, se frecaseră ore-n şir de scoarţele de pini şi de mesteceni, jupuindu-i cum doar un mistreţ ştie să facă, punând sfârşit chinului pricinuit de paraziţii care cotrobăiau prin greabănul şi şalele lor. În sfârşit, avea şi el parte de companie şi de boscheţi adevăraţi, iar nu de stâncile sălcii şi de pajiştile sterpe din Toraigh. Şi-n plus, se aşternuse noaptea şi nu-i venea să creadă că poate să hoinărească în lumina diafană a lunii, în loc de strălucirea orbitoare a soarelui, momente în care micii săi ochi porcini preferau să se închidă aţipind undeva la umbră. Vremea era răcoroasă, dar nu friguroasă, şi pielea groasă şi aspră, şi părul ţepos mulţumeau pentru darul divin al acelei clime, o minune pentru corpul său. Aşadar, zile fără cusur. Cu un miros mult mai ascuţit decât al dobitocilor de câini de luptă certăreţi care vegheau pe insula Toraigh, dibuise de puţin timp urmele lui Conan. Nu îl considera un stăpân; aia era treaba câinilor, animale care recunosc drept stăpân un singur om, de care depind în a-şi căpăta hrana pe care le-o face pomană. Iar omul nu-l considera pe Banan drept proprietatea sa. Iată de ce se înţelegeau şi se respectau

reciproc, ceea ce îi făcea să se caute unul pe celălalt, fiecare bucurându-se totuşi de propria libertate. O revedere pentru plăcerea de a-şi ţine reciproc companie, deşi Conan nu avea darul de a-l înţelege dintr-un foc, de a-i citi în suflet precum neuitatul Cathbad…

Tânărul mistreţ nu-şi dădu seama imediat. Era prea absorbit cu degustarea cinei pe bază de viermi, dezgropată dintr-un trunchi putred. Lacom şi înfometat, grohăia frenetic, încercând să înghită cât putea de mult; avea larve în tot locul, pe bot şi în nări. Mirosul mâncării râncezite îl făcu să reacţioneze cu întârziere. Apoi adulmecarea îi izbi simţurile precum un picior peste rât: prădători! Nu cunoştea respectiva specie, căci nu avusese ocazia să întâlnească aşa ceva, dar mirosul acela prevestea sânge, probabil chiar al său.

Speriat, mistreţul îşi beli ochii miopi, care nu-l ajutau să zărească mare lucru. Şovăind, se înclină ca să cerceteze cu labele, bazându-se pe auz în timp ce-o lua la goană, dat fiind că mirosul îi fusese anihilat de viermi.

Tocmai asta îl făcu să aleagă calea greşită, alergând în direcţia nepotrivită.

Îi era foame, o foame care-l făcea să se zvârcolească, iar stomacul îl năucea. Hibernarea se sfârşise, şi-şi croi drum, înlăturând muşchiul şi rămurişul cu care îşi camuflase intrarea vizuinii. O alesese bine: într-o zonă de boscheţi noi, greu accesibilă, uscată şi, mai ales, comodă. Leneşul tâlhar pusese straturi peste straturi de muşchi, ierburi şi foi uscate, după care se cufundase în acel culcuş moale, cu o plăcere atavică.

Încă zăbăuc după lunga hibernare, ursul se întinsese precum un bătrân la soare şi zăbovise oleacă somnoros. Până ce foamea se dovedi a fi mai tare decât lenevia. Începu să se mişte întortocheat, cu corpul încă amorţit după somnul de trei luni. Apoi se ridică pe picioare: o făcea rar şi numai ca să vadă ce se ascundea după vegetaţie. Profită ca să-şi ascută ghearele de un trunchi şi apoi să-şi frece spinarea de acelaşi brad; mâncărimea îl supăra mai

mult decât paraziţii; peste puţin timp urma să năpârlească, schimbându-şi blana, cu o coamă de păr uşor pentru vară. Între timp, ca de fiecare dată când se trezea, avea parte de acelaşi deranj: trebuia să-şi lângă zile-n şir tălpile labelor deoarece i se cojea pielea.

Scotoci în covorul de muşchi în căutare de insecte şi viermi, bulbi şi ciuperci. Dar vremea era încă prea timpurie pentru a-i oferi hrană, încă nu erau fructe, precum mure sălbatice şi zmeură, ghindă şi jir, bace de mărăcini, de pomişori ghimpoşi şi ienupăr, precum şi mere, afine sau fructe de trandafiri sălbatici, chiar dacă carpelele păroase îl făceau să tuşească. Înţelese curând că ceea ce dezgropase nu i-ar fi fost de-ajuns să-i potolească foamea. Avea nevoie de ceva mai substanţial. Cu mirosul său fin adulmecă aerul şi mugi de plăcere; ca orice urs brun avea vederea slabă, iar lumina prea intensă a soarelui îl orbea. Prefera luminescenţa asfinţitului, penumbra boscheţilor sau lumina lunii.

Capriciosul stăpân al pădurilor începu astfel să parcurgă propriul teritoriu. Ştia bine că în feuda lui se stabiliseră fiinţe umane, pe care avea grijă să le evite. Se mărginea să stea cât mai departe, pescuind somoni nătăfleţi şi păstrăvi în râul de munte ce trecea prin sat. Dar creatura aceea care coborâse spre râu şi pe care căuta s-o distingă în ciuda miopiei ce-o fi fost? Stătea lângă un rug în noapte, şi el cunoştea cât de primejdioase erau flăcările. Instinctul îl îndemna să se calmeze, memoria sa atavică, să atace. Nu-l zărea în chip distinct, dar mirosul ce-i ieşea din blană era neîndoielnic: blană de miel. Gustase din carnea aceea, îi era cu neputinţă să reziste, cu atât mai mult cu cât era un urs înfometat.

Răsuflarea cailor devenise tot mai anevoioasă şi pasul tot mai domol în timp ce înaintau, afundându-se în noroi şi în covorul de frunze moarte din pădurea întinsă de mesteceni, tisă şi pomişori ghimpoşi. Era frig şi, spre asfinţit, se ridicase inevitabila, enervanta ceaţă. Devierea de la cărările bătute fusese de bun augur – vânat din belşug şi

prăzi uşoare, pe care le întâlniseră de-a lungul drumului: potârnichi, iepuri şi gâşte sălbatice. Pentru Conan, urmărirea cerbului se transformase într-un alt fel de vânătoare şi, spre încântarea zeilor, era o vânătoare mai puţin obişnuită: de oameni, mai amară şi mai periculoasă.

— Acum s-a lăsat beznă, Conan, răbufni Rury fără prea multe complimente. Ar trebui să...

Nu termină fraza. Strigătul de femeie răsună de pe terenul deschis şi curând fu însoţit de grohăituri animalice.

Cei trei călăreţi dădură pinteni animalelor obosite, riscând să se rostogolească pe ultima parte a pantei, zăriră focul, agitaţia care se crease de jur-împrejur, prin intervenţia sătenilor, şi o tăiară peste întinsa pajişte de iarbă. Ceea ce le fu dat să vadă îi lăsă cu sufletul la gură.

În afară de Rury, care înghiţi în sec.

Un masiv exemplar adult de urs brun se învârtea la câţiva paşi de Gwynedd.

De jur-împrejurul ei se afla lumea din micul sat, care mânuia unelte şi arme rudimentare, iar Karre cel mic se sforţa să le dea o mână de ajutor. Doi dintre lăncierii fomorieni ai lui Conan încercau să-l ţină pe urs la distanţă cu vârful unor beţe lungi şi lănci cu torţe aprinse, lovindu-l cu pietre, dar fără prea mare succes.

Animalul se ridică pe picioarele din spate, înaintând câţiva paşi. Încerca astfel să priceapă mai bine câţi i se împotriveau şi cât de mare era primejdia, aflându-se atât de aproape de limbile flăcărilor.

Cei doi lăncieri însă îi răstălmăceau intenţiile, crezând că se pregăteşte să atace, şi-l înţepară cu putere, singurul rezultat fiind să-l sperie şi mai mult.

Deşi se apropia în galop, Conan era prea departe de acea confruntare. Nu era greu de înţeles că n-ar fi putut ajunge la Gwynedd decât atunci când se va fi decis soarta luptei. Ursul se pregătea să atace; câteva clipe şi totul va fi pierdut, pentru totdeauna.

Animalului îi era frică. Toate creaturile pădurii erau îngrozite de cruzimea gratuită a oamenilor care vânau din plăcere. Îşi aduceau aminte de ei. Ursul acela nu făcea

excepţie, şi era îngrozit de mirosul de om, de mica mulţime şi de foc. Scotea răgete surde, se freca pe bot, îşi căsca fălcile cu canini imenşi, încercând să fugă, s-o ia la goană, să evite înfruntarea. Dar, din păcate, oriunde ar fi încercat să fugă ar fi fost încercuit.

Străinul ştia câte ceva despre acel irascibil stăpân al codrilor tot datorită învăţăturilor primite de la Cathbad. Era îndărătnic şi singuratic, se ferea de om, dar, dacă se afla la strâmtoare, reacţiona cu forţa zeului codrilor. Îl văzuse ridicându-se pe labele dinapoi şi, contrar aparenţelor, era încă un semn bun: spre deosebire de ceea ce povesteau legendele, ştia că adevăratul atac s-ar fi dezlănţuit în galop.

Gwynedd încercă să treacă pe celălalt mal, dar alese momentul greşit deoarece ursul se deplasa chiar spre ea.

Se auzi un alt ţipăt, şi nevasta tâmplarului, cu Pwyll în braţe, îşi îndemnă disperată bărbatul şi pe ceilalţi să intervină. Intenţiile erau cele mai bune, dar provocaseră acel lucru de care Conan se temea cel mai mult.

Străinul dădu încă o dată pinteni calului său istovit, continuând să-l fixeze pe urs de departe, ca şi cum ar fi putut să-i oprească înaintarea doar prin forţa voinţei. Acum îl zărea perfect: un exemplar adult, înfometat de lunga hibernare şi speriat de moarte. Înţepa aerul cu unghiile în formă de seceră şi cu formidabila putere musculară a părţilor din faţă şi a gâtului. Totodată era agil şi alerga mult mai repede decât omul; ştia să se caţere în copaci, să înoate sau să se scufunde în apă mai bine decât oamenii. Era cu neputinţă să-i scapi pe teren deschis.

Animalul scoase un răget asurzitor şi se pregăti s-o atace pe Gwynedd şi pieile de miel în care era înfăşurată, făcând din ea o ţintă.

Lui Conan îi scăpă un ţipăt de disperare neputincioasă şi… ceva îşi făcu apariţia pe pajişte lângă foc, acaparând atenţia tuturor.

Magmor ţâşnise din pădure, înfruntându-l pe animalul înfometat şi punându-se între acesta şi Gwynedd. Avea în mână o unealtă de la fierărie, ascuţită, dar prea scurtă. Fusese atras de strălucirea depărtată a focului; pe jumătate

îngheţat şi înfometat, căuta adăpost şi mâncare. Ascuns în desiş, o zărise pe Gwynedd care se îndrepta spre apă. Norocul lui fusese că nu se afla pe direcţia vântului. După câteva clipe, silueta enormă a ursului, pârâitul crengilor rupte şi grohăitul surd îl îndemnaseră să se adăpostească într-o groapă după un morman de stânci.

Conan ţâşni în galop în mijlocul acelei mici tragedii; traversă în goană râul şi, aplecându-se în şa, o înşfăcă pe Gwynedd, ridicând-o dintr-o singură mişcare. Amână întrebările şi o lăsă la adăpost între aceleaşi stânci pe care Magmor le alesese drept adăpost, scoase din teacă *Lama lui Danu,* întoarse calul şi apoi se opri neputincios, precum toţi ceilalţi spectatori, în faţa scenei respective.

Lupta era prea înfocată ca să poată interveni. Cei doi luptători executau corp la corp un dans macabru al giganţilor, care avea loc fără muzică, cu gemete de durere sau înspăimântătoare pocnete surde, ce bubuiau în urechile celor de faţă, înfiorându-i.

Magmor se aruncase la gâtul animalului într-o clipită, fără să-şi încetinească goana, începând să aplice lovituri cu dalta aceea scurtă. Rănile nu puteau fi mortale, dar avură rezultatul scontat. Greutatea gigantului de culoare, plus durerea provocată de loviturile date deviaseră de la început atacul, după care îl opriseră.

Acum însă ursul lupta pentru propria supravieţuire, şi agresivitatea i se transformase în ferocitate. Loviturile usturătoare în carnea sfâşiată îl orbeau. Nu mai încerca să găsească o cale să fugă, dar simţea nevoia de a ucide, un instinct care-l făcea să uite de oricare alt lucru.

Ursul începu să-l încolţească pe Magmor împingându-l spre pădure, încercând să-l muşte şi să-l sfâşie. Omul se eschivă de mai multe ori, continuând să lovească în timp ce făcea paşi înapoi, ţintind la cap şi la ochi; era imposibil să străpungi blana deasă şi ţepoasă pentru a atinge un organ vital cu arma aceea total nepotrivită. Lupta ar fi luat în curând o întorsătură mortală; Magmor era deja rănit de ghearele ursului şi nu putea să-i vină de hac cu mâinile goale. Culoarea blănii ursului era aproape neagră, dar lăsa

să se vadă ample zone roşiatice pe cap şi pe spate în lumina flăcărilor; sângele animalului şi cel al lui Magmor se amestecau mânjindu-i pe amândoi.

Conan, Rury, Olvik se învârteau în jurul încăieraţilor, gata să exploateze clipa când să dea lovitura mortală. Dar nu apărea nici cea mai mică distanţă între cei doi, deoarece Magmor intuise că, dacă s-ar fi depărtat, ursul ar fi putut să-i altoiască o labă cumplită.

În cele din urmă, bărbatul făcu o demonstraţie de forţă extraordinară, care îi lăsă pe toţi cu gura căscată; prinse animalul de şolduri ca într-o menghină şi reuşi să-l ridice de la pământ, făcându-l să se răsucească pe spate, după care îl împinse în flăcări.

Nebun de durere, bietul animal scoase un răget înfiorător, atât de cavernos încât îl asurzi pe Magmor. Printr-o săritură îşi recăpătă echilibrul şi se repezi din nou asupra călăului său.

Conan se hotărâse să intervină, în cele din urmă, aruncându-se în încăierare; nu putea să se uite la omul acela cum urma să fie măcelărit, fără să încerce să facă ceva, chiar şi cu preţul propriei vieţi.

În schimb, nimeni nu observă un bot sălbatic care adulmeca în vânt, cu nări fremătătoare, cu colţi încovoiaţi şi ascuţiţi, gata de atac. Banan ţâşni din desiş lovindu-l pe urs dintr-o latură şi ţintind acea masă imensă cu toată mânia pe care amintirile ancestrale i-o insufla împotriva acelui atavic duşman natural.

Ursul se dezechilibră. Chestiune de câteva clipe. Magmor şovăi până ce Conan îi aminti:

— Loveşte în plug! urlă cu toată suflarea pe care o avea în el. Loveşte în plug!

Celălalt execută lovitura sa înspăimântătoare de baros în creştetul animalului. Se auzi clar pârâitul oaselor craniene, şi ursul se prăbuşi la pământ, năucit, la poalele focului, stârnind un nor de cenuşă.

Tăcerea era scandată doar de gâfâiala lui Magmor. După care toţi urlară de bucurie. Ţăranii se apropiară de ditamai corpul neputincios şi-l terminară cu lovituri de secure şi

cuţit. Ar fi potolit foamea micului sat săptămâni în şir.

Stăpânul îşi privi credinciosul mistreţ, care încă pufăia răscrăcănat şi ameninţător: „Cel care are cel mai mare bun-simţ dintre toţi“, îşi aminti de cuvintele bătrânului său maestru Cathbad. După care se îndreptă cu paşi rapizi spre Gwynedd, care cobora spre plaiul satului.

— Ei bine, fii atât de drăguţă şi spune-mi şi mie ce-i cu tine aici? rosti înclinându-şi capul întrebător. Încerca să-şi stăpânească o furie surdă stârnită de teama nelămurită pentru soarta ei şi de primejdia pe care femeia vieţii lui o înfruntase adineaori.

Mai făcu doi paşi până ajunse aproape de bărbatul său.

— Am venit să-ţi aduc mesajul de fericire, îi spuse cu glasul acela răguşit, care-l înfiora pe Conan.

Arboră, prefăcându-se, masca cea ameninţătoare, dar ştia foarte bine că totul ar fi fost zadarnic, pentru că ea îi descifra şi cea mai mică emoţie. Iar Gwynedd ştia că era vorba doar despre înfăţişările iubirii lui Conan pentru ea. Ar fi vrut s-o pedepsească pentru libertatea pe care şi-o luase punând la cale acea călătorie fără ştirea lui. Dar, în schimb, se trezi îmbrăţişând-o şi sărutând-o pentru uşurarea şi bucuria pe care i le trezeau de fiecare dată ochii aceia albaştri şi acele buze moi.

— Nu mă-ntrebi despre ce e vorba? continuă ea să-l provoace. Lumina din privirea ei nu era un lucru pe care bărbatul să-l fi putut uita vreodată.

— Este greu să fiu mai fericit decât acum, regina mea…

Ea surâse ironic.

— Toraigh o să rămână pe mâini bune, regele meu… Sunt însărcinată, şopti dintr-o singură suflare, în timp ce primele lacrimi de bucurie i se rostogoleau pe obraji.

Ultimul cuvânt răsună în mintea lui Conan câteva clipe lungi, asurzindu-i capul ca şi cum un fulger s-ar fi produs dintr-odată, la câţiva paşi de el.

— Şi nu va fi un *oenfer,* un singur fiu.

Altă săgeată îi străbătu creierul.

— Vor fi *embain,* gemeni…

Bucuria lui explodă într-un urlet asemănător unui răcnet

de victorie, din adâncuri şi gutural:

— Tată! Voi fi tată!

Cuvintele răsunară între zidurile satului unde, pentru o clipă, domnise tăcerea. Toţi se priviră în ochi neştiind ce să spună. Rury, înfiorându-se doar la ideea unei naşteri, Olvik gândindu-se la petreceri pe bază de *meddu,* miedul celtic, şi *nabid* fermentată, care ar fi avut loc zile-n şir la curte; Karre măsurându-i pe toţi cu un aer de superioritate precum cineva care ştia totul.

O umbră impunătoare se mişcă domol.

— Iar tu unde-ai vrea să te duci? îl întrebă Rury pe un ton bănuitor şi totodată amuzat.

Magmor tocmai profita de surpriză pentru a o lua din loc. Nimeni nu-i mai dăduse atenţie, nimeni cu excepţia Roşcatului cel vigilent, care nu-l pierduse nici o clipă din vedere. Nu era uşor să uiţi ceea ce dovedise creatura aceea din apropierea colibei de pe culmea promontoriului.

Gigantul negru ţâşni înainte, crezând că va scăpa de priceperea Roşcatului, doar că sfârşi cu vârful spadei acestuia în gât. În ochii săi se concentra teama, acea lumină de disperare ce se strecoară în creierul unui năpăstuit mereu pe fugă. Avea în suflet obida suferită doar din cauza deosebirii de piele şi a spaimelor odrăslite de siguranţa de care se lovise în calea lui. Şi totuşi încerca încă să sfideze soarta. Abia de se mai ţinea pe picioare din pricina rănilor, a sângelui pierdut, a epuizării cauzate de fuga care părea eternă şi de lipsa de mâncare. Dar puterea voinţei sale nu-i îngăduia să se predea, să se supună la tot felul de rele… lovituri peste lovituri, violenţe asupra sa şi asupra familiei sale. Familia: cei dragi, cei care nu mai erau în viaţă. Pe cel din urmă abia îl îngropase de unul singur la poalele unui stejar milenar.

Olvik luă hotărârea: se apropie de el şi ridică spada… Fusese un viclean şi nesimţitor tâlhar din nord, dar alături de Conan învăţase să dea glas nuanţelor propriului instinct. Credea în soarta implacabilă şi în planul divin pe care zeii îl făcuseră pentru fiecare în parte. Iată de ce se temea de Asa, zeiţa clanului Lochlann, drept care simţea că acea

întâlnire fusese predestinată, ascunzând în ea un mesaj al zeilor săi. Pentru el, acel spirit hoinar cu suflet negru i se păruse a fi cu totul altceva decât diabolic. Luă arma şi-l pocni pe negru cu latul acesteia în ceafă. Uriaşul se rostogoli, leşinând într-un somn nefiresc, dar odihnitor.

Conan apucă *Lama lui Danu* şi o ţinti spre inima uriaşului căzut la pământ.

— Ce trebuie să fac cu el? îi întrebă calm pe cei de faţă. Aţi văzut de ce-a fost în stare… ne face fărâme cu mâinile goale cinci războinici nemezi, sfârtecându-i aşa cum ai noştri obişnuiesc să facă cu trădători la Judecata Arborilor… *Eachtrannach* scrută privirea întrebătoare a lui Olvik. Să-i legăm braţele şi picioarele vinovatului de doi copaci apropiaţi, după care-i doborâm, astfel încât să se răstoarne în direcţii opuse, sfârtecându-l în două pe cel ce merită moartea… Nu cumva ar fi gata să procedeze la fel cu fiecare dintre noi? Prima mea datorie e să mă gândesc la supravieţuirea propriului popor…

— Eu cred că ar trebui să-l cruţăm, se auzi un glas cristalin. Tocmai mi-a salvat viaţa luându-mi apărarea, fără să mă fi văzut vreodată. Oare îi aminteam de cineva? De nevastă-sa? De femeia lui? Cine poate şti? continuă Gwynedd hotărâtă. Şi nu uita că tocmai a salvat şi viaţa fiilor tăi, *Eachtrannach,* supralicită ea. Voia ca regele să-şi amintească că abia acum putea spune că are, în sfârşit, o familie, el, care fusese dintotdeauna un repudiat.

— Astea da, argumente… Asa trebuie să fi fost tare bătăioasă când a hotărât să ne creeze pe noi cei din tribul Skeld, hohoti Olvik cu o grimasă plină de mândrie.

Rury se dovedi a fi mai practic. Ridică din umeri nehotărât şi se mărgini să spună:

— Nu-mi place situaţia asta şi nu-mi place nici tipul acesta, e prea mare. Pe unul ca el, care dă pe brânci un urs cu o singură mână, n-aş vrea să-l am prin preajmă atunci când îşi iese din fire, bombăni în timp ce se apleca peste el spre a-l examina mai bine. Se prefăcea. Îl văzuse luptând şi înţelesese deja că nu ştie să lupte cu arma-n mână, ci doar cu mâinile goale. Pe un campion ca el l-ar fi decapitat din

două lovituri: una la gareţi şi cealaltă-n gât.

Rămăsese singur atunci când Conan spuse ceea ce şi Gwynedd bănuia că l-ar nelinişti pe bărbatul ei.

— Am avut deja un Chicol Grinchenchos. Chiar ne dorim să avem încă unul? îi struni pe ai săi şfichiuind aerul cu tăişul sabiei.

N-ar mai fi făcut-o niciodată-n viaţă. În spatele lui, dincolo de râu, se arătă o figură distorsionată de valurile de căldură provocate de flăcările roşiatice.

— Dacă îi iei gâtul, înseamnă că eşti regele imbecililor… Conan se întoarse brusc ca şi cum moartea i-ar fi atins ceafa cu degetele ei îngheţate. Vorbesc în numele lui, continuă necunoscutul arătând spre Magmor, ţinând cont că n-ar putea nici măcar să se apere. Şi asta nu fiindcă e leşinat, ci fiindcă e *moen,* e mut! Numai un măcelar nesimţit retează rădăcinile vieţii unei fiinţe umane fără să fie sigur de ceea ce face.

Tânărul *Ri* înaintă spre flăcări, nepăsător la văpăile lor, cu o privire parcă vrăjită.

— Doar un idiot ca tine care uită ceea ce a fost învăţat poate să scuipe pe norocul de a avea o forţă a naturii la dispoziţie. Ascute-l pe tocilă şi o să devină, în slujba ta, mai tăios decât spada destinului trimisă de Danu!

Ochii Străinului deveniseră mai întâi două crăpături roşii, de la văpăile flăcărilor, ca apoi să se holbeze precum un copil în timp ce recunoştea figura neclintită, stând dreaptă la mal.

— Doar un bou tâmpit, şi nu un *Ri* menit să devină supremul *Ard Righ,* nu e în stare să-nţeleagă că săvârşeşte o greşeală şi că omul care zace la picioarele sale a ucis pentru a se apăra pe sine şi fetiţa lui; fără să reuşească, vai, până la capăt, ţinând cont că a îngropat-o cu propriile mâini. Ajunsese prea târziu ca s-o apere de nemezi. Era tot ce-i rămăsese dintr-o viaţă de sclav deportat. Iar ei i-o răpiseră pentru totdeauna, trimiţând-o să-l aştepte sub merii înfloriţi de pe Sidhe…

Conan renunţă la orice precauţie şi începu să alerge tot mai tare; trecu apa fără măcar să bage de seamă şi,

lăsându-se cuprins de fericirea inimii, se aruncă în genunchi la picioarele celuilalt, îmbrăţişându-i pulpana veşmintelor.

Figura din penumbră tăcu.

— Două mari veşti în această zi pe care nu merit s-o trăiesc… oftă copilul de pripas care redevenise Conan; lacrimile de bucurie nu erau o ruşine nici măcar pentru cel mai bun războinic celt. Dezonoarea era să fugi din faţa vrăjmaşului răpus de frică, iar nu să onorezi un părinte şi un maestru. Azi am salutat pentru prima dată pe fiii mei, care urmează a veni pe lume, şi mi-am regăsit tatăl! Ce oare am făcut ca să merit un astfel de dar din partea zeilor? exclamă cu braţele desfăcute de bucurie şi surprindere.

În glasul lui Cathbad apăru surâsul pe care-l cunoştea:

— Poate că nu mi-am pierdut timpul în zadar cu tine, deşi uneori mă faci să mă îndoiesc. Spune-mi, mai pot spera? Voi izbuti să-ţi insuflu încă oleacă de bun-simţ în căpăţâna asta goală? Mâna ridată a bătrânului coborî să-l mângâie pe păr într-un gest patern, ceea ce era mai mult decât ar fi îndrăznit Conan să ceară sau să spere.

Banan se învârtea în jurul lor, năucit de amintirea bătrânului său stăpân dispărut şi deosebit de aţâţat acum, că-l întâlnea din nou. Emana numai fericire în timp ce Cathbad se apleca să-i atingă râtul cu o mână şi, în tăcere, cu ochii-nchişi îi transmise ceva. Animalul se potoli pe loc.

Conan fu mulţumit, dar, văzându-se ignorat, nu izbuti să-şi stăpânească un mărunt sentiment de gelozie.

Avură nevoie de şase braţe tari pentru a-l târî pe Magmor ca pe un mort. Încă leşinat, îl închiseră într-un grajd cu o poartă zdravănă, baricadată cu un trunchi de copac.

— Va trebui să-l năucim din nou, altfel o ia la goană, argumentă Olvik scărpinându-se-n barbă. Şi să alegem calul cel mai robust în stare să-l ducă, lămuri el, ştiind că cei doi căpitani de garnizoană călăreau caii cei mai masivi.

— Atunci… glumi Rury cu acest gennti, tragem la sorţi cine dintre noi doi ajunge pe jos până la Toraigh!

Scurta călătorie spre coastă începu domol a doua zi

dimineaţă. Gwynedd se îmbrăţişă cu mama micuţului Pwyll, în timp ce bărbaţii se plângeau de dramatice dureri de cap, urmare a beţiei din noaptea trecută, însoţită de focuri, cântece şi mied pentru a sărbători faptul că Gwynedd era însărcinată, întoarcerea lui Cathbad şi omorârea ursului devenit frigărui gustoase.

Barcagiul care-i aştepta pentru a-i trece dincolo era cât pe-aici să facă pe el văzând tot pâlcul acela de oameni de rang. Îşi lăbărţă şi mai tare buza de iepure şi-şi mişcă gâtul înainte ca o găină, ca să vadă mai bine. Îl recunoscu pe Conan, *Ri* pe Toraigh, pe femeia sa; alături de cel mai puternic arhidruid din întreaga Inis Fail, alături de un pitic albinos, împreună cu o escortă de călăreţi înarmaţi şi un demon negru de statură enormă care-i urma cu mâinile legate. Multă lume traversa apa aceea apelând la serviciile lui sau ale cumnatului său, care avea şi el barcă asemănătoare. Aşa se face că avea ocazia să cunoască multă lume, cu mult mai multă decât consătenii săi, care într-o viaţă de om nu depăşiseră vreodată marginile satului. Îşi trecu mâna peste bărbia ascuţită şi se repezi să ceară ajutor cumnatului; era nevoie de încă o barcă pentru ca toată lumea aceea să încapă, şi poate o a treia doar pentru colosul negru.

— De ce, maestre? îl întrebă în şoaptă Străinul pe Cathbad, ajutându-l să coboare de pe cal, animal care odinioară fusese chiar al lui, un exemplar magnific, câştigător al cursei de pe muntele Uisneach. De ce ne-ai făcut să credem că ai murit? Oare meritam durerea pe care ne-ai provocat-o?

Întrebarea plutise în aer tot timpul călătoriei, ca un văl invizibil între cei doi. Cathbad aştepta de luni în şir. Şi totuşi îi trebuiră câteva momente lungi înainte de a răspunde:

— Voiam s-o-nchei cu toate, să uit toată durerea care a existat în viaţa mea. Clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească, ca şi cum aşa ceva ar fi fost cu putinţă… Ce idiot! Chiar dacă m-ar altoi în moalele capului prietenul tău, Magmor! spuse şi scuipă pe jos caustic. Povara celor patru fii morţi din pricina mea mă persecută neîncetat. Îşi

scoase gluga ce-l apăra de vântul oceanului. Nu eşti doar un druid capabil, Conan, şi nu ai fost doar cel mai bun elev al meu. Eşti şi un războinic format la şcoala cea mai dură care s-a pomenit, cea a lui Chicol Grinchenchos. Ţi-am insuflat mereu dispreţul pentru această lume a războiului, deoarece făceam şi eu parte din ea, ştii foarte bine. *Craebhciuil-ii* de os de focă împletiţi în barba murdară scoaseră un clinchet. Cu mult înainte ca remuşcările să mă facă să abandonez prădăciunile şi să-mi continui învăţătura de druid, şi eu eram un tâlhar de cea mai joasă speţă, în fruntea unei bande care trăia din furturi şi jafuri. Săvârşindu-le, mi-am pierdut unul după altul pe cei patru fii.

Gâfâind, se arătă şi barcagiul cel urât precum o focă. După el ţopăia cumnatul lui. Şchiop şi cu o mare umflătură aducând a cocoaşă, era chircit şi noduros precum o rădăcină bătrână. Zărindu-l pe Magmor, dădu s-o ia înapoi îngrozit, în timp ce primul barcagiu fu silit să se ia după el, urlând să-l convingă să-şi bage minţile-n cap.

— Îţi spun acum cu cine stăteam de vorbă ultima dată când m-ai văzut pe malul râului, în cercul de pietre *dolmen* din *cromlech*-ul de la Mur Ollamhan; cu trupurile de umbră ale celor patru băieţi ai mei. Violenţa nu poate aduce decât violenţă. Iar eu am supravieţuit fără să am vreun merit, pedeapsa divină fiind să-i îngrop cu mâna mea unul câte unul. Cu un gest fără rost atinse *claideb*-ul de metal, spada lui Conan, pentru a alunga duhul rău. Idiot ce sunt! Încep să mă las şi eu pradă acestor mofturi femeieşti! spuse şi scuipă într-o parte.

Şi tânărul *Ri* revăzu pentru o clipă în ochii săi străvechea energie luminoasă şi hotărârea, pe care le credea pierdute. Înţelese că maestrul se refăcea doar afişând fel de fel de slăbiciuni, dar, de fapt, vechile sale puteri şi spiritul său mocneau încă sub cenuşă.

— Prăduirea de la Mur Ollamhan şi vărsarea de sânge pe care o adusese cu el fratele tău vitreg mi-au îngropat sentimentele, nevestele, puţinele mele lucruri pământene, şcoala, credeam că şi pe tine, recunoscu fără nici o jenă.

Dispariţia mea a fost ca şi cum aş fi plecat puţin într-o călătorie dincolo de al Nouălea Val, după care m-aş fi întors şi aş fi renăscut. Şi asta s-a întâmplat când am aflat, la grotele de la Uisce Uasal, că erai încă în viaţă. Asta încă înainte ca tu să cucereşti Toraigh. Ştii că din acel moment nu te-am mai pierdut din vedere?

Conan se mulţumi să recunoască, plecând capul. Între ei nu era nevoie de prea multe vorbe. Tânărul ştia la ce se referise bătrânul vrăjitor *corrguinech* capabil de o mie de vrăji, asemenea lui Eochaid Ollathar, zeul magiei. Sunt sigur că fără de tine n-aş fi reuşit niciodată să-i răpun pe Morc şi pe Chicol!

Fu rândul bătrânului druid să surâdă.

Barcagiul cu buza de iepure izbutise cu forţa să-şi convingă cumnatul, dar cu toate asigurările primite, ţinea distanţa faţă de demonul de culoare, de trei ori mai mare decât el.

Magmor îşi dădu seama. Era obişnuit cu astfel de reacţii, pe care le stârnea oriunde mergea. De îndată ce se apropie de el, scoase limba, strâmbându-se la cocoşat ca o mască tribală.

Acesta se holbă la Magmor, se dădu înapoi şi căzu pe cocoaşă în nisipul prundişului. O porni din nou la sănătoasa. Aşa că barcagiul o luă de la capăt cu cumnatul său.

În acel moment avu loc un fenomen nemaivăzut până atunci. Magmor surâse; un surâs deosebit de alb, larg şi perfect, care lucea pe faţa lui întunecată precum păcura. Reluând conversaţia cu maestrul său, Conan îl pofti să se stabilească la curtea sa.

— Vino să locuieşti alături de noi; măcar o perioadă de timp. Gwynedd te adoră şi Toraigh are nevoie de oameni ca tine.

— Mai încape vorbă? hohoti Cathbad suflându-şi nasul lung şi coroiat prins între arătător şi policar. Am nevoie urgent de un culcuş uscat şi încălzit de slujnicele tale.

Gwynedd îl privi chiorâş.

— Cailbh va fi fericit să aibă alături de el un om atât de vestit, interveni Conan.

— Mă-ndoiesc, fiule, râse Cathbad a pagubă. Vorbesc serios.

Se urcară la bord şi începură traversarea apei; oamenii într-o barcă, caii şi Magmor în cealaltă. Nu fusese chip ca barcagiul să-şi convingă cumnatul cocoşat să-i însoţească.

— Noua şcoală Mur Ollamhan mai poate să aştepte, nu? continuă Conan.

— Fii sigur de asta. Locul meu de arhidruid a fost luat de un trio! Chiar dacă mucegăitul Amairgen, negrul Fir Droirich şi forţosul Mugh Ruith abia aşteaptă s-o şteargă, lăsându-mi pe cap şcoala, elevii, druizii şi *cainte.* Atinse cu dezgust metalul ce întărea parapetul. Cu toţii sunt nişte ramoliţi fii de nobili sau de suverani, nu scoţi din ei mare lucru, spuse dispreţuitor Cathbad şi se uită el pe ascuns la discipolul său preferat, iar Conan prinse în zbor complimentul voalat.

— Elevul este oglinda maestrului. După dispariţia ta, toată lumea încă îl aşteaptă pe adevăratul *ollamh,* autenticul profesor.

Arhidruidul bolborosi:

— Tânăr codoş… rosti el şi surâse însă auzind aceste vorbe măgulitoare. Se vede că ai crescut printre concubine, la curtea acelui afemeiat de Elatha, rosti el şi îşi vârî un deget într-una din marile lui urechi, destupând-o de ceară. Există însă şi un alt lucru care mă face să vin cu tine, silindu-mă să ies din umbră, recunoscu apoi Cathbad, şovăind o vreme. Cineva pe continent le face de petrecanie tuturor druizilor.

Capitolul 3

Etar era schilod. De aceea se făcuse fierar, deşi era încă tânăr. Fusese nevoit să se lase de pescuitul pe mare cu alţi bărbaţi din sat din pricina incidentului care-l lovise, dar, bazându-se pe forţa lui fizică, îşi căpătă un bun renume în mijlocul cuptoarelor şi ciocanelor, al focului şi al baroaselor. Tocmai încerca să vadă cum o limbă lungă poate tăia mai abitir decât lama pe care o ţinea în mână. Forjată din *Metalul lui Danu,* era mândria lui de fierar *aes dana* – în garda lungului pumnal, iscusitul meşter montase argint şi aur, smalţ şi ambră. Dar ceea ce lua ochii era lama: nemaivăzută, lucioasă când răsfrângea razele soarelui, gravată cu podoabe părând nişte volute de fum, cu zeităţi ale pădurii sculptate în ea. Şi, înainte de toate, neavând prea mare nevoie să folosească cutia, nu irosea niciodată tăişul. Nu trecuse multă vreme până să devină legenda satelor învecinate, din care soseau pelerini pentru a admira acea minune făcută din metalul zeilor şi din spirit magic. Etar văzuse cum îi creştea popularitatea şi, în definitiv, averea, datorită unui pumnal, uitând că lăudăroşenia lui se născuse dintr-un furt. Când Conan, Anninn, Rury şi Gwynedd descoperiseră în peşteri primul bloc de rocă amestecată cu metal, încredinţându-i-o pentru a o topi, el sustrase din ea o parte. Spadele meşterite deveniseră armele lui Conan, Rury şi Olvik. Celelalte, puţine la număr, zăceau într-o pivniţă din Toraigh sau fuseseră tocmite cu regele Hargar în schimbul interesatului ajutor în cucerirea regatului fomorienilor. Lui Karre îi fusese dăruit un pumnal, fapt care îi scosese din minţi pe fomhoire; un dar ceresc în mâinile unui fost sclav! Cu acel dar pe tron cu siguranţă Toraigh avea în faţă un nou curs al propriei istorii.

În noaptea din ajunul de *Beltain,* cu văpăile focurilor care ardeau pe ţarina luminată de sărbătoare, Etar nu putuse să reziste ispitei de a arăta încă o dată miticul pumnal. Lumea din sat i-o ceruse în gura mare. Vedea în acel simbol un semn prielnic al zeilor, precum şi bunăvoinţa lor de a fi ales

acea mizeră strânsură de colibe. Fierarul îl luase în mâini şi-l ridicase deasupra capului într-un fel de adoraţie religioasă, printre răsfrângerile limbilor de foc. Cu atenţia atrasă de acel obiect, puţini dintre admiratori îi observaseră pe cei trei anonimi călăreţi care se deplasaseră până în acele locuri, în colţul acela pierdut din Inis Fail.

Aveau feţele scobite, dure şi ascuţite, necunoscând surâsul, din pricina meseriei pe care o aveau, deprinşi cu sângele şi cu moartea, aşa cum e firesc pentru orice ucigaş conştiincios. Erau departe, foarte departe de locul din care plecaseră. Părea că oboseala nu-i vlăguise, în ciuda lungii călătorii, în schimb erau grăbiţi. De aceea deciseră să acţioneze chiar în noaptea aceea, profitând de adânca uitare în care ar fi lunecat oamenii din sat după beţia sărbătorilor.

Aşa i se întâmplă şi lui Etar când, după ce dădu pe gât o groază de mied, se poticni aproape de coteţul de porci şi nu izbuti să distingă a cui să fi fost mâna care-l zgâlţâia deloc amabil. În lipicioasa lingoare îşi dădu seama că cineva îl căra într-o căruţă, la care înhămase un singur bou, mânându-l către pădure. Ceea ce urmă ar fi trezit şi un mort atunci când cei trei străini îl azvârliră în apa rece ca gheaţa a lacului Anninn.

Unul dintre cei trei aprinse un mic foc şi, la lumina flăcărilor, se uita la Etar. Avea pe faţă ceva mai mare decât o cicatrice: pe frunte fusese înfierat cu foc, ceea ce însemna că-şi trădase o dată stăpânul. Dar ceea ce impresiona cu adevărat era semnul unei tăieturi ce-i traversa faţa în diagonală, de la încheietura urechii drepte până la tâmpla stângă, trecând printr-o gravă scobitură deasupra septului nazal. Toate acestea, precum şi lumina rece a ochilor ca gheaţa azurie îl făceau inconfundabil. Era tributul pe care trebuise să-l plătească pentru a se răzbuna împotriva acelei înfierări, dar se răzbunase cu vârf şi îndesat când îşi măcelărise stăpânul care-l umilise în halul acela, înfierându-l ca pe un viţel. Fusese însă mult mai generos decât acela, aruncând bucăţile rămase din trupul nobilului la porci.

Scuipând, gâfâind şi scoţând apă pe nas, Etar se trezi din amorţeala alcoolului într-o stare deplorabilă.

— Vă trimit să putreziţi în bălegarul lui Sidhe imediat ce ies de-aici! răbufni cu glasul împleticit. Era un bărbat puternic, se gândi că i-a fi făcut să plătească cu vârf şi îndesat pentru silnicia aceea. Am un pumnal numai bun pentru a jupui nişte porci ca voi! Dacă mă gândesc mai bine, ar fi păcat să-l stric pe voi. În atelier am un baros nou şi vreau să văd cât de tare se potriveşte capetelor voastre... Nu termină bine de vorbit când îşi dădu seama cât de departe erau de sat.

Cei trei şuierară ceva într-un dialect diferit de al său, poate sudic. În timp ce Etar ieşea din lac clătinându-se pe picioare şi şiroind de apă, cel mai robust vorbi cu glas ascuţit:

— Te referi la pumnalul *ăsta?* îl batjocori arătându-i lama cea nobilă.

Ochii lui Etar se măriră cât cepele şi înghiţi în sec, întinzând din instinct o mână pentru a recăpăta ceva ce era al său.

În loc de orice răspuns, cel mai corpolent dintre cei trei, cu o iuţeală surprinzătoare pe care fierarul, încă ameţit, n-o sesiză, luă arma, se repezi cu vârful şi îi scoase din orbită ochiul drept al lui Etar.

Urletul bărbatului se pierdu printre copacii ce mărgineau grotele din Uisce Uasal, aceiaşi printre care se iviseră gennti pentru prima oară. Cei trei nu se mişcară.

Tamponându-şi cu mâna orbita goală, fierarul începu să blesteme şi să geamă. Cel mai slab îi altoi un genunchi în stomac care-l făcu să se poticnească în genunchi în faţa celui mai corpolent, căpetenia găştii.

— De unde l-ai luat? întrebă fără alte explicaţii.

Etar se plânse de ceva de neînţeles, până ce un acces de mândrie îl făcu să uite de mutilare şi de durere, şi ridică capul privindu-şi călăul cu singurul ochi neatins.

Drept care primi un şut în cap din partea unuia care nu-l slăbea din ochi. Prăbuşit cu faţa în prundiş, apucat de păr de un alt gealat, îşi arătă faţa desfigurată, cu orbita

năclăită de nisip şi de sânge.

— De unde l-ai luat?

Etar spuse totul. N-avea de ales; cei trei erau chiar mai răi decât păreau. Singura lui speranţă era acum să-i mulţumească. Mai bine un chior viu decât un tată de familie mort. Le descrise pe cele patru personaje şi pe cele două sclave, mărturisi că aceştia cercetaseră fundul lacului până ce unul dintre ei îşi pierduse viaţa, arătă că după aceea plecaseră spre o aşezare misterioasă şi îndepărtată, întorcându-se cu roca metaliferă. Chiar el le forjase lamele, şi pe aceea o păstrase pentru el. Dar misterele lor păreau să nu se mărginească la atât, şi reuşise să o facă să vorbească pe una dintre sclave, care arătase spre Mur Ollamhan.

— Altcuiva nimic?

— Mai întâi şchiop, acum şi chior. Etar îşi îngădui un geamăt din rărunchi înainte de a adăuga: Credeţi că aş mai putea ascunde ceva, după halul în care m-aţi adus?

— Ai mai făcut-o odată, îl acuză căpetenia.

Unul dintre călăi se pregătea să-i plesnească încă un picior. Etar observă cu ochiul teafăr şi-şi acoperi capul cu mâinile, în genunchi, rezemându-şi fruntea în nisip.

Căpetenia clătină imperceptibil din cap.

— Nu mai ştii nimic... Făcu un semn către un gealat să alerge să aducă caii. Celălalt împinse carul în lac şi eliberă boul. Urmau să plece în aceeaşi noapte, fără opriri, fără să se odihnească, nici ei şi nici caii, ca şi cum n-ar fi ştiut ce-nseamnă osteneala. Căpetenia se ridică în tăcere şi iute, curăţându-şi unghiile cu vârful *Lamei lui Danu.*

Nemaiauzind nimic, Etar ridică privirea şi nu mai zări pe nimeni. Zbirul se aşezase într-un loc de unde nu mai putea fi văzut. Aşa că fierarul nu-şi dădu seama de lovitura de pumnal de la o ureche la cealaltă, dată pe la spate. Câteva bolboroseli ale aerului din plămâni care ţâşnea printre gâlgâiturile de sânge ieşindu-i din gât şi din gură. Apoi neantul.

Bărbatul şterse pumnalul de cadavru şi se urcă grabnic în şa. Ceilalţi îl aşteptau. Căutătura rea a ochilor săi deschişi

la culoare arbora satisfacţie, uitând deja de soarta victimei. Cel care-l angajase ar fi plătit atât aur cât atârna acel pumnal; de-abia îşi potolise pofta de a-şi dovedi că nu era vorba doar despre o armă magnifică, ci şi că poseda un tăiş nemaipomenit.

Capitolul 4

Fusese o iarnă atât de grea, încât stârni mirarea marii garnizoane lochlann staţionate pe insula Toraigh. Plouase săptămâni întregi. Totul era îmbibat de apă şi jilav: culcuşurile de piei sau de paie, hainele, proviziile de grâne, până şi lemnele de foc. De mai multe ori umiditatea începuse să răzbată prin pereţii de piatră sub formă de picături enervante, ce se scurgeau din tavan. Afară, un vânt tăios se hrănea cu puţina căldură a trupurilor deja înmuiate până la oase. Sau se strecura pe sub uşi şi printre fâşiile de cort puse în dreptul ochiurilor de geam, torturând pe toată lumea cu vântoase de ger şi rafale reci ca gheaţa. Fuseseră zile în care suflaseră atât de tare prin coşuri, încât împiedicaseră tirajul vetrelor; focurile de-abia se aprindeau şi încăperile erau veşnic invadate de fum, pe care funinginea se depunea peste tot, pe lucruri şi pe oameni. Apoi zăpada acoperise totul şi gerul avuse grijă să facă restul, transformând fiecare obiect într-o sculptură străvezie. Priveliştea devenise de basm, dar, durând frigul atâtea luni în şir, locuitorii fuseseră nevoiţi să ducă o luptă zilnică de supravieţuire: piei de lup şi de elan obţinute la schimb de la regele Hargar, blănuri de urs şi de cerb; totul devenise inutil. Apa clocotită aruncată în aer exploda în vapori şi cristale de gheaţă. Răsuflarea îngheţa, producând un sunet asemănător unui surd fluierat metalic. Apa dulce a râurilor şi a bazinelor de colectare îngheţase, iar pentru băut era nevoie să străpungi crusta cu dalta.

Chiar şi războinicii gennti şi familiile lor, care de-acum trăiau permanent pe insula Toraigh, începuseră să se plângă. Ceea ce te punea de două ori pe gânduri.

Oamenii aceia nu se temeau de nimic, mai sălbatici chiar decât tâlharii fomhoire. Nu le era teamă de gheaţă sau de furtuni de zăpadă. Dimpotrivă, se lăudau că suportă acea climă precum urşii cu blana ca zăpada, animale enorme locuind pe nemărginitele ţărmuri din nord şi care nu se arătaseră niciodată la Inis Fail. Adulţii, ca şi copiii, se spălau

afară, mai mult pentru a sfida gerul şi bruma de ochii celorlalţi decât din voinţa de a fi curaţi. Se retrăgeau printre aburii din *tigh'n alluis,* casa sudorii fierbinţi, iar când ieşeau, se rostogoleau goi în neaua proaspătă, asemenea animalelor, sau se scufundau în apa rece ca gheaţa.

Regele Hargar, precum toţi înaintaşii săi, considera Toraigh şi prăzile piraţilor fomorieni o vizuină de comori pe cât de atrăgătoare, pe-atât de greu de cucerit, din care cauză, pentru a ocroti regatul abia cucerit împreună cu Conan, lăsase pe insulă un mare contingent de oameni care asigurau stabilitatea şi echilibrul. Pentru a pecetlui alianţa şi pentru a onora făgăduinţele făcute, noul *Ri Eachtrannach* trebuise să doneze oficial o parte din bogata comoară a fomorienilor acumulată de-a lungul anilor, tot atâtea roade ale prădăciunilor, incursiunilor şi jafurilor acestora. La rândul lui, Havgan îl omagiase cu acele bunuri pe propriul rege suprem al ţinuturilor de dincolo de marea din nord. Legenda năvălirilor piratereşti ai vestiţilor demoni fomori trecuse dincolo de simplele hotare teritoriale, şi darul din vizuina lor de pe insula Toraigh îl avantajase cu siguranţă pe Hargar la curtea propriului suveran. Numai că, după ce-i câştigase bunăvoinţa, nu avu nici cea mai mică şovăială să-l dea jos de pe tron şi să-l scurteze de cap cu miraculoasa *Lamă a lui Danu* pe care i-o dăruise Conan.

Acum putea să-şi îngăduie să plătească o mulţime de mercenari, cumpărându-i şi corupându-i cu comorile sustrase de la fomhoire.

Olvik era unul dintre locotenenţii săi; oficial reprezentantul său, ochii şi urechile lui Hargar pe Toraigh. Suveranul trimitea adesea trupe de schimb din propriul regat pe navele lungi, dar până la momentul respectiv totul se depănase în linişte. Nu numai Olvik îşi arăta respectul şi devotamentul faţă de Gwynedd, care se trăgea din acelaşi clan Skeld ca el, dar se dovedise a fi un camarad fratern şi un reazem credincios pentru Conan şi Rury. Toţi trei formau o echipă greu de învins, aflându-se mai presus de simpla prietenie între bărbaţi; orice hotărâre importantă privind insula Toraigh era luată în sfatul comun, prezidat de *Ri*

Conan, Gwynedd, Rury, Olvik şi druidul Cailbh.

O femeie membră a guvernului unui regat, a unui clan sau a unui simplu *tuath* nu constituia un fapt excepţional. Femeile aveau dreptul de moştenire al bunurilor familiilor proprii, fie că era vorba despre animale, haine sau bijuterii, ceea ce le dădea titlul de *banchomorba.* Aveau dreptul de a-şi alege un soţ sau un concubin, la fel ca bărbaţii. Femei bogate şi iscusite atât în mânuirea armelor, cât şi în diplomaţie, inteligente şi ambiţioase puteau să fie alese de oameni drept căpetenii renumite, numai bune să-i conducă spre victorie în bătălii sau să le ofere o viaţă mai bună. Bodmall, Aoife, Sin, Fidelma erau doar câteva exemple, de aceea era normal pentru toată lumea să preţuiască frumuseţea şi forţa, iscusinţa şi înţelepciunea lui Gwynedd.

Totuşi celţii nu vedeau cu ochi buni deosebirile între cele două populaţii rezidente şi, în loc să caute asemănările, puneau accent pe deosebiri, îmboldiţi de către *Banri* Erin cea Frumoasă, care-i considera un fel de uzurpatori. Un motiv în plus pentru a se alătura unui *Ri* care, prin definiţie, era numit *Eachtrannach,* Străinul. Cele două comunităţi nu se amestecaseră niciodată complet, aşa cum apa nu se-mpacă cu uleiul de peşte.

Deosebirile dintre celţi şi gennti erau multe, chiar dacă alterate de firea prădătoare a stirpei neaoşe din insula Toraigh, ancestrală locuinţă a zeilor celor răi; fomhoire erau dintotdeauna populaţia cea mai temută din Inis Fail încă din vremurile Primului Popor. Celţii îşi îngropau propriii morţi, lochlann-ii îi ardeau pe rug. Unii erau atraşi mai mult de uscat decât de mare; ceilalţi simţeau irezistibila chemare a mării şi a necunoscutului de dincolo de ultimul val, devenind astfel mari navigatori. Pentru un popor, zeii aveau sălaşul în pământ, în plante, în izvoare, pentru celălalt, în cer sau în adâncurile oceanice. Fireşte, invocau divinităţi felurite. Celţii erau băutori pasionaţi; gennti întreceau măsura, preferând *nabid* şi *meddu* într-atât, încât multe decese se datorau abuzului de tărie şi încăierărilor mortale care izbucneau între războinicii beţi.

Existau şi asemănări, dat fiind că ambele populaţii

practicau poligamia şi exploatau sclavi, credeau în reîncarnare şi într-o viaţă de după moarte pe Tărâmul Celălalt, înţeleasă ca o simplă trecere, venerau onoarea în bătălii şi în viaţa cotidiană ca pe un îndreptar esenţial: onoarea înainte de toate.

În primul rând, aliaţii din nord erau apreciaţi de fomhoire pentru un lucru: posedau o marfă mai valoroasă decât *nabid*-ul lor fermentat sau decât pieile de elan. Veneau pe *hafskip*-urile şi pe *knurr*-urile de marfă pe mările din nord, şi lochlann-ii regelui Hargar o aduceau în sud ca pe un produs de schimb: sclave şi sclavi. Toată lumea era de acord că era vorba despre o marfă atât de frumoasă şi de preţioasă, încât însuşi Rury nu putuse să nu renunţe şi să-şi cumpere vreo şase.

Olvik fusese profetic în a-l lua peste picior pe Roşcat în privinţa sclavelor de care se înconjura. Trăind de unul singur, aveau grijă de el, îl îmbrăcau, satisfăcându-i cea mai măruntă dorinţă. Fără să ceară nimic în schimb: prin generozitatea lui, Rury nu avea nevoie de nimic.

— Cu o astfel de gardă de corp nu poţi ajunge prea departe, îi prorocise Olvik lui Rury înainte de venirea iernii.

Lăsând la o parte problema transportului cu bărcile, Conan şi ceilalţi ajunseră, în cele din urmă, la porţile cetăţii de pe Toraigh. În fruntea micii caravane, *Ri* continua să arunce priviri de jur-împrejur. Totul părea sub control; flamura lor fâlfâia ca de obicei, nimic suspect, nici urmă de războinici în mişcare, de lume care să se vaite, părelnice panaşe de fum. Savura deja mirarea pe care ar fi provocat-o sosirea lui, când Gerd, o tânără sclavă gennti, alergă în întâmpinarea lor. Trecu pe lângă tânărul *Ri* aproape fără să-l vadă şi, uşoară asemenea unui fluture de păducel, cu aripi străvezii precum cele ale zânelor, sări pe calul Roşcatului, îmbrăţişându-l şi sărutându-l.

— Şi pe mine cine mă-ntâmpină aşa, se văită micul Karre bombănind ca şi cum ar fi răzuit un metal pe o piatră.

Alături de el, Olvik desfăcu braţele ca şi cum ar fi spus: „Sunt aici, nu mă vezi?“.

Glumi prefăcându-se că-i trimite un sărut de urs, şi piticul se retrase, scuipând într-o parte. Apoi, nesatisfăcut, îl scuipă chiar pe el.

Olvik făcu o grimasă de superioritate şi, împingându-l cu mâna, îl zvârli jos de pe cal pe micul lochlann.

Se auzi o bufnitură surdă şi o chiţăială de insulte de neînţeles, în timp ce piticul îşi agita picioarele scurte, ridicându-se de jos şi încercând să-şi ajungă calul din urmă pentru a se urca din nou în şa.

Străinul se prefăcu interesat:

— Nu-mi amintesc ca tu să fi făcut aşa ceva vreodată… i se adresă îngândurat lui Gwynedd, care călărea la pas alături de el.

— Cu tine sau cu altcineva? şuieră ea tăioasă.

— Crezi că Rury se va plictisi în seara asta? făcu el cu ochiul înţelegând aluzia deocheată. Poate că-i va fi greu să doarmă…

Vorbele lui intenţionau să aţâţe din nou văpăile geloziei femeii sale. Sclavele din nord, asemenea femeilor celte, erau vestite pentru lipsa lor de prejudecăţi sexuale. Iar frumuseţea nu le lipsea desigur celor de care se înconjura Rury.

Ea îl apostrofă necruţătoare:

— La ce bun să te osteneşti ba ici, ba dincolo, când poţi găsi ce e mai bun într-un singur loc?

Sarcina lui Gwynedd încă nu era vizibilă, corpul încă îi era zvelt, lucru confirmat doar de o nouă şi contagioasă strălucire a privirii ei. Era mai frumoasă ca niciodată, în timp ce Conan îi luă mâna surâzându-i nerecunoscător pentru paternitatea pe care urma să i-o ofere. Şi totuşi, îşi spuse, femeile nu se plac nicicând îndeajuns, îşi găsesc o groază de cusururi pe care mintea unui bărbat nu s-ar osteni nici măcar să şi le închipuie. Aceea era dovada, şi sarcina actuală nu făcea decât să accentueze un inexistent sentiment de inferioritate al frumoasei Gwynedd.

Trecură prin faţa caselor de lemn şi paie din tabăra gennti. Lumea ieşea în fugă afară să se uite la micul convoi. Şi, cu siguranţă, cel din coadă, Magmor, legat de ultimul

cal, stârnea cea mai mare curiozitate. Pe scurt, printre ţipete de copii, ochi holbaţi, părinţi îngroziţi şi războinici dezorientaţi, se formă o escortă compusă dintr-o mulţime de persoane, care se luă după ei pe drumul noroios până dincolo de ziduri. La început temători, apoi tot mai neobrăzaţi, cu mic, cu mare, îl atingeau şi-l cercetau îndeaproape pe demonul acela gigantic care, fără să spere că va reuşi, încerca să se retragă, asemenea ochilor unui melc.

Capitolul 5

Esplanada interioară a cetăţii fomhoire trezi în Magmor coşmaruri nicicând aţipite. Acea bătătură întinsă, zarva asurzitoare a mulţimii din jur, ochii holbaţi care îl fixau, soarele şi ţărâna îl purtară înapoi în spaţiu şi în timp, în alte poieni ale ţării calde aflate mult mai la sud. Lumi diferite, fără obiceiuri. Şi aici, gustul deosebit al fricii în cerul gurii, excitaţia mulţimii care răcnea amuzată şi gustul propriului sânge amestecat cu cel de ţărână în gură, luptă şi violenţă, adversari necunoscuţi care îl înfruntau punând pariuri sau lăudându-se că îl vor răpune pe gigant. Fugise, fusese prins, bătut şi, în cele din urmă, vândut. Destinul oricărui sclav: propria viaţă, dependentă de capriciile stăpânului, obiect anonim al unui proprietar. Munca la câmp, întâlnirea cu o femeie de aceeaşi rasă, naşterea unei fetiţe ar fi putut fi cursul unei vieţi aproape normale.

Apoi, un negustor din oraşul fenician Sidone îl cumpărase împreună cu toată familia, pentru a-l oferi unor nobili din nord aflaţi în căutare de rarităţi preţioase, coliere sau vase de o formă neobişnuită.

Îl prezentaseră ca pe un fenomen ambulant, în stare să uluiască pe oricine prin înfăţişarea şi forţa lui ieşită din comun. De-aici începuse nesfârşita lui călătorie spre polul frigului, şi un nou coşmar de pătimiri şi durere îi fu dat să îndure. Pe o navă ce se întorcea plină ochi cu pânzeturi ţesute neobişnuit şi cu purpură din Tiro, femeia sa nu supravieţuise, murind de friguri. De-abia se salvase copila, ea era tot ce-i rămăsese. Aceasta nu scăpă noilor stăpâni; ameninţându-l că-l vor despărţi de tot ce avea mai drag pe lume, îl aveau astfel la mână. Dacă era hrănit îndestulător, Magmor pricepu că se datora faptului că urma să fie aruncat din nou în lupte: era marfă preţioasă, plătită scump în aur, piei şi ambră. Se va bate din nou, fie şi cu mâinile goale, puţin îi păsa, numai să îi fie lăsată copila. O purtase în braţe şi în cârcă săptămâni în şir, reuşind chiar să o facă să râdă atunci când îşi continuaseră drumul acela spre

nord, în ţara aceea verde şi necunoscută, umedă şi măturată de vânturi, numită Inis Fail. Până când fuseseră atacaţi de o bandă de tâlhari pe o plajă învecinată cu un promontoriu. Magmor reuşise să fugă cu tot cu copilă, dar iluzia libertăţii în baraca din copac durase de la o lună plină la următoarea. Apoi, aceiaşi tâlhari deveniseră vânători. Îl dibuiseră, şi ţipetele lor se amestecaseră cu cele de durere ale copilei. Atunci când dăduse ochii cu ei, fetiţa era deja moartă, trântită printre frunzele pădurii din spatele lor, cu fruntea despicată. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era un urlet mut de durere în timp ce se repezea la ei, o răbufnire ce-i luase minţile.

— V-aţi uitat ce ochi are? O privire de-a lui poate să omoare.

— Ultima dată când a fost aici, Chicol Grinchenchos spunea că ţine copii închişi în rădăcinile stejarilor. Îi ţine în viaţă, în pământ, şi se foloseşte de ei ca hrană, mâncând câte unul de fiecare dată.

În agitaţia care domnea la palat şi în mijlocul uliţelor, a vacarmului provocat de *aes dana* şi de sclavi, de servitori şi de oameni liberi, fomorienilor le sări în ochi mai degrabă notabilul Cathbad, decât uriaşul Magmor.

Frica de acela era mult mai mare. Oricât ar fi fost de solid, Magmor era totuşi doar un sclav; cel dintâi, în inconfundabilul său rol oficial, era cel mai puternic arhidruid din Inis Fail. Orice vrere a sa era un ordin, şi cine nu s-ar fi supus, ştia că poate fi transformat într-o gâscă cu fruntea albă sau într-o cucuvea surghiunită în lumea întunecată a nopţii. Printre zecile de culori şi zăngănitul convoiului care trecea pe sub arcada porţii oraşului, bătrânul înţelept părea un conducător de oşti. Nu avea flamuri şi obişnuita suită de elevi după el, dar barba lui unsuroasă împletită cu mici oase de focă şi de vulpe era inconfundabilă, la fel ca lungul lui nas coroiat şi urechile clăpăuge. Ochii lui fermecaţi şi trufaşi, care îl nelinişteau chiar şi pe supremul *Ard Righ,* erau priviţi cu respect de femei, cu teamă de războinici, cu indiscreţie de copii.

Ceea ce nu puteau distinge la el era melancolia; cât de deosebit era cel de acum faţă de cel care venise data trecută, cu mulţi ani în urmă în Toraigh, în umbra stindardului şcolii druidice Mur Ollamhan. Pe-atunci, în mulţimea gălăgioasă şi uluită se afla şi Conan care era încă un băieţel.

Cathbad îi salvase viaţa, reuşind să-l culeagă pe jumătate mort, împreună cu Maev Roşcata, la ieşirea din peşterile subpământene, după o aventură despre a cărei reuşită nimeni n-ar fi băgat mâna-n sac. În schimb, Conan izbutise şi, cu toate că băieţelul credea că se afla în faţa unui mâncător de copii, de-atunci începuse prietenia lor de nezdruncinat.

Un glas cunoscut îl trezi. Un bărbat chel, de vârstă mijlocie, traversa în fugă esplanada din faţa cetăţii. Îi invoca numele, alergând ca o slujnicuţă şi ţinându-şi cu mâinile lunga tunică albă de druid.

— Maestre! exclamă plin de fervoare. Maestre, ce bucurie să te văd! Cailbh îi surprinse pe toţi, îngenunchind în faţa lui Cathbad.

„Codoş prefăcut şi scârbos”, îşi spuse bătrânul arhidruid. În schimb, rosti pe un ton ritualic:

— Ştiu că eşti fericit să mă vezi, Cailbh. E o plăcere şi pentru mine, crede-mă… Aproape că se ruşină pentru cele două minciuni neruşinate pe care le scoase pe gură.

Un animal sălbatic, mândru de propria libertate şi pus în lanţuri, ar fi părut mai puţin suferind decât Magmor. Ca o fiară în cuşcă, încă nu reacţiona. Mulţimea din jurul lui îl speria şi totodată îl zăpăcea.

Lumea se îngrămădea gălăgioasă pe marea esplanadă a cetăţii. Un spectacol nemaipomenit; nimeni nu mai avusese vreodată ocazia să aibă dinaintea ochilor aşa ceva. Un gigant şi jumătate, şi-n plus cu pielea neagră. Chel şi murdar, cu ochi arzători ce i se roteau în orbite. Îl stârneau, aţâţându-l ca pe o fiară de curând capturată. Nici un fel de milă din partea celor care nu avuseseră parte vreodată de aşa ceva. Astfel erau plămădiţi fomorienii şi lochlann-ii,

piraţi, nu muieratici.

Pe neaşteptate, un glas îl batjocori, apoi altele şi altele îi ţinură isonul. Îşi făcu loc bănuiala că ar fi fost un gigant cu picioare de argilă, un cal răpciugos. Oamenii deveniră tot mai îndrăzneţi, îl atinseră, riscând tot mai mult.

Conan băgă de seamă şi, coborând grabnic de pe cal, urlă:

— Încetaţi! Lăsaţi-l în pace! Nu-l mai provocaţi! răcni fixându-i cu privirea şi împingându-i înapoi. Văzuse de ceea ce fusese în stare Magmor.

Dar deja mulţimea era asemenea unui talaz nedomolit şi năvalnic. Începu să-l huiduie şi să-l jignească. Cineva îl izbi intenţionat.

Negrul nu putea nici măcar să urle pentru a se apăra. Avu o răbufnire în ochii plini de groază. Cu mâinile unite de legăturile de piele îl înşfăcă pe războinicul cel mai apropiat de el, făcu câţiva paşi învârtindu-se iute în jurul său, apoi îl ridică aruncându-l pe deasupra capetelor celor de faţă. Pică peste aceştia, cinci paşi mai încolo, aterizând ca un netrebnic printre strigăte de durere, urmate de cele de uluire. Cei de faţă se retraseră cât ai zice peşte, ca o moluscă gigantică.

Conan scoase spada cea grea şi începu să dea ocol prizonierului, gonindu-i pe provocatorii din primele rânduri. Tăişul acela îngrozea. Toţi îi ştiau legenda: era una dintre spadele zeiţei Dana, cu care Conan cucerise regatul, forjată dintr-un metal necunoscut, capabil să taie orice armă a lor de bronz.

— Primul care îl mai atinge va fi atins de asta, ameninţă tânărul *ollamh,* ridicând lama în soare şi arătând-o ca pe un trofeu.

Ochii lui Magmor se roteau iute în orbite, atenţi la primejdie. Erau mult mai grăitori decât orice cuvânt pe care nu-l putea rosti. Înţelegea că acel necunoscut îi lua apărarea, numai că nu pricepea de ce. Zări doar în ultima clipă cuvertura lată de lână care se aşternu peste el, acoperindu-l şi ferindu-l de ochii tuturor.

Cathbad se întorsese. Şi, odată cu el, puternica sa *druidecht.*

Printr-un truc demn de Eochaid Ollathar, zeul magiei, îi aruncase o privire plină de-nţeles elevului său Conan şi împreună îl făcură „să dispară” pe Magmor din raza ochilor mulţimii. Negrul reapăru câţiva paşi mai încolo, alături de santinela de gardă, la adăpost de bastioanele înalte de pământ şi piatră, provocând un urlet de teroare şi surpriză în mulţime.

— Dacă încă nu mă cunoaşteţi, adunătură de pureci, îi pusese la punct pe năucii de gennti, veţi avea cu siguranţă ocazia! Acesta e doar începutul, se prezentase arhidruidul, obţinând în câteva clipe respectul cuvenit. Îşi agitase toiagul *slat an draoichta*: Înapoi!! Înapoi, saci de bălegar, sau vă transform într-o turmă de iepuri saşii! răcni puţin astmatic în timp ce toţi se dăduseră înapoi cu câţiva paşi. În fine, acum se poate respira.

Conan îi adresă o măruntă plecăciune în faţa tuturor, dovedindu-i cuvenitul respect în faţa acelor lochlann-i. Un *Ri* să îşi plece fruntea! Apoi îi surâse.

Bătrânul arborase o grimasă sceptică.

— Nu-mi place să fac uz de aceste trucuri ieftine pentru a ului un public de naivi! Asta nu e magie adevărată, ci abuz de cumsecădenie în faţa unor nepricepuţi…

Încă descumpănit de tot ce i se întâmplase şi nedumerit de robusta celulă unde fusese închis, bărbatul cu nume de zeu atotputernic, descendent al *Tuatha De Danaan,* se înclina în faţa comandantului fomorienilor, în timp ce acesta asigura uşa grea înainte de a ieşi. Negrul deschise gura şi o închise de mai multe ori asemenea unui peşte, dar expresia plină de recunoştinţă era vădită, ţinând loc de vorbe.

— Ar trebui să-ţi retez o ureche pentru a te mânca ca pe orice sclav. Dar Gwynedd nu m-ar ierta. Acest lucru o îngrozeşte… oftă. Şi cred că are dreptate. Nu văd motivul. Cum aş putea să nu te recunosc? Conan se opri pe coridor. Nu-ţi fie teamă. Lucrurile se vor schimba. Apoi, pentru prima dată, îi surâse, demonstrându-i că o irezistibilă

capacitate magnetică nu era un dar deţinut doar de Magmor, cel puţin în această privinţă erau egali.

Rury aştepta afară. Nu-l pierduse din vedere nici măcar o clipă pe acel colos, nici atunci când Cathbad se folosise de unul din trucurile sale. Fusese rece şi nemilos cu el, şi totuşi nu putea să-l urască. Dar instinctul său de războinic îi dădea ghes să fie precaut: văzuse ceea ce era în stare să facă. Îl zări pe Conan ieşind, îi adresă un gest de încuviinţare, după care se relaxă băgându-şi spada în teacă şi străbătu esplanada în galop.

— Te grăbeşti? îl ajunse din urmă, sarcastic, glasul lui Olvik.

— Cel înţelept tace. Nerodul bârfeşte.

Ştiind la ce se referea prietenul, Roşcatul goni şi mai abitir pe o uliţă a cetăţii. Pe neaşteptate, două mâini îl înşfăcară, trăgându-l într-un loc ferit vederii. Se întoarse brusc, cu mâna din nou pe armă, până ce buzele sale descoperiră motivul propriei nerăbdări: gura lui Berd. Şi, dintr-odată, imaginea lui Magmor dispăru complet.

— Cathbad în sus… Cathbad în jos… Dă-ne nouă lumina din *eolas,* cunoaşterea ta. Un sfat… O prezicere… repetă piţigăiat bătrânul arhidruid. Pe marele Dagda, nu-mi îngăduie nici timpul să râgâi în pace! Însoţindu-şi vorbele cu strâmbături, grimase şi gesturi jignitoare, trase uşa după el şi basta. Rangul îmi conferă, cred, privilegiul de a-i ţine departe pe pisălogi… N-am dreptate, spurcăciune bătrână? îl întrebă pe Banan cu sprâncenele ridicate în timp ce, în fine, se trântea în culcuşul de piei care-i fusese rezervat. Câte femei ai lăsat borţoase în timp ce-am fost plecat?

Auzul fin al porcului sălbatic îl făcu să întoarcă privirea înainte să audă paşii. Bătăi în uşă şi un glas de femeie şopti ceva ca o întrebare pe un ton complice.

— Apropo de femele… comentă ostenit în timp ce se ridica, cuprinzându-şi şalele cu o grimasă de durere. Expresia sa se schimbă când văzu cât de bine arătau tinerele vizitatoare. Erau două, frumoase precum păcatul şi-

n plus dornice de a se-nchide cu el în cameră.

Era slujnica perfectă a lui Rury, cea mai solară şi spontană, cea care-şi încolăcise braţele de gâtul lui şi la întoarcere, după ultima vânătoare pe Inis Fail. Gerd era o sclavă, se ştia prea bine. Nu avea nici o importanţă dacă era din Marele Nord sau venea dintr-o lume necunoscută, precum cea a lui Magmor.

Cu bravura celui care fusese nevoit să crească în mare grabă, încercase pe propria piele că soarta e necruţătoare. De aceea înţelegea foarte bine norocul pe care i-l hărăziseră zeii găsind un stăpân precum Rury. Fată deşteaptă, nu-i trebuise prea mult timp să priceapă că uriaşul acela negru cam slab de minte nu avusese parte de o soartă la fel de binevoitoare.

Ajunsese ea cea dintâi.

Reuşise să sosească la celula acestuia spunând lăncierului de pază că a fost trimisă din ordinul lui Rury. În faţa gratiilor de bronz şovăi, omul acela era enorm, băga frica-n tine numai dacă te uitai la el. Scoase dintr-un buzunar de lână plăcintă de secară şi peşte afumat, singurele lucruri pe care reuşise să le sustragă. I le întinse printre gratii, retrăgându-şi cu iuţeală mâna. Foamea îl răscolea de zile-n şir. Cu toate astea, se uită la ea bănuitor, nehotărât dacă să se arunce asupra hranei sau s-o refuze, temându-se instinctiv să nu fie otrăvită. Alese a doua soluţie, cu atât mai decis să fugă de îndată ce ar fi fost cu putinţă. Fuga, aceeaşi fugă care îi salvase viaţa până atunci.

Pe neaşteptate, scârţâitul balamalelor pe coridor o făcu pe Gerd să tresară. Karre păru la fel de surprins, mai puţin Gwynedd, care mergea în urma lui în timp ce lăncierul de pază ţinea deschisă poarta masivă pentru ea şi ocrotitoarele ei.

Cele două femei se fixară lung şi iscoditor, aşa cum numai femeile sunt în stare.

Gwynedd era geloasă pe Gerd şi pe celelalte sclave arătoase de la palat. Aveau cam aceeaşi vârstă, iar femeia

lui Conan ştia perfect cu cine are de-a face.

Cealaltă era speriată de faptul că fusese surprinsă în acel loc în care nu avea voie. La clanurile Lochlann sau Fomhoire o sclavă era osândită la moarte pentru mult mai puţin.

Gwynedd văzu mâncarea refuzată de Magmor pe podeaua de piatră a celulei; dovezile acelui mic furt săreau în ochi precum fermecatul *păstrăv alb* într-o puzderie de somoni roşii.

Se aşternu o lungă tăcere; tensiune întreruptă doar de murmurul servitoarelor tinerei *Banri.* Acestea huleau răutăcioase un asemenea gest de a fura mâncare. Nu şi Gwynedd, care îl considera o dovadă de altruism din partea lui Gerd.

În aceeaşi clipă se plecă în faţa reginei fomorienilor. Nu o cunoştea şi se temea de ea în chip reverenţios.

Nici una dintre ele nu surâse, doar Gwynedd se prefăcu că nu văzu nimic, se întoarse spre Magmor şi scoase la rândul său oleacă de carne sărată dintr-un coş anume pregătit.

Amândouă fuseseră animate de aceeaşi idee. Pe-ascuns. Fără să-şi dea seama pe deplin, acea întâlnire fu începutul unei lungi prietenii. Gwynedd vârî alune şi miere, brânză şi pâine printre gratii. Fără să se-ntoarcă, îi şopti piticului:

— Spune-i să rămână. Şi-ntreab-o dacă vrea să lucreze pentru mine. Am nevoie de oameni ca ea.

Karre pe post de tălmaci se grăbi să-i traducă lui Gerd, ţinând cont că tânăra *Banri* era pe jumătate skeld, dar nu vorbea limba aceea, iar sclava era gennti, dar trăia de puţină vreme în ţinuturile celte.

Ochii lui Gerd străluciră, semn că gestul său fusese răsplătit încă o dată cu generozitate de zei. Clătină din cap cu înflăcărare, şi Karre dădu din umeri nemaifiind nevoie să traducă.

„De altfel va fi mai bine să te ştiu aproape. Eşti prea drăguţă. Nu-mi convine să te controlez de la distanţă prin informatorii mei de la curte”, reflectă Gwynedd. Fireşte, acest gând nu era menit tălmaciului Karre.

Cameristele aduseseră câteva piei de lup, însă, pentru a se-nveli complet, lui Magmor îi trebuiau mai multe.

Karre le vârî printre gratii. Atât de diferiţi şi totuşi egali; avea pentru acel tovarăş de obidă o simpatie instinctivă. La fel ca el, era diferit de ceilalţi, însă la polul opus: un gigant negru şi chel faţă-n faţă cu un pitic albinos cu plete lungi.

Colosul de culoare se ridică în picioare, atingând tavanul cu capul şi întunecând ca într-o eclipsă puţina lumină ce se strecura prin ferestruică. Adună hainele şi se acoperi. Apoi făcu o plecăciune precum cel de pe urmă fiu al celui de pe urmă sclav. Dar nu se atinse de mâncare.

Îi reveni lui Gwynedd sarcina să rezolve problema. Îşi vârî braţul în celulă, să adune nuci şi miere şi să le mănânce.

Ghemuit într-un ungher, Magmor îşi rotea ochii de zor. Cu privirea holbată, urmărea mâinile tinerei adunând mâncarea şi ducând-o la gură. Un chin de câteva, nesfârşite, minute. Drept care, la rândul său, se aruncă asupra mâncării devorând-o pentru a-şi astâmpăra foamea nemiloasă.

Încrederea reciprocă începuse să se înfiripe.

Gwynedd se uită mai bine la el. Din ce iad ţâşnise acel om cu pielea marcată peste tot de o groază de cicatrici?

— Deci nu Conan v-a trimis? stărui uluit arhidruidul. Fetele clătinară din nou din cap, şi Cathbad slobozi un lung şir de presupuneri şi ipoteze de complot. Elevul meu preaiubit trebuie că are creierul plin de puroi dacă uită de anumite politeţuri ce mi se cuvin… Iar voi îmi spuneţi că aţi venit aici nesilite de nimeni?

Cele două curtezane dădură din cap, încercate pe de-o parte de o teamă reverenţioasă faţă de acel personaj căruia îi cereau în chip primejdios ajutorul, şi pe de alta, de voinţa de a i se spovedi, de a-i mărturisi povara ce-o aveau pe conştiinţă, lui, persoana cea mai indicată care prevedea codul nescris al clanului lor: druidul.

Din povestirea lor, la început zornică şi abia schiţată, apoi puţin câte puţin, tot mai nestăvilită în învolburarea cuvintelor precum valurile unui fluviu dând pe-afară, se

contură o realitate ascunsă între cutele aparenţei acelui loc.

Pe măsură ce continuau, urechile şi-aşa mari ale bătrânului păreau a se dilata peste măsură. Era implicată o persoană pe care două prostituate ca ele, aduse mereu la palat, nu puteau să-şi permită să o denunţe. Erau tinere şi frumoase, naive şi sărace, alese din rândul populaţiei Fomhoire, fără voia lor, de a fi menite plăcerilor curţii în schimbul unei fărâme de aur pentru familiile lor. Misterioasele rituri despre care povesteau nu puteau fi născocite în chip spontan de închipuirea lor.

— Am ajuns la o etate la care credeam că am văzut totul, îşi opri cu greu mânia puternicul *ollamh drui.* Era mai bine să fie precaut, fiindcă nu existau probe, ci numai bănuieli. În schimb, zei ai răului precum Tigemmas, stăpân al morţii, sau Cromm Cruach cel sângeros, sunt nişte imbecili dacă cred că-i mai pot învăţa ceva pe oameni, continuă el scârbit. Deja rolul lor s-a cam terminat; nu mai există nimic nou în repertoriul răului…! Aproape întotdeauna în zadar, strădania sa fusese să-i ferească măcar pe copii de brutalitatea lumii, de ororile războiului şi de violenţă. Tocmai de aceea găsise în Conan şi în Gwynedd doi aliaţi valoroşi. O să cercetez personal dacă aici se comit grozăvii atât de incredibile… Apoi voi avea grijă tot eu să judec şi să pedepsesc. Am acest privilegiu.

— Lasă-mă să citesc în sufletul lui, pretinse Gwynedd. În fermitatea glasului, Conan distinse o nuanţă de implorare. Îngăduie-mi să fac acest lucru. Sunt aproape sigură că omul acela nu este ceea ce pare.

— Şi ce ar trebui să te las? i-o întoarse, pregătindu-se să potolească încăpăţânarea femeii sale.

— „Fiindcă nu ai darul *imbus forasnai* precum Cathbad. N-ai lumina Clarviziunii. Eşti doar un bărbat, un biet muritor. Dar un om măreţ care-şi va împlini destinul datorită capacităţilor şi ajutorului unei femei”, accentuă ea clipind din ochi. Amândoi erau conştienţi că femeia aceea era Gwynedd cu puterile sale. Citase anume fraza Fidelmei

care, în *crannog*-ul de pe mare, privise în sufletul şi destinul comandantului oamenilor de pe Inis Fail. „Ascute-l cu cremene şi în slujba ta va să devină mai tăios decât *Lama lui Danu“,* îşi aminti ea cuvintele lui Cathbad adresate lui Magmor.

Arhidruidului îi plăcea să contemple oceanul, înconjurat de ţipetele pescăruşilor, de vântul sălciu şi de grosolanul frecat al lui Banan de veşmintele sale. În schimb, era asaltat de un cârd de copii cu păr roşu şi ochi verzi, sau cu o coamă aproape albă şi pistrui. Aparţineau atât neamului fomhoire, cât şi celor din lochlann, fără deosebire; copilăria excludea deosebirile rasiale. Mişunau în jurul lui, dornici să asculte vreo poveste sau, pur şi simplu, să aibă parte de puţină mângâiere, străină acelei lumi crude în care fiecare copil, după ce abia făcea primii paşi, era pus la muncă: să smulgă buruienile de pe ogor, să scarmene lâna şi să strivească purecii şi păduchii care infestau lâneţurile. Răspunse cu neprefăcută plăcere la acea rafală de întrebări trăsnite sau corecte, deoarece, pe urmă, ar fi fost rândul lui să întrebe.

— Cel de-al Nouălea Val este locul în care *Tuatha De Danaan* i-au convins cu iscusinţa druizilor pe fiii lui Mil să meargă cel puţin nouă zile, începu să le explice răspunzând cu răbdare. La întoarcere, ar fi urmat să le încredinţeze insula Fotla, zisă şi Banba sau Eriu. Asta fără să aibă loc vreo confruntare. Dar numai ce Sali Erannan, Eber Donn, războinicii şi femeile din *tuath*-ul lui Mil ajunseră în largul oceanului, Daoine Sidhe dezlănţuiră furtuni şi uragane care răscoliră nisipul mării, omorându-le suveranii…

Olvik trecu pe lângă ei călare, văzu căldura omenească din surâsul recules al bătrânului şi-l salută cu un semn din cap. Ceea ce nu putea şti era faptul că arhidruidul nu făcea niciodată nimic de dragul de a face; în acel moment, puzderia aceea de fetiţe şi băieţi putea să-nsemne un singur lucru: *informaţii utile* pentru ancheta lui.

Gwynedd n-ar fi fost nicicând în stare să explice ceea ce

îi ţâşnea din suflet. Nu ştia de ce. Izbucnea şi basta. La fel şi înţelesul cuvintelor. Era de datoria celorlalţi să le interpreteze. Pentru ea, vorbele rostite nu aveau un sens deplin decât prin explicaţiile celor care o înconjurau şi care îi spuneau pe scurt ceea ce rostise şi deja uitase. Atingea mâinile sau obiectele altor persoane şi închidea ochii, zburând într-o altă lume. De obicei însă nu era priincios să se transfere acolo: adesea durerea era mare şi o molipsea şi pe ea; o străpungea prin vedenii care îi dansau în faţa ochilor sau prin senzaţii ale celor pe care-i cerceta, trăindu-le viitorul şi, mai ales, dezgropându-le trecutul.

— Dacă te atingi de un singur fir de păr al ei, asta îţi va veni de hac! îl ameninţă Conan pe Magmor, trăgând spada din teacă.

Era un risc nebunesc. Gwynedd nu dorise pe nimeni în celulă în afara bărbatului ei.

Magmor se speriase cât se poate de tare, năucit de acele gesturi pe care nu le înţelegea.

Ea îi apucă mâinile enorme, şi colosul se feri, încercând să se sustragă cu blândeţe. Gwynedd închise ochii o clipă şi căzu imediat pradă primului vertij. Pe Conan îl trecea o sudoare rece.

Ea îi atinse cicatricile care îi brăzdau mâinile. Imaginile care dădură năvală o loviră ca nişte palme în plină faţă.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă cu lacrimi în ochi, deşi ştia că nu se făcea înţeleasă. Cu cât stăruia în observarea acestuia, cu atât mai mult descoperea că trupul îi fusese torturat. O arhivă a suferinţei.

Tehnica lui Magmor fusese întotdeauna aceea de a se preface că e blând ca un miel, ca apoi să ţâşnească cu o forţă de taur şi să fugă. Îi reuşise întotdeauna. Acum însă, pentru prima dată, era descumpănit. Cea din faţa lui îl ajutase, ceea ce făcea şi acum: în interiorul său simţise o căldură binefăcătoare atunci când îi luase mâinile în mâinile ei. Era un semn de pace pentru cugetul său. Până acum câteva clipe era convins că ar fi fost în stare să evadeze şi de pe insula aceea. Dar încotro să se ducă? Presimţea că ajunsese la capătul lumii, locul cel mai îndepărtat de

oricare alt loc. Era prima lui ocazie în care nişte necunoscuţi îl îngăduiseră ajutându-l. „Acesta e momentul! Acesta!“, repetase. Dar în faţa lui se afla Gwynedd, drept pentru care nu mai era capabil s-o doboare la pământ pentru a-şi recăpăta libertatea.

Tânăra începu să tremure şi leşină cu un urlet care se stinse brusc.

Conan nu avu timp să intervină.

Riscând o lovitură de sabie, cu o ţâşnitură surprinzătoare pentru statura lui, Magmor îngenunche trecându-i un braţ pe după picioare şi punându-le o mână sub cap. Era cel mai apropiat de ea şi gestul său o feri să se izbească cu capul de podea. O ridică, uşoară cum era, ca un duh înaripat. Oferindu-i-o lui Conan, acesta fu silit să lase jos arma în faţa gestului de pace. Acesta fusese momentul critic. După care gigantul făcu un pas înapoi şi se retrase în fundul celulei.

— Atât de multă durere am văzut… Atât reuşi ea să şoptească în timp ce-şi recăpăta simţurile.

— Eşti sigur că vrei s-o faci? îl întrebară Rury şi Olvik şovăielnici pe Străin. Apoi puseră mâna pe arme, în timp ce intrau în celula mult prea îngustă pentru un asemenea colos.

Magmor se refugiase cât îi îngăduia celula într-un colţ: nu reuşea să înţeleagă motivul agresiunii şi de ce tocmai în acel moment. La vederea spadelor lungi se pregăti să reacţioneze: nu făcuse nimic rău. Dar dacă exista cea mai mică îndoială, atunci nu mai era nimic de făcut.

Pe urmă pricepu. Femeia însărcinată probabil că murise! Văzuse felul în care cei doi războinici mânuiau spadele; înţelese că totul se sfârşise, odată pentru totdeauna, pe acel necunoscut promontoriu de stâncă de la marginea lumii. Auzi ca prin somn ultimele cuvinte ale lui Conan, fără să le priceapă înţelesul.

— Hai, bolovan de carne. Hotărăşte-te odată să ieşi de-aici! Eşti liber, pricepi? Li-ber… scandă el ultimul cuvânt. Dacă nu ieşi de-aici, cum pot să te transform în adevăratul

Magmor cu numele puternicului zeu urmaş al neamurilor lui Dana? Îţi restitui demnitatea de om. Olvik şi Rury, făcu un gest circular, o să facă din tine un luptător cum nu s-a mai pomenit prin părţile noastre. Gwynedd, Cathbad şi Karre te vor învăţa limbajul gesturilor, astfel încât să poţi vorbi cu noi. Şi trebuie s-o facă cât mai curând, fiindcă e clar ca bună ziua că nu înţelegi mai nimic!

Deoarece Magmor nu se mişca, ce trei se îndepărtară de uşă. Când nici acest lucru nu avu vreun efect, Conan făcu o plecăciune exagerată în faţa lui, aşa cum obişnuia chiar negrul să facă. În situaţia respectivă hotărâră să facă uz de singurul lucru de bun-simţ: fiind exclusă din capul locului forţa, folosiră viclenia.

Fiind chemată urgent, Gwynedd sosi, fascinantă şi radioasă ca întotdeauna; părea să lumineze de una singură întreaga celulă.

Magmor se holbă la ea surâzându-i voios şi o urmă smerit, ţinând-o de mână, în timp ce Rury se scărpină la ceafă, acolo unde sălăşluiesc toate furnicăturile de la creier. Olvik şi Conan se priviră trădându-şi dezamăgirea şi sentimentul de neputinţă în faţa acelei înfrângeri făţişe; era imposibil să înfrunţi puterea unei astfel de femei.

— I-au dat numele puternicului zeu venerat de *Tuatha De Danaan,* dar zice că vine din ţinuturile maurilor, argumentă Cathbad reuşind în chip inexplicabil să traducă mai întâi gesturile negrului, şi apoi simbolurile conturate cu suc de potârniche pe masa cea scundă.

— Maurii… repetă Rury în timp ce muşca cu nădejde dintr-o pulpă de miel. Mercenarul părea să-şi amintească câte ceva. Am petrecut ani de zile în războaie dincolo de mare, la sud, dincolo de Prydain şi dincolo de imensele ţinuturi pârjolite de un soare necruţător, exageră el totul cu un vag gest al mâinii. Duhul unui bărbat trebuie să fie hoinar, eu am trăit visele voastre, în timp ce voi putrezeaţi stând pe stâncile astea înconjurate de ape! se lăudă el pentru a o impresiona pe Gerd, care-i înţelegea, şi nu prea, vorbele. Am gustat din farmecul unor creaturi de o frumuseţe exotică şi cu pielea de culoarea nopţii,

înmiresmate cu mirodenii, din cele mai gustoase delicatese…

— Vrei să fii atât de bun şi să spui lucrurilor pe nume? bombăni Cathbad, întrerupându-l, fără să înceteze să mestece.

Supărat, Rury schiţă un semn de protest, dar fără să exagereze. Nu se încumeta să sfideze un arhidruid care avea dreptul să vorbească la un banchet chiar înaintea regelui din Inis Fail.

— Îmi aduc aminte că se bea în fiecare zi un castron spurcat de lapte şi de sânge stors din gura unui viţel. Bântuiţi de muşte şi de alte insecte, spuneau că îi ferea de boli şi le dădea putere.

Ceilalţi îl priveau impresionaţi, în timp ce Karre traducea.

— Magmor Maurul… sună bine, chiţăi Gerd alături de Roşcat, înainte de-a pune un sărut pe fruntea bărbatului.

Aşezaţi cu toţii în cerc, aşa cum era obiceiul celtic, banchetul fusese pregătit sub soare strălucitor pentru a sărbători o zi de o excepţională frumuseţe, după asprimea iernii. Mâncărurile urmau să fie servite mai întâi arhidruidului, apoi lui *Ri* şi treptat tuturor celorlalţi, respectând însă sensul *deiseal,* spre dreapta în jurul banchetului; niciodată spre *tuath*; zeii s-ar fi supărat. Oamenii mâncau rar carne. Pe coastă şi pe Toraigh, peştele era din belşug şi, în satele mai îndepărtate de ţărm, supele de cereale şi ciorba din muguri de orz cu păstrăvi şi somon din abundenţă erau mâncărurile obişnuite. Era însă vorba despre o ocazie specială: sarcina lui Gwynedd şi întoarcerea lui Cathbad erau la loc de cinste. Banchetele luxoase şi violente de pe vremea lui Elatha şi Morc fuseseră de mult date uitării; Gwynedd organizase totul ca o adevărată *Banri,* cu harpişti şi *cainte, filin-i* şi muzicanţi. Singurii oleacă dezamăgiţi de lipsa unor demonstraţii de forţă, a unor dueluri sângeroase şi fluvii de *nabid* păreau a fi nobilii gennti de la curtea lui Hargar invitaţi împreună cu Olvik şi cu micul interpret Karre. Odată cu sosirea lui Magmor, piticul fusese poreclit de celţi „negrul alb“. Se aşeză la umbra unei turle: fiind albinos, se adăpostea de

razele soarelui cât putea, de nu, se făcea roşu precum un somon de munte. Dar măcar asupra unui lucru erau de acord şi aliaţii din tabăra de pe insulă: orice sfidare pe viaţă şi pe moarte ar fi fost pierdută din start cu un uriaş precum Magmor.

Ocupa două locuri şi pentru a sta jos se foloseau de o ladă masivă care servea de depozit pentru orz şi ovăz. Magmor onoră masa cu o foame prea mult amânată. Devoră fiecare fel cu o poftă atavică; era amuzant să-l vezi, dar îşi făcu loc şi teama ca mâncarea să nu ajungă. Începu cu potârnichi şi raţe cu sos, apoi urmară somon fript şi stufat de iepure, în timp ce un harpist mângâia corzile instrumentului pe fundal. O *cainte* dorită de Gwynedd declama satire şi poezii, iar Conan le dădu o bucată de aur amândurora, încât cu *fursundud,* iluminarea poetică, pe muzică, versuri şi strofe, să preamărească izbânzile şi nobleţea sufletească a noului *Ri* în compoziţii menite să se răspândească în întreaga Inis Fail, transmiţându-se şi urmaşilor. Au fost aduse brânză de vaci şi bucăţi rotunde de caş de oaie, poame, miere şi ouă tari; fireşte, cu pâine şi plăcintă de secară. De pe vatră mirosea a grăsime de ied perpelit pe jar. Stufatul de berbec a fost servit în timp ce *filin,* muzicanţii şi cantorii deschideau o paranteză sălbatică printr-un neclar răsunet de tobe de lemn şi piei de vacă cântând în onoarea oaspeţilor lochlann.

Era şi carne de câine pe care aceştia din urmă n-o agreau, dar care era preţuită de mulţi dintre celţi, odată obişnuiţi cu gustul ei puternic. De băut erau ceşti de mied cald, în timp ce Gennti aduseseră tăria lor de culoarea apei şi, fireşte, *nabid* fermentată care făcea o spumă compactă şi albă. Din respect pentru aceştia şi, mai ales, pentru a nu-l pune în dificultate pe Magmor, Gwynedd nu aduse la masă tacâmuri primitive sau alte obiecte de preţ; fiecare mâncă ajutându-se de mâini.

Spre sfârşitul mesei, când aproape toţi erau de-acum sătui şi ar fi preferat să spargă doar ceva nuci şi alune, fu adus iedul fript. Animalul făcut la proţap era oleacă mai mare decât un câine, iar comesenii gustară câte-o mică

porţie, până ce restul ajunse la Magmor. Fără să se dea în spectacol, îl înşfăcă în tăcere cu mâinile de cele două părţi şi începu să muşte nevinovat din carnea aproape neatinsă. Îşi dădu seama că e privit şi arboră o faţă părând să spună: „E păcat să-l iroseşti. Nu mă faceţi să mă grăbesc şi, cu puţină tragere de inimă, o să am grijă să-l termin”.

Cailbh îl fixă dispreţuitor, celţii cu uimire, lochlann-ii începură să bată ritmic, toţi odată, cu cănile în lemnul mesei scunde, aclamându-l.

Minunile banchetului păreau să fi luat sfârşit, în schimb Erin cea Frumoasă îi ului pe toţi. Era ştiut şi răsştiut că, la etatea sa, încă se desfăta în pat cu cei mai frumoşi tineri sclavi gennti pe care trimişii ei reuşeau să-i cumpere. Era un lux pe care şi-l permisese dintotdeauna. Îşi arăta dezgustul faţă de negru, pe care-l trata cu o dispreţuitoare indiferenţă. În schimb, din acel moment începu să-l privească cu alţi ochi. Magmor părea mult mai interesat de pulpa de ied, nebăgând-o în seamă pe bătrâna *Banri* mamă, prin urmare fiind ultimul dintre comeseni care îşi dădu seama de privirile ei insistente.

Atunci când ea îi adresă o ocheadă neruşinată şi un gest care nu scăpă nimănui, pricepu. Şi deşi nu s-ar fi putut distinge, se roşi la faţă.

Era o situaţie în care nimeni n-ar fi putut să-i ia apărarea, trebuia să se descurce de unul singur. În curând ar fi fost primejdios pentru el să străbată coridoarele cetăţii.

— Ceea ce doreşte femeia vor şi zeii... bombăni Cathbad scuipând cojile de alune pe care le sfărâma cu greu între măsele.

Capitolul 6

Aşa cum prevăzuse Olvik, situaţia Roşcatului dură vreme de şase luni. Apoi se văzu că povestea lui se repeta, însă cum şi Conan, şi Gwynedd putuseră să-şi dea seama în timpul evenimentelor de la grotele din Uisce Uasal, Rury se purta cu sclavele de la egal la egal, sfârşind iremediabil prin a se împăuna. La finele lungii ierni, făcuse cel mai bun lucru, o luase de nevastă pe frumoasa Gerd, cea mai devotată, fidelă şi îndrăgostită.

Ceremonia fusese celebrată chiar de Cathbad, întors parcă tocmai în acest scop pe insula Toraigh. Erin cea Frumoasă refuzase să asiste la aşa ceva din prejudecăţi de rasă. Dând din umeri cu superioritate, bătrânul arhidruid celebrase ritul într-un *cromlech,* o terasă circulară împrejmuită de pietre *dolmen* pe culmile falezelor ce dominau oceanul. Prin binecuvântarea sa oficială se formase încă unul dintre numeroasele cupluri mixte din rândul celor două populaţii.

În timp ce invitaţii cei mai de seamă coborau călare de pe stânci spre sala banchetelor pe care Conan o pusese la dispoziţie, trecură pe lângă o baltă în care raţe şi pescăruşi gângâiau ca şi cum ar fi salutat micul cortegiu. Călăreţii erau cât se poate de arătoşi, cu cămaşa din zale de bronz lustruit, carâmburi de piele, capă stacojie, *torque,* brasarde şi inele de războinici din aur. Mirele, Conan şi Olvik înaintau împreună, la pas. Nici unul dintre ei nu-şi luase vreun scut cu vechile steme partholon, fomhoire sau skeld; jurând credinţă noului regat al lui Conan, învederau emblema cu vulturul albastru repictat al clanului lui Gwynedd şi stejarul şcolii druidice Mur Ollamhan. Stema fusese consimţită şi de Olvik care, printr-un gest de diplomaţie, jurase să apere cauza lui Gwynedd.

— Asta ţi-e soarta, Roşcatule… rupse tăcerea Conan. Mereu ai susţinut că sclavii trebuie trataţi ca atare, şi mereu ai potrivit lucrurile încât să-ţi tratezi slujnicele ca şi cum ţi-ar fi fost stăpâne…

Rury grohăi ceva de neînţeles, ceva între jignire şi amuzament.

— Şi eu, care te vorbesc întotdeauna de bine…

— Sigur că da! Mai ales atunci când îţi faci digestia.

— Asta când mă silesc şi te ridic în slăvi…

— Eşti un sentimental, dădu din cap Conan. Îmi plâng de milă. Am pus un căpitan tandru în fruntea corpului meu de gardă. Cei mai buni războinici ai mei conduşi de un campion care, pe deasupra, este amorezat de o întreagă garnizoană de sclave lochlann…

Rury hohoti, începând să înţeleagă ce se ascundea în spatele acelei provocări. Îi făcu vânt lui Conan aruncându-l din şa direct în apă. Apoi îl urmă şi el, aruncându-se-n iaz.

În suită se auziră nişte murmure îngrijorate. Numai Gwynedd şi Cathbad dădeau din cap.

— Cu tot respectul, sire… gâfâi Rury trăgându-şi sufletul în timp ce ieşea din apă, cu hainele de sărbătoare răpăind precum o cascadă. Ţi-am dat deja o lecţie atunci când ne-am întâlnit prima dată. E timpul să deprinzi din nou bunele maniere, îi suflă lui Conan în bărbie. Astăzi eu sunt mirele şi fac ce vreau, prietene.

Pentru Străin, Rury era acel frate sincer pe care nu-l avusese nicicând, şi între ei exista acea înţelegere profundă a soldaţilor care avuseseră parte de teamă sau de izbândă în numeroase ocazii.

Începură să se stropească precum copiii, joacă ce păru să le înveselească şi pe doamne, şi pe curtezanele atinse de stropi. Mulţi râdeau din toată inima, fără să se ascundă, sentiment care fusese cunoscut doar în vremurile lui Conan, căci râsetele şi veselia nu prea se pomeniseră în acel pietros cuib de capcane.

Rury îşi băgă degetul mic în ureche, încercând să-şi scuture apa.

— Ha, am văzut o pulbere ieşind de-acolo! spuse Străinul. Cred că e talaşul pe care-l ai în creier!

Olvik se sprijini încremenit de şaua propriului cal, ţinându-şi sus bărbia; se gândea că unul din cei doi va încerca să-i reteze celuilalt capul, ca să spele, de ce nu, cu

sânge, jignirea, aşa cum ar fi fost obiceiul skeld. În schimb, cei doi se bălăceau în apă ca două morse, prieteni pe viaţă. Şi unul din cei doi nu era altul decât *Ri!*

Practic, nimeni din neamul Gennti nu acceptase să trăiască în interiorul cetăţii Toraigh, majoritatea preferând spaţiile deschise din afara fortificaţiilor şi a zidurilor împrejmuitoare pe care oamenii din nord le considerau sufocante.

— Sunt animale, îi înfiera Cailbh, druidul. Născuţi pe câmpii precum animalele. Şi-acolo trebuie să vieţuiască…

— Sunt fiinţele cele mai murdare, pe care zeitatea lor, Asa, le-a creat, îi ţinea hangul Erin cea Frumoasă. Astăzi am văzut pe unul dintre căpitanii lor cei mai graşi stând pe vine pe o latrină în mijlocul câmpiei. Nu-i păsa de mine la fel cum nu-i pasă unui câine care-şi face nevoile. A grohăit ceva ca un salut ca şi cum aş fi fost ultima dintre slujnice. După care a continuat să mănânce împrejmuit de putoare şi băşini. Aprins la faţă, îşi deşerta maţul gros şi totodată mâncarea, pricepeţi? Şi-a tras pantalonii pe el fără să se şteargă şi a trecut pe lângă mine râgâind.

În timpul verii, migraţia soldaţilor împreună cu familiile lor era neîncetată. În afară de Olvik, Karre şi câţiva oameni credincioşi ai regelui Hargar, mulţi războinici din nord, nu cereau, în chip straniu, să se-ntoarcă în ţinuturile lochlann, ci mai curând să fie repartizaţi, nu pentru treburi sedentare, ci în căutarea unor noi teritorii dincolo de ultimul val de la orizont. Aşa se face că, în curând, Toraigh se transformă într-o simplă escală strategică şi tehnică a corăbiilor lungi *hafskip* şi *knarr* cu o singură pânză pătrată, pusă la proră în formă de monstru marin, spre sud, vâslind din răsputeri spre rutele mirodeniilor şi ale negustorilor de sclavi. Existase o vreme în care precara populaţie aflată în tranzit pe insulă devenise atât de numeroasă, încât ajunsese să constituie o problemă pentru rezervele de alimente.

Tocmai în acea perioadă, spre sfârşitul verii, Olvik aduse veşti proaspete despre suveranul său, vechi aliat al lui Conan. Îşi scărpină gânditor barba blondă, în timp ce

înainta. Vorbi surâzând, dar tonul glasului ascundea ceva neclar:

— Din suveran local, Hargar a devenit regele nostru suprem, cel pe care voi îl numiţi *Ard Righ…*

— Asta-nseamnă că va pretinde mai multe biruri de la noi decât îi plătim deja ca să-i păstrăm tronul? întrebă acid Străinul.

— Să sperăm că va fi doar atât, Conan. Să sperăm.

Capitolul 7

„Când am să pot folosi spada în loc de bâtă?“ se gândi Rury o clipă. „Atunci când Erin cea Frumoasă te va lăsa în pace…“ îşi dădu şi răspunsul şi izbucni în râs, crezând că făcuse o glumă reuşită.

Răbdarea lui Gwynedd şi Karre, conjugată cu iscusinţa lui Cathbad şi Conan, făcuse adevărate minuni în privinţa învăţăturii lui Magmor. Ca şi cum n-ar mai fi fost mut. Voinţa lui de a învăţa era atât de mare, încât deprinse cu o iuţeală nemaipomenită un mic număr de gesturi, care reprezentau tot atâtea cuvinte în limba celtă, gennti şi în dialectul fomhoire. Îi îngăduiau să comunice: ceea ce nu era în stare să comunice cu precizie, o făcea prin gesturi uimitoare sau trasa desene unde se nimerea. Cantitativ, expresiile nu erau foarte multe, dar compensa cu bunăvoinţă şi chiar cu imaginaţia.

— Nu te mai tot agita degeaba, Magmor. Nu eşti încă pregătit, şi basta. În lupta corp la corp eşti necioplit ca o lamă care trebuie dată la ascuţit. Primul războinic mai dibaci pe care o să-l întâlneşti o să te jupoaie şi o să-ţi pună pielea la tăbăcit fără să-ţi dai seama măcar… Roşcatul luă poziţia de luptă şi începu instrucţia pe ziua aceea cu un grup de tineri recruţi şi cu negrul. În curând, lăncile şi spadele înlocuiră bastoanele de mesteacăn. De la înălţimea unei cărări între tranşee, Conan se uita la ei: entuziaşti şi nepricepuţi, dornici să se bălăcească în sângele vrăjmaşilor şi să reteze cât mai multe capete, pe care să le vâre în parii lăncilor înfipte în faţa colibelor.

Pentru celţi, sălaşul sufletului era capul; furându-l, şi-ar fi stăpânit vrăjmaşul şi după moartea acestuia. Auzi în spatele său nişte paşi cunoscuţi. Vara înainta odată cu sarcina lui Gwynedd, tot mai făţişă. Ea îi luă o mână şi i-o puse pe pântecul rotunjit.

— Auzi? îl întrebă. Ştii că sunt doi…

— Au avut loc amândoi?

Serioasă, se prefăcu că nu aude.

— Crezi în intuiţiile mele?

— Mai încape vorbă? Dar în cazul acesta cred în instinctul tău matern, cred în tine ca mamă. În privinţa prezicerilor lui Ib-hell… o să vedem.

El îşi retrase mâna jenat, simţind o uşoară mişcare sub pielea întinsă, ca un fel de mic cucui care s-ar fi mişcat. Lucruri femeieşti în care nu dorise niciodată să se amestece.

Frumoasa skeld se simţi ofensată şi se duse spre Gerd, oricum o companie mai înţelegătoare, care îi adresă o plecăciune tovarăşei lui de clan şi un compliment în limba lochlann.

— Ce crezi? întrebă Conan arătând cu capul spre terenul de antrenament şi smulgându-i o părere căpitanului său.

— Se luptă cam dezordonat, dar cu puterea ursului pe care l-a răpus, răspunse poticnit nobilul comandant de garnizoană, strâmbându-se. Doar să se apere cu spada cu jumătate din forţa pe care a demonstrat-o, şi e deja mai tare decât toţi.

— Mâine e rândul tău să-l instruieşti.

— Aşa e, cu scutul şi securea… Povestea luptei lui cu ursul a făcut înconjurul tuturor ţinuturilor din nordul insulei Inis Fail. Dar nimeni nu-i ştie locul de baştină şi nimeni nu-l revendică drept sclavul său. Să fi fost cumva lăsat de izbelişte de frică?

Conan izbucni în râs:

— Mai mult ca sigur, dacă te gândeşti la ce poate să-ţi facă…

Tăcu o clipă, apoi ochii săi deveniră crăpături violete, aşa cum se întâmpla întotdeauna când gândul îi zbura aiurea.

— Cu puţinele vorbe pe care le cunoaşte şi ajutându-se de gesturi, a izbutit să-şi povestească viaţa lui Cathbad şi lui Gwynedd… făcu o pauză de uluire. Nu numai că toată lumea îi cunoaşte acum suferinţele, dar viaţa sa se potriveşte în întregime cu ceea ce-mi povestise femeia mea după ceea ce „citise în sufletul lui“, în celulă. Avea dreptate Cathbad atunci când mi-a oprit mâna hotărâtă să-l ucidă: trupşorul îngropat lângă coliba din copac era cel al fetiţei

lui, ucisă de un nemed.

Capitolul 8

Olvik se schimbase. Nu-şi dădea seama nici măcar el, dar prezenţa lui permanentă alături de Conan, împărtăşindu-i cumpătarea şi prietenia, făcuse din el o căpetenie gennti diferită din multe puncte de vedere, odios în ochii clanului propriu care nu se prea încurca în amănunte. Acel nou cuget mai moderat îşi spusese cuvântul în după-amiaza aceea în tabăra din afara cetăţii; reglarea de conturi pentru a spăla cu sânge o jignire ridicolă nu avusese loc.

Karre îşi înnodă lungile plete albinoase în coadă de cal, prinsă cu o bandă de piele de focă, descoperindu-şi orificiul cicatrizat al urechii retezate de fomorieni, pe când era sclavul lor. Îşi trase pe el pantalonii grosolani de lână şi, cu bustul gol, se pregăti să-şi înfrunte adversarul arătându-şi cu mândrie tatuajul de pe piept.

Adversarul său era o fiinţă şi mai scundă, cu o lungă barbă roşiatică şi cu mâinile pline de inele de războinic. În cugetul micului tălmaci era vinovat de a-i fi făcut curte propriei sale femei, o femeie liberă cu o statură masivă, înaltă cât un bărbat normal. Grav nu era atât faptul că se culcase cu ea, cât că-i golise rezerva de *nabid,* un ultraj adus pasiunii lor de a bea. Dacă n-ar fi fost de faţă Olvik, ar fi folosit armele. În schimb, confruntarea lor avu loc doar cu pumnii, o luptă rareori pe viaţă şi pe moarte, şi, prin urmare, mai puţin gustată de lochlann-i. Publicul oricum se îngrămădise să-i vadă pe cei doi luptători pitici. Interesul nu era atât de mare faţă de statura lor, cât de faptul că erau considerate fiinţe magice şi privilegiate în religia lor.

Conan ştia întotdeauna unde să-l găsească pe Olvik. Foarte legat de neamul său, i se va dedica trup şi suflet. Străinul avea sarcini importante pentru el şi Rury. Subiectul îl privea şi pe Cathbad, drept care arhidruidul îl însoţi pe Conan. Încă înainte de a ajunge la enorma tabără auziră ţipetele extaziate şi urletele provocatoare ale celor adunaţi în jurul unei piaţete din centrul mizerului sat format din colibe de mesteacăn şi case din crăci. Reuşiră să-şi facă

vad prin mulţimea în care războinici şi femei ţipau de mama focului. Cei doi celţi nu putură să-şi creadă ochilor când îl descoperiră pe Karre insultându-şi adversarul în mijlocul acelui teren de luptă.

Celălalt pitic se prezentase învelit într-o piele de porc ce-i ajungea până la picioare, netăbăcită, cu păr şi toate cele. Era cusută grosolan cu vână de căprior, şi el îi slăbi şireturile, lăsând-o să cadă la pământ. Rămase complet gol, fiindcă aşa hotărâse să se lupte cu Karre; ţipa, făcea gesturi obscene din şolduri şi-şi trăgea printre degete în chip ridicol pielea prepuţului.

Conan se pregătea să oprească lupta; Karre era prea valoros ca să-l piardă în halul acela. Dar mâna lui Cathbad, apucându-l de braţ, îl opri.

— Urăsc că trebuie să recunosc, dar ai dreptate în cazul ăsta, maestre, şuieră Conan.

— Normal, fiindcă eu sunt maestrul. Nu putem face mare lucru. Au doar statura unor copii. Dacă se vâră în bălegar, trebuie să fie destul de mari ca să iasă afară singuri…

Onoarea înainte de toate. Dacă Conan ar fi intervenit în apărarea micului tălmaci, neamul gennti s-ar fi simţit nedreptăţit. Aşa că Străinului nu-i rămase decât să spere într-un succes al lui Karre.

Ca şi cum l-ar fi auzit, acesta nu se intimidă şi atacă cu capul plecat, răsucindu-şi micile gambe.

Se auzi vibraţia impactului surd, şi celălalt zbură cât acolo în nămol din cauza acelui atac de tăuraş. Cathbad se uită în sus spre nori cu o privire metodică de *neladoir,* lăsă să-i cadă o mână de cenuşă de tisă pe care o ţinea în buzunar, dar nu zise nimic.

Conan fu cuprins de o teamă nelămurită. Cathbad era vestit prin faptul că nu greşise nicicând vreo prezicere.

Arhidruidul vorbi pe un ton solemn:

— Tu eşti elevul meu preferat, afirmă senin cu o nuanţă previzibilă. În calitate de căpetenie de *tuath* fomhoire, ţi se pare că Cailbh ar fi *învăţat gramatica?* Ar trebui să-l cunoşti deja foarte bine.

Răspunsul era cuprins în întrebare. Conan surâse; prin

expresia aceea Cathbad înţelegea folosirea magiei.

— Gwynedd nu-l agreează, cu siguranţă. Mi se pare că se pricepe mai bine să atragă favorurile lui Erin.

— Este considerat un magician adevărat care poate, printr-o simplă comandă, să facă cerul să ningă? Interpretează visele şi norii, prezice întâmplări, dă sfaturi militare care să ducă la victorie şi vindecă bolile? Poate să schimbe o femeie într-o femelă de cerb? Reuşeşte oare să prefacă bărbaţii în păsări cu pene, cum face zeiţa Cliodna? Am auzit că Fintan a supravieţuit potopului transformându-se în somon, dar Cailbh? La adunarea anuală de la Uisneach face întotdeauna pe nebunul… Îl făcu în toate felurile. Adevărul e că n-a fost elevul meu la Mur Ollamhan.

Karre trecea printr-o situaţie dificilă; celălalt înşfăcase un cuţit de la brâul unui războinic şi, înainte ca Olvik să fi putut să-l oprească, se repezi spre adversar. Cei doi se rostogoliră în noroi, cu bărbile şi pletele năclăite, încleştaţi în gâfâiturile unei absurde îmbrăţişări. De aceeaşi statură, dar cu o mai mică elasticitate, aveau trăsăturile a doi copii care se încaieră.

Doar capacitatea de a urî aparţinea adulţilor. Cuţitul zburase în aer, dar Karre urlase de durere pentru tributul pe care trebuise să-l plătească: adversarul ridică în văzul lumii cercelul de aur mânjit de sânge pe care tocmai i-l smulsese. Lobul singurei urechi ce-i rămăsese micului tălmaci nu mai exista. Sfâşiat, atârna plin de sânge ca o fărâmă de guşă sfâşiată.

Conan încerca cu greu să se concentreze la ceea ce spunea Cathbad care, în schimb, părea senin.

— Ştii unde este?

— La cine te referi? răspunse fără să-l fi ascultat; confruntarea luase o întorsătură primejdioasă.

Bătrânul ridică ochii la cer răbufnind:

— Atâţia elevi şi tocmai tu să fi fost cel mai iscusit…? Pe Danu, eşti o eroare a mea, asta nu e educaţie! Banan are mult mai multă judecată decât tine… Vorbesc de Cailbh, de cine altul credeai că vorbesc?! strigă atât de tare, încât unii din jur se întoarseră spre ei surprinşi.

Conan fu silit să-l urmărească şi să-i răspundă:

— Nu cred că ştiu. Probabil pregăteşte poţiuni pentru somn sau filtre de dragoste pentru Erin cea Frumoasă…

Zarva mulţimii creştea în intensitate odată cu lupta. Dădu în clocot atunci când adversarul nud fu îmbrâncit în rândul publicului şi se prăbuşi chiar între picioarele femeii lui Karre, obiect al disputei.

Aceasta scuipă pe el, încurajată de mulţime, îl ridică în picioare fără menajamente, făcându-i vânt lui Karre cu o viteză dublă decât cea pe care şi-o puteau îngădui gambele lui prea scurte.

Încăierarea se linişti şi luptătorii îşi traseră sufletul.

Piticul albinos surâse pentru prima oară, pândi clipa, încadră ţinta proiectată spre el abia ţinându-se pe picioare şi-i izbi un cap mai tare decât un baros în nas. Se auzi sunetul osului care se rupea; lovitura deplasase septul, iar din nări ţâşni atâta sânge, încât mânji tot bradul tatuat de pe pieptul lui Karre. Îşi pierdea cunoştinţa.

Totul rămase-n aer pentru o clipă, apoi micul tălmaci îi arse o directă în plină mutră şi-aşa devastată a piticului care, de-acum leşinat, se prăbuşise în bălegarul porcilor pe care-i păzea. Hoţul de *nabid* fusese pedepsit după voinţa divină a Asei şi nu putea să se plângă de judecata călăuzită de mâna propriei zeiţe-mamă.

Conan scoase un urlet de bucurie mântuitoare.

— Timpul meu aici a expirat, *Eachtrannach,* i-o întoarse glasul maestrului.

Bărbatul se întoarse brusc.

— Nu cumva vrei să dispari din nou…

Arhidruidul nu-l lăsă să termine:

— Un porc sălbatic e mai puţin repezit decât tine. Nu trece imediat la concluzie! Nu sunt atât de depravat încât să-mi doresc alte patru soţii, şi nici n-am sclave care să mă maseze toată ziua cu uleiuri parfumate… se încruntă el. Dar trebuie să mă întorc la Mur Ollamhan.

— Când?

— Imediat. Am aşteptat prea mult. În noaptea asta am avut un alt coşmar. Fraţii mei continuau să mă cheme, şi eu

nu fac nimic să-i ajut. Cineva pe Inis Fail îi face să dispară pe druizi, pe toţi, şovăi o clipă. Iar ca să-i găsesc am nevoie de tine.

Tânărul *Ri* al fomorienilor rămase fără cuvinte. Era năucit de veste şi îngrijorat de cererea lui Cathbad. Îndreptă privirea reculeasă spre terenul de luptă. Privea fără să vadă, de fapt, nimic.

Mulţimea îl ridica în slăvi, accentuând răcnetul lui Olvik care-l luase pe sus pe învingător, ţinându-l de o gleznă. Cu capul în jos, Karre surâdea şi Olvik se străduia să-şi mascheze încântarea şi să-şi păstreze imparţialitatea. Se arătară şi Rury cu Gerd îmbrăţişaţi în timp ce mulţimea începea să se risipească. Îl salutară pe Conan, dar acesta nu băgă de seamă.

— Cu o condiţie, rupse tăcerea atât de grav, încât îi smulse lui Cathbad un mic surâs de superioritate; nimeni nu era în măsură să condiţioneze un arhidruid. Să mă laşi să mă-ntorc la timp, maestre, spuse măsurându-şi cuvintele. Tocmai am devenit tată. Şi aş vrea ca înainte de naştere să-mi celebrezi căsătoria.

Cathbad îl fixă în ochi cu o lumină paternă care-l umplu de mândrie pe cel vârstnic, şi pe tânăr de afecţiune. Îi surâse recunoscător cu gura strânsă, şi între ei nu mai fu nevoie de cuvinte-n plus, drept care se îndreptară spre cetate. Nici de Olvik şi de Rury nu mai era nevoie, altele erau priorităţile.

Tăcură vreme-ndelungată, păşind alături. După care, bătrânul se uită la Conan cu coada ochiului, privind totodată în jur.

— Ceva probleme?

— Nu văd copii pe-afară… Nu erau nici pe terenul de luptă. E straniu; şi ieri am auzit că o mamă lochlann plângea că-i dispăruse copilul. Se spune că i l-ar fi luat zeiţa Asa, mânioasă pe neamul lor deoarece stau departe de prea multă vreme de ţinuturile din nord.

Bătrânul tuşi.

— Tâmpenii! Înţelesese că era vorba despre o observaţie de circumstanţă; cunoscându-şi destul de bine elevul, n-ar

fi trebuit să aştepte prea mult ca acesta să atace fondul problemei.

— Maestre, începu Străinul, ce voiai să spui cu druizii… *dispăruţi?*

— Din grotele de la Uisce Uasal şi până aici n-am întâlnit nici unul cu excepţia lui Cailbh, fireşte, scuipă el într-o parte. Dar acela nu e un druid, făcu el sarcastic. E ceva între un vrăjitor care şi-o ia la labă în public şi un şaman care-şi blestemă duşmanii în bătălie! Îşi scărpină bărbia stufoasă. De fiecare dată când ceream informaţii despre druizii din nord, lumea lăsa capul în jos. Pricepea că ceva nu era în regulă, simţea senzaţia de moarte şi de durere aşa cum o simţeam şi eu, dar nu dădea de capătul firului. Urmă un alt moment lung de tăcere pentru *Eachtrannach*: nu se lasă fără pază un regat de piraţi şi tâlhari fără riscul unei răzmeriţe.

— De acord, atunci. Plecăm în noaptea asta, îi răspunse, chiar dacă interesul lui era altul în acel moment.

— Şi cu Toraigh cum rămâne?

— Rury şi Olvik mă vor înlocui fără tăgadă, surâse cu o siguranţă prefăcută. Deja ştiu ce-o să-mi zică Roşcatul…

— Şi anume?

— Că ar putea fi vorba despre o problemă a lui *Ard Righ.* Să şi-o rezolve singur.

— Se-nşeală, Conan. E o problemă a tuturor. A mea şi a ta, în special.

— În ce sens?

— O să-nţelegi, Străinule. Şi o să-ţi dai seama atunci. Tăcu, fiindcă ceva îi atrase lui Conan atenţia.

— Ce e? întrebă supărat Cathbad urmărind privirea fixă a celuilalt.

În soarele palid, răsfrângerea craniului chel al druidului fomorienilor se zărea de departe. Stătea în mijlocul unei puzderii de copii gennti şi fomhoire, pe malul unuia din numeroasele pâraie din insula cea stâncoasă.

— Acela nu e Cailbh? arătă Cathbad.

— Sigur că da. La el mă uitam.

Interesul arhidruidului spori brusc, dar nu lăsă să se

vadă.

— La vârsta mea vederea mă lasă şi sporeşte, în schimb, nevoia de a-mi goli băşica de cât mai multe ori…

— Ceea ce mă surprinde plăcut e că îşi dă silinţa să-i distreze pe puştanii ăia. Poate că nu e chiar un şaman de aruncat la gunoi… îl provocă Străinul.

Ollamh drui bombăni ceva imperceptibil, dar pe un ton de osândire fără drept de apel.

Se aflau la aproape o sută de paşi de Cailbh, veneau dinspre partea însorită, din spatele său. Druidul fomorienilor tocmai se scula în picioare ţinând o fată de mână, se îndepărtă puţin, apoi zărindu-i, se întoarse la locul lui, reluând trucul prin care îşi făcea publicul cel fraged să se minuneze. Stătea comod pe o piatră cât toate zilele în faţa unei scânduri de lemn sprijinită între două grămezi de pietre; deasupra se aflau trei păhărele de lemn pe care le mişca cu o iuţeală surprinzătoare: mâna era mai iute decât ochiul. Nimeni, nici măcar Conan, nu mai văzuse vreodată ceva asemănător, o magie care îi îngăduia să se facă nevăzută după cum îi era voia, o mică şi rotundă cochilie pe care o făcea să reapară sub păhărelul cel mai puţin probabil, asta după ce le mişcase pe toate trei rapid în mici cercuri şi amestecându-le. Nimeni, în afară de Cathbad.

Ajunseră în spatele lui Cailbh, şi arhidruidul avea în ochi o expresie severă care-l miră până şi pe Conan, oricum disproporţionată pentru o atât de mică încălcare a regulilor sacre ale magiei, folosită nu fără scop, în fond, ci pentru a-i înveseli pe copii.

Cathbad înaintă un pas, puse rapid o mână pe un păhărel şi cu cealaltă apucă mâna dreaptă ascunsă a lui Cailbh; răsturnă paharul gol şi arătă mâna lui Cailbh care ascundea cochilia între degete, trucând jocul.

Copiii murmurară în cor.

— Cărui fapt datorez plăcerea de a vă vedea, maestre? şuieră Cailbh, încercând, fără să reuşească, să-şi tragă mâna din strânsoarea lui Cathbad.

— Ţinând cont că plăcerea e doar a ta, o datorezi faptului că urmează să te-ntorci în vizuina din stâncă, de unde-ai

ieşit, precum şobolanii, nu-i aşa? rosti el şi-i surâse cu prefăcută politeţe, fixându-i privirea. Întoarce-te acolo şi nu mai ieşi, dacă se poate. Ai face o favoare tuturor.

Cailbh se ridică, smucindu-şi braţul.

— N-am nici un motiv să mă supun şi nici să mă sperii, dar dacă asta e voinţa regelui meu… Fără să-şi termine fraza, schiţă ceva ce aducea a plecăciune către Conan şi coborî de-a lungul plaiului în direcţia intrării în cetate.

Străinul îşi frecă îngândurat bărbia.

— Vei avea parte de ura lui pe veci, maestre…

Cathbad îşi arcui pleoapa:

— Singurul fel de a ne asigura liniştea ar fi acela de a-i lua gâtul în noaptea asta. Sau o excelentă infuzie cu iarbă de *eccineol* în supa de orz! Ar fi trebuit să înveţi câte ceva din metodele lui Elatha!… Noi însă suntem din altă plămadă, aşa e? izbucni el mai mult într-o afirmaţie decât într-o întrebare scontată. Dar, fiind prea miloşi, dăm chiar noi de belele… Fapt e că acum o lună am încercat să-i punem ciuperci otrăvite în fiertura de berbec, dar nemernica de slujnică şi-a dat seama şi i-a dat câinelui să guste, iar acesta a murit chiar înainte de ultima înghiţitură.

Dădu din umeri şi se întoarse către copii. Observă dezamăgirea din privirile lor, întinse mâna şi desfăcu un medalion de la gâtul unei fetiţe, îl făcu să dispară şi, zâmbind, cu gura până la urechi, îl făcu să apară de unde-l luase. Bombănitul de nemulţumire deveni uimire. Mai continuă puţin, purtându-i pe acei copii câteva clipe într-o lume de închipuiri, atât de departe de realitatea lor de osteneală, boală şi violenţă.

Conan se uită la ei cu dragoste, vrăjiţi cum erau de minune. Oglindindu-se în acei ochi larg deschişi de uimire, se revăzu pe sine însăşi răsfrânt ca în apa calmă a unui lac de munte. Se întrebă ce viitor ar putea exista pentru acei copii lipsiţi de timpul prielnic copilăriei. Acum, că se pregătea să devină tată, se simţea şi mai răspunzător. Cathbad fusese cel dintâi care-i semnalase soarta micuţilor, deci sosise rândul noului *Ri* din Toraigh să facă ceva pentru ei.

Terminându-se sărbătorirea lui Karre, Rury şi Gerd se îndreptară şi ei pe drumul care ducea spre cetate. Cu câţiva paşi în spatele lor, Conan cântări bine întrebarea simplă; în cazul respectiv, chiar nu înţelegea.

— De ce, maestre?

Cathbad se scărpină în vârful lungului său nas.

— Să zicem că Cailbh are nevoie să mai studieze ca să treacă un examen serios de druid, chiar în timp ce eu îl studiez pe el, zise cu un accent de tristeţe, iar umerii i se curbară şi mai mult. Oricine este în măsură să uimească nişte ignoranţi creduli printr-un truc oarecare, spuse şi tuşi pentru a-şi limpezi glasul, gândindu-se la trucul la care recursese ca să-l salveze pe Magmor. De-aia nu e magie. O fluierătură veselă îi făcu să se întoarcă. Strâns la şoldul masivei sale prietene, Karre păşea fericit spre coliba lor de lemn. Trecu pe lângă ei salutându-i printr-un gest al mâinii, cu urechea tamponată într-o alifie de alge, ierburi şi pânze de păianjen, şi le arătă cu mândrie un nou cercel deja vârât chiar în mijlocul a ceea ce rămăsese din singurul său pavilion auricular încă plin de sânge.

Zorii aveau o lumină străvezie în cerul brăzdat de câţiva nori deşiraţi. Era surprinzător că nu bătea vântul şi, în aerul liniştit, se auzea zbuciumul valurilor şi ţipătul pescăruşilor în zbor în timp ce se scufundau pe îngustele plaje să prindă şi ei ceva moluşte rămase pe loc din pricina mareei joase.

Glasul lui Erin cea Frumoasă o întrerupse pe Gwynedd din gândurile ei, în timp ce se minuna de acea neobişnuită privelişte senină, în clima rebelă a insulei.

— Unde sunt Conan şi Cathbad? o întrebă cu o voce încă năclăită de somn.

— Au plecat în noaptea asta, răspunse vag Gwynedd în timp ce le dădea afară pe slujnice, făcându-i însă un semn lui Gerd să rămână; sarcina ei sporea văzând cu ochii şi apropierea ei de acea gennti îi era tot mai de folos. Pe Inis Fail se pare că există unul din acele tipice mistere de nedezlegat, numai bun pentru cei doi… Ştia perfect de bine ce anume căutau; nu era deloc nătângă şi-n plus avea

urechi extrem de bune.

Banri-mama păru surprinsă.

— Pentru astfel de lucruri există Cailbh! Să-i cerem o prezicere, chiţăi ea ca şi cum s-ar fi mirat că nu s-a aflat ceea ce ştia toată lumea…

Fu cât pe-aici ca Gerd să se sufoce cu mâncarea pe care tocmai o mesteca, încercând să nu izbucnească în râs.

— E expert şi în filtre magice… adăugă Erin tot mai convinsă.

— Şi cum le face? i-o reteză Gwynedd mascându-şi dispreţul. Tăind gâtul unor pui şi cerând sacrificii umane la care încă râvneşte, sub pretextul că puii nu sunt de-ajuns? o sfidă îngrozită. Fu silită să se întrerupă. Copiii din pântec începură să tresară.

Capitolul 9

Zorii de deasupra mării trăgeau încet cortina luminoasă a lui Grian, arătând, odată cu primele raze ale soarelui, contururile tot mai clare ale zilei. Acelaşi barcagiu cu buză de iepure şi cocoşatul, speriatul de cumnatu-său, stăteau la cârmă, la umbra imensei pânze negre, culoarea fomorienilor. Formau unul din cuplurile cele mai respingătoare, de care lumea îşi amintea. Cocoşatul şi schilodul care avea, în plus, şi guşă; îşi întorcea profilul de cal, prefăcându-se că priveşte în altă parte. Apoi îşi căscă ochii încercând să vadă la proră cele două persoane de vază, silindu-se să nu fie la rândul lui văzut. Era tot mai mirat de marele număr de oameni care se deplasau din şi spre Toraigh după invazia celor din neamul Lochlann. Nu se arătă deloc încântat. La început, piraţii erau cei din neamul lui, acum se găseau în inferioritate numerică, riscând în fiecare zi să fie scurtat de cap în cazul în care ar fi fost abordat în larg de o navă a neamului Gennti.

Conan fixa insula coşmarurilor din copilărie, care devenea tot mai mică, văzută de pe mare; acolo îşi lăsase femeia şi fiii. În prima seară, Gwynedd insistase să meargă şi ea cu el.

— Mă păzesc mai bine dacă sunt de unul singur, îi răspunsese.

— Asta nu înseamnă că nu eşti un încrezut şi jumătate. Dacă crezi că aş avea nevoie întotdeauna de ajutorul tău. Aş veni şi m-aş descurca fără ajutorul tău. Aşa cum am făcut întotdeauna, de altfel. Nu terminase bine fraza că trebuise să se aşeze din pricina unei contracţii.

Conan îngenunchease în faţa ei şi o sărutase. Atingându-i buzele, simţise din nou că mirosea frumos; nici un artificiu, cum ar fi sărurile de baie ale lui Bodmall sau poţiunile Fidelmei, doar parfumul plăcintei abia scoase din cuptor. Dacă era cu putinţă, maternitatea îi dăduse o strălucire aparte. Răspunderea faţă de copii era singura motivaţie care nu justifica încăpăţânarea acelei femei.

— Sigur că a lăsa singură o femeie ca Gwynedd, curtată de ambele garnizoane de pe insulă... îl provocă bătrânul arhidruid cu smocurile de păr ce-i fluturau în vântul sălciu.

— Rury e deocamdată la casa lui, dar Olvik? Este un skeld, vorbeşte în limba ei, este un rafinat – desigur, dacă se ţine seama de adunătura de animale pe care o comandă – şi-n plus e un bărbat bine...

Străinul muşcă din momeală. Mâinile înşfăcară parapetul, strângându-l cu putere. Cathbad izbucni în hohote de râs.

— Nu eşti doar un idiot, Conan, ci chiar mai mult. Faţă de femeia ta şi mai ales faţă de skeld, clătină din cap dezamăgit. În privinţa lui Olvik mi-aş face griji în alt sens. Suntem în mijlocul^mării. Vrei să te întorci înot doar ca să verifici? În privinţa lui Gwynedd fii cât se poate de liniştit! Imposibil s-o lase gravidă cu un al treilea copil!

Debarcară; ca şi cum ar fi păşit hotarul unei alte lumi. Cenuşiul şi negrul lăsară loc verdelui şi azuriului.

De pe limba de nisip întinsă spre mare, Conan se îndreptă spre acel ocean nestrăbătut, sălaş al vrăjitoarelor *murdhuacha* şi al monştrilor dragi lui Manannan în regatul său din întunecatul pântec al abisului. Îi aşteptau pe navigatori pe scurta linie ce uneşte orizontul marin cu cerul, înghiţindu-l dincolo de al Nouălea Val. În dimineaţa aceea nu mai exista nici urmă din ceaţa atât de deasă de cu o seară în urmă, încât ai fi putut crede că oamenii dispăreau ca şi cum n-ar fi existat. În dimineaţa aceea, vântul veşnic care urla zvârcolindu-se printre stânci şi detonând valurile în contra stâncilor, părea doar o amintire. Mai demult, războinicii săi se aruncau strigând în valuri, stârniţi de energia pe care le-o transmitea marea agitată, cu armele-n mână, urlând îndemnuri de război propriilor divinităţi preferate. Acum însă apele neclintite dădeau ameţeli de cap în tăcerea aceea nefirească, ştirbită doar de ţipetele stridente ale pescăruşilor, eterni vânători.

Conan îi înapoie lui Cathbad faimosul său cal, armăsarul care îi bătuse pe cei ai tuturor celorlalţi druizi. Urcară în şa, şi un îndepărtat cântec de cocoş păru să-i cheme în direcţia aceea. Plaja albă, stâncile negricioase şi bărcile culcate pe-

o rână din pricina mareei joase cedară treptat locul unor brâuri de piatră care brăzdau peisajul, defilând nesfârşite pe lângă cei doi călăreţi. Printre fiorduri lungi şi înguste, înfruntară razant promontoriile atât de înalte, încât văzură păsările marine făcând volte sub ei în timp ce planau spre cuiburile din stânci. Turmele nu se sinchiseau de hăul de deasupra mării şi păşteau cu aceeaşi neroadă nepăsare chiar pe marginea prăpăstiilor.

Într-o vale mărginită de pârloage, coline de erică şi muşchi roşcat, trecură pe lângă un lac cu ape limpezi precum cele de izvor, pătate de ţâşniturile somonilor. Cathbad se opri gânditor.

— Nu cumva s-ar putea afla aici un alt *păstrăv alb?* adulmecă trăgându-se de mustaţă fără să descalece. Există ulmi… Le place umbra ulmilor.

— Maestre, şi oamenii Primului Popor transmiteau cunoştinţele bazându-se pe memorie? schimbă Conan subiectul. Dacă bătrânul s-ar fi ambiţionat să pescuiască un alt *păstrăv alb,* ar fi însemnat să piardă zile-n şir. Aşa e dintotdeauna, încă din vremurile dinaintea lor?

— Nu există altă cale, ar trebui s-o ştii. E interzis să laşi ceva scris. Iar celor care nu sunt *ollamh* sau *drui* sau *filin-i,* adică cantori la curte care au în mână legile, le este interzis să cunoască toate căpeteniile de *tuath* sau feluritele labirinturi dinastice care dau dureri de cap celor care încearcă să le înveţe. Şi, ţinând cont că memoria e la mare preţ, trebuie să-ţi spun că tu ai una fantastică; i-ai uimit mereu pe cei mai vârstnici *ollamh.*

Străbătură o scurtă porţiune de pădure; printre frunzele uscate răsăreau deja clopoţeii. Ceaţa joasă din pârloagă şi stejarii sacri care foşneau aduceau prin semnele lor mesajele zeilor: dansul bizar al unei frunze-n cădere, zborul neaşteptat al unui sturz sau sticlete, vârtejurile de aer printre grămezile de frunze moarte şi, uneori, un ţipăt al zeilor – un prădător.

Spiritele apei, în schimb, erau cele mai supărate, dar şi cele mai darnice. Stropeau oasele cu acea ploicică subţire şi rece sau cu furtuni neaşteptate. Apoi, ca şi cum şi-ar fi

cerut scuze, scoteau la iveală petice de aur în curentul apei, printre pietrele râurilor.

Străbătură un podiş năvălit de iarbă, cu un colnic de pământ de îngropăciune. Folosirea cercurilor de pietre *dolmen* şi a mormintelor unul după altul era mai curând frecventă. În faţa intrării se ridica o piatră falnică, sculptată cu şanţuri gravate de vreun iscusit *aes dana.* Era simbolul fertilităţii chiar şi pentru locul în care mortul urmă să sălăşluiască. Spiritul vărsat în stâncă urma să transmită energia pământului, canalizând-o de-a lungul acelui drum. Acolo, în preajmă, se zărea un izvor sacru îngrădit şi gura unui puţ natural adânc, care servea pentru a comunica cu puterile dincolo de Mormântul Subteran.

— Sufletul se află în cap. Şi este nemuritor. Moartea trupului este doar o trecere spre un nou trup de umbră, slăvi Cathbad cu gesturi ample. Iar sufletul aşteaptă, răbdător, în timp ce se primeneşte, se distrează, luptă şi se veseleşte la umbra merilor în floare şi la căldura focurilor de după bătăliile de pe Tărâmul de Dincolo… declamă, neizbutind să-şi reprime o etalare de erudiţie.

— Ca să renască, în cele din urmă, din trupul celor aflaţi în trupul celor care urmează să vină, sfârşi Conan monologul pe care-l învăţase pe de rost, folosind pretextul pentru a aduce vorba despre cea mai faimoasă piatră din acel ţinut. Maestre, am încercat să memorez ceea ce se descrie pe *Stela lui Danu,* dar am încă îndoieli… ezită el încurcat.

Urmă o clipă de tăcere cât o eternitate, după care Cathbad spuse:

— Am înţeles acum! N-ai vrut să faci pe politicosul cu mine… Ideea mea cu druizii a fost pentru tine doar un pretext apărut la momentul potrivit. Te interesează *Lia Fail!*

Dat de gol, Conan se grăbi să încerce a interpreta umorul bătrânului *ollamh.*

— Una peste alta eşti elevul meu! sacadă bătrânul cuvintele cu un rânjet pe buze.

Conan respiră uşurat.

— N-am linişte, maestre, continuă el călărind la pas

alături de Cathbad. Există ceva care nu mă lasă să stau locului şi să dorm liniştit… Nu mă interesează miedul sau artiştii de la curte… Mai degrabă mă macină o sete de cunoaştere legată de ceea ce e scris pe *Stela lui Danu.* N-am aşteptat atâta vreme, ca să fie din nou dată uitării. Gwynedd spune că mai multe lucruri aşteaptă să fie înfăptuite de mine. Doar pe mine m-aşteaptă, pricepi? Nu e vorba doar despre comori; în joc se află cucerirea cunoaşterii… Îmi amintesc toate lucrurile în care sunt ascunse bogăţiile din Inis Fail. Dar asta e doar o parte din mesajele Pietrei Destinului… N-am să pot nicicând să fiu fericit dacă n-am să duc la bun sfârşit această căutare.

— A-ţi potoli setea de cunoaştere… Cuvintele astea, rostite de un cap sec ca tine, sună a înfumurare, îl şfichiui bătrânul. Tu ai ştiinţa care ţi-a fost dată de *Lia Fail.* Asta o ştie şi *Ard Righ,* lucru care-l scoate din minţi. Puterea e doar a ta. Toţi ştiu asta, dar nu ştiu totul. Deoarece au memoria scurtă, hohoti arhidruidul netezindu-şi cu salivă lungile sprâncene. Uită că mai exist şi eu.

Conan îşi îngădui o grimasă fără să-l privească în ochi.

— Aş fi băgat mâna-n foc, şi tu l-ai învăţat pe de rost îndată ce ţi-a căzut în mână, spuse legănându-se domol în şa.

— Totuşi, fără tine şi fără Annin, interpretarea textului pietrei ar fi fost imposibilă. Exact ca aflarea comorilor pierdute ale Primului Popor. Practic, ce era mai greu aţi făcut voi… Grotele de la Uisce Uasal, lacul lui Anninn, fluviul subteran şi comorile, până la cea din urmă iluminare pe care v-au insuflat-o zeii, lovitura magică: acordul cu gennti.

Străinul îşi scutură coama ca pana corbului întrerupându-l. Nu-i plăceau complimentele. Aurul şi *Metalul lui Danu* nu sunt comorile cele mai mari… Piatra are şi trei mesaje. Un bărbat cu un trifoi roşu pe piele care va guverna Eriu…

— Nu mă pune la-ncercare, băiete. Eşti deja o legendă pentru toţi cei care ţi-au văzut buca cu pata… deşi mare spectacol nu e să-i priveşti şezutul cuiva, rumegă el vorbele.

— Pe-al doilea îl avem deja la-ndemână. Din cer, o ploaie

de bogăţii neasemuite şi un metal de neînfrânt. Pe-al treilea însă nu-l pricep şi pace, şovăi. Un cerc de pietre, un *cromlech...* sau un templu... spre a sta de vorbă cu zeii despre Sidhe.

Broaştele orăcăiau în lumina care se pregătea să apună, odată cu codobaturile care îşi luau zborul. Copitele băteau ritmul cadenţat şi hipnotic al trapului pe cărarea presărată cu smocuri ţepoase de mărăcini. Până ce în depărtare apărură focurile unui sat în care s-ar fi putut înnopta.

— O să poţi să o priveşti din nou la Mur Ollamhan de îndată ce sosim. Dacă izbutesc să-mi aduc aminte unde am ascuns-o, râse cu toată gura arhidruidul. Era atât de sigur de sine, încât gluma aceea i se părea extraordinar de reuşită. Am ascuns-o atât de bine, încât îmi va fi greu s-o găsesc...

— Care era vorba de duh preferată a mucegăitului de druid Amairgen? rânji Conan preluând subiectul şi prefăcându-se că-l întoarce pe toate părţile. Ah, da... am două mari calităţi: o memorie extraordinară şi încă ceva... ce era celălalt lucru?

Râseră împreună, bucurându-se de sosirea la şcoala unde se formaseră dintotdeauna cei mai buni druizi din Inis Fail. Măriră pasul; Conan era fericit că a doua zi putea să vadă locul cel mai îndrăgit, iar Cathbad era mulţumit că-şi va îmbrăţişa prietenii de-o viaţă.

Capitolul 10

Pentru prima oară, Străinul se gândi că ceaţa putea fi miloasă: fusese trimis ca urmare a compătimirii zeilor. În acel loc martirizat de o soartă necruţătoare, negura ascundea măcar în parte nelegiuirea. Nici el şi nici Cathbad nu aveau curajul să descalece în tăcerea de moarte şi dezolare care domnea în acei zori livizi, printre colibele neatinse, dar pustii din Mur Ollamhan, în câmpia aceea părăsită în cea mai mare grabă ca sub rafala unui vânt ucigaş, unul stârnit de tâlharii veniţi să jefuiască, să ucidă, să deporteze. Câini sălbatici săpaseră în pământ, aducând la suprafaţă oase şi leşuri şi, odată cu ele, resturi de fiinţe umane.

Pe la jumătatea dimineţii, Cathbad plecă pretinzând să fie lăsat singur. Scotocise peste tot chiar şi cea mai mică urmă a lui Amairgen, Mugh Ruith sau Fir Droirich, dar fără succes. Trupurile lor nu erau de găsit, ca şi cum s-ar fi topit în ploaie. Reveni mult mai târziu spre ceea ce rămăsese din şcoală, cu calul leoarcă de sudoare. Clătină mâhnit din capul cel mare şi pufos; căutase la fel de zadarnic şi piatra cea sacră.

Ochii bătrânului arhidruid erau umflaţi de osteneală, şi Conan îşi întoarse privirea de la el atunci când pricepu că ceea ce se amesteca pe chipul bătrânului nu era doar ploaie rece şi fină.

— Suntem ca nişte frunze uscate, agăţate de crengi. E de-ajuns o volbură de vânt despre care nu ştim când o să vină.

Cine putea să fi săvârşit un asemenea masacru? Să fii atât de puternic, încât să înfrângi trei dintre cei mai prestigioşi druizi din Eriu, făcându-i să dispară în neant? Şi mai ales cum reuşise să dezgroape pietrele spre a şi le însuşi?

A doua zi de dimineaţă, vremea se strică rău de tot. Conan se trezi înţepenit de frig într-o colibă de pietre şi

paie, printre insecte, şoareci şi muşcături de păduchi. Cu ochii injectaţi de sânge din pricina nesomnului, îşi repetă singurul gând pe care-l avea în cap: avea deci dreptate Cathbad, druizii erau pe cale de dispariţie. Ieşi în potopul de ploaie de-afară să-l caute pe arhidruid şi-l găsi sub crengile unui *Crann Bethadh,* copacul vieţii, stejarul sacru, ocrotitor al oricărui sat celt.

Cu un profil abia vizibil în ploaie, bătrânul apucă de toiag şi-l ridică înspre cer. Mânecile tunicii îi alunecară spre cot, dându-i la iveală braţele osoase şi zbârcite. Scoase un strigăt înfiorător, un amestec de disperare şi durere. Apoi, cu o forţă suprafirească şi de nebănuit înfipse bastonul în pământul putred, implântându-l în mâl ca pe o lance într-un pântec molatic. Nu se întâmplă nimic, până ce Cathbad nu începu să ofteze.

— Totul e-n zadar, băiete, îngenunche el în mocirlă. Am încercat şi răsîncercat, dar ceea ce mi s-a arătat are ceva absurd…

Conan se lăsă pe vine lângă el ajutându-l să se scoale-n picioare.

— Maestre, n-ai dat greş niciodată. Îşi învinse teama că răspunsul la acea întrebare putea să cuprindă: „Ce-au văzut ochii minţii tale?“

Bătrânul părea tot mai pierdut.

— E ceva ce nu-nţeleg. Iar lumina clarviziunii mele îmi interzice să pun de două ori aceeaşi întrebare… Nu pot cere explicaţii. Magia nu dă roade dacă tot îi bat la cap pe zei cu aceeaşi întrebare.

— Sunt încă în viaţă?

— Am citit în nori ca orice *neladoir* şi în zborul păsărilor ca un brav clarvăzător *flaidh.* Apoi le-am cercetat soarta după mişcările a două ace încrucişate pe vârful unei pietre. Şi toate aceste practici magice de *corrguinech* şi de *ovati* ştii ce mi-au arătat? Bătrânul îşi ţinu capul între mâini. Durere şi suferinţă. Îi simt că sunt în viaţă deoarece puterea lor şi energia pe care le emană sunt mari. Îi văd însă ca pe nişte cârtiţe, păşind spre o peşteră a morţii. Nu cred să fie vorba despre un dâmb funerar. Cred că mai

curând înaintează spre o execuţie în masă. Există o colină şi… ezită el, am văzut gheare de urs.

Conan sări în picioare.

— Emblema nemezilor!

Arhidruidul oftă nemângâiat şi dădu din cap.

— Şi dacă sunt ei, sigur îi au şi pe partholoni alături, aliaţii lor dintotdeauna.

— Să întrebăm. Să cercetăm prin preajmă. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Şi asta cât mai repede, altfel viziunile tale vor deveni şi mai lugubre, maestre.

Ca nişte umbre cenuşii întunecate de linţoliul picăturilor fine, întrebară pe fiecare locuitor din satele vecine. Totul fu în zadar. Sfârşiră cu anchetele şi o luară în direcţia coastei ca să controleze dacă nu cumva piraţii veniseră pe mare. Întunericul se aşternu prea curând, şi-n vreme ce cereau adăpost în grajdul unei comunităţi de *airemh* şi ţărani, din desişul codrului se auziră scurte ţipete de animale, zgomote de crăci smulse şi ramuri rupte.

— Spiritele se ciocnesc între ele şi luptă în beznă, şopti Cathbad uluit, holbând ochii roşii de oboseală.

Dimineaţa aduse oleacă de îndurare din partea cerului, îngăduind privirii să străbată marea până la orizont. Culorile zorilor se schimbau în ape de galben, strângându-se într-un cenuşiu cu lumini liliachii. Soarele răsărise deja. Înaintând printre erică şi pete de licheni, legănatul calului şi rigiditatea şeii deveniră chinuitoare din pricina istovirii şi a moleşirii timpului. Tot schimbându-se ploaia cu soarele, curcubeul cel dublu fu înghiţit de nori negri, topindu-se în furtuna din zare. Verdele smarald al pajiştilor luminate de sclipiri de lumină era înveşmântat în mantia albă a turmelor ieşite la păscut. În curând lumina urma să lase locul vântului opac al ploii torenţiale. Cu labele osoase şi botul pieziş, doar mieii şi oile nu vor fi rămas aceleaşi, neclintite în nepăsarea lor, elemente statice în peisaj asemenea cenuşiilor *tolmen* de piatră care, alături de ele, punctau văile cele verzi. O lume statornică şi, în acelaşi timp, schimbătoare odată cu lumina care se transforma neîncetat, rapid, de la o clipă la alta.

După câteva zile de mers călare pe insula Toraigh, o posibilă discuţie cu locuitorii ar fi ridicat obişnuita problemă a limbii. Printre fomorieni, câte unul cunoştea oarece expresii din graiurile continentului, dar le folosea doar pentru a se adresa câinilor sau porcilor. Graiurile dialectale ale oricărui trib erau diferite între ele şi era suficient să le cunoască pentru a descoperi de unde se trăgea cel care le folosea, fie chiar şi numai după anume accente, intonaţii sau pronunţie ale unuia şi aceluiaşi *tuath,* dar aflate la cele două hotare extreme şi opuse ale teritoriului. A înainta spre răsărit însemna să nu mai poţi comunica aproape cu nimeni. Moment în care n-aveai decât să recurgi la gesturi sau la traducerea druizilor, singurii custozi ai cunoaşterii.

Întrebară în stânga şi-n dreapta până la epuizare. Atunci când Cathbad renunţă din pricina oboselii, Conan continuă de unul singur. Mai întâi călare, apoi pe jos, şi atunci când până şi calul său începuse să se poticnească de istovit ce era, coborî din şa ducându-l de hăţuri înainte de a ceda complet. Nimeni însă nu observase ceva ieşit din comun: nici războinici pe timp de noapte, nici lochlann-ii sau oameni din sud debarcând pentru a jefui şi nici măcar bande de tâlhari călare sau zarvă de bătălie. Prin urmare, atacaseră doar câţiva, fără milă şi în cea mai deplină tăcere.

La asfinţitul soarelui, Conan se întoarse mâhnit în grajdul unde-l aştepta Cathbad şi care tocmai îşi încropea un culcuş, îndepărtând oile cu câteva şuturi.

— Prea multe limbi ne despart, băiete, îşi prelinse sleit cuvintele. Nu izbutea să se lase pradă nici măcar mâniei, ceea ce demonstra cu vârf şi îndesat în ce hal ajunsese. Prea multe limbi şi prea mulţi zei care să fie celebraţi de oameni, Conan! Avem nevoie de unul care să ne unească... un zeu blând care să prezică pacea şi iubirea care să fie prea smerit ca să ierte.

Conan îşi arcui o sprânceană, mirat de acea mărturie prin care bătrânul maestru împărtăşea elevului său preferat judecăţile sale.

— Noi nu suntem un popor, continuă el cu amărăciune.

Suntem o adunătură de triburi ce se măcelăresc pentru o jignire neînsemnată sau un porc furat. Şi totuşi suntem în stare să vorbim cu morţii noştri, cu duhurile plantelor, ale izvoarelor şi ale focului. Compunem cântece minunate şi executăm bijuterii de o frumuseţe unică. La început contemplam natura şi graţia animalelor pădurii; acum ne tăiem gâturile unul pentru altul, mereu dezbinaţi, dând atenţie deosebirilor, şi nu lucrurilor care ne unesc. Ceea ce se-ntâmplă şi în cazul zeităţilor şi al limbilor: prea multe şi prea diferite de la un *tuath* la altul. Nu vom supravieţui dacă un popor, un adevărat popor, puternic, numeros şi unit, ne-ar ataca în masă, săvârşind încă una din invaziile din Eriu care ţin de istoria noastră. Suntem doar o amestecătură de războinici avizi, dar aţâţaţi de vărsare de sânge, o adunătură de luptători orbi şi înguşti la minte, dar cu gusturi rafinate.

Zicând acestea, precum insecta ce şi-a terminat veninul, se-ntoarse pe-o rână şi adormi, lăsându-l pe Conan în învălmăşeala gândurilor însufleţite de vorbele sale.

Mai rămânea un singur ţinut de explorat, litoralul de la răsărit de Mur Ollamhan. Sub lespedea întunecată de plumb a cerului, ajunseră pe coasta bântuită. Puterea vântului scăzu şi curenţii în urcare înlesniră ridicarea de la sol a unor pescăruşi care ocheau terenul rămânând în aer. Pluteau în nimic, atât de aproape de cei doi călăreţi, încât ar fi putut să se lase atinşi de mâinile lor. Mai jos, lugubre stânci negricioase din şisturi şi conglomerate înalte cât treizeci de bărbaţi se opuneau din plin mării care se străduia în fiecare zi să desprindă câte-o fâşie.

Le ieşi în cale al nu ştiu câtelea sat, sărăcimea dădu fuga afară ţinând în mână câte-o unealtă de muncă, uimită de noutatea acelei vizite şi temătoare faţă de cei doi necunoscuţi, doar câteva cuvinte şi, drept răspuns, capete clătinate a neştiinţă. Lumea care locuia în colibe ascunse cu acoperişul de paie, împărţind căldura vetrei cu oile, unde pescarii erau duşi pe umeri de soţii prin apa mării până la barcă, ca să nu înceapă ziua cu o baie! Drumul continua

spre nord şi scena se repeta, şi astfel mai trecea o zi.

Vântoasele se perpetuau tot mai brutale, călărite de un stol de coţofene de mare şi de înfometate păsări ale furtunii. Odată cu ţipetele lor ţâşnea sărătură şi jilăveală, ce se depunea în picături pe iarba sălcie, chiar şi pe marginea alunecoasă a promontoriului. O rană brutală de pământ, o tăietură netă în stânca de pe care te-apuca ameţeala. Faleze solemne şi grandioase, în care indivizii erau stăpâniţi de măiestria impunătoare a naturii; acolo ea dicta legea, iar nu omul.

De îndată ce ieşeai în larg, se arăta o procesiune de insule pietroase; li se spunea *disert,* un loc de retragere pentru druizi, din cele mai vechi timpuri. Păreau presărate cu zăpadă, de fapt, albul nu era decât penajul pescăruşilor care îşi făceau acolo cuibul. Puţinele colibe din zare nu aveau ferestre îndreptate spre nord, pentru a se feri mai bine de vântul veşnic. Aveau acoperişuri din chirpici cu grămezi de buruieni crescute deasupra. Când, la vreme de iarnă, marea se dezlănţuia, locuitorii rămâneau izolaţi de restul lumii zile-n şir. Pentru a supravieţui, acele minuscule comunităţi se adaptaseră să mănânce peşte şi să cultive mici grădini îngrăşate cu alge; fuseseră smulse palmă cu palmă defrişând puţinul pământ pietros. Iar când clima se milostivea, se arătau pe valuri bandele de lochlann-i ieşiţi la vânătoare.

Dar nimeni, nici măcar dintre pustnicii aceia, nu zăriseră gennti debarcând şi îndreptându-se spre interior, spre Mur Ollamhan; şi asta pe toată durata iernii. Nu erau adunări de druizi plănuite pentru acele zile şi nici măcar un *cromlech* unde preoţii să celebreze rituri şi unde să vină multă lume. Duhurile pădurii trebuie să fi fost cu adevărat mânioase ca să înghită în abis atâţia dintre fiii lor.

Fusese zadarnic totul.

Cu soarele deja sus în ultima zi de mers, întorcându-se spre Toraigh, Cathbad îşi opri calul la o răscruce de drum şi se îndreptă de spate, sprijinindu-şi mâinile de şa pentru a-şi dezmorţi oasele.

— Nu-mi rămân foarte multe lucruri de făcut, se justifică

el absorbit, închizând pe jumătate ochii. Dar nici pentru astea nu prea e timp. Trebuie să plec… Tu eşti mai folositor dacă îi ţii în loc pe fomhoire. Aici ne despărţim.

— Dar, maestre, făgăduieşte-mi că…

Ollamh-ul îl linişti printr-un gest.

— Îmi cunosc făgăduinţele, tinere sceptic! Cum aş putea să nu celebrez căsătoria ta cu Gwynedd. Voi fi prezent chiar dacă aş rata o cursă de cai măsluită pe pajiştile din nord, surâse şi se îndepărtă fără să se întoarcă.

Primele violete de *Beltain* răsăriseră pe câmpuri şi alunii îşi arătau primele frunze, dar, deşi se minunau, nici unul nu le vedea cu adevărat.

Capitolul 11

— Ştii ce-mi place la Magmor? mormăi Rury în timp ce intra val-vârtej în salonul banchetelor pregătit pentru *oenach,* obişnuita adunare din dimineaţa ce urmează lunii pline.

Conan îl privi cu coada ochiului pe Roşcat, surâse şi-şi acoperi cu palma un ochi, cunoscând deja răspunsul.

— Practic tace chiar şi atunci când deschide gura!

Aluzia la Gerd era mai mult decât evidentă. Camaradă excepţională, solară şi plină de viaţă, era însă o gură-spartă fără de leac, comparabilă cu un râu ce-şi iese din matcă. Lucru de mirare de două ori, ţinând cont de faptul că dialectul fomhoire nu era limba sa maternă. Cu energia şi veselia ei reuşise s-o molipsească şi pe Gwynedd care, în scurt timp, nu mai putuse să renunţe la ea, căci dubla sarcină devenea tot mai împovărătoare, iar pregătirile pentru căsătorie dădeau în clocot.

— Ar putea să te omoare cicălindu-te, se văită amarnic Rury, burlac nemântuit o jumătate de viaţă şi, tocmai de aceea, venindu-i greu să-şi schimbe obiceiurile înveterate şi micile vicii tipice pentru cel care trăieşte singur. Pe Toraigh îşi căpătase renumele de cel mai asiduu călător, întrecându-l în această privinţă chiar şi pe Cathbad.

Fapt deloc neobişnuit deoarece aproape toţi fomhoire nu călătoriseră mai mult de o zi; ba chiar, cea mai mare parte dintre ei nu părăsiseră vreodată insula şi nu se depărtaseră de casa unde se născuseră, trăiseră şi muriseră. Serile petrecute în tăcere de Rury dinaintea căminului, înconjurat de câinii de vânătoare şi de amintirile din călătorii îndepărtate sau din bătălii ca mercenar cedaseră locul vorbăriei frumoasei Gerd şi atenţiilor pe care i le pretinsese tânăra lochlann. Câinii dormeau acum afară, locuinţa lor în cetatea Toriagh devenise un loc unde domnea ordinea şi curăţenia, ceea ce nu se compara cu vremea burlăciei, iar micile tezaure pe care un bărbat le strânge în cursul unei vieţi sfârşiseră pe fundul unei lăzi, sub un strat de flori

uscate care înfrumuseţaseră casa.

— Unde este acum Magmor? întrebă Conan scoţându-l pe Rury din adânca tristeţe în care căzuse.

Celălalt se trânti pe un morman de piei, arborând un rânjet pieziş şi anticipând reacţia prietenului său.

— Olvik l-a instruit toată dimineaţa. Vine şi el la adunare, hohoti, dar pare mai curând vlăguit. Elevul, în schimb, e proaspăt ca un boboc. Nu ştii ce-a făcut adineauri?

Eachtrannach clătină din cap că nu.

— Am alte lucruri mult mai puţin plăcute de care să mă ocup, după cum vezi, adăugă cu un gest circular şi pe un ton de regret.

— Nimic grav… Magmor l-a apărat pe Karre doborând vreo şase fomhoire care-l provocaseră. Toţi dorm, dar nici unul nu a fost omorât.

Tânărul *Ri* îşi încreţi buza satisfăcut:

— Adineauri l-am văzut îndepărtându-se urmat de un cârd de băieţi şi fete, atât fomhoire cât şi lochlann…

— Demonul acela negru a devenit un fel de idol pentru ei. Atunci când surâde, nimeni nu-i rezistă, preciză serios Rury.

În scurta perioadă petrecută pe Toraigh, Magmor devenise o prezenţă de neînlocuit pentru aproape toată lumea care venea în contact cu el, se gândi Conan. Şi de data asta Cathbad avusese dreptate când judecase o persoană.

— Gerd spune că are o răbdare nesfârşită cu cei mici. Incredibil, atâta duioşie ascunsă în mâinile alea mari cât lopeţile, continuă Roşcatul. Cred că s-a dus să pescuiască pe stâncile din golful Raidhe…

Conan sări în picioare.

— Să pescuiască? La Raidhe?! Nu i-a spus nimeni că dincolo de stânci marea se cască ca un hău? Sunt înşelătoare precum dinţii unui monstru marin văzut de departe.

Rury dădu neputincios din umeri.

— Nimeni nu se hazardează de ani de zile să se arunce sau chiar să azvârle undiţa! Şi asta desigur din pricina

curenţilor… Locul acela a înghiţit mai multă lume decât gura de la Sidhe!

Pentru a-şi procura oleacă de seninătate trebuia să facă apel la amintirile sale de demult, atât de îndepărtate şi de şterse de timp de parcă ar fi aparţinut unei alte vieţi. Maică-sa, care-l învăţase limbajul gesturilor, tatăl său, care-l ducea la pescuit. Înainte de incursiunile negustorilor de sclavi, cu mult înainte, înainte de a deveni un gigant cu o putere incredibilă. Totul părea să se fi petrecut la începutul vremurilor, dar şi Magmor avusese parte de o mare, de un ocean întreg numai pentru el, cu monştrii marini pe care învăţase să-i cunoască, să-i evite şi, în anumite cazuri, chiar să-i îndrăgească, scufundându-se şi înotând în compania lor. Şi ceea ce îl învăţase taică-său în ale pescuitului, ca orice copil, n-ar fi putut să uite niciodată.

Cu atât mai puţin felul de a găti peştele. Peştele era peşte, pe Toraigh ca şi pe coasta unei ţări calde şi îndepărtate locuite de mauri, oameni cu pielea negricioasă precum lâna anumitor oi. Cu câteva zile înainte, într-un desiş de ulmi şi plopi, descoperise ierburi aromatice cu care să dea gust peştilor puşi la fript în ziua respectivă. Gerd pregătise plăcinta de secară presărând-o cu slănină şi cu una din ierburile acelea. Astfel, Gwynedd, Conan şi Rury putuseră să-l felicite pentru priceperea lui de bucătar. Până şi Olvik şi Karre îşi linseseră degetele, ştergându-şi-le care în barbă, care în păr.

„Fie ca Manannan să mă târască cu el în fundul oceanului dacă n-o să-ţi dau ţie să-mi găteşti *păstrăvul alb…”*

Ridicându-se împleticit de pe rogojina acoperită cu blană de câine, Conan imitase glasul răsunător al bătrânului său maestru în momentul în care miedul îşi făcuse deja efectul. „Asta, desigur, când am să-l prind. Puţin îmi pasă că e vrăjit.” Ceilalţi izbucniră în râs, Olvik se mărginise să aprobe cu gura plină, la început aplaudând, apoi printr-un rânjet sonor.

Magmor se trezi din încurcătura pe care i-o dădeau acele amintiri, căci una din fetiţe îşi revendica rândul de a i se sui

în cârcă. În dimineaţa aceea întrebase în stânga şi-n dreapta care era locul cel mai prielnic de pe insulă pentru pescuit. I se răspunsese politicos: din păcate, de vrăjitorul Maelsuthan, tânăr elev al lui Cailbh. În timp ce se-ndrepta spre golful Raidhe din nord, ţinea cu mâinile o fetiţă pe un umăr şi un băieţel pe celălalt. Cam vreo duzină de puştani în şir indian duceau undiţa, o trestie lungă şi flexibilă, şi tot atâţia i se învârteau în juru-i, timp în care cei mai mici, murdari şi zdrenţăroşi, rămâneau mereu în urma cortegiului gălăgios.

Cântau cu toţii, în afară de Magmor care putea doar să surâdă sau să deschidă şi să închidă gura precum un gigantic peşte. Fredonând cântecul uriaşului de pe gheţarul *Vafthrudhnir* şi al vacii *Audumla* din al cărei uger au ţâşnit patru râuri de lapte. Era o odă de bucurie deoarece preamărea creaţia lumii nordice lochlann. Dacă te uitai mai bine la copii, într-adevăr, remarcai unul cu o constituţie mai robustă, cu părul lung, de un blond spălăcit şi cu o ureche muzicală ieşită din comun. Karre le dirija glasurile albe, concentrat şi meticulos, păşind cu spatele în fruntea micului grup. Cânta dintr-un fluier scobit într-un os de pui, pentru a nu ştiu câta oară, împiedicându-se de câte ceva şi ricoşând ca un arici rotunjit precum o minge. Cu toţii râdeau, şi iată-i, în fine, pe stâncile de la Raidhe, dominate de zbuciumul bubuitor al resacului mării.

Sala de banchete era o mare încăpere circulară cu pereţii de piatră şi cu tavanul de lemn, susţinut de bârne mari de stejar noduroase şi afumate de funinginea vetrei aprinse toată iarna până primăvara târziu. Era atât de spaţioasă, încât puteai să pui la proţap un zimbru întreg sau un bou. Razele de soare înveseleau zilele acelea lungi, şi lumina care se strecura prin micile ferestre era suficientă pentru a vedea chiar şi fără a aprinde marile torţe atârnate de ziduri sau lemnele din marile vase cu jăratic, făcute din bronz forjat. În jurul imensei mese joase, rotunjite la colţuri, puteau să stea zeci de persoane, înconjurate de trofee de vânătoare şi arme atârnate de pereţi. Era considerat încă

firesc să te prezinţi dinaintea regelui cu armele la şold, şi, deşi în timpul banchetelor la care participau gennti adesea abuzau de mied, dezlănţuind dueluri mortale, ar fi fost cu neputinţă să-şi lase spadele la intrare.

— Ne naştem goi, dar ultimul lucru care ni se poate lua înainte de a muri este spada, repetau cei prezenţi şi orice-ncercare de a-i dezarma pentru a-i feri de zadarnice încăierări fratricide s-ar fi terminat tot cu o vărsare de sânge. A fost o vreme când de jur-împrejurul sălii erau grămezi de ţeste ale vrăjmaşilor ucişi în bătălie, unele încă cu pielea şi scalpul pe ele, atârnate ca nişte ciorchini pe stâlpi înfipţi în podeaua de pământ. Gwynedd nu încetase să se opună acestui macabru exhibiţionism şi duhorii pe care o emanau, până ce Conan dăduse ordin să fie îndepărtate de-acolo.

Cailbh scornise justificarea precum că acele grămezi de capete erau o puternică magie în contra vrăjmaşilor: în cap se afla sufletul, aşadar a-l poseda însemna putere.

— Nu le aruncăm. Le punem doar în altă parte, le schimbăm locul, i-o reteză Gwynedd.

— La o adică de ce nu în hăul lucrurilor spurcate, întări Rury cu un surâs nefiresc de amplu.

Tocmai se desfăşura obişnuita *oenach,* adunare pentru administrarea justiţiei. Lucru care avuse loc cu regularitate în a doua zi după fiecare lună plină până ce, după stabilirea pe insulă a lochlann-ilor, ajunsese prin forţa lucrurilor să aibă o cadenţă mai strânsă. Sfatul lui Conan prevedea prezenţa lui Cailbd, Gwynedd şi Rury, cu contribuţia lui Gerd sau Karre care tălmăceau frazele mai dure în beneficiul lui Olvik. Cu toţii juraseră credinţă lui *Ri,* şi un jurământ însemna lege. Toţi, cu excepţia lui Olvik, care se pusese în slujba lui Gwynedd în numele lui Hargar: doar o gennti putea să guverneze peste lochlann-ii care acceptau cu seninătate chiar şi autoritatea unei femei, dacă era înzestrată cu forţa şi înţelepciunea lui Gwynedd. În ziua aceea trebuia să se ia o hotărâre în privinţa unui caz de omor, a dispariţiei unei fetiţe, a unor dispute legate de proprietăţi şi hotare încălcate, să se delibereze asupra unor

taxe şi biruri pentru cei din teritoriile triburilor de pe insulă şi de pe continent. Erau probleme la care trebuia neapărat să participe şi *Ri* local, deşi ar fi renunţat în favoarea altora din toată inima.

Era de înţeles de ce Sinlan se arăta dornic să le dea doar nouă lăncieri cu caş la gură în loc de doisprezece înarmaţi până-n dinţi, pe care făgăduise să-i instruiască în satul său, pregătindu-i pentru săptămâna de după *Beltain.*

Sau cum de a fost posibil ca tocmai Cobhthach, căpetenia clanului ţâfnoşilor munteni, să plătească drept biruri doar trei căruţe de vânat proaspăt, piei şi grâne – cu siguranţă prăduite în sud, unde intrase în bucluc călcând pământurile altora în loc să aducă măsura de lemne ce-i fusese cerută.

Apoi era recompensată Moriath, femeia cea mai trupeşă de care îşi putea aminti Conan, căpetenia clanului de pe culmile stâncoase din nord, care trimisese obiecte din argilă, somoni şi piei de lup, deşi avusese parte de o molimă care îi decimase oamenii, o febră care umplea cu apă infectată măruntaiele războinicilor, dar şi pe cele ale unor femei şi copii.

Profitând de o pauză, Gwynedd mută ultimul pion de *fidehell* şi surâse încântată spre Gerd, cu care jucase.

— Şah şi mai, chicoti ea. Regele tău Banan a căzut prizonier!

Mistreţul lui Conan îşi ciuli urechile auzind pronunţându-i-se numele. Dădu să se ridice din paie, dar apoi se răzgândi, adormind la loc şi mulţumindu-se să se frece de veşmintele lui Gwynedd, protejata lui, grohăind de plăcere.

Gerd păru dezamăgită, se uită dezumflată la cele două piese adversare *fian* şi *gwerin* care îi împinseră pionul spre marginea mesei de joc, după care se resemnă întinzându-se şi trăgându-se înapoi pe scaunul primitiv.

Gwynedd însă se gândea deja la cu totul altceva. Fără să fie observată, se apropie de bărbatul său, şoptindu-i ceva. Conan fu de acord şi, cu prima ocazie a dezbaterii, mută discuţia pe alunecosul teren al prezicerilor lui Cailbh. Străinul cunoştea deja verdictul lui Gwynedd, care se

potrivea aproape perfect cu viziunile avute de Cathbad despre dispariţia druizilor.

— Ia spune-mi, credinciosule Cailbh, care e părerea ta în trebuşoara care mă îngrijorează pe mine şi pe marele Cathbad?

Auzind acel epitet disproporţionat, druidul fomorienior înţepeni.

— Unde crezi că ar fi trebuit să-ţi căutăm *fraţii,* în loc să ne-ntoarcem cu mâinile goale?

Cailbh păli imperceptibil şi tăcu ca să câştige timp.

În spatele lui, Maelsuthan tresări. Elevul nu se despărţea nicicând de maestru. Olvik spunea că era mai rău decât propria umbră.

— De umbră poţi scăpa dacă nu e soare sau lumină, dar de Maelsuthan, nu.

Gwynedd bănuia că ar fi fost amantul lui Cailbh, lucru destul de frecvent între războinicii convinşi de frumuseţea superioară a unui trup bărbătesc şi forţos, dar mai puţin obişnuit în rândul păstrătorilor cunoaşterii.

Cailbh schiţă una din multele lui plecăciuni, dar fără să se ridice; ca orice druid de la curte, în locul acela conta cât un *Ri.*

— Cathbad s-a înşelat, accentuă el cu vădită încântare, fără să-l pună însă în aceeaşi oală şi pe Conan în privinţa eşecului misiunii, nu în găsirea locului cu pricina, cât în alegerea metodei de clarviziune, surâse el enigmatic. Cathbad e înţelept, prea înţelept.

Conan se sprijini cu spinarea de zid fixându-şi interlocutorul; insulta disimulată însemna, de fapt, că înţeleptul Cathbad se ramolise odată cu bătrâneţea.

— Nu sunt în stare să fiu mai presus de el fără îngăduinţa ta, sire… continuă afectat. Puterea pusă în joc este prea mare. Nu poţi să crezi că ajungi la descifrarea unui secret atât de bine ascuns, dacă nu absolvi la rândul tău puterea unei magii la fel de mari…

— Adică? interveni Gwynedd.

— Barbarie curată, îi răspunse Conan, îmbufnându-l pe *drui.* Ritualurile celor din vechime cereau mult sânge,

sânge omenesc adesea, prea adesea.

— Ce e mai important pentru noi? Viaţa, regina mea, adăugă plin de sine, nu fără să schiţeze încă o plecăciune.

— A ta? îl întrebă el cu o speranţă ironică.

Cailbh se prefăcu că nu auzise.

— Sacrificii native, aşa cum porunceau sfinţii părinţi ai Religiei Străvechi, ai Oamenilor de Piatră, devotaţi zeului Cromm Cruach, Sângerosul cel Spornic. Ea n-a fost neglijată nici *de Ard Righ,* insinuă, demonstrând că ştie mai mult decât ceilalţi din acea sală. Numai din puterea energiei ce ţâşneşte din acel sânge aş putea să arăt exact locul unde se ascund *fraţii* mei şi sacra *Lia Fail.*

Maelsuthan se uita la el ca la un idol, sorbindu-i cuvintele.

Gwynedd însă era îngrozită. Îi era nesuferit druidul acela odios şi unsuros.

— Şi câte vieţi ar trebui să curmăm?

— Cât e nevoie, doamna mea. Cu cât secretul e mai important… îşi întrerupse fraza.

— Atunci ori de câte ori ne aflăm la ananghie din pricina unei înfrângeri, secete, a simplei bănuieli, dăm fuga să luăm gâtul tuturor celor care vor fi atât de tâmpiţi ca să se supună, i-o reteză ea enervându-se. Şi celor tineri şi neprihăniţi, pentru a dezlănţui tot mai multă forţă.

Şamanul aprobă cu gravitate, fără să clipească.

— Nu vor muri în zadar, ci pentru binele neamurilor noastre, iar noi vom învinge cu ajutorul zeilor.

— Care zei, Cailbh? Nu cumva Spornicul Morţii pe care îl invoci? Gwynedd nu-şi dădu seama că striga deja din rărunchi. N-am să cred nici măcar dacă o să izbuteşti să-mi demonstrezi… se ridică ea în picioare, dar nu-şi termină fraza. Totul prinse a se învârti odată cu ea, şi Conan reuşi cu greu s-o sprijine, întinzând-o pe rogojina de lână urzită.

Rury atinse metalul gărzii spadei în contra duhului rău. Conan îl imită, dar cu totul altă intenţie. Roşcatul îi blocă gestul. Nu se cuvine ca un druid să fie executat ca un câine fără a provoca prejudecăţile poporului, dezlănţuind o revoltă dictată de frica superstiţioasă în mânia zeilor.

Maelsulthan aştepta servil ca adoratul lui maestru să-şi îngăduie un mic surâs sugrumat, după care îl imită.

Ca prim *drui, filin* şi *neladoir* al fomorienilor, Cailbh hotărî împreună cu *Ri* Conan tot ce era de hotărât. Putea să excomunice un individ sau un întreg clan care nu i-ar fi respectat poruncile. Tot el era îndrituit să rostească blesteme rituale, invocând mânia uneia sau mai multor divinităţi împotriva unui vrăjmaş străin ce-i ameninţa.

— Vei fi martorul *Fail*-ului, era o frază care-i îngheţa sângele-n vine până şi *Fe*-ului, un ciomag de plop tremurător cu care druidul măsura groapa unui om. Fraza aceea, rostită în chip solemn, era moştenită de la Primul Popor asemenea cicatricilor tribale. În timp ce sacrificarea cărnii bustului sau a braţelor având ca rezultat o veşnică cicatrice în relief, în memoria fiecărui duşman ucis, era o practică la care se renunţase, a fi martori ai destinului sau *Fail* însemna un sacrificiu uman. De obicei era vorba despre copii schilozi sau tineri diformi care şi-aşa n-ar fi apucat să devină adulţi, după probele de iniţiere, reprezentând o povară pentru comunitate; erau încredinţaţi mamei naturale, ţinând cont că, în general, erau repudiaţi de tată, fiind consideraţi o piază rea pentru întregul *tuath.*

Exista şi alternativa sacrificării asasinilor sau a unor sclavi capturaţi. Motivele erau mereu aceleaşi: înfăţişarea plăcută, pentru a o îmbuna pe Esca, zeiţa lunii; tinereţea, pentru a-i prelungi viaţa căpeteniei clanului, vigoarea fizică, pentru a spori prosperitatea anotimpurilor strângerii recoltei.

În perioade de secetă putea să se întâmple ca, în schimbul a ceva aur sau a unor daruri votive trimise celor din familie, cineva deja grav ameninţat de justiţie sau cu o stare de sănătate precară să se sacrifice pentru binele întregii comunităţi. Spălat, înmiresmat şi gătit cu flori şi veşminte ţipătoare, era expus ca să-l vadă tot satul, după cum cerea ritualul. În timp ce era plimbat pe uliţe, toţi îl potopeau cu cele mai groaznice blesteme, urându-i să aibă parte de cea mai vitregă soartă, atribuindu-i întreaga vină a

recoltei proaste, a faptului că nevasta le era stearpă, că îi loviseră tot felul de suferinţe, boli şi sărăcie, în fond relele nefericirii lor, astfel încât victima să ia asupra ei, Dincolo de Mormânt, toate pătimirile şi nenorocirile pământeşti. Execuţia era publică. Victima era înjunghiată în spinare, sau străpunsă cu o lance, sau trasă în ţeapă. În sarcina druidului cădea să tălmăcească semne prevestitoare din spasmele agoniei celui sacrificat. Execuţia era lăsată pe seama unui şaman sau a unui elev tânăr al druidului.

Cailbh nu era de acord, nu-l însărcina pe Maelsuthan, ci executa totul cu mâna lui. Era un expert autentic, pasionat de astfel de lucruri.

Odată cu venirea la tron a lui Conan, dar mai ales a lui Gwynedd, multe lucruri se schimbaseră: condamnările la moarte fuseseră înlocuite cu lungi penalizări impunând celui condamnat să muncească pentru cel căruia îi adusese vreo pagubă. În ziua aceea, în sala banchetelor, disputa între două femei care-şi revendicau acelaşi bărbat devenea tot mai aţâţătoare. Când strigătele care, strecurându-se pe coridoare, ajunseră până la participanţii la adunare, prevestiră o întâmplare care scoase toată lumea afară.

Zeii trimiteau un alt mesaj.

Magmor alesese un loc adăpostit de pe ţărm pentru a arunca momeala, o bucată de pălămidă de stâncă ademenitoare. O agăţase de o undiţă grosolană, un soi de cui îndoit, la rândul lui legat de o frânghie tare din vine de focă, înnodată cam primitiv. Copiii erau numai urechi la poveştile lui Karre, în ziua aceea deosebit de vorbăreţ, în stare să-i farmece accentuând pauzele dintre poveşti şi fluierând dintr-un flaut ca vai de lume. Deşi statura piticului insufla mai mare încredere celor mici, o fetiţă se încăpăţâna să-l urmeze pe Magmor peste tot. Gigantul negru n-avea ce-i face, acceptând să stea cu el pe aceeaşi stâncă, liniştită şi tăcută ca el. Avea aproape aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o fiica lui dacă mai trăia. Se uita la ea cu coada ochiului în timp ce cu celălalt încerca să nu piardă din vedere pluta undiţei ţinută domol pe marea încă

învăluită în negură. În timp ce începea să creadă că o să devină saşiu, prinse ceva mic. Simţi că muşcase de mai multe ori şi, smucind cu nădejde frânghia, Magmor avu parte de primul peşte pe ziua aceea, un mic locuitor al ungherelor dintre stânci.

Apoi nimic o bună bucată de vreme.

Cerul era plumburiu şi vântul abia de se simţea. Magmor se întoarse către Karre:

— *Aici jos nu-i chiar nimic!* se făcu el auzit prin gesturi.

Micuţului părea să nu-i pese.

— O fi mâncat totul peştele tău…

— *Chiar aşa şi e,* replică negrul negându-şi instinctiv propria convingere. Ceva îi scăpa, dar nu reuşea să se-adune. Se întoarse, şi pescăruşul care acum câteva clipe plutea deasupra apei, nu mai era. În aceeaşi clipă, ceva din apă muşcă undiţa rudimentară, iar bănuielile lui Magmor se adeveriră. Frânghia dispăru brusc de la suprafaţa apei, trăgând după ea tot ghemul pe care Magmor îl alcătuise lângă el. Acesta se depănă cu repeziciune, trecu printr-un inel de bronz din vârful prăjinii de lemn şi se opri brusc, ajungând la sfârşitul cursei. Magmor ştia că sosise momentul cel mai delicat. Urmă smucitura inevitabilă însoţind mişcarea, dar, în chip miraculos, frânghia nu se rupse. Moment în care începu să tragă, păstrând o tensiune statornică şi evitând orice smulgere bruscă. Cu bustul gol, muşchii şi tendoanele se conturau printre coaste şi vertebre, asemănându-se cu nişte pietre de râu rânduite pe pieptul şi pe spinarea bărbatului. Dar oricât s-ar fi sforţat, nici măcar un uriaş ca el nu reuşea să-i vină de hac acelei forţe care se opintea spre larg. Siguranţa sa dispăru atunci când simţi în mâini undiţa incredibil de îngreunată, zbuciumată de neobişnuit de energice zbateri, transmise pe toată lungimea ei. Atârna de ea ceva ce nu voia în nici un chip să iasă din apă, şi era ceva mare de tot. Sprijinindu-se cu picioarele de stânci, Magmor reuşi să recupereze trăgând cu mâinile goale aproape jumătate din frânghie. Undiţa şuiera din pricina încordării nemaipomenite. Pe neaşteptate simţi că toată unealta lui încetase să freamăte

şi să vibreze, destinzându-i-se între degete. Câteva clipe, şi Magmor avu la dispoziţie oceanul întreg. Aparent pustiu.

Crezu că sfoara de la undiţă se rupsese şi începu să tragă din nou. Spre marea sa mirare, descoperi că atât undiţa, cât şi momeala erau la locul unde le pusese, deşi ditamai bucata de carne fusese terciuită de o enormă gură fără dinţi, care o strivise ca între două lespezi de ardezie. Nu-i mai fusese dat să vadă aşa ceva, bănuia însă a fi un animal de pradă de dimensiuni neobişnuite.

Nedumerirea spori pe măsură ce ochii omului de culoare se căscau. Poate că era o haită-ntreagă. Instinctul îl făcu să dea-napoi. Puse jos undiţa şi strigă spre copii, dar nici un sunet nu ieşi din gura lui. Bătu din palme ca să-i atragă atenţia lui Karre.

— *Îndepărtaţi-vă de apă! Ia-i de-aici, Karre!* dădu el de-nţeles ca şi cum ar fi urlat. *Departe de apă!*

Karre îşi aruncă fluierul şi dădu fuga să-i strângă pe copii, aşa cum ar fi făcut un câine cu oile turmei.

— *Să nu cumva să intre în apă vreunul! E ceva, dacă a devorat totul!*

A fost o greşeală.

Agitaţia copiilor se transformă într-o panică de nestăpânit. Între timp o forţă nevăzută smulse firul şi undiţa rezemate de stânci, firul începu să şuiere frecându-se de stâncă şi, în alunecare, prăjina o izbi pe fetiţa de lângă Magmor, făcând-o să cadă în apă printre jeturi şi ţipete.

Trase de acel ceva, frânghia şi undiţa alunecau cu toată iuţeala pe marea străvezie, o suprafaţă întunecoasă şi deloc îmbietoare ţâşnind la suprafaţă ca un lucru însufleţit. Până ce dispărură de tot, scufundându-se şi lăsând orizontul pustiu. Tăcerea parcă era mai de rău augur decât agitaţia.

Magmor se înţelese din ochi cu Karre. Piticul era îngrozit, şi totuşi închise ochii, luându-şi avânt, gata să se-arunce.

Întârziase o clipă, de-ajuns ca jeturile stârnite de Magmor să-l ude până la piele. Sărise înaintea lui.

Apa era rece. De altfel nimeni pe Toraigh nu-şi amintea să se fi scăldat cineva în marea aceea care nici măcar în

zilele cele mai calde ale anului nu îmbia la aşa ceva. Omul de culoare îşi înfrânse panica şi înotă din răsputeri s-o culeagă pe fetiţă; o aduse la ţărm şi o dădu în grija lui Karre. Apoi încercă să se ridice peste capcana acelor stânci alunecoase şi lucioase, dar căzu din nou pe spate în valuri.

Cineva striga, în timp ce copila salvată se pusese pe plâns văzându-l pe Magmor luat de apă.

De pe ţărm Karre urlă ceva confuz despre cocoaşa şi solzii monstrului, arătând spre o creastă imensă, mai înaltă decât braţul unui bărbat, care despica suprafaţa apei. Câteva clipe, după care nimic. Să-ţi ţii capul la firul apei era un punct de observaţie prea jos. Drept care negrul hotărî să-şi ţină capul sub apă, astfel încât creatura aceea să nu-l atace prin surprindere.

O siluetă lustruită în formă de butoi se îndrepta spre el cu o viteză de neînchipuit. Înainte ca Magmor să poată reacţiona, monstrul acela negru trecuse deja pe lângă el făcându-l să se-nvârtă ca o pană de pescăruş, din pricina apei dislocate din plin. Fusese de-ajuns o lovitură de coadă ca omul de culoare să fie spulberat ca o frunză-n vânt. Magmor îşi scoase capul afară ca să-şi tragă sufletul, după care se scufundă din nou în apa rece. Era un exerciţiu care arăta clar iscusinţa lui de înotător; mai făcuse chestii de-astea de mii de ori.

Copiii au fost impresionaţi; pe Toraigh şi în rândul tribului Gennti nu toţi ştiau să înoate. Darămite să se fi scufundat în acel fel.

I se păru că aude o fluierătură, dar o puse pe seama apei reci care-i intrase în urechi. Bărbatul privi în jos, dar nu zări nimic; apoi, cu groază, îşi dădu seama că primejdia venea de sub el. Din adânc, monstrul marin urca pe verticală prin lovituri nervoase de coadă, rapid şi puternic, cu intenţia de a se înfrupta din hrana aceea care-l aştepta cu mâinile goale. Forma masivă se avânta spre suprafaţa apei, ţâşnind din întunecimea fundului mării. Înţelese pe loc că n-are nici o şansă; fiinţa aceea din abisuri, mare cât un car de bătaie, se deplasa de cel puţin cinci ori mai repede decât el.

Pe neaşteptate apa deveni un reverb de sunete, urlete şi

ecouri. De sub firul apei, Magmor se uita în sus, spre ţărm. Karre împreună cu copiii puseseră mâinile pe ciomege şi pietre şi băteau de zori suprafaţa apei cu emoţionanta nădejde de a speria bestia aceea uriaşă.

Încercarea lor avu totuşi sorţi de izbândă. Animalul se retrase pe-o latură, amânând atacul. Îşi schimba ruta neîncetat, nervos, cu o vigoare nemaipomenită, dovadă fiind iuţeala cu care se deplasa. Mişcările lui în apa înnegurată puteau fi mai curând ghicite după plesniturile ca nişte tunete care se propagau la fiecare lovitură de coadă. Până ce se opri, la câteva braţe sub Magmor. Bărbatul se destinse în apă observând ce se petrece şi mai jos. Moment în care înţelese, în fine, pricina acelei mari sperieturi. Nu numai că înţelese, dar şi văzu cu ochii lui. Mai întâi de toate zări un obiect rotunjit, asemănător unei frunze late de baltă. Silueta lui amintea cât de cât de cea a unui peşte, asta şi fiindcă se mişca încet, suspendată deasupra prăpastiei ce se căsca sub el.

Era de dimensiuni considerabile, dar nu într-atât încât să justifice crupa solzoasă şi plină de creste a unui monstru marin care înghiţea marinari. Îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că ceea ce luase drept corp era, de fapt, doar o aripă, iar masa lucioasă care i se păruse abisul marin constituia spatele acelei creaturi.

Profitând de pauza aparentă, micul albinos alergă în zadar spre el, coborând de pe stânci, ca şi cum, cu mica lui statură, ar fi putut să se compare cu trupul imens al lui Magmor şi să-l tragă afară din apă.

Mai întâi rămase neclintit. Gigantica creatură le tăie calea, trecând printre negru şi bariera de stânci.

Omul de culoare îl privi în ochi pe Karre, strâmbând din buze. După care se mai scufundă încă o dată.

Cu falca enormă care îi atârna în jos, îşi arătă un şir de colţi îngrozitori, mulţumindu-se să se învârtă în cercuri largi şi domoale; nu era deloc speriat. Singurul amănunt care mărturisea interesul lui era ochiul lateral din dreapta orientat spre Magmor: mare cât un măr, se rotea de fiecare dată când dădea ocol, încercând să-şi menţină prada cât

mai mult timp în câmpul vizual.

Nu reuşea să priceapă. Tocmai se eliberase de acel fir supărător de insipide vine de focă, dar ceva perturba instinctul, ca şi cum în apă s-ar fi răspândit vibraţii ciudate. Îşi simţea stomacul plin; cu puţin timp înainte urcase spre gura de vărsare a unui râu ca să vâneze somoni, după care se aruncase în două bancuri de heringi şi scrumbii în largul mării. Doar un singur lucru n-o îndestula – pofta de joc. Frânghia aceea fusese un soi de distracţie, dar acum căuta ceva nou. Sub piele, stratul compact de grăsime care o învăluia în întregime aproape că o jena în timp ce se bălăcea în apele acelea prea calde pentru ea. De fapt, nu se afla foarte departe de ceata ei. Auzea în apă răsfrângerea sunetelor de legătură ale celor de-o seamă cu ea, dar nu-i ardea încă să-i ajungă din urmă. Era o femelă diferită de cele din specia ei, atât în privinţa comportamentului, cât şi a culorii: nici albă şi nici neagră precum alţii, avea o piele complet întunecată, în afara unei pete pe ochiul drept. Era fericită că se deosebea în felul acela: o tânără femelă singuratică în căutare de prieteni nu era un lucru obişnuit nici măcar pentru o specie ca a ei.

Pe neaşteptate simţise ceva şi se iţise să vadă mai bine. Răbufnise pe ferestruica de pe cap, profitând să-şi umple plămânii cu aer. Dar afară din apă ochii săi deprinşi cu mediul lichid erau mai curând miopi; reuşea să vadă la o distanţă nu mai mare decât cea acoperită printr-unul din extraordinarele sale salturi deasupra apei. Adică echivalentul lungimii corpului tatălui şi al mamei stând unul după altul şi peste care sărise cu ceva vreme în urmă, într-o fantastică zi însorită. Ceea ce reuşea să zărească însă fusese suficient s-o zăpăcească: curiozitatea pentru acele mici fiinţe de pe ţărm nu-i dădea pace. Înota la firul apei, apropiindu-se încet. Sunetele provenind de pe coastă şi pe care le auzise răsfrângându-se în apă îi plăcuseră. Nu păreau peşti şi nici otarii. Aveau ceva în comun cu ea. Dar o învolburare din dreapta, la o simplă ţâşnitură, o convinsese să se uite mai atentă şi să se scufunde din nou.

Ştia că nu poate conta pe nasul propriu, avea un miros extrem de slab. Pătrunderea slabelor lumini în apa-ntunecată de umbre şi stânci negre n-o ajuta; totul se risipea, invizibil în depărtare. Cu ochii ei, plutea într-un debusolant univers azuriu-închis. Şi totuşi lumea ei nu avea nimic trist şi stingher deoarece auzul ei era, poate, cel mai perfect din lumea animalelor existente. Sistemul ei de percepţie o făcu să emită o întreagă serie de sunete devenind vibraţii ale buzelor exterioare şi interioare ale orificiului pe care respira – răsuflătoarea de deasupra capului. Când unda sonoră se izbi de Magmor, ricoşă într-o serie de ecouri, pe care nervii săi le colectă, şi prin intermediul celor de pe bot ajunseră la urechea internă. Simţi că era vorba despre ceva solid! Şi-n plus, ecoul îi arăta o formă oarecum stranie pentru un peşte sau o focă. La fel ca orice femelă, era teribil de curioasă. Nu mai întâlnise vreodată ceva asemănător în apă. O specie nouă! Înaintă printr-o teribilă lovitură de coadă; frica era pentru ea ceva necunoscut. Nu avea duşmani naturali în măsură s-o răpună. Acel ecou continuu era incapabil să-i spună din ce era făcut acel lucru care plutea puţin mai încolo. Îi era de-ajuns să-l clasifice instinctiv drept un nonpeşte. Dar ce putea fi, de fapt?

Se hotărî să-şi satisfacă curiozitatea. Dar nu înainte de a-l cerceta şi de jos în sus; o să-l atingă cu botul măcar o dată. Era cumva vorba despre o tâmpită de otarie sau despre ceva ce-i semăna şi avea sânge cald?

Urcă pe verticală, iute, tot mai iute, stăpână pe propria-i putere… Pe neaşteptate, o zarvă asurzitoare pentru simţurile ei se împrăştie în apă şi, instinctiv, se trase-ntr-o parte. Toată cacofonia aceea de zgomote şi sunete o debusolase.

Mai zăbovi puţin, după care se hotărî să-i dea ocol. Iar ceea ce văzu de-aproape o făcu şi mai curioasă: o stranie, neroadă, molcomă fiinţă care încerca zadarnic s-o înfrunte. Mirosul ce-l împrăştia în apă era cel de mascul, nu destul de masiv, dintr-o specie pe care n-o cunoştea, având, la fel ca ea, sânge cald… dar, în primul rând, semenul ei era

complet negru!

Se înfumură într-o clipă.

Îl izbi dinadins şi începu să-i dea ocol, uitându-se ţintă în ochii acelei fiinţe, holbaţi şi albi deasupra botului negricios. Apoi avu loc ceva imprevizibil: ea îl atinse în treacăt încă o dată, frecându-se cu şoldul de el şi lunecând molcom. Acel straniu animal o atinse şi el, iar extremităţile lui calde pe spate şi pe aripi deveniră o senzaţie plăcută şi foarte îmbietoare. Ceva înnăscut îi cucerise încrederea de prădător, simţea că acel aflat la ananghie îi stă alături precum un semen al ei.

Comică într-adevăr şi viaţa asta! O întâlnire de neuitat. Dar ea avea încă poftă de joacă, precum toate cele de seama ei. Îi rămânea încă un lucru de făcut.

Era specialitatea ei. Se scufundă în zidul lichid ce devenea treptat tot mai întunecos şi, pentru câteva clipe, dispăru. Apoi, ca prin farmec, printre mici bule de aer care urcau spasmodice, iat-o apărând cu toată viteza pe verticală, spre lumină şi soare. În spate, doar o dâră de vârtejuri şi baloane lichide răvăşite de ritmul tăiş al cozii ei. În absolută armonie cu oceanul, învăţase că îi plăcea la nebunie să facă acel lucru, din zori şi până-n asfinţit, în fiecare zi. Nu s-ar fi săturat niciodată. Marea nu era bună doar pentru a mânca şi a dormi. O lungă cursă şi, cu puterea prodigioasă a muşchilor cozii, făcu un salt într-o cascadă de spumă şi stropi de toată frumuseţea. Un zbor în arcadă în timp ce prin răsuflătoarea de deasupra capului răbufnea întreaga ei bucurie de a trăi. În acele puţine bătăi de inimă pe durata saltului privi spre ţărm. Văzu ochi, o mulţime de ochi holbaţi care nu făceau altceva decât ceea ce făcea chiar ea: cântau o melodie, scoţând un sunet plăcut, care le însoţea glasurile.

Se aruncă din nou în ocean cu o uriaşă bufnitură şi cu un instinct imperios: să se ducă să vadă şi mai de-aproape.

Magmor se duelase cu moartea de-atâtea ori că nici el nu-şi mai amintea. Dar sfârşitul acela i se părea îngrozitor: maxilarele căscate, gura monstrului. Când animalul se

atinse de el, se aştepta la lovitura mortală şi nu mai avu nici măcar forţa de a lupta sub apă, paralizat de spaimă. Îi trebui ceva timp să priceapă că animalul abia de-l atinsese, ca şi cum l-ar fi mângâiat, adulmecându-l precum un câine. Scena se repetă şi bărbatul încercă să facă un gest absurd: întinse mâna să-l mângâie, ca să-l liniştească printr-o atingere care ar fi trebuit să însemne un mesaj de pace.

Şi iată răspunsul pe care-l primi… Ei bine, nu râsese nicicând sub apă, dar se gândi că există întotdeauna pentru orice un început. Văzu monstrul îndepărtându-se grabnic şi făcând o săritură nimicitoare deasupra apei, lăsându-i timp să se îndepărteze înot spre ţărmul întrevăzut şi să se urce pe stâncile de unde se aruncase.

Karre şi copiii se uitară la el ca la un războinic preaiubit de zei, ca pe cel care se salvase din colţii unei fiare prin voinţă divină. Cântau cu toţii aceeaşi melodie, care tremurând de frică, care bâlbâindu-se înfiorat, care scâncind precum fetiţa care alergă în braţele lui Magmor. Karre suflă în osul de pui. Nu găsiseră altceva mai bun de făcut decât să cânte toţi în cor pentru a le mulţumi zeilor pentru milostivenia arătată celui aflat la ananghie.

Îşi căscă şi-şi închise fălcile cu o pleasnă înspăimântătoare. Rămase în acea poziţie şi repetă de mai multe ori gestul cu un sunet sec şi sacadat ca două scânduri de lemn lovite-ntre ele ritmic. Îşi luă avânt cu coada şi începu un soi de dans în apă înainte şi-napoi dinaintea stâncilor, astfel că acel grai repetat căpătă înţelesul unor hohote de râs, al unui limbaj prietenesc, posibil al unui joc. Chiar şi copiii îşi dădură seama şi se apropiară oleacă.

Ceva îi sugeră lui Magmor că se asemănau într-un fel pentru a se recunoaşte: ambele specii, umană şi animală, erau pui! „Mă închipui mamă şi tată!“ reflectă omul de culoare.

Până în acel moment fusese doar o legendă. După cele petrecute îşi dădu seama că nu era vorba despre solzi, creste şi aşchii, ci doar despre o piele lucioasă şi lustruită, proporţii armonioase şi inteligenţă dublată de o forţă

miraculoasă.

Magmor coborî câţiva paşi până la firul apei. Karre era gata să urle ca să-l oprească din faţa primejdiei prosteşti la care se expunea. Nu avu însă timp.

Enormul bot negru ţâşni din apă căscând înspăimântătoarea gură cu colţi... şi îşi rezemă bărbia de stâncă, poftind să fie scărpinat sub maxilar de mâna lui Magmor.

Toţi copiii se apropiară în vârful picioarelor, arzând de dorinţa de a face acel lucru.

Bărbatul îi dădu singurul peşte prins, care dispăru între fălcile enorme. Se întoarse spre copiii strânşi în jurul lui şi spuse prin gesturi:

— *Şi-aşa, cu un singur peşte ce-am fi putut face?*

— Băiete, cine te-a pocit în halul acesta? întrebă Conan îngenunchind lângă novice. Îşi dădu seama doar după câteva clipe că gemetele lui erau pricinuite de febra foarte mare şi că tânărul nu era conştient.

În grupul de persoane care se formase în jurul nefericitului, Străinul se întoarse către Gwynedd, care se apropia calmă, şi clătină din cap dându-i de înţeles că nu putea.

Ea renunţă să-i dea ajutor; pricepu că trebuia să fie vorba despre o imagine prea violentă pentru o femeie însărcinată.

Novicele n-avea mai mult de optsprezece ani şi era îmbrăcat cu tunica purtată de cei de la Mur Ollamhan, având cusută pe spate crenguţa de *fochluc,* cea pe care şi Conan o purtase ca semn că era în primul an de studii. Era aşezat într-un fel de sanie, pe care un *airemh,* un meşter din zona de coastă Inis Fail, o realizase pentru a-l aduce până acolo, trăgându-l cu un bou. Recunoscu că-l găsise noaptea colindând de buimac câmpul din apropierea colibei lui, incapabil de a înţelege sau de a-şi aminti ceva. I se prăbuşise în braţe şi de-atunci nu-şi mai revenise. Luându-se la harţă cu nevastă-sa, îl luase în grija lui pe tânăr, hotărând să-l aducă dinaintea regelui; recunoscuse impunătorul veşmânt de druid.

Eachtrannach îi puse o mână pe frunte: ardea. Căuta din ochi faţa crispată a lui Cailbh, care dădu fuga să pregătească una din fierturile lui de ierburi. Când se întoarse să vadă ce-i cu băiatul, acesta deschise gura suflând într-un spasm de suferinţă care-l făcu să i se întoarcă stomacul pe dos… Avea limba tăiată, abia de mai rămase din ea un ciot de sânge închegat. Se arătă şi ceea ce Conan nici măcar nu îndrăznise să creadă: atunci când tânărul dădu la o parte păturile grosolane de lână jegoasă care-l acopereau, Conan văzu că aproape tot trupul îi era o carne vie din pricina torturilor. Conan îi dădu o bucată de aur ţăranului care, mulţumind, îşi luă boul şi porni pe drumul de întoarcere spre casă, în timp ce Cailbh şi Maelsuthan veneau şi ei cu o infuzie de ierburi.

— Asta va potoli febra şi-i va alina durerea, rosti druidul fomorienilor ducându-i vasul la buze. Poate calma chiar şi un cal… adăugă în timp ce vârful bărbii solide atinse neintenţionat fiertura.

Novicele se văită sfâşietor în timp ce i se înălţă capul, iar din pricina limbii tăiate lichidul se scurse mai mult pe sanie decât în trupul lui.

Un zumzet ce devenea tot mai pătrunzător pe măsură ce glasul şerpuia printre oameni ajunse şi la urechile tânărului *Ri.* Nefericitul *fochluc* încă se zvârcolea de durere, când trei războinici lochlann îşi făcură drum prin mulţime. Aveau un aer răvăşit în timp ce, în elanul lor, riscau să se prăbuşească peste Conan, aşezat pe vine lângă novice, gâfâind din pricina lungii alergături într-un zgomot de coloane şi brăţări de războinic, cu bărbile lor blonde înecate-n sudoare.

— Magmor… începu cel mai murdar.

— Magmor vorbeşte cu un monstru marin, bolborosi cel mai masiv fără să stăpânească prea bine limba fomhoire. Face baie împreună cu el!

— Îl scarpină sub bărbie! Şi are fălcile căscate! adăugă cel cu faţa mai nervoasă şi cu un lup tatuat pe frunte.

— L-am văzut cu ochii noştri! se făcură auziţi şi ceilalţi camarazi, care întăriră vorbele aceluia. Karre cântă din flaut

şi copiii dansează!

Olvik îi ţintuia cu un ochi întredeschis, netezindu-şi mustăţile.

— De data asta nu-mi par a fi beţi, *Eachtrannach.* Poate că spaima i-a cuminţit…

Un spasm mai puternic ca de obicei atrase atenţia celor de faţă către tânărul *fochluc,* şi trupul său devastat încetă să mai dea semne de viaţă, sub ochii Străinului. Rezistase doar datorită tinereţii, dar în acel moment zeii se milostiviseră punând capăt suferinţei sale, crezu Conan. Poţiunea nu avusese nici un efect. Îl căută din priviri pe Cailbh, însă acesta o ştersese.

Mulţimea din jur avu o tresărire zgomotoasă.

— Ce mai e? bombăni şi mai mâhnit tânărul *Ri* în timp ce cineva îşi croia drum spre el.

— În lături, ramolitule. Ţi-ai lăsat creierul în patul curvelor bătrânului Elatha! Tonul glasului era neşovăielnic şi energica siguranţă a bătrânului Cathbad dădea apariţiilor sale neaşteptate aura magiei nepieritoare. Îi aruncă o privire piezişă lui Conan, vădit surprins.

— Dacă ai o fantasmă nu înseamnă că ai murit… doar că a trecut ceva timp de când n-ai mai văzut-o. Spunând acestea, precum scorpionul cu ţepuşa în coadă, arhidruidul îngenunche cu greu, apropiindu-se de gura novicelui. Nu părea surprins de acea măcelărire, mărginindu-se totuşi să adulmece. Îşi arcui o sprânceană, se ridică cu o iuţeală nebănuită, iar vocea sa bubui întunecată şi tunătoare între zidurile esplanadei:

— Maelsuthan! strigă şi îşi întinse braţul osos, deschizându-şi mâna cu unghii lungi şi murdare. Maelsuthan, vino aici! Nu te mai tot ascunde în sutana preotului tău şi ascultă ce-ţi spun!

Tânărul şaman se întoarse ca un şobolan prins că înhăţase ceva de-ale gurii. Îşi plecă spinarea chircindu-se şi cuprinzând cu mâinile vasul murdar. Şovăi.

— Adu-mi poţiunea aceea! Îţi poruncesc.

Ochii săi o luaseră razna, disputaţi de cele mai felurite emoţii.

— Dă-mi-o sau îţi umplu maţele cu viermi şi-ţi trimit sufletul să putrezească într-un coteţ de gennti!

Tânărul ezita şi mai tare. Îi cunoştea puterea lui Cathbad.

Apoi, când se anunţă apusul de soare, sub bolta de la intrare apăru Cailbh, care se materializase ca într-una din multele apariţii ale lui Cathbad. Surâse elevului său spre a-l linişti.

Iar Maelsuthan se îndreptă cu paşi mărunţi către el, supus nevoie mare.

Arhidruidul deveni furibund, închise pe jumătate ochii ca şi cum s-ar fi rugat. Banan făcu câţiva paşi spre Maelsuthan şi începu să-l fixeze precum şoimul pe şoarece. Ochii *ollamh*-ului se holbară şi apoi îşi revărsă întreaga mânie:

— Mă crezi bătrân? Crezi că nu sunt în stare să-ţi umplu gura de bube care să te chinuie ori de câte ori va trebui să mesteci, pentru tot restul zilelor tale? Pot s-o fac şi am să mă amuz săvârşind-o. O să-mi simţi puterea pe propria ta piele, băiete. Dacă tot m-ai provocat! Era înfiorător prin forţa şi hotărârea cuvintelor rostite. Înălţase braţele spre cer, arătându-şi gura fără dinţi; lungul, rarul păr fu zburătăcit de vânt.

— Îţi blestem sufletul! Vei muri în dureri, sfâşiat de viu de lupi, fără să poţi fugi, căci o să ai parte de picioare de mort!

Maelsuthan se poticni, în timp ce lumea din jurul lui Cathbad se dădea înapoi îngrozită. Câţiva câini de război începură să mârâie şi să latre, muşcându-se între ei. Apoi nu se mai auzi nimic. Nici măcar vântul!

Conan păşi de-a lungul şirurilor de făclii înmuiate în seu, care fuseseră aprinse de servitori la apusul soarelui. Străbătu îngândurat sala pustie de banchete, cu mâinile la spate. Pe o gaură în zid se uită spre esplanada de unde era luat trupul novicelui. Zeii aveau cu adevărat un straniu fel de a trimite semne, reflectă el. Mai întâi Magmor, care îmblânzea un monstru oceanic, apoi nefericitul acela care nu-şi mai recăpătase cunoştinţa ca să spună cine îl masacrase în halul acela; pe el şi, probabil, pe ceilalţi druizi dispăruţi pe Inis Fail. Cu un aer obosit, Gwynedd se apropie de braţul său, strângându-i-l. Ceea ce era gata să facă i-ar

fi solicitat o energie care i se părea că n-ar fi deţinut-o în ultimele zile de sarcină, dar era dispusă la orice pentru bărbatul ei.

— Ai încă darul lui Mugh Ruith? Pielea de taur de la sacrificii? întrebă cu o decizie încăpăţânată, ignorând protestele lui Conan, care pricepu ce avea de gând să facă.

Străinul citi în ochii limpezi aceeaşi fermitate pe care i-o cunoştea; ştia cât de zadarnic ar fi fost să discute cu acea femeie după ce ea luase hotărârea. Aşa că se grăbi să ia ceea ce îi era de folos lui Gwynedd.

Atunci când frumoasa skeld începu să mângâie veşmântul, păru aproape însemnată, ca şi cum n-ar fi făcut decât un lucru cuvenit, revenind la un obicei pe care îl cunoştea destul de bine şi care o aducea înapoi în copilărie. Apoi, expresia se schimbă şi începu chinul. Murmura fraze întretăiate, gemete şi descrieri aparent fără înţeles. Până ce, istovită şi leoarcă de sudoare rece, aruncă cât colo veşmântul, ca pe un cărbune aprins care i-ar fi ars palmele. Se rezemă de umărul lui Conan şi plânse, în timp ce el o mângâia pe păr.

— A murit, e-adevărat? îi şopti molcom.

— Nu ştiu, regele meu… Regret, oftă ea. Am văzut durere şi suferinţă, am văzut bezna de sub pământ, o colină şi grote. Dar nu reuşesc să pricep de ce am văzut şi marea. Şi apă, apă şi mereu apă. Dacă simt chinuri, asta-nseamnă că mulţi sunt încă în viaţă. Puterea şi energia lor sunt puternice, dar soarta le este pecetluită. Şovăi o clipă lungă, apoi îşi înălţă privirea spre Conan. Am văzut ghearele ursului.

Conan învăţase de multă vreme să preţuiască virtuţile femeii sale. Dintr-un motiv nelămurit se aştepta la răspunsul acela; adică la o confirmare.

— Aceleaşi cuvinte din viziunea lui Cathbad la poalele lui *Crann Bethadh,* spuse pe cel mai simplu ton, îmbrăţişând-o.

Capitolul 12

Bărbatul avea pe el un pieptar de piele fără mâneci spre a pune-n evidenţă tatuajele de pe braţe. Nu erau simboluri celtice slăvind zeii şi natura, cât mai curând un lung şir de clarificări arătând numărul duşmanilor ucişi. A lovi pe la spate era specialitatea lui. Îşi înnodase un smoc din părul lung într-o coadă mică lăsată pe tâmpla dreaptă, iar restul şi-l împletise într-o coadă de cal ce-i cădea până la omoplaţi. Din acel *torque* la gât, cercel şi inelele de războinic reieşea vanitatea lui belicoasă. Avea piele groasă şi se fudulea cu favoriţii coborând în barbă, barba însă fiindu-i rasă cu grijă. Încerca în toate felurile, deşi zadarnic, să mascheze tăietura de pe faţă, vasta cicatrice din vârful craniului acolo unde părul i se rărise pe ţesutul cicatrizat, care-i dădea o înfăţişare diformă. Coborî de pe cal în apropierea morii părăginite şi văzu că nu era singur pe acel drum. Privirile li se încrucişară, dar bărbaţii nu-şi pierdură timpul cu presupuneri; era cel din urmă obicei al lor şi, de altfel, se cunoşteau. Trei indivizi cu faţă ascuţită trândăveau în jurul palisadei de care îşi priponiseră caii. Erau îmbrăcaţi în piei argăsite, în felul cel mai obişnuit cu putinţă, dar păreau relaxaţi, atât cât poate fi o jivină pe o cracă, care aşteaptă pasul greşit al prăzii. Unul dintre ei, cel mai slab, avea faţa desfigurată de o cicatrice oribilă, o despicătură pe diagonală ce-i atinsese chiar şi osul, până la rădăcina nasului. Menirea lor era să stea afară, şi să-şi păzească stăpânul care aştepta în interiorul încăperii. Se uitară cu neobrăzare la bărbatul cu părul lung înnodat la spate, fără pic de teamă sau de supunere, cu ochi de gheaţă şi priviri tăioase. Îi distinseră inelele şi mantaua de lână stacojie vopsită cu garanţă, culoarea sângelui şi a războinicilor. Îl lăsară să treacă doar în ultimul moment, aproape-n batjocură, izbindu-l cu umărul în timp ce acesta venea să-şi priponească calul.

Omul cu cicatrici pe braţe nu avu nici o reacţie. Ştia că cei trei executau doar ordinele cuiva, slujitori nerozi ai

stăpânului lor, precum câinii de război. În fond, îi plăcea de ei: aveau acelaşi instinct de a omorî oameni ca el. Surâse de unul singur; în fine, cineva cu o cicatrice şi mai oribilă decât a lui! N-a fost nevoie de vorbe, ştia că era aşteptat. Venise doar la o întâlnire secretă şi n-ar fi ajuns viu până acolo dacă cei trei ar fi primit alte ordine. Se apropie de intrare şi, în penumbra nocturnă, observă că de-o parte şi de alta erau două coloane decorate în stil lochlann. Încrustate în lemn cu simboluri magice, monştri şi zeităţi marine, reprezentau o moştenire a vreunui năvălitor care hotărâse să se oprească pentru a lua de nevastă o femeie din Inis Fail, corcind stirpea şi tradiţiile. Bărbatul scuipă pe jos de trei ori pentru a alunga piaza rea şi intră.

Un alt călăreţ tocmai sosea. Era cel din urmă invitat la acea adunare secretă şi se afla de-acum foarte aproape ca să-l zărească mai bine pe bărbatul cu coadă dând la o parte greaua perdea de piele de la intrare şi făcându-şi apariţia. Mirosul lemnelor arzând în vatră îi gâdilă nările, făgăduind oleacă de căldurică după călătoria cea lungă. Era îmbrăcat într-un veston lung de lână unsuroasă, cu o glugă ridicată pe cap. Se înfioră din pricina jilăvelii nopţii şi a ţipetelor animalelor nocturne în pădurile din jur. Calul necheză nervos şi, drept răspuns, se auzi nechezatul celor deja împiedicaţi lângă moară. În lumina faclelor, în negura nopţii pătrunsă ici-acolo de razele diafane ale lunii, îi zări pe cei trei ucigaşi tocmiţi stând neclintiţi de-o parte şi de-alta a intrării. Nu astfel erau înţelegerile, cei care urmau să participe trebuiau să vină singuri, dar nu era recomandabil să te iei la harţă cu cel care organizase totul. Le adresă un semn cu mâna, dar nu avu parte de nici un răspuns. Numără caii şi înţelese că ceilalţi erau deja înăuntru. Fu impresionat îndeosebi de un animal, un armăsar brun: foarte aspectuos cu coama lui lucioasă, nu era al fitecui. Înainte de a coborî, puse mâna pe garda spadei cu un gest dictat de instinct, după care încredinţă hăţurile unuia dintre cei trei ucigaşi ca să-i priponească calul. Celălalt şovăi, scuipă într-o parte, se uită la căpetenia bandei şi doar la gestul acestuia execută, fără prea mare tragere de inimă.

Coliba de chirpici, pietre şi paie fusese aleasă anume departe de orice altă aşezare umană. Cei trei bandiţi aranjaseră totul; stăpânul lor prefera să nu se-arate. Proprietarul şi familia sa fuseseră mutaţi cu ajutorul a câteva bucăţi de aur. Când morarul se uitase la cel care-i cerea favoarea, mulţumise zeilor pentru norocul că fuseseră plătiţi în aur, şi nu cu tăişul spadei. Se mutaseră pentru o săptămână în casa unui cumnat şi nu fusese atât de nerod încât să pună întrebări celor trei tâlhari doar pentru a satisface curiozitatea nevestei.

Bărbatul cu veşmântul cel lung îşi trase gluga de pe cap şi şovăi o clipă înainte de a intra. Observă şi el incrustaţiile şi atinse din nou metalul pentru a alunga nenorocul. Ştia că, dacă ceva n-ar fi ieşit cum trebuie, despre el nu s-ar fi auzit niciodată; întâlnirea era secretă, nimeni nu ştia unde se afla, călătoriseră toţi pe timp de noapte, neavând interes să fie recunoscuţi. Dădu la o parte perdeaua şi intră în camera slab luminată şi plină de fum.

Cel care organizase întâlnirea stătea în penumbră. Era un tip masiv, cu braţe lungi noduroase şi robuste, care apucau orice cu o putere aproape inutilă.

— Unde este Kymon? îl întrebă pe cel cu părul făcut coadă, cu un glas gâjâit. Trebuia să fie şi el aici.

— A rămas la grote, cu druizii… veni răspunsul celui care fixa cu privirea marele medalion ce scânteia în lumina vetrei. Atârnată la gâtul interlocutorului său era singura bijuterie masivă care să dezvăluie ceva mai mult rangul acelui bărbat. Restul nu-l deosebea cu nimic de oamenii de rând.

— Mi-ai dat prea puţini oameni… A trebuit să-l las şi pe el să-i supravegheze pe ticăloşii ăia care încearcă mereu să fugă. Şovăi o clipă, privindu-l pe furiş şi pe bărbatul cu vestonul cel lung. Acum câteva luni unul dintre ei a făcut farmece care au năucit un paznic şi a profitat ca s-o ia din loc… Era doar carne vie, credeam că e mort, când colo ajunsese departe atunci când câinii fură puşi pe urmele lui. Nu cred să fi supravieţuit, făcu el din cap.

Bărbatul cu glugă lăsă să-i scape o grimasă.

— I s-a venit de hac deja. La ora asta cred că putrezeşte printre viermii din Sidhe.

— N-am destui oameni, stărui tânărul. Aş putea căuta printre nemezi, îşi dădu cu părerea.

— Crezi că e uşor să găseşti oameni de încredere care să nu se teamă de puterea atâtor *druad* şi *ollamh* strânşi la un loc într-o grotă? Sub pământ, ca nişte cârtiţe? răcni bărbatul cu medalionul, şi glasul său păru să zgâlţâie scaunele pe care stăteau.

— Ce veşti aduci? interveni cu putere cel cu vestonul până-n pământ.

Omul cu cicatricea îşi clăti vocea:

— L-am făcut fărâme pe unul, dar n-a fost de-ajuns. Practic, l-am jupuit de viu, rânji drept justificare a bunătăţii de care dăduse dovadă. Pielea lui este un fel de paravan al firidei unde dorm, atunci când cobor să controlez lucrarea: se recunosc încă găurile ochilor şi părul, hohoti stricându-se de râs. Urletele lui au ţiuit în grotă zile-n şir, căci mi-am dat silinţa să-l ţin în viaţă cât am putut mai mult. Apoi… se opri el şovăind.

— Apoi? i-o reteză cel cu vestonul.

— Druidul negru, Fir Droirich, a reuşit să smulgă o lance din mâna unui paznic şi l-a străpuns, pentru a-i curma suferinţa.

Omul cu medalionul îl privi cu acreală. Cel cu vestonul îl pofti cu un glas aspru ca ghipsul:

— Ştii că ceea ce ne interesează de tine depinde.

— Nu pot să-i măcelăresc pe toţi. Pentru a-i sili pe cei mai vârstnici să colaboreze i-am sacrificat pe cei mai tineri şi nepricepuţi, care ne sunt oricum mai puţin folositori. Dar nu sunt idioţi. Tocmai datorită experienţei lor sunt singurii capabili să descifreze *Lia Fail,* au înţeles că de ei n-o să ne atingem…

— Până la un punct… se enervă individul cu medalionul. Încearcă să-i castrezi şi atunci o să vezi dacă se mai dau rotunzi.

Cel cu cicatricea dădu din umeri.

— Ai încercat cu soţiile?

Sugestia explodă în capetele lor precum un trăsnet. Se întoarseră amândoi spre omul cu vestonul lung.

— Soţii?

— Soţiile şi copiii. Îi răpeşti şi-i vârî în ochii celor interesaţi, timp în care îi ameninţi că îi dai de mâncare câinilor de război, rânji cu neruşinare către crestat, fireşte, puţin câte puţin.

Cel cu medalionul îşi îngădui un surâs sălbatic.

— Încearcă cu asta, spuse acesta şi se aplecă în faţă cu viclenie, scoţând dintr-o teacă ascunsă la spate foarte aspectuosul *Pumnal al lui Danu.* Lama asta nu-şi pierde niciodată tăişul, accentuă, în timp ce zeii şi figurile magice gravate pe metal păreau să prindă viaţă în lumina focului: opera nefericitului Etar fu pasată dintr-o mână într-alta.

Individul cu coadă privi extaziat arma, întinse braţul cu respect, şovăi, privind mut în ochii omului care încă o ţinea în mână, apoi o atinse şi, în cele din urmă, îi cercetă duritatea, greutatea şi frumuseţea. În fine, putea şi el să se laude că ţinuse în mână puterea armei unui zeu.

— Vezi cine a fost ales de zei? Înţelegi cât de plăcut le-am fost dacă mi-au îngăduit să posed o asemenea armă? Nu crezi că e un semn al victoriei noastre?

Pupilele celui crestat pe faţă se dilataseră gata să plesnească, timp în care continua să despice aerul cu tăişul, încuviinţând acele cuvinte şi uitând de toate.

— E de-ajuns să reuşim să dăm de comorile încă întregi de pe Inis Fail şi de locul unde Conan şi ai săi le-ar fi putut ascunde, întări cel cu gluga. În momentul ăsta îi avem la mână şi vom fi atât de puternici, încât să folosim bogăţia zeilor pentru a cuceri chiar şi Inis Prydain şi să tocmim mercenari pentru a ne lua înapoi ceea ce ne-au luat spurcaţii ăia de gennti în toţi anii de când dau năvală, scuipă odată cu ultimul cuvânt.

Tânărul cu coadă fu străbătut de un fior.

— Prin urmare, cu lama asta m-a desfigurat Conan, replică cu amărăciune, cu privirea goală şi rătăcită.

— Da, Morc, îl consolă perfid bărbatul cu medalion

ridicându-se şi cuprinzându-i umerii cu braţul stâng, în timp ce cu cealaltă mână îşi luă înapoi pumnalul. Se desprinse din îmbrăţişare şi sărută cu devoţiune lama ce dispăru în teaca ascunsă cât ai clipi, la fel de repede cum apăruse.

— Asta e ocazia pe care zeii ţi-o dau pentru a-ţi lua revanşa. E timpul să-ţi recapeţi ceea ce-ţi aparţine, pentru a-ţi duce la capăt o răzbunare care e numai a ta.

Morc păru să ezite, apoi plasă lovitura.

— Am descifrat toate pietrele funerare.

Feţele celorlalţi doi deveniră şi mai atente, întinzându-se către el precum lupii care au adulmecat sângele.

— Secretul nu e doar unul... Sunt trei. Începu să explice ceea ce reuşise să afle torturându-i şi chinuindu-i pe cei mai însemnaţi druizi din Inis Fail, răpiţi pentru a descifra şi interpreta semnele, cu siguranţă ultima predicţie a vieţii lor.

— Cât vă mai trebuie? întrebă în fine un glas uscăcios, aproape răscopt de lăcomie.

Morc se prefăcu că se gândeşte.

— O lună, poate mai puţin, dădu el de înţeles cu prefăcută siguranţă.

În realitate n-avea nici cea mai mică idee. Ultima parte părea aproape indescifrabilă chiar şi pentru cele mai pătrunzătoare minţi de pe Inis Fail. Devenise Morc cel dintotdeauna, viclean şi perfid, gata să lovească şi să mintă cu neruşinare. Se îndreptă spre uşă strângându-şi lucrurile. Era momentul să-şi dea importanţă, părăsind adunarea cel dintâi, ca şi cum ar fi avut lucruri urgente de înfăptuit.

— Omoară-i dacă trebuie, dar termină ce-ai început! porunci pe neaşteptate cel cu medalionul. Nemezii şi partholonii sunt de-acum un singur popor. Îţi vor sări în ajutor. Îţi promit, mai spuse acesta şi făcu un pas hotărât spre el. Te-ai refugiat la mine pe-ascuns, căci în capul acela despicat gândeai că duşmanul duşmanului tău ţi-ar fi fost prieten, hohoti mânios. Apoi tonul se îmblânzi brusc, gratificându-l cu un surâs răutăcios. Fapt e că n-ai gândit anapoda. Dorinţa ta este şi a mea. Distinse în ochii lui Morc consimţământul, deducând că-l are la mână.

În timp ce fostul *Ri* din Toraigh se îndepărta pe calul său, bărbatul cu medalion se întoarse îngândurat.

— Vreau ca oamenii mei să se supună unei noi puteri. Care să nu mai fie cea a druizilor, fie şi cu preţul dobândirii tuturor pădurilor lor sacre. Să fie în primul rând puterea zeilor, căpătată prin magia şi bogăţiile lor.

„Minciuni. Minciuni stupide. Iar tu eşti de două ori idiot dacă crezi că poţi să mi le vârî mie pe gât. Poate lui Morc, mie în nici un caz“, se gândi individul cu vestonul cel lung. „Îi vrei tu fiindcă oamenii încep să murmure că Străinul este un ales favorit al zeilor, iar tu vrei să-l defăimeze, ca apoi să-i iei regatul.“ Cu glas tare repetă întocmai ce spusese el, folosind vorba cu dublu înţeles:

— Dorinţa ta este şi a mea.

„Tâmpenii. Tu vrei capul lui Conan şi al lui Cathbad la fel de mult ca mine. Şi, de ce nu, chiar şi regatul fomhoire… O să-i stârneşti atât pe nemezii noştri, cât şi pe partholoni împotriva lochlann-ilor, ca să-şi ia gâtul”, îşi spuse omul cu medalion care, în schimb, replică cu voce tare:

— Nemezii ar fi deosebit de bucuroşi să ni se alieze în bătălie, dar pe ceilalţi cum îi faci să te urmeze? N-avem destul aur. Magia lui Ib-hell, Micul Popor şi puterea sa magică? Geal Chossach? Luptătoarele lui Bodmall? Meşteşugurile vrăjite ale Fidelmei şi ale vrăjitoarelor ei din *crannog?* Şi spatele neamurilor Gennti… îşi strânse pumnii până i se albiră încheieturile. Nu era de-ajuns violenţa fomorienilor şi hărţuirea lor războinică… I s-a adăugat acum şi aroganţa ticălosului de Conan… scuipă el cu dispreţ. Fiul unei curve, care ne-a răpit bogăţiile aliindu-se cu duşmanii noştri dintotdeauna! strigă el şi bătu violent cu pumnul în măsuţa joasă, care scoase un pârâit sinistru.

— Nu ei sunt cei mai îndârjiţi vrăjmaşi ai noştri, îl contrazise calm individul cu glugă. A venit vremea! Dacă reuşim să descifrăm blestemata aia de bucată de stâncă şi să găsim comorile acestui ţinut, ceilalţi vor fi nevoiţi să ni se-nchine, adăugă, ieşind amândoi în prima revărsare a zorilor. Iar dacă nu vor voi s-o facă, o să le tăiem beregatele ca unui bou care încearcă să scape dinaintea altarului de

sacrificiu în cinstea lui *Tigemmas,* Stăpânul Morţii.

Se despărţiră fără să-şi ia rămas-bun, luând-o fiecare în altă direcţie.

Soarta pumnalului bietului Etar părea să fie cea de a sfârşi în mâinile cui nu trebuia. Pentru o răsplată de tot râsul, împărţită între cei trei ucigaşi, întreaga Inis Fail ar fi urmat să tremure până în adâncurile pământului.

Ciudată mai era şi voinţa zeilor, cu neputinţă de a o înţelege, se gândi Morc; mutaseră un alt pion al partidei lor personale de *fidehell.* Îşi dori să fie înţeles în planurile lor deoarece, dacă aşa ar fi fost, ar fi făcut să lăcrimeze şi sufletul fratelui său vitreg în vecii vecilor.

Capitolul 13

Sala banchetelor pregătită pentru *oenach,* adunarea pentru pronunţarea în cazul unor litigii, era plină de lume încă din zori: ar fi fost ultima ocazie înainte de căsătoria lui, iar Conan încerca să ia parte la dezbateri şi discuţii cât se pricepea de bine, fără să izbutească însă pe deplin. Obligaţii care reveneau oricărei căpetenii conştiincioase de *tuath,* ceea ce şi era.

În dimineaţa aceea avea loc confruntarea asupra valorii care urma să fie atribuită unei înfloritoare *cumal,* o sclavă cu sânii deosebit de mari. Împreună cu Rury şi Cailbh aplicară măsura a şase juninci sau trei vaci de lapte. Vitele reprezentau metoda deja preluată de la Primul Popor pentru a indica o măsură. Valorile corespundeau unui soi de manual al memoriei care-şi avea obârşia în cuvântul Celor din Vechime, fiind valabil pe întreg teritoriul Inis Fail – inclusiv Temair Luachra – ţi se transmitea din generaţie în generaţie de la druid la druid. Judecata exprimată de cei trei bărbaţi din sfatul de la Toraigh era definitivă. De cele mai multe ori erau sarcini ingrate sau cu dus-întors, dar erau şi cazuri amuzante, precum cel în care se stabilea valoarea adevărată a farmecelor a două neveste care apărură goale puşcă în faţa sfatului, deoarece respectivii soţi doreau să le schimbe între ei, dar fără să se fi înţeles asupra preţului. Femeile fură de acord, dar, în dauna spectacolului, era vorba despre două cupluri de bătrâni ramoliţi.

Confruntările aveau loc la toate nivelurile, chiar dacă cea mai mare parte a cazurilor îi privea pe *cele,* oameni de rând sau oameni liberi. Stăpânul le acorda protecţie şi viceversa. *Cele*-ul fomorienilor îşi punea armele şi propria persoană în slujba regelui local, şi primea în schimb sprijin moral şi material. Această sarcină a păturilor *cele* se numea *celsine,* o formă de clientelă, şi cuprindea servicii de diverse feluri, inclusiv militare, fără ca prin această persoană să-şi piardă în vreun fel propria demnitate sau libertate personală.

Fiecare om liber, chiar şi un valoros *aes dana*, avea un preţ de onoare, *Log n-Enech,* echivalentul recunoaşterii valorii sale în comunitate. Diminuarea sau mărirea importanţei sale în *tuath* depindea de bogăţia acestuia, singurul cadru în care putea să-şi pună în valoare *Log n-Enech*-ul propriu.

Arătându-se prospera sclavă *cumal* la braţ cu cumpărătorul ei încântat, Rury îi urmări mersul ţopăit cu o privire plină de sinceră preţuire.

— Trei vaci e ca lumea, aprobă târgul în timp ce micul Karre o mânca din ochi.

— Da, are o sclavă pe noapte şi cu ţâţele alea îi dă tot atât lapte cât trei vaci!

Îşi încrucişă privirea cu Gwynedd, care îl făcu să pălească dintr-o simplă clipire, în timp ce îşi făceau intrarea un tată mai degrabă supărat pentru despăgubirea cerută decât îndurerat pentru pierderea fiului.

Conan lăsă în seama lui Rury şi a lui Cailbh sarcina de a descâlci problema, pentru a se întreţine cu femeia lui şi a o abate pe Gwynedd de la disputa care, cu siguranţă, ar fi mâhnit-o, având în vedere că maternitatea o făcuse să devină hipersensibilă.

Un băiat de paisprezece ani provocase moartea unui copil de şapte, lăsând deschisă uşa grajdului de vite care, în timp ce fugeau, îl călcaseră în picioare. Deoarece pentru indivizii care nu atinseseră vârsta de adult răspundeau părinţii, a fost stabilită o recompensă egală cu trei viţei. Un copil valora practic cât un şaman. Vizibil satisfăcut, tatăl victimei strânse mâna celuilalt părinte şi se-ntoarse de unde venise, dintr-un stat de pescari unde-l aşteptau trei neveste şi alţi doisprezece copii.

În acel moment îşi făcu apariţia o femeie pe cât de corpolentă, pe-atât de ciudată ca înfăţişare: saşie, avea albeaţă pe un ochi cât toate zilele. Duhnea a capră şi avea părul răvăşit şi afumat de funingine ca şi cum ar fi fost lovită de un fulger. Trăgea de cel care trebuie să-i fi fost nefericitul tovarăş de viaţă, un omuleţ uscăţiv şi chel ca un ou de potârniche. Îl puse să stea jos pe podea şi ceru o recompensă deoarece, după spusele ei, bărbatul o jignise în

amorul propriu zicând că e urâtă şi o insultase în faţa soacrei.

În vremea Celor din Vechime, pentru asemenea nesăbuinţe sau, mai rău, pentru pedepsirea femeii cu bătaia, pe făptaş l-ar fi aşteptat moartea. Ritualul prevedea înecarea acestuia într-o baltă sau mlaştină, plus libertatea de a-l călca în picioare, ţinându-i capul sub apă până şi-ar fi dat duhul. Dar noul curs impus de Conan se dorea a fi mai productiv, schimbând sentinţele după cum îl sfătuise mereu Gwynedd.

Consorţiul uscăţiv preciză că o comparase doar cu Morrigan, teribila şi furioasa zeiţă a războiului, nu atât fiindcă n-ar mai fi iubit-o, cât pentru înfăţişarea ei mai mult de Regină a Demonilor decât de femeie.

Conan oftă, rezemându-se de perete şi legănându-se pe scaun:

— Morrigan, de fapt, s-a împreunat cu zeul Dagda cel Măreţ… şi, scuză-mă, prietene, dar nu cred că e cazul tău. Sunt silit să te amendez cu o săptămână de muncă, în care vei pune la punct casa femeii tale, executându-i toate poruncile şi dorinţele, făcu el din ochi. În plus, pe ea o condamn la o baie în care să-şi înece purecii şi păduchii. Tu o să fii obligat să o freci pe spinare, spuse toate acestea în timp ce se străduia să nu râdă. Femeia, satisfăcută, făcu o plecăciune ceremonioasă, mulţumi şi făcu stânga-mprejur, trăgându-şi după ea soţul.

Cailbh avea de rezolvat cazul de omor al unei adultere, *adaltrach.* Soţia ucisese femeia care fugise împreună cu soţul ei.

— Spune-mi, o întrebă druidul aruncându-i o privire iute. Ai înjunghiat-o în primele trei zile din momentul fugii?

Femeia părea docilă, dar senină, deloc resemnată. Recunoscu:

— Da, mărite. La a doua lună, în somn.

Cailbh nu se sinchisise nici măcar să-şi ridice capul.

— A omorî o *adaltrach* nu presupune nici o pedeapsă cu condiţia ca răzbunarea să aibă loc în primele trei zile. Trecând destul timp, mai mult decât suficient pentru a

potoli mânia, ar putea fi considerat un delict, conchise cu un glas linear. Dacă îl mai vrei pe insipidul tău bărbat, eşti liberă să ţi-l iei înapoi.

Bucurându-se de traducerea lui Karre, Rury şi Olvik aplicaseră necruţătoarea lege celtică în privinţa unui caz care nu îngăduia indulgenţă. Un *aire,* om liber fomorian, se încăierase cu un lochlann pe motive oarecare. Tot ceea ce urmase fusese conform regulilor, dar bărbatul din Toraigh pângărise cadavrul adversarului, tăindu-i un picior, astfel încât duşmanul să nu-l poată alerga pe Tărâmul de Dincolo. Moment în care dăduse foc casei adversarului, aruncând în foc piciorul amputat. Pe rugul respectiv murise şi un copil. Abia atunci efluviile beţiei se evaporaseră, venindu-i mintea la cap, drept care o luă la sănătoasa, confirmându-şi propria vinovăţie. Îl capturaseră Olvik şi-ai săi, în timp ce încerca să fugă în oraşul de pe insulă. Deşi lochlann-ii ar fi strigat să fie străpuns cu armele pe ţărm şi să fie lăsat pradă monştrilor marini, Olvik stăruise în a pretinde judecata publică a aliaţilor, iar nu aţâţarea tensiunii deja prezente între cele două etnii de pe insulă. Soarta ucigaşului era oricum pecetluită şi poate că executarea lui pe plajă ar fi fost sfârşitul cel mai rapid.

— Vei fi lăsat să rătăceşti până dincolo de marginile ţinuturilor noastre, dincolo de hotarele regatului tuturor celţilor, adică până la al Nouălea Val de coastă, declară Rury. Legea spune clar: surghiun. Vei fi purtat în derivă fără vâsle, cârmă sau pânză. O să ţi se dea un cuţit, puţină apă şi vei fi încredinţat zeilor. Dacă o să-l întâlneşti pe Manannan, fiul lui Lir, salută-l din partea mea, înainte să coboare de pe roibul său Aonbarr şi să-şi înfigă vârful spadei *Fragarach* în al treilea ochi orb al tău.

— Dacă vei avea noroc, vei muri în fiecare zi, măcelărit ca porcii vrăjiţi ai zeului mării, în care crezi, ca apoi să renaşti şi să fii doborât încă o dată şi tot aşa, ca ei, continuă Olvik. Dacă marea te va arunca pe vreo stâncă şi vei fi azvârlit înapoi de propriii tăi zei, o să devii sclavul primului om care te va găsi în viaţă.

Fu îmbrâncit înainte un tânăr surprins în grajdul unui

vecin.

— Era gata să-mi fure ceva oi şi vaca, începu cu glas puternic *airemh*-ul care se simţise în primejdie, deşi era de două ori mai solid decât băiatul.

— L-ai dibuit în timp ce-ţi sustrăgea animalele?

Ţăranul se miră.

— Nu, mărite. Dar avea în mână tot ceea ce e de folos ca să le furi.

— Iar tu, ai mai făcut şi alte fărădelegi?

Tânărul nu şovăi:

— Am necinstit zeci de femei, mărite.

Fu rândul lui Conan să se mire:

— Le-ai luat cu forţa?

— Nu, domnul meu. Nici măcar nu le-am atins. Dar am tot ceea ce e de folos.

În timp ce acuzatorului îi cădea faţa, un sclav îşi făcu apariţia cu pas grabnic, plecându-se în faţa lui *Ri.*

— Au ajuns primii oaspeţi, stăpâne.

— I-ai văzut? întrebă Străinul ridicându-se, uşurat că are pretextul de a părăsi adunarea.

— Cei din *tuath*-ul de druizi Corco mo-Druadh.

Conan îşi înălţă o sprânceană: clanul „Sămânţa druidului meu“. Erau vestiţi datorită entuziasmului nemăsurat pe care îl puneau chiar şi în lucrurile cele mai neînsemnate şi evidente. Oricum era de preferat, decât să te sufoci acolo înăuntru ascultând toate văicărelile, se gândi în timp ce părăsea sala împreună cu Gwynedd.

Luni de pregătire, dar, în fine, sosise momentul. Venind şi de foarte departe, urma să aibă loc o întreagă procesiune de oaspeţi pe tot restul zilei, dar acea primă sosire însemna că serbările în cinstea căsătoriei începuseră în chip oficial.

Capitolul 14

— Trei zile! rosti cu voce tare Cathbad. Trei zile, repetă. Atât vor dura sărbătorile!

— Şi de ce atât de mult? izbucni Olvik cu inocentul bubuit al unui tunet căzut în sală.

Cathbad îl încremeni printr-o privire ucigaşă:

— Deşi căpăţânile alea pline de bălegar, numite lochlann, nu ne cunosc încă religia, noi ştim ce anume îi umple de bucurie pe zeii noştri…

Beneficiind de traducerea lui Karre, nobilii gennti se prăpădiră de râs auzind răspunsul acela plin de haz pentru ei; efectul tălmăcirii se produse cu întârziere şi, prin urmare, hohotele lor de râs se auziră după ceva timp, întrerupându-l pe Cathbad, vânăt de mânie.

— Trei, număr drag oricărui celt, continuă arhidruidul printr-un efort de voinţă. Sacralitatea numărului trei va fi aducătoare de noroc pentru miri. Le doresc cel mai mare, numărul magic, adică *nouă* copii: de trei ori trei!

Sărbătoarea de *Lughnasad,* care înseamnă mijlocul verii înainte de panta coborâtoare, cădea chiar în acele trei zile. După seceriş, sărbătoarea de Mijloc de Vară era cel mai nimerit pretext de celebrare a verii, implorând zeii pentru o căsătorie cu noroc care, în cazul celor doi, celebra şi cea mai frumoasă etate a vieţii. Prima zi era dedicată primirii oaspeţilor, a doua, ceremoniei propriu-zise, a treia, unor distracţii amuzante şi întreceri. Banchete şi jocuri zilnice fuseseră pregătite aşa cum se cuvenea unui adevărat suveran: mulţi vor paria pe Conan ca posibil *Ard Righ.* Au fost foarte puţini care au lipsit. Să nu fi fost prezent însemna o lipsă de respect, ceea ce demonstra reputaţia de care se bucura micul *Ri* de provincie, iubitor de pace şi dreptate, şi care schimbase cursul istoriei Fomorienilor.

Până seara târziu continuară să sosească oaspeţi. Esplanada din mijlocul cetăţii din Toraigh deveni în scurt timp o zgomotoasă adunare de oameni din cele mai diverse clanuri, veniţi de la fruntariile extreme ale *tuath*-ului şi din

teritoriile învecinate. Zarva şi atmosfera depăşiră cu mult pe cele de la marele târg pe care Conan îl văzuse în prima sa călătorie la Temair Luachra, capitala. Treptat, protagoniştii se transformau în spectatorii celor care urmau să-şi facă apariţia.

Îmbrăţişări şi semne de prietenie sau de rudenie; nu lipseau însă nici privirile piezişe şi urmate de primele încăierări pentru mai vechi înşelăciuni sau invidie nicicând mântuită. La toate astea se adăuga curiozitatea lochlann-ilor ce se apropiaseră pentru a-şi băga şi ei nasul, îngroşând rândurile nou-veniţilor: mii de culori şi mii de veşminte felurite. Timpul senin şi cald favoriza acea animaţie pe care Toraigh n-o mai cunoscuse de multă vreme, un amestec de ţipete stridente şi de cântări. Şi fiindcă nu era vorba despre o întrunire consacrată zeilor, ci doar despre o ceremonie fericită, toţi se simţiră îndreptăţiţi să treacă porţile cetăţii de pe Toraigh cu armele proprii la şold.

Sosi şi Bodmall cea trupeşă împreună cu suita ei de Geal Chossach, preotesele insulei de femei escortate de femeile-soldat care anul trecut luptaseră alături de Conan pentru cucerirea cetăţii de pe Toraigh. Într-o risipă de piele şi bronz, numeroasa pază înarmată era condusă de încăpăţânata Sin care dădu fuga să-l îmbrăţişeze pe Conan cu un elan care îl uimi pur şi simplu.

— Cărui fapt datorez onoarea unei atât de mari afecţiuni?

— Recunoştinţei mele, *Eachtrannach*; îţi datorez pentru totdeauna viaţa, n-am să uit niciodată.

De data asta Bodmall fu mai directă şi-l strânse pe Cathbad la sânul ei disproporţionat, care dădea pe-afară din decolteul generos tivit cu fir de aur al veşmântului lung din piele de cerb vopsită violet. Avea agrafe de ambră în păr şi buzele roşii date cu garanţă. Avea acelaşi aer de matroană impunătoare cât un car plin cu saci de orz şi îşi păstrase aceeaşi pieptănătură: trei cozi lungi, două înfăşurate în conci pe laturile capului, şi a treia atârnându-i de la ceafă până în pământ prin adaosul unei cozi de cal

false. Aşadar sacra femeie apucă din toată inima capul arhidruidului şi-i întipări un pupat stacojiu pe ceafa cheală, împingându-l spre ţâţele ei invincibile. Lăsă deoparte veşnica baghetă de druidă, şi glasul îi ţâşni din măruntaie eructând la suprafaţă, sonor precum suflarea vulcanică a *crannog*-ului Fidelmei:

— Tot drumul ăsta, şi la ce bun? În loc de băieţi frumoşi… spuse întorcându-se visătoare şi aruncându-i o ocheadă languroasă lui Conan, îmi este dat să îmbrăţişez din nou un ţap bătrân care face bale doar pentru mine. Şi-n plus îmbrăcat în obişnuita, duhnitoare piele de taur pusă la păstrare pentru marile ocazii! Doar în numele vechii lor prietenii îşi îngăduia asemenea cuvinte tăioase.

Cathbad tresări pe măsura disproporţionatului balcon al acelei *bandrui,* sincer jignit de vorbele ei. Fixându-şi bine picioarele-n pământ, spuse:

— Nu-ţi plac cele trei coarne ale sacrului taur de pe Inis Fail. Vanitatea lui avu de suferit, strecurându-i în suflet un soi de nesiguranţă, ca de fiecare dată când Bodmall cea trupeşă îl lua în zeflemea. Tocita piele bovină îi venea peste genunchii osoşi, conferindu-i o înfăţişare de sinistrat.

Alături de el, fosta studentă blondă de la Mur Ollamhan sorbea extaziată fiecare cuvânt rostit de buzele matroanei; o admirase de când o zărise prima oară, şi încă mai era îndrăgostită de ea.

Altă râgâială din străfunduri – hohotul de râs al lui Bodmall eructă din măruntaie ricoşând de jur-împrejurul zidurilor cetăţii.

— Eşti mai iritabil decât o viperă călcată pe coadă, arhidruidule! Dar nu ţi-ai pierdut obiceiul de a te îmbrăca precum un porc sacru de montă, chiar dacă rămâi cel mai seducător dintre toţi muritorii înţelepţi şi divini din Inis Fail!

În cele din urmă Cathbad surâse şi o-mbrăţişă pe Bodmall cu drag, nesfiindu-se să-i pună amândouă mâinile pe bucile ei enorme.

— Eşti în stare să lecuieşti boli şi să săvârşeşti farmece, dar nu reuşeşti să mi te smulgi din inimă!

Conan îşi ascuţi privirea cu răsfrângeri violente. Acum nu

se mai lăsa înşelat; asistase deja la acea scenă care făcea parte dintr-un ritual al lor exclusiv, continuat cu cele mai transparente intenţii.

— Din inimă sau cumva din altă parte?

Râseră amândoi, urmă apoi momentul îmbrăţişărilor cu Gwynedd şi a încredinţării darurilor. Printre altele, Bodmall aduse o mare cantitate de parfumuri rafinate şi săruri de baie care le emoţionară pe Gwynedd, pe Gerd şi pe femeile de faţă; îşi dădură coate cu ochii dilataţi de plăcere şi de închipuirile pe care şi le făceau privind puterea lor de seducţie, ca şi cum ar fi fost poţiuni magice.

— Asta este pentru mireasă, surâse Bodmall întinzându-i lui Gwynedd o desagă de piele de cerb elegant garnisită.

Câteva clipe tânăra skeld a crezut că acela ar fi fost darul de nuntă. Dar când desfăcu băierile, descoperi obiectul din ea… şi amuţi pur şi simplu.

— Este din partea Fidelmei, o veche prietenă a mea, a lui Cathbad şi… a viitorului mire cu ochi violeţi.

— Fidelma, celebra Fidelma, clarvăzătoarea cea mai vestită din Inis Fail? întrebă măgulită.

Bodmall surâse simţind farmecul emanat de candoarea acelei tinere femei.

Fu din nou rândul lui Gwynedd să caşte ochii de bucurie în timp ce învârtea în mâini rochia cea lungă care depăşea cea mai aprinsă fantezie, podoabă ideală pentru ceremonia nupţială. Se simţi plină de recunoştinţă; în copilăria şi tinereţea ei primise prea puţine daruri, şi toate îi parveniseră după prezenţa lui Conan în viaţa sa; un asemenea dar din partea unei necunoscute îi umplu inima de fericire. Având o coadă în chip de trenă, rochia părea marmorată, fiind compusă din numeroase plăcuţe de metal policrom, montate pe un răcoros ţesut din în. Foarte subţiri, alăturate între ele în cele mai felurite culori, făcând ape sub razele soarelui sau focului, dădeau chipului lui Gwynedd o înfăţişare nepământească. Aur şi argint, sulf verde şi bronz. Când o luă de umeri şi şi-o apropie de corp, se lăsă un murmur de uluire şi admiraţie.

— Am crezut întotdeauna, dar acum mi s-a adeverit,

murmură Conan fără să se oprească din înghiţit. Pari o fiinţă magică. O *Murdhuacha,* jumătate femeie şi jumătate peşte, abia ieşită dintr-o baie în ocean într-o noapte cu lună.

Sosise în cetate până şi îndărătnicul Cobhthach, căpetenia clanului Fomhoire a celor de la munte şi podişuri. Venise împreună cu oamenii păroşi şi sălbatici, dar spălaţi şi pieptănaţi de sărbătoare.

— În toată viaţa mea nu i-am văzut atât de… curaţi, comentă Erin cea Frumoasă.

Veniseră cufundaţi într-o pădure de lănci cu vârful de bronz şi de cremene îndreptate spre cer, invocându-l pe Grian, Soarele care asfinţea în onoarea sa. Deprinşi cu sărăcia şi, prin urmare, cu meşteşugul de a se descurca, luând cu ei căruţe şi sclave de vânzare, ştiau că în devălmăşia aceea aveau ocazia să strecoare câte ceva de calitate îndoielnică, tocmindu-se cu gennti pentru a-şi recăpăta preţul darurilor aduse să omagieze cuplul proaspeţilor căsătoriţi.

Aduseseră pentru Conan şi Gwynedd ofrande simple, dar plăcute: somni şi miei, brânzeturi rotunde de vacă şi piei calde de lup pentru iarnă.

Sinlan şi clanul său de pe pârloage şi din ţinuturile mlăştinoase din interiorul coastei fomorienilor aduseră în dar amfore şi vase de teracotă frumos împodobite cu vopsele lucioase, precum şi mobile din metal lucrate de cei mai buni *aes dana.* Fiecare *tuath* profitase de lunga călătorie pentru a se închina la mormintele pe care le întâlniseră de-a lungul drumului, drept pentru care fiecare clan îşi luase vrăjitorii şi şamanii pentru a alunga piaza rea de-a lungul călătoriei, clarvăzătorii *flaidh* care urmau să prezică pericolele, *filin* pentru a-l slăvi pe stăpânul şi gazda lor şi, fireşte, druizii. Cei din Sinlan erau dotaţi cu pari lungi de mesteacăn având în vârf ciorchini de ţeste ale străbunilor; goi puşcă, înaintau dansând mai degrabă decât mergând, cu trupul pictat cu suc de bace negricioase. Păreau nişte copii ale lui Magmor, cu excepţia părului blond

şi a bărbilor decorate cu oase de iepure şi de viezure.

În *tuath*-ul Corco mo-Druadh alcătuit doar din druizi, indivizii cei mai impresionanţi aveau ochii încercuiţi cu negru de funingine, iar pe cap purtau trofee de coarne de cerb, în timp ce trupurile nude ale unora dintre ei erau albite cu ghips închegat peste untură de porc. La adăpostul unui surâs nereţinut, căpetenia clanului dădu la iveală cu un gest trivial de sub un cort de lână darul de nuntă: o căruţă plină de vânat şi o alta înţesată cu burdufuri de mied. Iepuri şi căpriori, potârnichi şi prepeliţe, cerbi roşii şi pui de cerbi, plus un zimbru sălbatic întreg, ce urmau să ia, fireşte, calea bucătăriei lor. În fine, coşuri de salcie care adăposteau cocoşi sălbatici încă vii, aduşi ca simbol de rodnică prosperitate. Dibuiţi în erica înaltă şi în umbra codrilor de brazi, scoteau un strigăt de neconfundat: un şuier aspru urmat de o plesnitură, un sunet asemănător gâlgâitului unui lichid şi, în cele din urmă, un scrâşnet asemănător cu frânarea roţilor căruţelor îmbrăcate în metal. Negii daţi cu cârmâz de deasupra ochilor bărbaţilor le confereau acestora o înfăţişare demonică de care Cathbad nu se lăsă impresionat.

— Ştiai că au un stomac dublu, cu două firide? Nu mai aşteptă răspunsul lui Conan, afişând o strâmbătură arţăgoasă. Dar la ce pot să mă aştept din partea unuia care şi-a petrecut perioada cea mai frumoasă a vieţii preocupat de coapsele concubinelor lui Elatha? clătină din cap ca şi cum l-ar fi mustrat. Povara uşurătăţii unor oameni este insuportabilă… Ştiai cumva că limba şi intestinul erau folosite de Cei din Vechime drept leac pentru boli?

Lui Conan nu-i scăpă interesul famelic al arhidruidului mai mult pentru cărnurile gustoase de zburătoare la proţap decât pentru exercitarea meşteşugului medical.

— … Şi gândeşte-te că acea carne a lor nu e prea bună iarna, fiindcă tâmpitele alea de animale ciugulesc muguri de pin în loc de bace, adăugă. Apoi spuse: Din fericire e vară.

— Apropo de mâncare… adăugă Olvik, aflat lângă ei în

timp ce o rafală de vânt le gâdila nările cu o mireasmă de neconfundat. Ia uitaţi-vă ce soseşte…

Într-un sunet prelung de clopote, printre behăituri şi zvon de copite, o turmă îşi croia drum spre esplanadă. Animalele păreau speriate de mulţimea de oameni, de mirosuri şi de ţipete. Dar primul lucru care trezi mirarea au fost copiii călare pe oi! Pe măsură ce înainta acel bizar râu de lână, în lumina de-acum piezişă a soarelui, ieşea la iveală un curcubeu de culori. Lâna fiecărui animal fusese colorată astfel încât să înveselească ochii prin varietate şi nuanţe. Erau aproape toate rase pe şolduri sau pe cap, dar astfel încât zulufii de lână lăsaţi să pară nişte perne ţesute din fire simple sau împletite; azurii precum suflul aprins sau cenuşiul turturelei, roşu ca sângele sau carnea, verde-albăstrui ca marea sau violet precum bolta cerului în acel moment. Dar unele aveau la gât tălăngi de bronz; aproape toate purtau zgarde, şi ele pictate cu desene simetrice sau simboluri magice de rodnicie. Copiii călăreau goi. Se opriră la câţiva paşi de cei însărcinaţi cu primirea, în pragul scării ce ducea spre salonul banchetelor, aceleaşi persoane care participaseră la adunarea de *oenach.* Din înaltul scării, Erin cea Frumoasă fu cea dintâi care îşi căscă ochii azurii; copiii nu erau copii. În loc să fi încălecat pe caii cei mici cu părul ţepos, Ib-hell, „obraz lucios”, coborî iute de pe berbecul din fruntea trupei, urmată de toţi ceilalţi pitici componenţi ai delegaţiei Micului Popor. Bătrâioasa, trufaşa druidă *bandrui* nu-şi plecă capul, considerându-se superioară chiar şi lui *Ard Righ.* Îşi lăsă însă capul în jos văzându-l pe Cathbad. Nu făcu risipă de salivă, arătând spre oi.

— Cât timp vor rămâne aşa, puterea magică spre a alunga vrăji şi furtuni se va păstra întreagă.

Auzind acele cuvinte, Rury îşi duse discret mâna la vintre; ceilalţi atinseră garda spadelor în contra deochiului. Toţi în afară de Conan, care încredinţase sacra *Lamă a lui Danu* mâinilor lui Olvik şi Roşcatului, la porunca lui Cathbad.

Pitica tatuată se întoarse aşadar spre turmă, preamărind-o printr-un gest al braţului ei scurt care – fără să reuşească

– voia să fie măreţ şi solemn.

— Este firesc… Le-am stropit cu sământa şamanilor mei. Precum ţâşnetul vidrei prinzând prada, crezu că a spus limpede tot ce avusese de spus şi se-ndreptă să-şi găsească locul la masa banchetului.

În lumina molatecă care dădea să asfinţească, alţi oameni traversară esplanada: clanul lui Moriath. În scrâşnetul carelor şi în surdul marş al copitelor, trecură şamanii stâncilor de la nord de Inis Fail arborând un stindard cu un craniu de ţap. Aveau o înfăţişare înfricoşătoare: măşti de piele reprezentând demoni, care ascundeau expresia feţei, lăsând să se vadă un veşnic rânjet ucigaş; îşi scoteau doar mâinile de sub mantalele îmbibate de noroi şi acoperite cu iarbă şi pământ. Şi totuşi erau singurii fomhoire care aveau drept căpetenie de *tuath* o femeie. Dar ce femeie! Carnaţie trandafirie şi o coamă de păr alburie, Moriath avea un chip atrăgător şi un trup masiv precum cel al unui războinic gennti. Şi, precum un *flaith,* ştia să mânuiască lancea şi *claideb*-ul asemenea lui Gwynedd. Ceea ce nu o împiedicase să aducă pe lume trei copii, toţi trei cu bărbaţi diferiţi, şi să devină căpetenie de clan, după ce-şi dobândise faima şi respectul oamenilor. Faima în bătălii unde ştiuse să-i ducă pe-ai ei la victorie, respectul în timp de pace pentru priceperea de a avea grijă de micile cazuri litigioase din clan şi pentru felul cum reuşise să aducă prosperitate în sânul comunităţii, preocupându-se de semănături, de recolte şi de creşterea vitelor, inclusiv de incursiuni sfruntate pe teritoriile partholonilor şi nemezilor, fără să se unească cu aceştia.

Moriath se plecă în faţa lui Conan, dar imediat se întoarse spre Gwynedd, surâzând în numele unei solidarităţi cu totul feminine. Făcu semn spre un însoţitor, iar acesta apăru cu darul de nuntă.

— Povestirile Celor din Vechime cuprind multe legende de dragoste, Moriath îşi plecă privirile în semn de respect. Precum cea dintre zeul Midhir şi frumoasa muritoare Etain…

Gwynedd se lumină la faţă, surâzând radioasă la auzul acestor cuvinte.

— Sigur că da! Vântul vrăjit, cântarea magnifică, ajutorul zeului iubirii şi Etain care se întoarce, renăscând după o mie de ani. Toată lumea cunoaşte legenda asta! El o caută peste tot în acest timp, şi când o găseşte, rupe vraja printr-un sărut, apoi îşi iau zborul împreună, transformându-se în lebede!

Tânăra nu apucă să-şi termine fraza deoarece coliviile de răchită au fost deschise îngăduind să iasă un cuplu de lebede adevărate. Erau liniştite şi tăcute în candoarea penajului lor şi a gâtului sinuos, împodobit cu două lănţişoare de argint, simbol supranatural al stării lor de creaturi magice.

— Dar există un lucru care nu are nimic legendar, *Banri*... continuă Moriath.

De data asta fu rândul lui Conan să surâdă.

— Lebedele fac cuplu pe viaţă, dragă Moriath. Nu-i aşa? îi anticipă el vorbele.

Ea aprobă din cap şi se retrase.

— Un dar superb. Confirmă o dată-n plus cât de mult ţi-ai meritat rangul social. Oamenii tăi sunt norocoşi cu o astfel de căpetenie.

Surâse şi făcu o plecăciune, roşind vizibil. Nu era uşor să te sustragi farmecului Străinului, ochilor săi violeţi şi energiei pe care o emana, inteligenţei şi complimentelor adresate unei femei care-şi petrecuse toată viaţa printre vânturi şi talazuri lovindu-se de stânci, un loc unde nu prea erau posibile astfel de sindrofii: supravieţuirea însemna totul.

Conan se întoarse spre femeia sa, dar îşi dădu seama că nu-i mai asculta. Frumoasa skeld fixa cele două splendide animale, auzindu-şi inima bătând; i se părea că ar putea simboliza chiar gemenii pe care-i aştepta. Cumva un băiat şi o fată? Gwynedd îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de bucurie cristaline, trădându-şi fericirea. În acele clipe se simţea într-adevăr *Banri.* Dar una a propriei fiinţe şi a iubirii nutrite pentru bărbatul său, pentru fiii care urmau

să se nască, pentru întregul univers de sentimente, iar nu pentru prestigiul social, avuţii şi onoruri.

— Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, *Banri*-mamă a fomorienilor, mamă a lui Morc şi mamă vitregă a lui *Eachtrannach* Conan! anunţă Maelsuthan atunci când femeia începu să coboare scara care, din salonul banchetelor, ducea spre marea esplanadă a cetăţii.

— Încep să mă căiesc de zilele pe care ţi le-am îngăduit, Maelsuthan, înainte ca blestemul meu să-şi facă efectul. Glasul lui Cathbad alături de al lui părea un şuier mortal. Îi şopti la ureche cuvinte batjocoritoare, fără să fie auzit de ceilalţi.

— Eşti codoşul cel mai spurcat care are cinstea să se târască la picioarele mele fără să-l fi strivit vreodată.

Erin schiţă un salut rapid adresat arhidruidului şi lui Conan, ignorându-i cu nesimţire pe toţi ceilalţi. Era o frumuseţe veştejită, încă atrăgătoare din multe puncte de vedere, dar cu o lumină de necontestat în privirea vioaie, gata de tot felul de viclenii, trădându-i energia şi ambiţia fără scrupule, senzualitatea vicioasă şi desfrâul. Declarase cu îngâmfare că nu participase la ceremonie. Un fiu de bastard adoptiv, cu obârşie necunoscută, pe tronul din Toraigh era o ofensă suficient de serioasă pentru ea. Conan nu putea să-şi revendice străbunii nobili şi cu atât mai puţin un arbore genealogic demn de luat în seamă. Orice *Ard Righ,* orice *Ri* de provincie îşi cunoştea propriul loc printre numele tuturor neamurilor care locuiseră în Inis Fail înaintea lor: Cine a doborât primul copac, cine a defrişat primele pământuri înţelenite, cine a tras prima brazdă încă din vremurile mitologice ale Primei Invazii. *Eachtrannach* nu era fiu de rege; cu coama aceea de culoarea corbului şi cu irişii aceia violeţi ar fi putut trece mai curând drept o corcitură dintre un diavol şi o fecioară. Şi totuşi avea în trup şi în strălucirea ochilor energia învingătorului, voinţa conducătorului de popoare pe care le cucerise întotdeauna Erin, care îl considera o excepţie de vază printre persoanele demne de respectul său. În schimb îi dispreţuia pe Rury, pe

Olvik, pe Gerd şi chiar pe Gwynedd, o clarvăzătoare oarecare crescută la periferia unui *tuath* vrăjmaş al clanului ei, o femeie lipsită de avuţii, ranguri şi precursori nobili. Căci pentru Erin nu conta că fermecătoarea skeld era fiica unui conte venit din marele nord. Avea pizmă pe toţi din neamul Gennti, pe toţi străinii din regatul său, indiferent că erau lochlann, skeld sau de altă stirpe. Nici măcar Conan n-ar fi fost acceptat pentru tronul din Toraigh, dar avusese puterea să se facă demn de el, cucerindu-l cu iscusinţă şi viclenie.

Se alătură fiului adoptiv fără să bată la ochi şi, luându-l de braţ, îl trase deoparte. Se prefăcu că se uită în faţă, surâzând mulţimii gălăgioase din jurul acelor invitaţi străini.

— Fii atent, fiule vitreg, îi şopti cu-o jumătate de gură. Nu ţi-aş dori să cazi de pe tron înainte de a te fi aşezat împreună cu curvuliţa aceea…

Conan rămase mai mult mirat decât jignit.

— Este un sfat sau un avertisment, Erin?

— O să pricepi cât de curând, continuă fără să se facă auzită de ceilalţi. Nu te merită.

Altă tresărire de mirare.

— Ai crescut împreună cu Morc, te-am alăptat la sânul meu şi te-am preluat încă mânjit de sângele de după naştere. Eşti fiul pe care mi l-aş fi dorit în locul lui Morc. Află aşadar că nu toate sunt pe aici cum par a fi…

— Nimic nu e, Erin.

— Lasă-te de filosofia neroadă a lui Cathbad! răbufni enervată. Iscoadele mele mi-au semnalat ceva cu mult mai primejdios decât tu şi bătrânul acela încăpăţânat, continuă, demonstrând astfel că ştia mai multe decât Conan. Dar nu am aflat ceva precis. Nu ştiu cine sunt aceştia, ştiu doar că ţinta eşti tu, fiule… Eşti un bastard fanfaron care mi-ai adus în casă străini şi rivali de odinioară, care acum se declară prieteni; dar încă eşti mândria mea, îi murmură strângându-l alături de ea ceva mai mult. Ai izbutit să unifici clanuri care se vrăjmăşeau din moşi-strămoşi, şi ai recuperat cel dintâi ştiinţa pământului nostru, ai dat la iveală comorile de la Daoine Sidhe şi o să poţi pune

stăpânire pe întreaga Inis Fail. Dacă Morc ar fi avut măcar jumătate din puterea ta… lăsă în suspensie fraza.

Cu siguranţă acela era darul ei de nuntă, se gândi Străinul.

— Eşti generoasă. Ştiind că mă consideri un uzurpator al tronului, aceste cuvinte trebuie să te fi costat nu puţin… dar cred că ai dreptate. Există un mister pe Inis Fail care trebuie dezlegat înainte de a mă înlătura cineva pe mine şi pe Cathbad. Expresia bărbatului se întunecă, ţintind în zare. Dacă e vorba despre ceea ce mă tem, nu ştiu dacă o să izbutesc să înving şi în bătălia asta.

— Va trebui s-o faci.

Conan surâse.

— Mulţumesc pentru încredere… mamă. Era a doua oară în viaţă când îi zicea aşa. Prima oară fusese atunci când ieşise învingător din înfruntarea cu Morc, pentru a se dezrobi de soarta ce-o avea pe Toraigh. Ea, în cele din urmă, se întoarse către Conan. Doar pentru o clipă. Îşi ascunse privirea şi îşi luă mâna iute de pe braţul lui. Nu voia să se vadă ceea ce ţinea îngropat înlăuntrul său. Rapidă precum o bătaie de aripi, deveni Erin cea dintotdeauna, cochetă şi neruşinată. Îşi luă zborul strigându-l pe bietul, alunecosul Magmor, noua ei pasiune.

Reîntors dintr-o călătorie de împăciuire privind *tuath*-urile partholon şi nemed, Cailbh se apropie respectuos de Gwynedd şi, după ce se închină în faţa ei, îi prinse la gât o sforicică de care era atârnat un pandantiv. Repetă acelaşi lucru şi cu Conan. Frumoasa skeld ar fi vrut să evite talismanul acelui druid, dar nu putea să-l refuze în public. Îşi reprimă un fior şi surâse.

— Un talisman de belşug. Din partea mea şi… spuse întorcându-se ca şi cum şi-ar fi căutat umbra… şi a lui Maelsuthan. Astfel ca nunta ta să fie *banais rigi,* stăpâne peste Toraigh.

Conan mulţumi, cu toate că sforicica aceea îi dădea impresia unui laţ. Druidul folosise dinadins termenul acela însemnând „nuntă regală”, deşi semnificaţia lui simbolică

se referea doar la încoronarea suveranului absolut.

În timp ce Cailbh şi ajutorul său erau chemaţi de Erin, Cathbad se opri în spatele Străinului, îşi trecu o mână pe amuletă şi şuieră:

— Vâră alături asta, şi-i puse în mână un dinte ascuţit de mistreţ cu o gaură în mijloc. Aşa e mai bine, sugeră pentru a alunga deochiul, şi făcu acelaşi lucru şi pentru Gwynedd.

În timp ce întunericul nopţii de vară învăluia într-un zefir blând banchetul din prima seară oferit în onoarea oaspeţilor, Conan o privea pe Gwynedd: ea părea să întrupeze un imn al vieţii, mai radioasă şi mai fericită ca niciodată. Străinul însă era îngrijorat de acea masă de oameni care se tot mărea. Ce le-ar fi dat să mănânce şi unde i-ar fi găzduit? Unde mai pui c-ar fi trebuit să-i plătească în grâu şi carne şi pe toţi aceia care serveau la mese şi care se ocupaseră de pregătirea petrecerilor. *Filin*-ii, muzicanţii şi negustorii pentru curse, jocuri şi întreceri ar fi trebuit şi ei răsplătiţi. Începu să-şi facă probleme în privinţa achitării cheltuielilor şi datoriilor; ar fi urmat să recurgă şi la o parte din avuţiile sale. Unul din meritele cele mai preţuite la un *Ri* era să posede capacitatea de a reîmpărţi o parte din veniturile şi tributurile pe care le dobândise din organizarea serbărilor şi petrecerilor, a banchetelor şi spectacolelor. Generozitatea sa ieşea la iveală în funcţie de darurile pe care urma să le ofere celor care se remarcaseră în chip deosebit: „campioni” şi *asr aena,* muzicieni, *filin*-i, adică poeţi şi cântăreţi ai curţii, autorii unor fragmente utile pentru sărbătorirea gloriei sale, care s-ar fi transmis urmaşilor. Un *Ri* zgârcit, care ţinea cu dinţii de bogăţii, era considerat păgubos pentru armonia naturală şi echilibrul lucrurilor dintre oameni şi lumea nepământeană. *Eachtrannach* dădu să intre în marele salon al banchetelor, dar ceva îl reţinu.

Se auzi vaietul lugubru al unui corn, apoi altul şi altul. Până ce o gloată trecu pe porţile cetăţii în galop, cu securile aşezate la brâu, mânuind spade şi torţe, ţinând dinainte scutul ridicat cu stema lor, dând năvală ca şi cum ar fi fost

gata de un atac.

Sosiră ultimii, într-o haită care părea de lupi, într-o zarvă mare de urlete şi copite, făcând parcă să se cutremure pământul din temelii. Din pricina flăcărilor care se răsfrângeau pe arme, păreau ieşiţi din labirinturile subterane de pe Sidhe, acolo unde îşi au sălaşul creaturile beznei, care fură visele rele ale oamenilor şi, cu puterile lor, fac ca acelea să se împlinească, transformându-le în nenorociri. Puţeau precum animalele sălbatice, ca şi cum abia se dezbrăcaseră de piei de urs sau de vidră îmbibate de sânge, murdărie şi sudoare. Purtau măşti de piele cu înfăţişări de ucigaşi, sprijinite pe ţeste de viezure sau de câine, de vulpe sau ţap, la rândul lor mascaţi după chipul şi asemănarea creatorilor lor.

Nemezii şi partholonii, ameninţători ca întotdeauna.

Fergus descălecă dinaintea lui Conan înainte ca animalul să se fi oprit de tot. Praful ridicat îi învălui pe cei doi *Ri.* Nici unul nu se plecă în faţa celuilalt, rămânând un moment destul de lung să se fixeze, neclintiţi, ochi în ochi. Fergus avea ceva animalic arătându-se cordial precum un lup mânios, cu nasul spart şi cu faţa plină de cicatrice. Conan, fără să clipească, arbora o înfăţişare de nepătruns, care nu trăda vreun sentiment.

Erau foarte mulţi, urmaţi şi de căpeteniile lor de clanuri mai mici. Nemezii şi partholonii erau de acelaşi sânge şi, împreună, alcătuiau etnia cea mai numeroasă de pe Inis Fail. În spatele lui Fergus, unchiul lui Gwynedd, venea Leher, campionul lor.

Conan îl zări doar pe druidul lor, nu şi pe cel al partholonilor care, cu mult timp în urmă, făcuseră un schimb, salvându-i viaţa lui *Eachtrannach* şi smulgându-l chiar răzbunării lui Fergus. Ceva nu era în regulă. Apoi văzu un chip nou pe calul bătrânului Oengus… şi-nţelese. Succesiunea părea să fi fost violentă şi druidul lor dispăruse probabil împreună cu ceilalţi de pe Inis Fail. Putea fi vorba despre ceva petrecut în ultimele zile, dat fiind că nimeni din Toraigh nu avusese vreo ştire despre un nou, tânăr Ri v*en*it în fruntea pantholonilor în locul lui Oengus, bunicul lui

Gwynedd, un om cumpătat şi înţelept, datorită căruia îndelungata pace dintre *tuath*-urile lor durase vreme îndelungată.

Conan ceru lămuriri din partea unuia dintre nobilii clanului lor.

— Oengus a avut parte de-o rană mortală în timpul unei partide de vânătoare. Astfel sună scurtul răspuns pe care-l primi.

— Rană sau gâtuire? şuieră sceptic Cathbad. Cine-i va lua locul este mandatarul sau executorul?

Noua căpetenie a partholonilor nu coborî de pe cal. N-avea înălţimea lui Conan şi Fergus, drept care prefera să rămână într-o poziţie avantajoasă. Trebuie să fi fost un aliat fidel al căpeteniei istorice a nemezilor; respectiva poziţie socială nu era ocupată fără girul lui Fergus. Era greu, de asemenea, să crezi că nobilul acela cu înfăţişare rigidă în ochii căprui ar fi putut să încerce vreo emoţie. Spre deosebire de Fergus, avea barba tăiată cu grijă şi faţa nu îi era desfigurată, lucru mai rar pentru un războinic de vârsta aceea. Părul des şi blonziu pieptănat migălos îi cădea pe umeri; gura desenată aducea cu o despicătură; buzele palide erau o probă a deplinului control de sine; totul la el dovedea că-i era străină orice urmă de emoţie, având o fire care nu ştia ce-nseamnă şovăirea sau cruţarea. Era greu de crezut că vanitatea acelui bărbat nebun după bijuterii, care se decorase cu brăţări şi inele de războinic şi cu o rafinată *torque* ca şi cum ar fi fost tot atâtea distincţii, ar fi făcut casă bună cu aceeaşi cumpătare a înaintaşului său. Care ar fi fost momentul cel mai potrivit al acelei adunări de clanuri pentru a arăta lumii noua faţă a celor doi puternici aliaţi?

Zarva scăzu pe măsură ce tensiunea creştea. Conan îşi aminti de ultima întâlnire cu acel nobil, ceea ce-l făcu şi mai neînduplecat: nu dăduse niciodată înapoi în faţa unei provocări. În ochi aveau aceeaşi lumină ucigaşă. Revăzu platoşa de metal şi piele şi coiful lui Fergus având în vârf o mână proaspăt retezată drept creastă. Întorcându-se dintr-o prădăciune de vite, nemedul îl dibuise în ascunzătoarea pe care Gwynedd şi mama sa i-o oferiseră, îngrijindu-i

rănile. Îl insultase:

— Fomorian căcăcios ce eşti, roagă-te zeului morţilor sau curvei ăleia de zeitate-mamă… Spune-i că îţi vreau sufletul străpuns de spada mea. Să vedem dacă o să te-ajute cu ceva!

Le poruncise oamenilor lui să dea foc casei lui Gwynedd în care maică-sa fusese arsă de vie. O condamnase la o moarte groaznică şi pe fată, şi doar intervenţia lui Oengus şi a druidului partholonilor reuşiseră să o salveze şi să-i ia apărarea lui Conan. Druidul se achitase de datoria faţă de străin cu ocazia cursei de cai la Uisneach. Se apropiase apoi şi Rury, pe atunci om de vază al partholonilor, în măsură să-l umilească pe Fergus, şi-i ceruse răspicat salvarea lui Conan. Astfel că nemedul fu constrâns să renunţe la plăcerea de a-i osândi pe duşmanii clanului său, iar ura lui faţă de *Eachtrannach* deveni vizibilă cu ochiul liber.

Acum se înfruntau din nou. Timpul scurs de-atunci părea să nu conteze, ca şi cum n-ar fi trecut decât câteva clipe.

În liniştea nefirească, nemedul îşi bombă şi mai mult pieptul, îl bătu pe umăr pe Conan şi izbucni în râs, într-un hohot bolnav, răguşit şi gutural.

— De la egal la egal, *Eachtrannach*… Asta e ziua ta norocoasă. Mi se pare normal să-ţi întorc vizita, chiar dacă nu ne însurăm decât o singură dată în viaţă! Uită-te la mine: am douăsprezece neveste!

Se folosi de vorbe cu dublu înţeles: mulţi oameni nu vedeau cu ochi buni fidelitatea lui Conan pentru Gwynedd; un *Ri* era considerat un simbol pentru oamenii săi şi trebuia să aducă prosperitate şi rodnicie poporului. Se cuvenea ca el să se împreuneze carnal cu cât mai multe femei, să perpetueze specia şi – dacă era cu putinţă – să se împerecheze cu o zeiţă.

— Am avut plăcerea să ţi-l prezint pe vărul meu Illan? se întoarse Fergus cu un gest vulgar. Este noul *Ri* al partholonilor. Te preţuieşte după toate câte a auzit despre tine… Şi după povestirile mele, fireşte. Urmă un alt hohot deşănţat.

Illan nu făcu nici un semn de salut, nu coborî de pe cal,

rămase neclintit ca o reptilă, fixându-l pe Conan cu ochii lui nepăsători:

— Şi el trebuie să moară, spuse cu un glas neutru, fără să fie auzit de ceilalţi, ca şi cum viaţa Străinului n-ar fi făcut nici cât o ceapă degerată.

Fergus rânji.

— Cu siguranţă, dar nu acum. Ridică un braţ şi se auzi o bubuitură: toţi războinicii lor urlară la lună, învederându-şi numărul şi puterea.

Gwynedd făcu un pas înapoi: anumite amintiri urâte din copilărie îşi pun pecetea pe întreaga viaţă.

Conan îi atinse mâna pentru a o linişti, şi Fergus surâse glacial. Veniseră personal, fără să recurgă la soli sau la împuterniciţi; era un semn de bunăvoinţă sau de dorinţă aprigă de a lua parte personal la o dispută?

Veni rândul lui Illan să ridice braţul. Scena războinicilor se repetă întocmai.

Fu o greşeală. Dură doar câteva clipe şi se stinse precum o lumânare în bătaia vântului. Un gigantic talaz de bărbaţi neînduplecaţi îi înconjură şi începu să-i strângă cu trupurile lor ca într-un cleşte. În faţă războinicii, în spate femeile şi chiar şi copiii; toţi, umăr la umăr, ca să-şi demonstreze credinţa faţă de *Ri.* Olvik nu dorea vărsare de sânge, mai ales la sărbătoarea aceea, nu în zilele cele mai frumoase ale prietenului său şi a frumoasei skeld. Fu de-ajuns. Lochlann-ii erau ca număr cu mult mai mulţi, arătând că sunt gata de orice. Şi atât nemezii cât şi partholonii nu-i mai văzuseră atât de numeroşi şi de uniţi. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, li se alăturaseră şi femeilesoldat ale lui Boldmall, şi fomorienii cu insultele lor.

Fu rândul lui Conan să surâdă cu dispreţ în faţa lui Fergus. În spatele Străinului, Cathbad şi Rury îşi imitau căpetenia. Da, cu siguranţă, căsătoria putea să înceapă.

Conan înşfăcă o torţă înflăcărată, se căţără iute pe un stânjen enorm de lemne şi aprinse primul foc, anunţând începutul sărbătorii, surâzând şi strigându-şi bucuria către gennti.

În timp ce câinii de război se puseră pe lătrat în zarva generală, toţi lochlann-ii în masă răspunseră entuziasmaţi, mulţimea urlând şi hohotind cât o ţinea gura, ridicând spre cer înspăimântătoarele lor securi lungi şi masive *aim.* Toţi ca un singur om sub fortificaţii, între ziduri şi în afara acestora, atât erau de numeroşi cei care îl slăveau pe Olvik şi pe cea pe care o aleseseră deja Regină a Piraţilor, cu alte cuvinte pe a lor *Banri* Gwynedd. În onoarea lor ridicaseră şi dăduseră foc unor enorme grămezi de lemn care acum ardeau trosnind asurzitor şi amintind parcă de propriul lor fel de a trăi. Se îndeletniceau cu corni plini ochi cu *nabid* sau *meddu,* oferite de noul cuplu de domnitori de pe Toraigh.

— Nu uitaţi niciodată să fiţi ospitalieri cu străinii necunoscuţi. Fără să ai habar, ai putea să ai drept oaspeţi nişte zei! aminti cu glas tare Cathbad, anunţând în felul acela cordial ospăţul.

Cu toate că solul de pe Toraigh sfidase pe-ascuns ţinuturile unor clanuri ostile şi blestemele unor şamani vrăjmaşi, călărind pe timp de noapte pentru a înmâna regelui suprem invitaţia de onoare la sărbătoarea *Ri*-ului provinciei fomorienilor, Eochy nu acceptase. *Ard Righ* nu se deranja pentru atâta lucru, chiar dacă în mesajul său vorbea despre o bătălie în care urma să lupte la sud de Inis Fail.

— Ambele lucruri sunt absolut false. Încearcă doar să-şi mascheze slăbiciunea faţă de omul tău, comentă mai târziu Cathbad adresându-se frumoasei skeld, supărată foc din pricina acelui refuz.

În timp ce ospăţul dădea semne să atingă apogeul, într-o cacofonie de muzică şi poezii, râsete şi fraze în graiuri locale şi felurite limbi, Cathbad, Olvik, Rury şi piticul Karre îi încredinţară lui Conan darul lor: conform tradiţiei, prietenii mirelui îl omagiau pe bărbat, revenindu-i apoi acestuia sarcina cadoului pentru femeia lui. Arhidruidul ceru un moment de tăcere, cerinţă pe care fu silit să o repete de mai multe ori în zarva aceea generală. Când se făcu un pic de linişte să poată fi auzite notele harpistelor în sală, cu o

impresionantă fluturare de poale ale unui enorm *brat,* o manta îmbrăcată pentru ocazia respectivă, Cathbad făcu să apară ca prin magie omagiul depus pe o pernă de piele de vulpe albă dăruită de regele Hargar.

— Urăsc tipul ăsta de introduceri, răbufni către Gwynedd. Orice pungaş e în stare să-i lase cu gura căscată pe prostănaci.

În murmurul general de uimire dădu la o parte preţioasa ţesătură de în şi fire aurite, dând la iveală un obiect care îi lăsă pe toţi cu gura căscată: sacra *Lamă a lui Danu,* trezită la o viaţă nouă, posibil şi mai frumoasă. Era arma zeilor. Părea făurită de zeul fierar Goibnu în persoană, şi de calfa sa, Luchta.

Claideb-ul, spada lui Conan, primise acum o teacă şi o gardă nouă. Amândouă aveau o anume strălucire, de la aurul şi pietrele preţioase montate, care nu erau mai prejos în privinţa strălucirii frapante. Îndeosebi teaca de bronz subţire era lucrată în relief şi cu incrustaţii din fire de aur; teaca avea o mare importanţă simbolică pentru un nobil. *Eachtrannach* mulţumi îmbrăţişându-i pe toţi, mişcat de atâta generozitate; el, care nu era obişnuit cu astfel de cadouri, se comporta precum micul orfan Conan, pe care Cathbad îl cunoscuse bine. Lama lustruită era decorată cu incizii reprezentând zei şi demoni, şi Străinul se simţi fericit să constate că transformarea nu înrâurise cumpănirea şi uşurinţa de a fi mânuită ca o armă, instrument de care putea să depindă supravieţuirea lui. Era vorba despre reuşita lucrare a unui *aes dana* celt, căci doar în rândul celţilor puteau fi găsiţi giuvaiergii capabili de astfel de cizelări şi incrustări. Deţineau sublimul meşteşug de a concepe şi executa rafinatele decoraţiuni care ar fi trebuit să confere scuturilor, tecilor, harnaşamentelor şi decoraţiilor de pe carele de luptă o valoare magică în plus. Premeditat, preponderente erau divinităţile lochlann, simbol al loialităţii demonstrate şi al legăturii ce-l unea pe *Ri* de femeia sa. O armă nu doar a unui nobil, ci a unui suveran adevărat. Nu se mai văzuse niciodată aşa ceva pe Inis Fail. *Eachtrannach* înţelese că acel gest dorit de

Cathbad avea o însemnătate mai adâncă decât simplul rit matrimonial; pentru celt era mult mai importantă o spadă *claideb,* decât o frumoasă coroană ornamentală. Era chiar consacrarea lui Conan pe tronul de la Toraigh în faţa ochilor tuturor. Se uită la femeia lui, la prieteni, în fine la Fergus şi la Illan.

— Ar trebui să fim întotdeauna îndrăgostiţi, dar nu de război.

Iubire şi pace, noţiuni aproape necunoscute la Toraigh. Luă arma şi simţi un freamăt în rândul acelei gloate zgomotoase pline de războinici beţi. Nu era nici o îndoială; înaintea zorilor, exageratul ataşament pentru mied ar fi dus la mai multe confruntări mortale.

Atunci când Conan părăsi festinul cu discreţie dându-i întâlnire lui Gwynedd în toiul nopţii răcoroase, era sigur că în acele momente prea puţini le-ar fi observat absenţa. Îşi îngăduiră o plimbare, pentru a se bucura de ploaia de stele căzătoare de pe cerul de vară. Ea îşi trecu o mână pe deasupra pântecului în timp ce amândoi căutau constelaţia Gemenilor. Datorită învăţăturii căpătate la Mur Ollamhan, Conan i-o arătă. Ea scoase un mic ţipăt de bucurie şi se apropie de el şi mai mult. Gura ei era precum mierea, în vreme ce el o săruta. A doua zi urma să aibă loc marele eveniment şi, presupunând că s-ar fi întors înapoi de o sută de ori întrupându-se în tot atâtea vieţi pentru a se recăsători cu ea, era sigur că s-ar fi simţit tot ca în acel moment, sigur că ar fi dorit s-o facă din nou.

Capitolul 15

Dimineaţa următoare fu o sărbătoare de cer senin, de aer călduţ, de mireasmă de flori, cu o mare neobişnuit de calmă pentru Toraigh, loc în care vara era doar puţin mai cald decât în timpul iernii perene. Cu toate astea ceea ce se vedea era ceva dezolant: nu exista loc în care să nu se fi aflat oameni de toate neamurile, încercând să-şi dreagă beţia fără de măsură a nopţii. Erau trântiţi prin toate ungherele cetăţii, înăuntrul şi în afara zidurilor, direct pe piatră sau pe iarbă; care cu capul sub *brat,* mantalele în care dormiseră, care văitându-se aproape delirând. Nu lipsiseră câteva încăierări spre a pune capac petrecerii nocturne. Chiar dacă pur şi simplu simbolice, aşa cum se întâmpla mereu, nici unul din adversari nu era dispus să se dea bătut sub ochii propriului stăpân. Aţâţaţi de imbolduri şi pariuri, disputele de ochii lumii deveneau lupte pe viaţă şi pe moarte. Aşa cum cerea tradiţia învingătorilor, li se oferea din pulpa de porc cea mai gustoasă îmbucătură. În unele cazuri, acea parte putea fi şi ultima, aşa cum se întâmplase în cazul a cinci bărbaţi care, după ce-şi omorâseră adversarii, fuseseră condamnaţi la moarte de Cailbh pentru a preveni răzbunări sălbatice. Aceia acceptaseră cu seninătate sentinţa, râzându-şi de laţul care urma să-i sugrume, fericiţi că vor avea noi bătălii de dus pe Tărâmul de Dincolo. Dragostea dezmăţată pe care războinicii celţi o aveau pentru petreceri şi tăriile trăsnet omorâse chiar înainte ca supravieţuitorii să se prăbuşească-n somn şi în cetate să se fi aşternut pacea.

Trei zile-n şir nimeni n-ar fi ridicat un pai, şi toate mâncărurile, spectacolele sau băuturile erau oferite de *Ri.* Marii majorităţi nu i se părea adevărat: rareori se consuma carne; aproape întotdeauna se aduceau la masă fierturi de vieţuitoare sau de cereale, peşte, brânză, poame.

Conan îl întrebă pe Cailbh unde se afla Magmor; părea să fi dispărut. Ar fi putut să profite de situaţie şi să fugă, chiar dacă, în inima lui, Străinului nu i-ar fi venit să creadă.

Gigantul devenea tot mai priceput, încât îl punea în dificultate pe Rury însuşi, maestrul de arme; Magmor avea un suflet bun, fiind dispus să-ntindă o mână celor pe care-i învingea şi să-i ajute pe cei mai slabi sau lipsiţi de noroc.

— Mi-a explicat prin gesturi că nu-i place gloata, dădu din umeri Cailbh. Prea multe amintiri urâte... Pescuieşte în golful Raidhe de unul singur.

În apropiere se afla Roşcatul, care supraveghea un grup de sclavi tranşând un zimbru ce emana un miros aspru de sălbăticiune.

— „Unde e Magmor?” repetă el ironic. Fuge din ghearele lui Erin. Ca în fiecare zi când, la ora asta, trimite după el să-i aducă o carafă de mied în dormitor... hohoti.

Nu-şi reveniseră încă din mahmureală când Olvik trebui să stopeze o ceartă încurajată de piticul Karre, jignit de moarte de unul care o considera „grasă“ pe corpolenta matroană cu care împărţea patul.

— E mai bine când are carne pe ea: îţi ţine de cald iarna şi face umbră vara! ripostă el şi îl scuipă pe adversar, după care îşi întinse micul braţ şi-şi văzu de drum cuprinzând talia femeii.

Cine se ţinea pe picioare chiar dacă îi era rău – şi nu prea îi făcea cinste să nu fie capabil – lua parte la jocurile de după-amiază, înfruntându-se pe sine însuşi şi propria durere de cap înainte de a-şi înfrunta adversarul. Pe esplanadă şi în farul cetăţii ningea cu pariuri. Druizii făceau preziceri, dar, aşa cum Conan ştia foarte bine, doar pentru ei înşişi, pentru a putea câştiga. Cathbad dispăruse de câteva ore bune; pe plajă avea loc îndrăgita cursă de cai, singurul eveniment la care făcea pariuri în stare să-l facă să uite chiar şi de prinderea vrăjitului *păstrăv alb.*

Urletul mulţimii sfâşie tăcerea încordată. Întrecerea de rostogolire a butoaielor începuse. Ghemuiţi pe movile, pe acoperişurile colibelor, în spatele ferestrelor bordeielor dând spre puturoasele uliţe ale micii cetăţi, spectatorii îşi încurajau favoriţii sau, mai precis, pe cei pe care pariaseră câteva biete lucruri. Într-o bubuitură de lemn scobit şi metal care se repercuta chiar şi în pietrele construcţiilor,

participanţii asudau, înjurau şi se chinuiau de mama focului, gata să dea peste cap nişte butoaie mari având greutatea unui ţap matur. Orice mijloc era permis pentru a face de trei ori înconjurul uliţelor cetăţii şi a ieşi învingător înaintea celorlalţi.

— Nu există reguli! rostise Conan poruncind începerea jocurilor. Dar toţi participanţii vor fi percheziţionaţi înainte şi după: nici un fel de armă, nici o trişare!

Totul era zadarnic. Pentru a urni giganticul butoi plin cu *nabid* fermentat, mulţi aruncau cu beţe sau cuţite de pe movile celor din acelaşi clan, prinşi în competiţie. Pentru onoare, pentru valoarea premiului care urma să fie împărţit şi pentru beţia asigurată. Învinse unul dintre cei mai necinstiţi, priceput în a rostogoli butoiul, dar mai ales în a manipula un baston în capul concurenţilor celor mai temuţi; fusese şi cel mai iute de mână în a-l face dispărut de îndată ce trecuse linia de sosire.

Intervenţia lui Conan nu sluji la nimic, nici a lui Olvik, Sin, Fergus, şi nici chiar cea a lui Illan şi a druizilor sau a căpeteniilor de *tuath,* pentru a potoli uriaşa ceartă ce urmă. Cu excepţia unei lovituri de cuţit, lipsa armelor provocă o bătaie pe cinste, cu sânge scuipat odată cu dinţii rupţi, dar, în cele din urmă, se ajunse la o împăcare generală stropită cu băutură pe săturate.

Tăişurile ascuţite ale securilor scânteiau în soarele după-amiezii, rezemate de zăplazul din apropiere. Participanţii la întrecere le ascuţiseră ore-n şir. Atunci când Rury făcu semn, mulţi dintre concurenţi se luară după gestul braţului ridicat, dat fiind că vocea era mai greu de auzit în clocotul acela de stârniri şi strigăte ale celor înghesuiţi pe marginile terenului delimitat de ziduri, dincolo de şanţ. Concurenţii ţâşniră să-şi ia securile, le apucară cu iscusinţă de mânerul lung şi începură să taie. Fiecare trebuia să stea în picioare, într-un echilibru nesigur, pe un trunchi gros curăţat de crăci, care se rostogolea când în faţă, când în spate, şi să aplice lovituri cu securea, despicând lemnul în spaţiul dintre picioare şi încercând să-l taie în două în cel mai scurt timp

cu putinţă.

În pofida căldurii, lochlan-ii nu renunţaseră la blana lor, şiroind de sudoare, în timp ce celţii, complet despuiaţi, exact cum mergeau la război, arătau cât de mult conta pentru ei acea dispută. Unii, care loveau ca smintiţii, au istovit îndată, reuşind chiar să-şi vatăme picioarele; alţii căzură pe spate şi ieşiră din luptă leşinaţi cu ajutorul camarazilor de întrecere care nu-i scutiseră de un lat de secure. Era o întrecere care le plăcea la nebunie celţilor, tocmai fiindcă relua gesturile lor de zi cu zi pentru a tăia lemne. Era nevoie nu doar de forţă brută, ci şi de precizie, iscusinţă şi echilibru; adevărul e că ieşi învingătoare o femeie, o fată din clanul lui Moriath, cu sânul complet tatuat, slabă şi musculoasă, dotată cu o energie ieşită din comun.

Spaţiul din jurul celor două mese mari din mijlocul esplanadei abia era de-ajuns ca arbitrii să poată să le dea ocol. De mai multe ori, întrecerea respectivă fusese întreruptă deoarece mulţimea ce se înghesuia gălăgioasă sfârşea prin a-i îmbrânci pe cei din primele rânduri, care se prăbuşeau peste competitori.

Nobilul Olvik era leoarcă de sudoare. Adversarul nemed pe care-l avea dinainte rânjea, făcând caz de o siguranţă pe care nu o poseda. Până de curând răcnise ameninţări umflate cu o voce aspră şi ca din butoi, din pricina miedului, în scopul de a-l umili pe Olvik şi de a se da mare, iar acum răsuflarea parcă-l părăsise. Se întreceau de-a *lamh-luaide,* mâna de plumb. Unul în faţa celuilalt îşi vârâseră degetul mijlociu în acelaşi robust inel de piele încercând să-şi ridice adversarul de pe banca pe care stătea şi să-l tragă spre propria latură a mesei, cu toată puterea de care era în stare.

Acelaşi lucru îl făcea un partholon şi un fomorian în apropierea lor. Cei doi învingători urmau să se întreacă în proba finală.

Conan se uita la ei cu oarecare invidie: ar fi vrut şi el să ia parte, dar unui *Ri* şi druizilor nu le era îngăduit, ei fiind arbitrii tuturor competiţiilor.

Nemedul bombăni ceva de nerepetat, de vreme ce Olvik nu le pricepea graiul. Situaţia părea să bată pasul pe loc de câteva minute, degetele le erau umflate şi tumefiate de la numeroasele întreceri câştigate în ultimele ore. Moment în care un tânăr, un foarte blond războinic din garda de elită comandată de Olvik, îşi privi căpitanul drept în ochi. Erau războinici care juraseră credinţă regelui Hargar şi lui Gwynedd şi care erau de partea nobilului skeld aflat în primul rând din jurul mesei. Olvik prinse privirea tânărului şi ceva se declanşă în el, un soi de imbold al mândriei şi amor propriu. Scrâşni din dinţi, îşi deplasă greutatea trupului pe celălalt şold şi, cu umărul drept, forţându-şi până la durere tendoanele şi muşchii, execută a nu ştiu câta smucitură puternică.

În clipă aceea *Eachtrannach* pricepu înţelesul cuvintelor lui Cathbad în privinţa lui Olvik în timpul ultimei reveniri pe uscat.

Primitivul, bărbosul nemed nu se aştepta la o atât de puternică reacţie, şi, deja golit de ultimele picături de rezistenţă fizică, căzu cu pieptul pe masă şi pierdu partida.

Totul avu loc într-o clipă. Situaţia se precipită şi în cazul perechii de-alături. Cel care pierdu însă îi arse adversarului drept răzbunare un cap în gură devastator, aducându-l în halul că nu mai putu să joace finala. Olvik fu declarat drept învingător şi purtat în triumf de războinicii din garda sa de elită, care ieşiră de pe esplanadă pentru a-l face să dea ocol taberei, cărându-l pe umeri.

Sunetul răguşit al cornului lochlann era încă departe şi venea dinspre mare.

Mai mult fiindcă le ştia înclinarea spre jafuri decât că ar fi reprezentat un pericol real, puţinele santinele fomoriene dădură alarma. Navele erau trase pe nisipul singurei plaje din Toraigh. În câteva ore ar fi urmat să ajungă la cetate.

Conan se uită la Olvik, aflat alături de el, într-o întrebare mută. Nobilul consimţi cu capul.

— Oamenii regelui Hargar, spuse el sec. Credeai că vestea căsătoriei tale n-a ajuns până la ei? continuă râzând

din toată inima în timp ce-şi masa degetele noduroase. Nu uita că femeia ta este fiica unei căpetenii skeld…

Într-un an întreg, cele trei zile erau singura ocazie de petrecere în care copiii se gândeau doar să fure mâncare din bucătării, să pescuiască şi să se joace de-a *ain phuill,* un joc care înseamnă „a nimeri gaura”: fiecare jucător aducea o minge, în timp ce o parte ataca, cealaltă apăra jumătatea, şi viceversa.

Cei mai mari se întreceau însă cu trunchiuri masive de ulm. În *dol,* pajiştea din jurul şanţului din faţa zidurilor, fusese trasată cu ghips o linie lungă albă. Aceea era marginea. Participanţii trebuiau să arunce cât mai departe cu putinţă, cu mâinile goale şi din orice poziţie, un par cât toate zilele. Singura regulă: să nu fie depăşită linia de aruncare.

Gros cât coapsa unui bărbat şi înalt cât un războinic şi jumătate, trunchiul cel greu avea partea de jos, cea care trebuia să fie apucată, vopsită în alb. Era atât de falnic, încât nu prea aveai de ales; îţi trebuiau amândouă mâinile ca să-l poţi ridica şi arunca, împingându-l în jos într-un zbor cu boltă.

Încercară chiar şi Cobhthach şi Sinlan, câţiva fomorieni din Toraigh, partholoni, nemezi, şi până şi o pereche de druizi graşi din rândul tribului Corco mo-Druadh. Informat despre participarea acestor din urmă concurenţi, Cathbad veni cu o iuţeală de nebănuit pentru etatea lui. Îşi ţinea poalele veşmântului lung în timp ce alerga stricându-se de râs, căscându-şi gura ştirbă, încât până şi urechile lui mari păreau să se mişte.

Veni rândul uneia dintre cele mai solide războinice din rândul comunităţii Geal Chossach conduse de Sin. Îi înmărmuri pe toţi, folosind o metodă diferită: coordonându-şi de minune gesturile, reuşi ca, luându-şi avânt, aruncarea ei să o depăşească pe cea a bărbaţilor. Se lansă cu iuţeală adunându-şi toate puterile. Părea invincibilă, şi Conan alegea deja câteva bucăţi de aur pentru victoria ei.

Iată însă că apăru un nemed impresionant, cu faţa

ciuruită de vărsat acolo unde părul des şi ţepos şi barba nu reuşeau să-i acopere chipul. Nu se mai obosi să-şi ia de pe cap coiful şi pieptarul de piele. Era cu mai bine de un cap mai înalt decât lochlann-ii, seminţie considerată deja gigantică. Într-o oarecare măsură îi amintea lui Conan de fizionomia fioroasă a lui Chical. Cu un grohăit apucă parul de jos, îl sprijini pe umărul drept cu braţele lăsate în jos şi mâinile încrucişate. Apoi, spre surprinderea tuturor, mută greutatea pe braţul drept, cumpăni apucătura şi-l orientă doar cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îl ţinti spre câmpul deschis ţinându-l ca pe o lance şi, cu o putere nefirească, izbuti să-l arunce. Îşi roti bustul împingându-l departe, reuşind să facă pârghie printr-o mişcare mult mai amplă. Butucul zbură de-a dreptul în iaz, la sfârşitul acelui *dol.*

Publicul încremeni clipe-n şir; apoi, când nemezii îşi dădură seama, lansară spre cer o ovaţie asemănătoare unui urlet de triumf.

În afara premiului, bărbatul primi din partea lui Fergus trei mici bucăţi de aur în plus ca semn al neasemuitei încântări.

Lui Conan şi Gwynedd nu le venea să creadă. Cathbad însuşi îşi ţinea vestita sprânceană ridicată. Şi Rury, Gerd şi ceilalţi erau pe cât de curioşi, pe-atât de uluiţi. Regele Hargar trimisese desigur daruri obişnuite precum aur, bijuterii în stilul gennti, arme, colţi lungi de animale necunoscute, blănuri albe precum zăpada, mâncăruri şi râuri de *nabid*; dar şi ceva care dorea să-l distingă. Acel simbol distinctiv al personalităţii lui era cu greu tras cu braţele de trei vlăjgani, ţinând cont că îşi clătina capul enorm şi gura dublă opintindu-şi în ţărână copitele, neavând în nici un chip cum să treacă dincolo de porţile cetăţii.

— Are botul asemănător unuia din acele animale neroade, arţăgoase şi puturoase, şi cu părul ţepos, pe care le-am văzut în ţările calde dincolo de marea meridională, în mijlocul unui ocean de nisip, îşi dădu drumul Rury,

scărpinându-se în barba roşcată. Scuipau şi mestecau necontenit.

— Numai că aşa ceva n-a văzut nimeni, comentă Conan.

— E drept. Şi-n plus n-are cocoaşă, continuă Roşcatul, în schimb are un trofeu de coame care-ţi iau ochii.

— Olvik şi ai săi îi spun Alg.

— E mai masiv decât un zimbru, are pielea maro, dar are coarne asemănătoare cu ale cerbului... Largi cât o îmbrăţişare a lui Magmor.

Acei energumeni debarcaseră din *hafskip,* corăbii de mărfuri, şi nu era uşor să pricepi cum de făcuseră faţă unei călătorii atât de lungi pe mare cu animalul acela masiv la bord, fără să calce totul în copite precum un cal nărăvaş. Că era un mascul nu exista nici o îndoială, ca şi faptul că înainte de a se însera urmau să fie alţi răniţi de lecuit. Cei trei lochlann-i îl împingeau fără să dea prea mare atenţie puterii animalului. Se foloseau de mânerul lungilor securi de război ce-i făcuseră vestiţi. Înveliţi în piei de animale nemaivăzute, jegoşi şi totdeauna cu chef din pricina tăriei, înfruntau fiecare lucru al vieţii cu o energie părând că ţâşneşte din centrul pământului. Primul avea obrajii bărbieriţi, dar mustăţile îi atârnau, acoperindu-i gura. Al doilea avea două inele în nas, capul ras şi barba până la brâu. În ce-l priveşte pe al treilea, era greu să-i distingi trăsăturile din pricina bărbii dese, a părului lung legat într-o coadă de cal şi a feţei complet tatuate; prinsă de pântec avea o curea de piele cu o pungă de vulpe întreagă, cu cap, cu labe, cu tot.

Odată ajuns pe esplanadă, animalul sălbatic adulmecă noi mirosuri necunoscute, pe cel de om amestecat cu cele de mâncare şi latrinele în aer liber. Îşi căscă nările fremătătoare, şi un pâlc de copii trecu pe lângă el, alergând cu tăciuni aprinşi îmbibaţi sau care urmau să alimenteze focurile ceremoniei de nuntă care tocmai începea.

Speriat de moarte, animalul mugi din toţi rărunchii, se smulse cu o furioasă săritură din frânghii şi o luă la fugă pe uliţe, luând în coarne pe toţi cei care aveau nenorocul să-i iasă-n cale. A fost nevoie de ore de urmărire şi de oase

fracturate înainte de a-l prinde, într-o hărmălaie care amintea de rostogolirea butoaielor de la prânz.

Capitolul 16

Gwynedd fusese dintotdeauna fermecătoare. Oricât i s-ar fi părut cu putinţă lui Conan şi nu numai lui, odată cu înaintarea în vârstă devenea tot mai frumoasă şi mai feminină. Nu mai era o simplă fată dintr-un sat uitat de zei; acum era o tânără femeie care înainta în toată splendoarea ei spre alesul ei din Inis Fail, spre bărbatul pe care fusese în stare să-l cucerească cum nici o femeie n-o făcuse vreodată, spre mirele său care o aştepta emoţionat ca dinaintea celei mai mari încercări din viaţă. Înainta pe culoarele de piatră împrejmuită de o cale de lumină, trasată anume pentru ea, asemenea aripilor unei comete pe cerul nopţii, printre facle aprinse şi vase de jăratic înmiresmat cu esenţe şi parfumuri aduse în dar de Bodmall. Maternitatea îi rotunjise doar profilul pântecului, în rest era fata zveltă şi puternică de dinainte, cu o roşeaţă pe pometi care-i accentua luminozitatea ochilor fericiţi, cum nu şi-ar fi putut închipui vreodată să fie pe când trăia nebăgată în seamă de nimeni la fruntariile *tuath*-ului său.

Era îmbrăcată cu lungul, magicul veşmânt al Fidelmei, în răsfrângerile flăcărilor care-l făceau să-şi schimbe nuanţele la fiecare pas. Se simţea bine sub mireasma esenţelor lui Bodmall, ca şi în acel veşmânt care părea să emane o căldură binefăcătoare. Da, cu siguranţă, Fidelma era magiciana cea mai puternică de pe Inis Fail, era un privilegiu s-o ai de partea ta. În părul lung aurit împletise flori de orhidee sălbatică roz şi maro, şi liliac de culoarea fildeşului. Toată calea pe care o avea de parcurs din camera ei şi până în centrul esplanadei unde o aştepta Conan pentru ceremonie fusese acoperită cu covoare, rogojini şi piei. Fusese ideea lui Gerd: prietenia dintre cele două femei ajunsese de-acum la o confidenţialitate posibilă doar între surori. Mireasa era precedată de micul Karre, care, după obiceiul gennti, avea puterea să poarte noul stindard din Toraith: vulturul azuriu skeld pe fundalul steagului de la Mur Ollamhan.

Mulţi druizi se ajutau cu instrumentul lor cel mai apropiat, harpa, pentru a isca sunete melodioase cu care vindecau trupul şi spiritul; cea care se auzea cântând pe fundalul înaintării lui Gwynedd o făcea să apară plutind precum un nor călător.

Având de-o parte şi de alta două aripi de mulţime cum nu se mai văzuseră vreodată pe insulă şi care înţesa întreaga esplanadă luminată de torţe înşirate pe stâlpi înalţi, între sunete de harpe şi stindarde colorate, Gwynedd ajunse în apropierea lui Conan pe o scenă sobră, acoperită cu o ţesătură de în alb şi împodobită doar cu lumină. O aşteptau copile cu părul împletit cu flori de câmp. Frumoasa skeld salută cu un gest de jur-împrejur şi de îndată izbucniră spre cer ovaţiile oamenilor, bătăi în tobe de lemn, tunetele trâmbiţelor de bronz având pe ele efigiile mistreţilor de război. Peste toate astea răsunară cornii lochlann, care intonară în contrapunct cântecul de război a lui *Vafthrudhnir* şi *Andumla.*

În sfârşit, mireasa i se alătură.

Într-o lume în care aproape nimeni nu se spăla şi duhorii li se adăugau păduchi şi pureci, Gwynedd mirosea frumos. Nici un fel de artificii sau esenţe de flori; doar o delicioasă mireasmă de plăcintă abia scoasă din cuptor. Conan o privi în ochi în timp ce strângea în mână orhideele dăruite de Moriath, şi văzu că tremura de emoţie.

Asta nu dură mai mult de-o clipă, după care îl luă de mână şi se îndreptă spre Cathbad care îi aştepta, redevenind Gwynedd cea dintotdeauna, mândră, dârză şi neabătută.

Cathbad îşi arcui o sprânceană, înainte de a surâde. Barba căruntă era gătită cu ciucuri mici, oscioare de focă şi – de când era pe Toraigh – dinţi de peşte. Îi cădea peste mantia *tugen.* Era veşmântul de ceremonie cel mai frumos, înţesat cu pene de pasăre, împestriţându-l de la brâu şi până la poale, precum şi cu gâturi de raţă de la brâu în sus. Ca prim arhidruid de pe Inis Fail, purta podoaba *craebh-ciuil*, o ramură de aur care-i arăta rangul şi de care erau

atârnaţi clopoţei care zornăiau la fiecare mişcare a sa.

În timp ce asfinţitul incendia profilul cetăţii Toraigh şi adierea le mângâia părul, Cathbad dădu glas voinţei zeilor:

— Cromm tocmai ne priveşte. Ne-a oferit un cald asfinţit şi o blândă adiere de vânt ca să ne spună că mirii sunt pe placul lui.

— Cine este Cromm? murmură Gerd.

— Îmi închipui că e un zeu, ridică din umeri Rury. Sunt atât de mulţi în ape, plante, stânci, că doar un druid de talia lui Cathbad reuşeşte să şi-i amintească pe toţi.

— Este sărbătoarea *Lughnasad,* simbolizând plinătatea şi maturitatea vieţii… condiţie care a îngăduit acestor două persoane din faţa mea să se aleagă, dădu de veste arhidruidul care se proclama perfect „prin har divin“. Inis Fail e împărţit în două, ar trebui să ştiţi asta, se adresă el mulţimii încruntându-se înfricoşător. O lume de suprafaţă şi una inferioară. Din împărăţia lor în măruntaiele pământului, Daoine Sidhe au grijă de grâu, de lapte şi de toate cele suprafireşti prin mijlocirea magiei. De Danaan, adică zeii supremi ai celţilor, vor exista întotdeauna, Conan. Ai fost elevul meu şi mă-nţelegi. Dar acum tu eşti un Ri. *Vor* fi mereu gata să-ţi răspundă pe loc ori de câte ori îi chemi. Bătrânul se întoarse spre popor; ştia că trebuie să-i asigure: Numai dacă, aşa cum au mai făcut-o, nu vor înceta să te recunoască drept eroul oamenilor tăi.

Străinul purta şi el rămurea de aur de *ollamh,* moştenire a şcolii druidice. Pentru poporul său însemna înţelepciune. Purta însă la şold *Lama lui Danu* ca simbol al puterii şi al bunăvoinţei zeilor care-l recunoşteau drept ales. Pe spate îi atârna mantia roşie vopsită cu garanţă, culoarea războinicilor şi, prin urmare, a împuternicirii sale de comandant al oamenilor săi.

— Aşa cum au vrut zeii, există zece feluri de căsătorii, începu Cathbad. Cea în proporţii egale, cea cu bogăţia adusă de bărbat, cea cu bogăţia adusă de femeie. Apoi există căsătoria *lanamnas ecne,* prin răpire cu violenţă, dar nu e cazul de faţă, îşi îngădui un mic zâmbet, în timp ce întreaga populaţie lochlann râdea cu lacrimi, şi mai există

căsătoria prin farmece secrete, *lanamnas tothla.* Arhidruidul continuă pufnind de-a lungul discursului pe care ritul îl cerea pentru căsătoriile importante. Din pricina urmărilor provocate, se făcea distincţie între bunurile moştenite şi bunurile dobândite personal; existau forme de garanţie pentru a impune respectarea obligaţiilor ce reveneau fiecăruia.

Străinul îşi dădu seama că Gwynedd nu mai tremura, ci mai curând râdea sau, altfel spus, încerca să se stăpânească în faţa lor. Banan îşi vârâse botul ţepos sub veşmântul arhidruidului şi tunica părea să se mişte de la sine săltând în toate părţile.

Pe neaşteptate, capul şi colţii ţâşniră afară, printre picioarele osoase, chelboase şi lăptoase ale bătrânului *ollamh* care nu se întrerupse. Lui Banan, animal sacru pentru orice druid celt, i se îngăduia aproape totul, căci orice faptă a sa era de bun augur.

— Pe Inis Fail se păstrează obiceiul Celor din Vechime, şi divorţul este îngăduit. Cathbad îşi ascunse suferinţa; ştia că trebuie să repete refrenul o bună bucată de timp. Nu putea nici să trişeze ca în faţa a doi mitocani: locul acela era plin de druizi. Nu cred deloc să fie în acest caz vorba despre o căsătorie de probă, cum uneori mi-a fost dat să îngădui…

Gwynedd roşi, plecându-şi ochii în acel moment scurt de tăcere.

— Foarte bine, să continuăm. Există întotdeauna posibilitatea de a pune capăt unei căsătorii prin acordul ambelor părţi…

Ceremonia oficială era la apogeu.

Multe femei celte purtau pantaloni; uneori chiar şi sub tunică sau mantii de culoarea pământului roşu sau verde ca frunza. Unele dintre ele îşi puseseră în păr o coadă lungă, legând-o cu fire daurite sau stacojii.

Lochlann-ii erau mai deprinşi cu folosinţa izmenelor. Le îmbrăcau şi la război, în timp ce mulţi celţi continuau tradiţia de a lupta goi puşcă; ce rost avea să-ţi pui tot felul de platoşe când totul era hotărât de zei şi o cuirasă n-ar fi putut să împiedice lovitura de lance. Dacă asta ţi-era scris.

Aflându-ne în perioada cea mai caldă a anului, pieile de urs făcuseră loc unor veşminte mai rafinate de lână. Pentru ceremonia aceea atât de însemnată, mulţi fomorieni, partholoni şi nemezi preferaseră să nu-şi pună izmene şi piele argăsită, ci să se-mbrace în felul Primului Popor: o mantie prinsă cu o agrafă *delg,* şi deasupra un veşmânt fără mâneci aruncat peste un umăr şi fixat pe corp cu ajutorul unei curele, *criss.* Tunica era de pânză, purtată de bărbaţi până la genunchi, iar de femei până la glezne. *Brat*-ul era în patru croiuri, prin urmare diferit de cel purtat de gennti, care preferau forma ovală. Doar nobilii puteau să-şi îngăduie o asemănare a îmbrăcăminţii, lungimea mantiei arăta rangul social al celui care o îmbrăca: *brat*-ul lui Eochy atârna pe pământ, deşi el stătea în picioare pe carul cu care străbătea Temair Luachra. Se îmbrăcau în haine colorate ţipător, culorile fiind obţinute din prelucrarea feluriţilor oxizi: aramă pentru verde, mangan pentru violet, cobalt pentru albastru, plumb pentru galben. Unele cu ajururi şi franjuri, altele vărgate şi în dungi, cu mai multe culori înrudite. Înfăţişarea lor vie înveselea marele salon şi esplanada precum o grădină înţesată de flori; cu siguranţă, va fi bucurat ochii zeilor.

Conan îi observă pe cei doi druizi locali stând de vorbă foarte agitaţi cu Erin cea Frumoasă. Zări cu coada ochiului parada de ţeste pe care, în ciuda opoziţiei lui Gwynedd, Cailbh stăruise s-o arate feluritelor clanuri ca simbol al puterii fomorienilor. Înfipte în pari sau expuse pe scânduri lungi, erau cu sutele, conservate cu grijă datorită amalgamurilor pregătite de Maelsuthan. Fiecare închidea în ea sufletul duşmanului şi, prin urmare, puterea aceluia, care acum era în mâinile Străinului.

— Coabitarea cu alte femei este recunoscută de lege, continuă Cathbad neabătut, la care gelozia lui Gwynedd se trăda în privirea sa piezişă. Un bărbat poate să-şi ia şi să întreţină o a doua soţie, chiar dacă „soţia principală” e încă în viaţă. Scopul, mai ales pentru un *Ri,* este cel de a avea fii, dacă prima soţie se dovedeşte a fi stearpă... dar aici nu cred că e cazul, se amuză, de data asta imitat de toţi celţii

care-l ascultau. Druidul stabileşte legăturile dintre o a doua soţie şi soţia principală precum şi recompensa de plătit pentru o nedreptate pricinuită de aceasta. Dar nici o recompensă de acest gen nu va fi plătită de soţia principală, stârnită de gelozie faţă de cealaltă, chiar şi atunci când se lasă cu vărsare de sânge. Aşa cum ştim, acesta e unul din cele şapte cazuri de vărsare de sânge de care avem căderea să răspundem. Aceasta este recunoscută cu numele de *adaltrach,* adultera…

Puţin mai încolo, Maelsuthan clătină insultător din cap la cuvintele lui Erin.

— Un suveran sau un *Ri* are dreptul să aibă armată! decretă tânărul ucenic, uitând că, în felul acela, justifica repetatele trădări la care se preta Elatha. *Ri* este un semizeu care poate şi trebuie să se-mperecheze cu zeiţele, pentru prosperitatea propriului popor. Şi trebuie să aibă mai multe soţii!

În rolul său oficial de druid, în duhoarea capetelor tăiate, Cailbh îşi îngădui să schiţeze un zâmbet.

— Faptul că Conan se încăpăţânează să se culce doar cu… îşi rumegă el cuvintele… cu acea gennti nu este bine văzut de zei şi, în primul rând, nu e de bun augur.

Erin cea Frumoasă dădu din cap încântată.

Pe Inis Fail orice om liber, nobil, războinic sau ţăran mai acătării, avea în bătătură mai multe soţii. Faptul că, în poziţia sa, Conan s-ar fi încăpăţânat să iubească o singură femeie îi punea în încurcătură pe toţi.

Fiecare celt care trecea prin faţa macabrei parade prezidate de Cailbh făcea o plecăciune. Puterea îşi avea sălaşul în cap, şi un duşman putea să facă rău şi ca mort, dacă nu îi era tăiat capul. Cailbh însuşi ar fi căpătat înţelepciunea şi puterea duşmanului. Erau o mândrie pentru orice războinic; unii *flaith* ajungeau să refuze între ei echivalentul greutăţii lor în pietre preţioase.

În trecere, Fergus scuipă de trei ori pe pământ la vederea craniilor duşmanilor fomorienilor şi, pe neaşteptate, izbucni într-un hohot de râs răguşit. Îşi recunoscu astfel cumnatul.

— Va sosi şi momentul tău, Cailbh. Dar o să-ţi smulg

falca, astfel o să te împiedic să vorbeşti şi să împroşti cu blesteme din groapă.

Cailbh nu-şi pierdu cumpătul, mărginindu-se să-l străpungă cu privirea.

— De fiecare dată când cred că m-am înşelat în privinţa ta, tu îţi dai arama pe faţă! Ştii că n-ai puterea să mi te opui. Ce-ar fi dacă ţi-aş umple pântecul cu viermi sau gura cu buboaie şi puroi…

Un alt hohot de râs izbucni în timp ce nemedul se îndepărta, dar glasul îi era şovăitor:

— Cele zece feluri de împreunare merg de la unirea pe veci până la împerecherea de-o noapte. Dar, în cazul de faţă, e vorba despre *banais rigi,* nunta regească, rosti arhidruidul acele ultime cuvinte scrutând mulţimea, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care n-ar fi fost de acord. Folosi dinadins acel termen legat de încoronarea regelui suprem, pe care deja îl întrebuinţase unsurosul Cailbh. Deci, prin binecuvântarea mea şi a zeilor… se întrerupse el pentru a-i da câteva şuturi lui Banan, care-l călca pe picioare, vă unesc întru căsătorie!

Conan se întoarse pentru a-şi săruta femeia, dar din pricina atmosferei încărcate, a oboselii şi a sarcinii duble, ar fi fost mai bine pentru Gwynedd să vină în faţa lui şi a întregii asistenţe.

Luna era de-acum sus pe cer şi scurta noapte aducea cu lumina asfinţitului care, în nord, în acel anotimp, nu dispărea niciodată cu totul. Făcliile şi vasele cu jăratic contribuiau şi ele în a face din noapte zi. Banchetul începuse şi nu numai marea sală era plină ochi cu invitaţi, ci şi culoarele şi bastioanele cetăţii. Cathbad luă cuvântul. În calitatea lui de arhidruid, lui îi revenea să ia cuvântul cel dintâi. Şi, în chip iscusit, atinse un subiect la care ţineau mult atât celţii cât şi lochlann-ii: şaradele.

— Ce-aţi zice de ceva care să dea de lucru şi creierelor, nu numai fălcilor?

Se lăsă o tăcere totală. Aproape toată lumea credea că întrebarea era chiar aceea.

— Învingătorului, admiţând faptul că va fi unul, îi va fi oferită sclava cea mai frumoasă, continuă prefăcut bătrânul *ollamh.* Nu-şi făcea probleme. În noaptea respectivă culcuşul său va fi fost încălzit de o pereche de superbe sclave gennti care se aflau din belşug pe insulă, asemenea spumoasei *nabid.*

Gwynedd îl privi pe Conan îngrijorată, apoi pe Cathbad, şi nu-şi opri nodul ce i se puse în gât.

Arhidruidul păru să-şi revină printr-o tresărire plină de bun-simţ:

— Fireşte, sunt excluşi din competiţie cei doi miri.

— Şi dacă s-ar putea să învingă o femeie? întrebă cutezătoare una din nevestele lui Illan, o tânără partholon cu coapse mai mult decât generoase.

„Aceste noi generaţii par să se bucure în a te pune la-ncercare", cugetă *ollamh*-ul. Cu glas tare spuse:

— Va putea să aleagă drept premiu fie un bărbat, fie o femeie. După bunu-i plac.

Izbucniră urletele de entuziasm în rândul războinicilor lui Sin, al druidelor Geal Chossach şi al femeilor din clanul lui Moriath.

Atunci când Cathbad consideră că încordarea era îndeajuns de mare încât creierele încă destul de puţin atinse de alcool să fi putut pricepe, puse întrebarea:

— Spuneţi-mi un cuvânt oarecare care să cuprindă trei de „i"…

Comesenii stăteau în cerc, aşezaţi în jurul unei mese joase, pe piei, pe scaune sau pe jos. Era respectată o regulă fixă de prioritate. Locul de onoare era pe măsura rangului şi a vitejiei: în capul mesei, adică unde începeau să fie servite felurile de mâncare.

Cu pâine şi plăcintă de secară se servea carne friptă pe cărbuni încinşi, dar şi fiartă sau la proţap; viţel, berbec, porc în saramură, alt fel de carne fiartă în ceaun. Apoi peşte sărat afumat şi peşte fiert în apă sărată cu adaos de seminţe de chimion.

— N-am mai văzut vreodată atât belşug, bombăni

Maelsuthan cu gura plină, scuipând bucăţi de carne în timp ce dădea de-nţeles preferinţa lui pentru porc. Ai dibuit porcii lui Manannan Mac Lir, Conan… Ştii, animalele alea vrăjite care pot fi tăiate azi, mâncate, ca mâine să se reîntrupeze, gata pentru a fi din nou rost de îmbuibare.

— Ştim cu toţii că porcii sunt consideraţi de noi, celţii, animale inteligente. E de-ajuns să ne gândim la Banan al meu. În special scroafele sunt înţelepte, rânji puternicul Cathbad, înfiorându-i pe cei de faţă. Dar a mânca până nu mai poţi din ele n-o să te lecuiască nicicând de idioţenie, Maelsuthan.

Observator atent, Olvik alungă tensiunea.

— Înţeleg acum de ce ai atâta putere, Conan, spuse cu o subtilă neplăcere, fără să-şi ridice ochii de la masă. Toate mâncărurile astea îşi au obârşia în inepuizabilul cazan vrăjit al zeului-tată, Dagda, pe care se pare că l-ai descoperit printre comorile de pe Inis Fail. Oala aceea amăgitoare din care poţi să capeţi de-ale gurii cât pofteşti!

Conan surâse batjocoritor făcându-i jocul prietenului care venera alţi zei. Toţi tresăriră la cuvintele acelea şi nimeni nu mai avu ceva de adăugat decât copilăreşti, deşirate complimente.

Supuşii de pe Toraigh cerură carne de câine. Karre traduse pentru lochlann-i, care refuzară, cu o scârbă făţişă, să mănânce. Acceptară, în schimb, acra şi înţepătoarea savoare a cărnii de urs. Totul udat cu corni întregi de *nabid* şi *meddu*; chiar din aceia tipic lochlann, răsuciţi şi încolăciţi precum cei ai ţapilor şi berbecilor, dar cu mult mai mari. Se spunea că ar fi aparţinut unei rase de boi sălbatici, aducând cu zimbrii, dar având o frunte enormă şi părul lung de două şchioape. Spre deosebire de celţi care beau mici înghiţituri din cupe de lemn sau bronz, gennti trăgeau tare la măsea, jilăvindu-şi bărbile şi piepturile. Aveau în comun cantitatea exagerată de băutură pe care o dădeau peste cap, ca şi cum ar fi căutat să-şi aline o arsură nicicând lecuită, încă de la primele ore ale dimineţii.

Filin-ul care înveselea serata comesenilor era însoţit de

două frumoase slujnice harpiste, în timp ce el ciupea o liră veche. Până aici nimic neobişnuit. După cât de prost era îmbrăcat trebuie să fi fost chitit să câştige şi el ceva, şi deoarece câştigul nu era însemnat, toate astea puteau să spună un singur lucru despre el, şi anume că era pasionat de pariuri. Pierdu. Era în acelaşi timp şi unul dintre codoşii cei mai iscusiţi de care Străinul auzise vreodată.

Conan brandubh, din sluaig, seol ngairgge,
garg rand, recht ran, ruad n-orbbai,
orb gaeth, grian laech, lan fairgge,
fael cru, cu chuan nad chorbbai.

Conan cel cu părul negru ca pana corbului,
ocrotitor al armatelor, neîntrecut prădător, lance nemiloasă,
biruitor, puternic din strămoşi, moştenitor al înţelepciunii,
soare al războinicilor, puhoi revărsat, lup sângeros, câine al haitei, nicicând nedrept.

Apoi, printr-o licărire nebănuită, îşi luă libertatea de a da drumul unei puternice *glam dicin,* satiră muşcătoare, luându-se de *Ri*-ul de dinaintea Străinului, zugrăvindu-l ca pe un zgârcit sadea şi, prin ricoşeu, lăudându-l pe *Eachtrannach.*

Morc ro cuala ni tabair eocha ar duana:
dobeir ani as duthaig de bo!
Morc ni fuilet a maine, nocho mo ata a masse:
nocho mor a gere, nocho dene acht braisse.

Am aflat că Morc nu dăruie cai în schimbul poeziilor:
dăruie, pe potriva firii sale, o vacă!
Morc nu are bogăţii şi nici măcar frumuseţe:
iscusinţa minţii lui e foarte redusă, tot ceea ce e în stare să facă e să pălăvrăgească.

În timp ce se cânta balada aceea, multă lume râdea cu

neruşinare; Conan era vădit jenat; Erin cea Frumoasă nu spunea nimic, dar îi scânteiau ochii când, la scurt timp, părăsi salonul.

Gwynedd ceru puţină tăcere printr-un gest al mâinii. Nu i-a fost uşor să continue din pricina emoţiei prin care trecea:

— Ştiu că lumea le consideră vulgare şi de joasă speţă, necuvenite pentru un nobil, chiar dacă sunt atât de frumoase, spuse şi se uită şovăielnică în ochii adânci ai lui Conan. Dar tu ştii că nu pun mare preţ pe ele. Cel mai important pentru mine este acest dar de care trag nădejde să nu te desparţi niciodată. Gwynedd îi puse în deget gajul ei de dragoste, inelul de aur cu simbolul vulturului skeld şi al stejarului de la Mur Ollamhan, rafinat cizelate. Conan nu purta inele de războinic: acela urma să fie singurul giuvaier, inelul de dragoste şi de legământ al căsătoriei dinaintea unui druid.

Se auziră ceva aplauze, dar mai curând izbucniri gălăgioase. Femeile de stirpe nobilă, precum soţiile lui Fergus şi Illan, şi chiar Sin, Bodmall şi Moriath purtau brăţări, agrafe şi cercei în forma unor plăcuţe de aur sau de bronz lucrate-n relief cu ciocanul. Multe dintre ele purtau inele la degetele de la picioare. Dar nu era un privilegiu exclusiv femeiesc, şi Illan – ca aproape toţi războinicii care afişau inele simbolice şi *torques* – era un exemplu viu. Într-un cuvânt, toţi erau înnebuniţi după bijuterii în a căror execuţie celţii erau renumiţi până în depărtatele ţări calde vizitate de Rury.

Conan nu suporta nici complimentele, dar nici gesturile pe gustul mulţimii. Ar fi preferat să-i dăruie lui Gwynedd cadoul de nuntă în intimitate, dar tradiţia impunea altceva. Poporul voia să ştie dacă unirea lor urma să fie prosperă, plecând tocmai de la cadrul acela, şi dacă *Ri* era un bărbat generos; pentru fericirea poporului său. Zgomotul conteni cu greu, oaspeţii încetară să pălăvrăgească şi doar melodia harpei se mai auzea.

Conan dădu într-o parte părul soţiei sale, o sărută pe gură şi, în timp ce ea îşi ţinea ochii-nchişi, iute precum în trucurile lui Cathbad îi agăţă pe braţ şi la încheietură două

bijuterii care provocară murmure de uimire printre bărbaţi şi lăsară femeile cu răsuflarea tăiată.

Ambele brăţări erau din aur curat şi, împreună, cântăreau cât două mere coapte. Având o formă uluitoare, erau împodobite cu frunze sacre de vâsc gravate şi cu două preţioase motive cizelate în capodopera unui minuţios aurar celt, puse la extremităţi ca nişte tampoane: primul reprezenta doi vulturi; al doilea, doi stejari, emblemele noii *Banri* de pe Toraigh. Îmbinate reprezentau unirea cuplului lor, dar şi puterea ce domnea peste fomorieni. Străinul ar fi preferat să-i dăruiască o *torque,* dar n-ar fi fost potrivit fiind vorba despre un obiect mai curând masculin şi cu conotaţii divine: slujea la înduplecarea luminii şi la comunicarea cu Tărâmul de Dincolo. De obicei împodobea gâtul celor nobile doar după moarte pentru a le însoţi în Sidhe odată ce erau îngropate.

Ea se ridică şi-şi sărută bărbatul cu oarecare jenă din pricina burţii rotunjite.

Conan băgă de seamă că tânăra plângea, ascunzându-şi însă chipul în scobitura umărului ca să nu se dea de gol; nici măcar nu s-ar fi gândit până de curând să aibă parte de atâta fericire.

Gerd îi admiră brăţările cu ochii aprinşi de uimire, făcu o pauză înţeleaptă şi, umezindu-şi buzele cu limba, îl provocă pe Rury, care-i stătea alături.

— În noaptea asta am visat că-mi dăruiai un inel… Ce-ar putea să-nsemne?

— Că visai.

Străinilor li se oferea de mâncare înainte de a discuta afaceri, dar era vorba despre o regulă a ospitalităţii de care nu se ţinea seama în cazul unui banchet de căsătorie. Era un argument delicat: nobililor şi celor mai buni luptători li se cuvenea dreptul celor mai rafinate feluri de mâncare şi, foarte adesea, unele pretenţii şi neînţelegeri se terminau cu dueluri din motive de onoare. Spre marea neplăcere a lui Cathbad, celţilor le plăcea atât de mult să lupte că nu se mărgineau să o facă doar cu vrăjmaşii, ci se gâtuiau şi între

ei.

Mâncarea era servită pe farfurii de teracotă, de bronz sau de lemn şi toată lumea mânca cu mâinile muşcând din carne sau tăind-o cu cuţitul. Fu adusă o căldare de bronz plină cu cărbuni încinşi, în care erau puse oale pline cu carne fiartă. Era o budincă de mazăre cu garnitură de frunze de mentă şi cimbrişor, unt şi sare; apoi o plăcintă de ovăz cu lapte şi sare; în fine miere cât cuprinde, nuci şi alune. Cel dintâi servit a fost Cathbad, apoi Cailbh, Conan, Gwynedd şi, în cele din urmă, toţi ceilalţi. Druizii îi sfătuiau pe *Ri* şi pe suverani, şi aveau şi funcţia de judecători. A nu le arăta respect într-o astfel de situaţie, cum ar fi ierarhia la servitul mâncărurilor sau a nu te supune dorinţelor lor însemna înlăturarea de la jertfele rituale, aceasta fiind cea mai rea dintre pedepse.

Un rândaş puse un genunchi în pământ omagiindu-l pe *Ri* şi-i şopti ceva la ureche. Acesta fu de acord şi, la un gest al celuilalt, doi servitori aduseră o oală enormă. Mirosul de peşte şi sucul în care fusese gătit îi făcură pe toţi să întoarcă capul. Printr-o reţetă pe care nimeni n-o cunoştea, anonimul bucătar a dorit să-i onoreze pe miri.

Gwynedd surâse; nu era greu să-ţi închipui cine-ar putea fi în spatele acelei isprăvi. Toată lumea întinse bliduri şi farfurii, până ce Cathbad îşi făcu loc dând din coate mai abitir decât ceilalţi şi ridicându-se în picioare pe scaun.

— Să mă ia dracu', dar cred că nu v-ar conveni să vă transform pe toţi în broaşte râioase dacă nu-mi daţi voie!

— Obiceiuri de bătrân mâncău… murmură Roşcatul către Gerd.

— Cine a spus bătrân?! tună, dovedind că avea un auz extraordinar. Eu îl cunosc pe acel bucătar. Şi nu e de încredere! Doar un druid are în corp antidotul la otravă! exclamă, lăsându-i gura apă. Profită de teama superstiţioasă sperând să aibă o porţie mai mare, dar de data asta toţi se prefăcură a nu auzi.

Conan observă câteva femei celte flecărind cu însufleţire; îşi dăduseră pe faţă cu sucul stors din nişte bace. O iarbă numită *ruam* colora în roşu obrajii şi altele îşi ţuguiau

buzele. La fel ca Gwynedd, se mândreau cu lungimea părului, pe care-l netezeau cu piepteni de os sau de lemn păstraţi în buzunare speciale.

Gerd însăşi arăta superb. Cu cascada sa de păr lung auriu lăsat pe umeri, era îmbrăcată în negru: o tunică de lână, fără mâneci, având pe dedesubt un pulover de lână aspră cu mâneci lungi. Pe deasupra purta un cadou primit de la Rury, o centură de piele neprelucrată cu o cataramă având pe ea emblema clanului gennti.

Străinul tocmai se întreba cine să fi fost cel care-a rezolvat şarada lui Cathbad. Îşi storceau creierii toţi cei interesaţi, bărbaţi ori femei, de asta era convins, chiar dacă se prefăceau că şi uitaseră de ea. Sclavii lochlann erau dintotdeauna o bucăţică râvnită.

Erau o mulţime de servitoare gennti cu trăsături exotice pe placul tuturor celor de faţă. Dar surâsul lui Gwynedd şi conturul fascinant al ochilor, carnaţia daurită mângâioasă precum cea mai fină stofă şi trăsăturile ferme o făceau unică în frumuseţea ei.

— La ce te uiţi? o întrebă Conan.

— Nu ştiu dacă e dor sau oleacă de invidie. Este sărbătoarea *Lughnasad,* momentul în care femeile îşi aleg soţul. Fetele în floare care o aşteptaseră pe Gwynedd pe scena ceremoniei păreau să radieze lumină; părul le era deschis la culoare şi pielea daurită de soare, dansau şi râdeau urmate îndeaproape de curtezani.

— Iar tu nu poţi să mai faci toate astea, aşa-i?

— Nu fii prost. Aş fi mult mai tristă dacă l-aş prefera pe unul care să nu fie Conan.

— Am fi putut face o căsătorie de probă, continuă s-o provoace Conan. Era de-ajuns să ne strângem mâinile printr-o piatră vrăjită având o gaură la mijloc… Eşti sigură că femeile îşi aleg pe cel preferat?

— Sigur, uneori se mai întâmplă ca bărbatul să-şi aleagă nevasta. Dar ea trebuie să fie beată.

Surâseră amândoi, având însă aceeaşi reacţie, mintea străbătută de unul şi acelaşi gând. Căsătoriile erau încheiate cu condiţia ca soţii să nu fie rude; nobililor le era

îngăduit să-şi ia parteneri din alt *tuath* decât al lor. Dar, de obicei, era aranjată între familiile celor doi soţi încă din fragedă vârstă, şi celor direct interesaţi nu le era dat să aleagă. Conan şi Gwynedd erau conştienţi de norocul ce-l avuseseră. Tăcuţi, continuară să scruteze sala şi oaspeţii, dar din instinct se prinseră de mână.

Rapsodul surâse către *Banri,* făcu o plecăciune şi-şi reluă locul pe un scaun, după o pauză de *meddu* şi porc, legănat între sânii revărsaţi a două sclave. Era îmbrăcat într-o tunică lungă, cu glugă şi pene de pasăre marmorate în chip de podoabă; pe spinare îi atârna un cap de lebădă. Un poet înţelept ca el se bucura de toată consideraţia; putea să arunce blesteme şi să-l facă pe *Ri* să piardă o luptă, împreună cu *tuath*-ul său, să umple pe cineva cu buboaie sau să-l facă să gângurească precum un prunc. Erau *filin*-i, de neatins chiar şi în război de vrăjmaşi, căci ei urzeau faptele eroice sau ale celui care s-ar fi distins pe câmpul de bătaie. Şi fiecare *flaith* aspira să devină un războinic legendar, slăvit în faţa focului de toţi cei sortiţi să-i supravieţuiască. Exact cum făceau în acel moment în depărtata curte din Toraigh. Urmau să compună strofe şi rime, declamându-le împreună cu versurile celor mai frumoase cântări şi învăţându-şi elevii, astfel ca, la rândul lor, să le transmită mai departe.

— Cuvintele au o asemenea valoare şi autoritate că nu pot fi scrise, ci încredinţate doar brizei, recită unul dintre ei.

Conan se ridică spre a-i înmâna direct trei mici bucăţi de aur.

Rapsodul îşi linse mustăţile încântat şi imediat rosti două catrene de poezie omagială pusă pe muzică, având drept temă generozitatea lui *Eachtrannach.*

Mai ad-rualaid iathu marb,
soer Eachtrannach;
selaig srathu Fomoire
for doine domnaib.
Di ochtur Toraigh
oirt triunu talman,

trebann tren tuath mar,
Conan Mur Ollamhan.

Un prinţ s-a dus în ţinutul morţilor,
nobilul Străin;
a ruinat văile fomorienilor,
venindu-le de hac unor mari mulţimi.
De pe culmea din Toraigh
i-a omorât pe puternicii pământului,
puternic comandant de mari triburi,
Conan de la Mur Ollamhan.

Câtă supremă încântare emana muzica aceea pentru Conan, chiar dacă harpa avea o coardă ruptă şi rapsodul era puţintel beat. Cineva uneltea împotriva lui, nu cunoştea nimic despre obârşiile şi părinţii săi, nemezii şi partholonii aşteptau doar un pas greşit din partea lui şi era convins că alte războaie îl aşteptau. Gwynedd trebuia să facă faţă naşterii unor gemeni, trăia pe o stâncă rece şi măturată de vânt şi de ploaie, şi cu toate astea era fericită. Mulţumi zeilor. *Filini*-i recitau, harpistele cântau, Gwynedd era alături de el şi nicicând şi niciunde nu i se păruse că viaţa era atât de frumoasă în vreme ce ea îi surâdea.

Capitolul 17

Zorii celei de-a treia zile îşi trimiseseră razele peste ceva asemănător unui câmp de bătălie semănat cu leşuri. Gennti trântiţi pe podele sau pe pământ, înfăşuraţi în mantale şi nesimţitori chiar şi în lumina soarelui care-i ciupea, încercau deznădăjduiţi să se trezească din mahmureala petrecerii. N-ar fi fost nevoie de o armată; era de-ajuns o mână de bărbaţi căliţi care să fi atacat Toraigh în acele momente. Praful şi pulberea s-ar fi ales din întreaga garnizoană: un masacru în toată regula.

Primii neguţători păşiră dincolo de porţile cetăţii cu ochii cât cepele de ceea ce văzură; pe esplanadă în ziua aceea ar fi trebuit să fie târgul de cai şi, în pâlcuri mici sau în mici caravane, veneau cu marfa cea mai felurită pentru a o expune şi a o schimba pe altceva, adăugând o zăpăceală şi mai mare la deja confuzul amestec de dialecte, mirosuri şi costume. Celţii erau fericiţi să intre într-o legătură paşnică cu primejdioasa lochlann; făceau deja spume pentru sclavii lor. Căutau stofele de lână ţesute de femeile gennti pe parcursul lungii lor ierni. Urmau să înceapă rivalităţile între neguţătorii care-şi lăudau una şi aceeaşi marfă, cu precădere vânzătorii de pielărie: şei şi hamuri pentru cai, încălţăminte şi curele, mărfuri întoarse pe toate părţile de cumpărători precauţi, într-o întrecere plină de încăpăţânare şi voinţă. După negustorii de piei condamnaţi să trăiască în duhoarea acră şi înţepătoare a pieilor neargăsite puse grămadă veneau scamatorii, luptătorii, dresorii de animale şi, în toiul zarvei, şi câţiva vânzători de mâncăruri fierte. Cea mai mare ocazie de troc era un soi de târg anual. Izvorul principal al valorii erau animalele, ţinând cont că nu exista pământ în proprietate individuală, acesta aparţinând fie întregului *tuath* sau unei mari *derbfine,* un singur grup de familii de mărimea unui clan. Unitatea de valoare era set-ul, o jumătate din valoarea unei vaci de lapte; pe el se bazau toate schimburile. Banchetul de adio urma să înceapă pe la jumătatea zilei şi să se termine odată cu

plecarea oaspeţilor, astfel încât să ajungă la vadul de îmbarcare sau într-o tabără pe uscat înainte să se lase întunericul. A doua zi în zori urma să înceapă călătoria de întoarcere pe teritoriile respectivelor *tuath.*

Dacă *Ri* Conan spera să-l descopere pe Cathbad chinuit de durere de cap din pricina beţivelii nocturne, se înşela amarnic.

Bătrânul maestru nu i se păruse nicicând mai sobru, mai lucid şi mai atent în timp ce aborda pentru ultima oară înainte de plecare chestiunea druizilor dispăruţi şi a comorilor de pe Inis Fail.

— L-ai visat cumva pe Anninn şi bogăţiile ascunse? aduse el vorba cu o vioiciune care nu contenea să-l uimească.

— Nu, maestre. Sunt la loc sigur. Iar sufletul meu este pe deplin împăcat în ceea ce-i priveşte.

Găsiră cu greu o odaie goală; peste tot era lume dormind buştean, dovadă că miedul lucrase perfid. Din două şuturi Cathbad goli o încăpere cu doi partholoni care sforăiau pe podea. Ieşiră buimăciţi blestemând şi ameninţând la-ntâmplare, trântindu-se pe coridor printre alţi beţivi. Locul lor fu luat de Banan, martor mut al acelei conversaţii discrete. Începu imediat să se frece de picioarele subţiri ale bătrânului, care se apucă să-l scarpine sub guşă.

— Îţi aminteşti totul perfect?

Conan dădu din cap.

— Trebuie să mutăm comorile de pe Inis Fail?

— Nu. Nu trebuie. Le-ai ascuns deja într-un loc pe care, în afară de Gwynedd şi Rury, nimeni nu-l cunoaşte. Din ceea ce-mi spui, sunt în siguranţă. E mai bine să nu le mişti de-acolo; e un lucru care atrage ochi ucigaşi sau pur şi simplu curioşi… Ar trebui doar să le punem alături de *Lia Fail.* Dar nu acum. Nu în momentul acesta în care puterea noastră e destul de slabă. Arhidruidul îşi rezemă fruntea cu mâna, ca şi cum povara dispariţiei *fraţilor* săi şi a distrugerii şcolii de la Mur Ollamhan s-ar fi lăsat brusc asupra lui, încovoindu-l. Când va veni momentul, ştiu unde să ascund comorile pentru totdeauna…

Conan ar fi optat pentru craterul cu emanaţii vulcanice

de pe *crannog*-ul Fidelmei şi era aproape sigur că şi Cathbad se gândise la acelaşi lucru, dar nu spuse nimic.

— Să le scoţi la lumină spre a le transporta ar însemna un singur lucru, continuă *ollamh*-ul.

— Primejdie?

— Exact. Dacă ne grăbim, cei care i-au răpit pe druizi vor intra în criză de timp, ca şi cum le-am trage scaunul de sub fund. Vor trebui să-şi dea seama ce înţeles au, să dibuie perimetrul de teren, să ajungă la ele... Ca apoi să descopere că le-ai schimbat deja locul şi, prin urmare, să fie nevoiţi s-o ia de la capăt.

— Cu siguranţă dacă i-aş aştepta la grotele unde sunt ascunse, vinovaţii mi-ar cădea în mână negreşit.

— Aşa e, numai că nu-i convenabil pentru noi. Ştim cât de mulţi pot veni? Am putea s-o păţim. Când se va petrece acest lucru? *Fraţii* mei vor fi morţi de-a binelea. Şi dacă în acel moment cei pe care îi bănuim ne-ar scăpa din mână, s-ar putea să le pierdem urma şi, odată cu ei, taina comorilor de pe Inis Fail pentru totdeauna... Nu. Mai bine să-i stârnim ca să-i prindem cu mâinile-n sac. Să uităm de comori, ele sunt doar o consecinţă. Sunt îngropate; stau bine acolo unde sunt. Noi trebuie să ajungem la cauză, iar cauza se numeşte *Lia Fail.* Între timp, ca să nu ne plictisim, ne vom juca de-a eroii salvatori ai înţelepciunii pământului nostru! Cathbad rânji amuzat la gândul respectiv, drept care Banan i se vârî sub lunga, jegoasa tunică plină de *craebh-ciuil.* Câte favoruri îmi datorează! Dacă le-aş cere să mă recompenseze aş avea din ce să trăiesc şapte vieţi, slujit în toate cele de iubiţii mei *prieteni şi fraţi!* Ceva ţepos îl jenă destul de tare, aşa că începu să-şi alunge mistreţul afară în şuturi.

Soarele era deja sus când începuse prima întrecere: o cursă de câini pe singura plajă mărginită de iarba sărat-amăruie. Era vorba despre un eveniment nou pe care deciseră să nu-l mai repete.

— Nebunii ăia nu au câini de cursă, clătină din cap Rury tamponându-şi o tăietură deasupra sprâncenei, rod stacojiu

al unei lovituri cu capul. I-am ales pe cei mai iuţi câini de război care-şi petrec mult mai mult timp să-şi înfigă colţii unul într-altul decât să alerge. Cel ce-a pierdut l-a muşcat pe-nvingător, şi acelaşi lucru au făcut stăpânii lor. Întrecerea a degenerat în încăierare, pariurile n-au fost onorate şi distracţia a fost nulă...

Olvik şi Rury rămaseră surprinşi şi bănuitori, în vreme ce Gwynedd, Cathbad şi Karre au fost de o cu totul altă părere. Conan decisese să ia parte şi copii de pe Toraigh la competiţii. Era pentru prima oară când avea loc aşa ceva pe insulă. Şi, dintr-o singură lovitură, întrecerile deveniră jocuri pentru familie; la început privite cu prefăcută neplăcere şi apoi, pe măsură ce rostogolirile se înteţeau, cu aplauze şi râsete amestecate cu lacrimi.

În iazul din exteriorul zidurilor doi adversari ţinându-se cu greu pe picioare se întreceau lovind direct cu nişte prăjini lungi; încercau să rămână în echilibru, răsucindu-şi frenetic picioarele pe trunchiuri groase care pluteau la suprafaţă. Învinse un băieţel lochlann zvelt precum un dihor, care-şi prăvăli în apă propriul tată de trei ori mai mare decât el.

Gennti au fost cei care au introdus o versiune urât mirositoare a jocului: pe acelaşi trunchi plutitor se înfruntau burduşindu-se cu lovituri de saci plini cu făină de peşte; prima cădere în apă însemna înfrângerea. Între atâţia saci sparţi, nămol sărat-amărui şi haine ude leoarcă, în cele din urmă, duhoarea se înteţi în aşa hal încât recurseră la luarea pe sus a concurenţilor şi aruncarea lor în mare pentru a scoate din ei putoarea de peşte putrezit.

— Să ne încredinţăm judecăţii zeiţei! urlă Illan. Numai Cliodna va şti să ne spună cine e cel mai bun! rosti el, un maestru în meşteşugul tragerii pe sfoară a naivilor.

Olvik se uită întrebător la Karre, care ridică din umeri.

Illan nu-i putea suferi pe gennti, fie că veneau de la răsărit sau de la apus. Cliodna era zeiţa celtă capabilă să transforme oamenii în păsări zburătoare; păsările cu pene lucioase din slujba ei puteau să-i facă pe cei bolnavi să

adoarmă, cu cântările lor blânde. Ei i se cerea iertare când era nevoie să omori o zburătoare. Pentru partholon însă era doar un pretext ca să câştige un pariu.

— Numai cine e mai iute? întrebă Olvik în graiul fomorian şontâcăit. Nimic altceva?

Illan şi ai săi clătinară din cap.

— Zeiţa ne va spune cine e cel mai iute dintre adversari în dobândirea uneia din acele păsări de sus. Arătă cu braţul spre un stol de zburătoare cocoţate pe crengile unei sălcii din apropierea iazului.

Căzură de acord, încheind pariul. După care se apropiară grabnic, tot împreună, grijulii să nu se sperie animalele.

Când se aflară la o distanţă suficientă pentru a trage, Illan arătă o cioară anume:

— Aşa o să-nceteze să se-nfrupte din rămăşiţe şi să-şi facă nevoile pe masă.

Ca şi cum i-ar fi auzit, pasărea îşi luă zborul în direcţia iazului, se roti în aer, după care se întoarse în direcţia bastioanelor cetăţii.

Olvik ardea de nerăbdare. Clipele se scurgeau cu repeziciune şi el nu putea să tragă cu *aim*-ul deoarece prada nu se mai afla în bătaia săgeţii. Nu-şi crezu ochilor că cioara s-ar fi putut întoarce spre cetate. Întinse coarda de tendoane cu puterea unui luptător bine antrenat, flexibilul lemn de ulm se îndoi docil, găsi echilibrul între energia ce trebuia aplicată şi precizia loviturii, trase înapoi spre ureche, şi nu spre ochi, eliberând lancea care porni şuierând.

În clipa următoare nu se întâmplă nimic, apoi se auzi o mută fluturare de pene, în timp ce animalul aflat pe zidul de incintă murea subit, căzând jos. O lovitură de zile mari, destul de greu de depăşit.

Lochlann-ii din spatele căpitanului lor izbucniră într-o explozie de strigăte.

Până şi Illan surâse, dar făcu semn unuia dintre oamenii săi să se apropie. Entuziasmul manifestat de gennti se stinse aşa cum se aprinse: partholonul care se afla acum alături de Illan îşi puse o mănuşă groasă de piele ce-i

ajungea până la cot şi, căţărat pe braţ în felul oricărui prădător, se afla un şoim, un erete adult. Bărbatul făcuse rost de piele de cerb şi de pietricele colorate şi cususe răbdător o glugă cu panaş de pene pentru şoim. Fără să spună vreun cuvânt, trase acoperământul de piele de pe ochii răi ai animalului. I se uită în ochi: pupilele i se mişcară, prin urmare zărise deja prada.

Îl prinsese când era deja mare, folosind o cursă şi o potârniche drept momeală. Cu gluga pe cap, silit să nu vadă nimic şi, prin urmare, făcut inapt pentru zbor, în satul lui dintre munţi, şoimul începuse dresajul nemilos. Un întreg ciclu fusese ţinut în cumpănă legat pe o sfoară, astfel încât să nu poată să adoarmă, vlăguindu-l de orice voinţă. Copiii făcuseră gălăgie în fiecare zi în jurul lui pentru a-l obişnui cu lumea din sat şi a-l dezobişnui de tăcerea munţilor şi a codrilor. Timp în care noul său stăpân vorbea cu el, îl mângâia, îl hrănea cu carne proaspătă dată direct din mână. Pe urmă, sosise momentul să-i scoată gluga, să-l lege cu o sfoară lungă şi să-l aţâţe să urmărească iepuri şi potârnichi moarte legate de şaua calului în galop, mânat de unul dintre fiii lui. Şi tot aşa ani în şir, până ce pasărea învăţase să se repeadă asupra prăzii, s-o rănească cu clonţul şi să o strivească sfărâmându-i şira spinării şi ciocnindu-se de pământ; bărbatul alerga în galop şi-şi momea şoimul cu carne proaspătă ca să-l împiedice să devoreze prada, distrugându-i blana.

Partholonul nu-i ceru iertare zeiţei Cliodna pentru duhul pe care l-ar fi suprimat prin uciderea zburătoarei. Şoimul fusese dresat să vâneze un singur vânat mult mai mare decât cel pe care ar fi cutezat să-l atace singur în libertate, dar aşa cum ştia orice şoimar, eretele cel mai generos şi nobil într-o zi sau alta şi-ar fi luat definitiv zborul fără să se mai întoarcă.

Dintr-o bătaie de aripi, care stârni aerul de jur-împrejurul mănunchiului de luptători, puternica musculatură a animalului îl făcu să ţâşnească în zbor sub privirile uluite ale lochlann-ilor. Splendid în livreaua sa cu striaţii gri-maro, exploată fiecare adiere de vânt a curenţilor ascensionali,

dar nu urcă foarte sus; în timp ce şoimul nedresat, şoricarul sau şoimul de vânătoare preferau rotirile înalte, eretele era suveranul neîntrecut al zborului razant. Umbra fulgerătoare semănă spaimă printre celelalte zburătoare. Începu iute să dea ocol ciorii, atacând-o prin zboruri tot mai apropiate; clonţul era gata să lovească. A fost începutul sfârşitului. Cioara, rănită, căzu ca o frunză uscată, iar ucigaşul i se urcă deasupra strivind-o cu ghearele şi terminând-o prin lovituri de cioc. Spre deosebire de lovitura lui Olvik, a fost vorba despre o moarte lentă, şoimul sfâşiind cu ciocul capul victimei.

Dar a fost foarte iute în a o prinde. Mai iute decât Olvik, care trebuise să aştepte clipa prielnică pentru a declanşa lovitura. Nici un lochlann nu mai văzuse până atunci ceva asemănător: acel bărbat născocise un nou fel de a vâna.

Partholonii scoaseră ţipete de bucurie.

Lochlann-ii înaintară spre ei, într-un număr mult mai mare. Intenţiile lor răzbăteau din feţele întunecate. Pentru Olvik fusese vorba de o întrecere trucată.

Doar intervenţia nobililor fomorieni şi a publicului revenit de la voioasele întreceri pe oglinda apei puse capăt ciocnirii. Trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre citadelă: banchetul trebuia să înceapă. Şi partholonii au fost deosebit de fericiţi să se poată aduna la un loc.

Strânşi în jurul mesei, atmosfera se schimbă încă o dată; deosebită de cea veselă şi voioasă din timpul jocurilor, de cea a luptătorilor şi urii tribale, a răpirilor de animale săvârşite de unii spre paguba celorlalţi care ieşeau la iveală din nou cu o pizmă nicicând adormită. Illan arătase doar atunci darurile oamenilor săi, sclavi şi arome, făcând acest lucru sec, mai mult dintr-o obligaţie ritualică, aproape cu dispreţ. Sfârşindu-se expunerea darurilor, căpetenia partholon luă loc pe un teanc de piei, nu foarte departe de Conan, se uită fix la el o clipă, după care aşeză pe masa cea scundă obiectul mândriei sale: un splendid coif de bronz, lustruit atât de tare, încât să strălucească precum aurul, cu o pasăre de pradă cu trăsături amănunţite,

sculptată ca o creastă.

Având încă pe beregată gustul aspru al cărnii de urs, Fergus nu-şi dezminţi nesăbuinţa:

— Nu vrei să vezi şi darul meu, *Eachtrannach?* stărui accentuând porecla nesuferită şi aruncând o bucată de slănină câinilor, care şi-o disputară mârâind şi muşcându-se.

Dar când darul bărboasei căpetenii nemede îşi făcu intrarea în salon, câinii încetară să se mai intereseze de mâncare, în schimb începură să mârâie şi să facă bale lăsându-şi urechile-n jos, gata să atace, până ce se dezlănţui ceva infernal. Doar Fergus era deosebit de încântat de scenă, stricându-se de râs, devenind vânăt la faţă în timp ce cicatricile de pe faţă i se umflară ca nişte infame frânghii roşii.

Crescătorii de urşi se străduiră din greu să ţină în lanţ enormul animal ridicat pe picioarele din spate şi atacat de câinii de-acum cu neputinţă de stăpânit. Ca toate jivinele prădătoare care erau scoase în public, ar fi trebuit să aibă dinţii scoşi sau rupţi şi ghearele pilite, dar judecând după cum le scosese maţele la doi câini de luptă, înainte de a fi fost rechemaţi de slujitorii lui Conan, nimeni nu avusese grijă de asta.

— Ţi-am dăruit o blană, *Eachtrannach.* Care merge! Răcni, scuipând cocoloaşe de mâncare pe unde apuca. Trebuie doar să-i vii de hac şi să-l jupoi!

Nemezii foloseau ghearele de urs drept arme şi emblema lor era marea labă cu unghii; mâncau carne de urs, se îmbrăcau cu piei de urs şi se comportau ca atare, asta fiindcă ursul era animalul cel mai impunător şi, prin urmare, voiau să se molipsească cu curajul şi puterea lui, simţindu-se ca el. Pe cât de provocator, darul lui Fergus era pe măsura oamenilor săi.

— E al tău *Eachtrannach,* rânji fără să se ridice de pe teancul de piei şi continuând să mănânce ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă reuşeşti să-l capturezi! E-al tău cu sclavi cu tot! După care îşi holbă ochii mici şi răi: Vrei şi una din tinerele mele soţii? Izbucni din nou în râs, în timp ce

calmul revenea cu greu. Slujnicele alergau în toate direcţiile pentru a înlătura dezastrul, printre mâncăruri, băuturi şi scaune răsturnate, iar sclavii scoteau afară ursul, câinii răniţi şi leşurile celor ucişi.

Era ca şi cum un soi de măzăriche ar fi căzut pe cei dintâi muguri ai primăverii şi s-ar fi întors vechile vremuri ale lui Elatha şi Morc. Printre colibele cetăţii, un partholon îşi recunoscuse calul priponit în grajdul unui fomorian, din asta se pornise o râcă, iar partholonul o păţise. Vestea ajunsese şi la urechile lui Illan şi, dat fiind acel pretext, încordarea plutea în aer precum capa de fum care regurgita din vatra cea mare. Căpetenia lor de *tuath* scuipase pe jos încruntându-se, după care se sculase în picioare în faţa tuturor, adresându-se lui *Ri:*

— În timp ce eu ofer daruri, iată în ce fel se poartă oamenii tăi! Glasul era cumpănit doar în aparenţă, precum focul care mocneşte sub cenuşă. Făcu un gest circular şi câţiva dintre oamenii săi intrară în salon, rostogolind la picioarele lui Conan cadavrul partholonului ucis în dimineaţa aceea.

Certurile erau la ordinea zilei. Acea victimă era un adult: dacă se băgase în gura lupului, trebuia să fie destul de mare ca să se descurce de unul singur. Conan nu-şi pierdu calmul. Ştia că sâmburele problemei nu era cadavrul; Illan avea câţiva druizi pe conştiinţă căci, în felul Celor din Vechime, obişnuia încă să se cresteze, tatuându-şi un răboj pe braţe sau pe piept pentru fiecare victimă străpunsă de lancea sa.

— Dacă omul tău avea inima unei femeiuşti, n-am ce să-ţi fac, îl ironiză umilindu-l, ca şi cum ar fi fost un lucru de nimic. Merse cu jignirea şi mai departe, fără să-şi ia ochii de la ceea ce mânca; în acest moment era mai bine să se descarce decât să ocolească din nou ceea ce avea de spus. Illan n-ar mai fi răbdat ivirea unei alte ocazii, a unui alt puţin probabil banchet de nuntă a lui Conan, ca să aprindă fitilul. Ar fi urmat să se lupte între ei, sau apelând la cei mai buni luptători ai lor. Era aproape un rit, chiar regretau acel lucru. Cu toate eforturile lui Conan, ar fi trebuit să verse

ceva sânge, de ce nu chiar pe al său. Apoi totul s-ar fi calmat şi partholonii s-ar fi îndreptat spre casă.

Se înşela.

Ochii lui Illan trădară ceea ce faţa ascundea: o furie fără margini. Îşi scoase spada de bronz din teacă şi dintr-o singură mişcare îl ameninţă pe Conan, insultându-l:

— Ridică-te, *Eachtrannach!* Vreau să văd dacă un druid care se dă drept *Ri* va să aibă un suflet plângăreţ atunci când o să-l străpung.

Conan nu se deranja.

— Nu mă bat cu păduchii, Illan, spuse cu un glas neutru. Îi strivesc şi basta.

Partholonul ridică braţul înarmat, dar deja Rury şi Olvik se puseseră între el şi Străin. Faptul că interveniseră cei doi căpitani pentru *Ri* îl făcea pe Illan să pară un pigmeu.

Fergus nu putea să sară peste masă fără să-şi atace duşmanul într-un duel inegal.

Illan se opuse atacului, îl scuipă pe Rury, parthalon şi el, batjocorindu-l. După care lăsă să fulgere lovitura cu o bufnitură scurtă, descărcându-şi nervii pe masa cea scundă şi ciobind-o cu latul spadei, mânjindu-l cu mâncare şi mied pe Conan şi pe cei de lângă el.

Străinul îşi încreţi o buză, arătându-se supărat, iar apoi se sforţă să nu surâdă.

— Bine. Ca toţi copilaşii care fac năzbâtii, urmează să primeşti câteva la fund, Illan, ţinând cont că ţi-ai bătut joc de mâncarea comesenilor mei. Cu siguranţă că n-o să fiu eu acela, îl provocă cu o subtilă insultă, sculându-se-n picioare. Alegeţi un luptător din oamenii tăi, iar eu unul de-al meu. Tocmai am pe cineva nou-nouţ de pus la-ncercare. Subţirel, dar încăpăţânat.

— Vreau să am plăcerea să-ţi tai gâtul, *Eachtrannach.*

— Îmi pare rău, păduche ce eşti. Nu azi, aici eşti la mine acasă şi regulile le fac eu.

— Reguli de fricos!

— Nici vorbă. Regulile celui mai tare. Alte întrebări de sugar?

— Pariul e acesta… dacă luptătorul meu învinge, vreau

ca femeia ta să devină slujnica mea.

Ochii violeţi ai Străinului se contractară şi-i pieri orice chef să se mai joace cu respectivul.

— Fii atent, Illan, n-aş vrea să mă căiesc că ţi-am lăsat posibilitatea de a trăi. Ai auzit, aici regulile le fac eu. Dacă omul tău învinge îţi vei recăpăta darurile… îndoit. Altă insultă: îi refuza darul şi-l umilea, arătându-le tuturor că putea să-i dea de două ori mai mult.

Illan vru să i-o-ntoarcă, dar celălalt nu-i mai îngădui.

— Tacă-ţi gura. Aici nu ai nici un drept să dai ordine. Surâse. Am auzit că-ţi plac foarte mult bijuteriile. Dacă-ţi tai gâtul, de ce o să le mai atârni?

În timp ce toţi părăseau salonul banchetelor coborând spre esplanadă, înconjuraţi de şamanii lui Illan care, ţopăind, aruncau blesteme rituale spre Conan, Gwynedd pricepu ce-i trecea aceluia prin cap de o bună bucată de timp. Nu înţelegea pur şi simplu înverşunarea tânărului. Invocă ajutorul zeilor, respirând adânc şi încercând să se concentreze în acea zăpăceală. Fără să fie observată, în timp ce toţi se ridicau, profită de moment ca să-i atingă lui Illan o mână, ca şi cum s-ar fi ciocnit de el împinsă de cei din spate. Iar ceea ce mintea îi transmise o lăsă cu sufletul la gură. I se păru că retrăieşte un coşmar mai vechi. Iată cine era acel bărbat şi care era pricina zavistiei lui.

— Ai făcut o greşeală, domnule. Glasul lui Rury ajunse la urechea Străinului precum un murmur. Trebuia să-i iei gâtul ca unui purcel de lapte. În faţa tuturor. N-o să-ţi mai dea pace.

— Riscam să stric petrecerea oaspeţilor mei! Nu. Cu ce poate fi deranjat un stejar superb dacă un porc se freacă de el? surâse sigur pe el. Asta însă doar o clipă; când vorbi cu Roşcatul, nu mai exista nici o urmă din Conan cel fanfaron şi îngâmfat. Aceasta e sărbătoarea lui Gwynedd, dar şi a mea. Este cea mai frumoasă ceremonie care-i va rămâne în amintire toată viaţa. Nu vreau s-o stric cedând provocărilor unui smintit prostănac. Vă spusesem să fiţi gata. Totul e pregătit?

Căpitanul gărzii de elită dădu din cap.

— Măcar de data asta nu va fi sânge. Totul va decurge aşa cum am prevăzut, şi Illan îşi va lua rămas-bun cu coada-ntre picioare. Ce-i drept uitase cuvintele Fidelmei de pe *crannog,* care-i răsunaseră atâta timp în cap: „Nu are darul *imbas forasnai,* ca tine, Cathbad. Nu are Lumina Clarviziunii”. Iată de ce, având cele mai bune intenţii, Conan subestimă ceea ce urma să aibă loc.

Gwynedd îl căută din priviri, iar când îi fu alături, îi ţinu ambele mâini.

— Am revăzut faţa lui Skull, luptătorul care a fost executat fiindcă încercase să mă violeze, deşi *geasa* nu îngăduia aşa ceva; Illan este fiul său.

— Sunt gata să-mi pun capul la bătaie, pariind pe victoria nobilului Rury, declară solemn Maelsuthan.

— De ce nici măcar o dată nu pariezi şi tu pe ceva imbatabil, îl ciupi Cathbad strâmbându-se. Illan îşi luase libertatea să-i joace o farsă lui Conan; acesta nu se lăsă mai prejos.

Rury se pregăti pentru luptă. Dintotdeauna avea sarcina de căpetenie a gărzilor şi de „luptător” în slujba lui *Ri* Conan, dispunând de toate privilegiile, puterea şi condiţiile ce decurgeau din această înaltă funcţie.

— O să pierzi o pulpă, bucata cea mai bună a porcului, care revine învingătorului, râse în şoaptă Conan alături de el. Ca doi fraţi buni ce erau se înţelegeau dintr-o ocheadă sau în câteva cuvinte.

— Eşti atât de sigur că o să-nving? Dacă am să pierd, mi-ar prinde bine nişte mâncare pe Tărâmul Celălalt, dincolo de gardurile sălaşului lui *Sidhe.* Altfel voi fi dezamăgit şi îmi vor da o altă pulpă, cea care i s-ar cuveni lui *Banri,* sau partea care ţi se cuvine ţie, labă! Ori, şi mai rău, capul care i se cuvine lui Cathbad… Una peste alta, ţinând cont că tradiţia pretinde ca porţiunea cuvenită unui „luptător” să fie un porc întreg, e posibil ca soluţia pe care ai ales-o să fie cea mai bună, râse Rury.

Noul „luptător” al partholonilor pierduse rangul deţinut chiar de Rury după ce acesta îşi repudiase propriul *tuath*

pentru faptul de a fi masacrat pe nedrept familia lui Gwynedd şi de a fi încercat să-i execute pe ea şi pe Conan. Se chema Arawin, de la numele unui rege de pe Tărâmul Celălalt, şi, ca atare, se străduia să joace cât mai bine rolul de posedat de diavol. Se tatuase cu simboluri tribale în jurul unui ochi, până la tâmpla din stânga, care-i dădea un aer de strigoi. Mânuia cu iscusinţă o secure impresionantă cu o lamă lată de bronz şi o alta cu trei vârfuri pe latura opusă; totul montat peste o tibie lungă umană pe post de mâner. Când văzu însă că Rury era adversarul său, i se puse un nod în gât, deşi vomita ameninţări şi expresii deocheate de furie, dându-şi peste cap ochii de ucigaş.

— Totul e o-nscenare, scuipă Rury în timp ce-şi apuca scutul şi noile mănuşi din piele moale cusute chiar de Gerd.

Dându-şi pe spate părul lung, Conan izbucni într-un hohot sonor, cu picioarele desfăcute şi mâinile în şolduri în centrul esplanadei.

Roşcatul schiţă o plecăciune-n batjocură.

Şi, din spatele lor, înaintă Magmor.

Conan şi Rury îşi surâseră dându-se-ntr-o parte.

— La urma urmelor, nu mă împăcăm cu ideea să te pun să te lupţi chiar cu unul din clanul tău.

— Ce clan? replică Roşcatul surprins. Aminteşte-ţi, stăpâne, că eu am încheiat pentru totdeauna socotelile cu parthalonii. Doar vezi noile însemne de pe scutul meu?

Când Magmor se arătă de sub imensa boltă care mărginea cetăţuia, doar vederea lui fu de-ajuns să-i îngrozească pe toţi. Marele Dagda în persoană n-ar fi semănat atâta panică: împlătoşat în piele groasă şi neagră, Magmor era dotat cu lance şi scut, amândouă vopsite cu păcură. Colosul negru precum genunea avea la şold o secure mică şi iute. Şi totuşi, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, nu acele lucruri impresionară cel mai mult. Nu fusese vorba doar despre un zumzet în rândul fomorienilor. Mulţimea chiar începuse să tremure şi să urle.

Conan surâse alunecos; fusese ideea lui.

Toţi îşi aminteau cu spaimă de acel simbol: singurul acoperământ pe potriva staturii negrului, Magmor avea pe

cap maleficul coif cu coarne al lui Chical Grinchenchos.

Partholonii nu văzuseră vreodată ceva asemănător. Gigantul ăla tenebros, cât un sălbatic, părea să se fi ivit din iad în noaptea de *Samhain.*

Conan observă că Magmor n-avea spada *claideb*; nu fusese încă ridicat la rangul de luptător. I se păru o ocazie potrivită; îşi desfăcu preţioasa teacă şi-i aruncă *Spada lui Danu.* Dintr-o lovitură ar fi fost în stare să despice chiar şi securea dublă, o minune de lucrătură în bronz a unui *aes dana* partholon.

Gigantul o prinse din zbor, cu ochii cât cepele. Alt zumzet de uimire: o armă sacră şi magică în mâinile unui sclav!

Enormul sclav înainta spre Conan, impunător precum o *eiclips,* o eclipsă de soare. Îngenunche în faţa lui rostindu-şi prin gesturi jurămintele de credinţă. Când se ridică, adversarul dispăruse.

Tatuatul Arawn, regele de dincolo de mormânt, judecase cu picioarele. Era o vină foarte gravă la celţi, echivalent cu părăsirea propriului clan în bătălie. Pedeapsa pentru trădători şi dezertori era spânzurătoarea. Deoarece copacul era imaginea însăşi a vieţii, prin rădăcinile sale sufletul victimei intra direct în Sidhe. Illan poruncise deja oamenilor săi să spele cu sângele Arawn ruşinea pe care luptătorul i-o adusese în faţa tuturor. Oricum, acesta nu ajunsese prea departe. Dar panica fugarului era de natură superstiţioasă. Celţii nu cunoşteau frica de moarte, dar dacă acela era un strigoi, i-ar fi luat cu el sufletul şi n-ar mai fi reuşit să se întoarcă de dincolo de împrejmuirile lui Sidhe pentru a se reîncarna din nou.

— Practic s-a sfârşit chiar înainte de-a începe, spuse Conan cu ţâfnă, făcându-se că nu aude zarva care creştea pe latura opusă a mulţimii.

Fergus avea ceva de spus şi tocmai o făcea cu glas tare:

— Sclavul acela e lucrul meu! Iar tu mi l-ai sustras, *Eachtrannach!* răcni puţin asmatic din pricina beţiei din zilele acelea.

— Fergus, eşti beat! îi răspunse calm. Singurul lucru pe care poţi să-l ceri e să te ducă cineva în patul tău. Nemedul

înţelese în zbor că Magmor revenise la demnitatea de om liber. Ştia că fomhoire marcau sclavii, şi Magmor nu avea nici o ureche retezată. În plus era înarmat, hrănit şi hotărât să-l apere pe Conan. Începu să vorbească mulţimii, povestind cu glas tare ce anume se-ntâmplase pe promontoriul marelui stejar. Ai săi îi ţineau hangul pe un ton grav şi profund, ca şi cum în joc ar fi fost onoarea lor, şi mulţi dintre fomhoire începură acum să murmure.

Conan băgă de seamă privirile ce ţâşneau ca nişte săgeţi între negru, Fergus şi Leher, „luptătorul”, care-l urmărise pentru a-i omorî fetiţa pe promontoriul marelui stejar. Străinul se întoarse spre Magmor şi se uită întrebător la el.

Gigantul îşi plecă capul îndurerat, confirmând acea întrebare neexprimată.

„Iată de ce se ţinea departe de lume, refuzând să accepte confirmarea în public”, se gândi Conan. „Şi totuşi, cu toate că era singur că va fi recunoscut, a acceptat din recunoştinţă pentru noul său stăpân.” Îi fu de-ajuns. Se întoarse spre Fergus şi-l întrebă:

— Ce vrei?

Celălalt pricepu din instinct că avantajul e de partea lui.

— Îl vreau pe negru! E-al meu! Trebuie mai întâi să plătească pentru a-mi fi ucis cincizeci de oameni. Apoi o să-l înham la carele de mărfuri pentru tot restul vieţii! rânji cu cruzime.

— Nici să nu te gândeşti. Magmor rămâne aici. Ce vrei în schimb, aur…?

Glasul bărbatului nemed se transformase într-un urlet:

— Vreau pielea acelei grămezi de bălegar! Şi de data asta eu dictez condiţiile! Cer satisfacţie!

Conan intuia că provocarea aceea era o capcană. Ceea ce se vedea constituia doar momeala, de asta era convins. Dar se săturase să o tot evite. Era ca şi cum şi-ar fi vârât capul în ştreang fiindcă clocea convingerea înfrângerii. Dar cel puţin ar fi avut pretextul ca apoi să-l sfideze pe Fergus.

— De acord. Să jucăm partida!

Nemedul scoase un răcnet de satisfacţie ţâşnit din adâncul pieptului.

Se adresă mulţimii ca un iscusit sau ca un şaman şiret:

— *Eachtrannach* nu este demn de a conduce un popor! accentuă încă o dată asupra poreclei detestate de fomorieni. Zeii nu surâd unui hoţ de sclavi! Şi apoi, uitaţi-vă la el, îşi dezlănţui latura cea mai jignitoare, referindu-se la mâna şi la braţul stâng al lui Conan rănite în duelul pe viaţă şi pe moarte cu Chicol. Un *Ri* trebuie să fie puternic! Un simbol pentru oamenii săi şi, mândria zeilor, care să-l poată recompensa prin rodnicia pământului. Dar în ce fel pot să i-o îngăduie dacă a ales o singură femeie, încăpăţânându-se să spună că o iubeşte doar pe ea? izbucni într-un hohot batjocoritor. Trebuie să se culce cu o zeiţă care i-ar cere acest lucru, deoarece trebuie să-i câştige binecuvântarea, nu să le ocolească, cum face el…

Conan păru să nu pună la inimă acele vorbe, simulând nepăsarea. Când luă în mână spada şi schiţă o lovitură iniţială spre Fergus, mulţimea fremătă.

— Femeile sunt bune de gură. Luptătorii luptă, atât spuse. Lama aceea lucioasă băga în sperieţi pe toată lumea.

— *Ri* trebuie să fie expresia vie a armoniei dintre om şi natură, continuă nemedul, făcând paşi înainte şi-napoi, fără însă a da vreun semn despre învestitura ce-i revenea în lupta ce-ar fi urmat. Lui *Eachtrannach* îi lipseşte frumuseţea, pentru a fi pe placul zeilor, moment în care se auziră ţipete stinse şi amuzante în rândul femeilor prezente, care-l dezminţeau. O căpetenie laşă şi neputincioasă vă va aduce în pragul foametei, al secetei, al înfrângerilor. Va fi eliminat aşa cum face dintotdeauna poporul nostru: înecându-l în mied sau arzându-l de viu! Acesta va fi tributul de sânge pe care-l vor cere druizii, *aes dana* şi oamenii liberi, adică toţi aceia care plătesc un tribut căpeteniei de *tuath.* Un *Ri* schilod ca *Eachtrannach* este un pericol pentru voi şi trebuie să fie suprimat şi înlocuit!

— Singurul lucru care ţi-a scăpat neschilodit este limba! Dar nu mai e mult până am să ţi-o tai cu asta, spuse Conan şi ridică *Spada lui Danu* chiar cu mâna stângă, pentru a arăta că putea s-o mânuiască. Apoi reveni la gândurile sale.

„Iată de ce Magmor fugea de toţi de câteva zile“, cugetă în timp ce-şi punea mănuşile de piele pe deasupra armăturii de zale, înşfăca *claideb*-ul şi-şi lega un scut cu o gardă specială, confecţionată de Gwynedd pentru ca priza mâinii stângi pe ea să fie perfectă.

— Dacă Magmor i-a ocolit, a făcut-o pentru tine, sugeră frumoasa skeld vădit îngrijorată. Ştia că aveau de gând să-l revendice din nou, dar datoria de onoare faţă de tine a fost mai presus. Te respectă şi te admiră cu toată credinţa. Uită-te la el, plânge.

Conan se întoarse. Oricât de necrezut ar putea să pară pentru un luptător atât de impunător, suspina apropiindu-se de stăpânul său.

Începu să gesticuleze: *Lasă-mă să mor pentru tine.*

Conan nu reuşi să-şi păstreze expresia severă. Copilul care se ascundea dincolo de aparenţele gigantului era înduioşător.

— Mulţumesc pentru oferta ta, prietene. Ai folosit însă termenul greşit: intenţia mea e să nu moară nimeni, cu atât mai puţin eu! Poporul său fomhoire nu fusese nicicând atât de încântat şi de sătul. Noul său *Ri* îi făcea să prospere datorită unei imense comori, iar un popor căruia nu-i e foame nu are chef să lupte. Şi totuşi, în ciuda bunăstării, stăpânul lor iubitor de pace ca nimeni altul urma să lupte pentru a o păstra. Căci oamenii erau gata să-l abandoneze oricând ar fi fost la ananghie. Avea dreptate Cathbad: „Nu dă bine dacă nu înduri ingratitudinea. Le dai de mâncare unor indivizi, îi omeneşti şi te aştepţi ca ei să-ţi fie recunoscători ca animalele domestice. Dar oamenii nu sunt cum îi crezi, sunt prădători, gata să-ţi sară-n spate în timp ce-ţi jură credinţă în faţa tuturor”.

— *Să sperăm că vom avea noroc…* gesticulă Magmor.

— Nu cred în noroc. Mai bine contezi pe voinţă şi faptă. Va trebui să mă-nving pe mine însumi, dacă vreau să-l înving, îşi aminti el învăţămintele lui Cathbad şi Rury. Arată-te, Fergus! Să terminăm odată! urlă în timp ce-şi strângea aţele cuirasei de pulpă şi-şi punea un coif uşor. *Cine* vrei să se bată cu mine?

— Nu fii nerăbdător, *Eachtrannach.* Cu cât adversarul tău va fi mai mare, mai feroce şi mai violent, cu atât mai mare îţi va fi slava de a-i fi venit de hac… Nemedul se întoarse, îndepărtând mulţimea cu braţul ridicat. Şi la fel făcură luptătorii lui, deschizând un culoar uman care ajungea până la darul său de nuntă. Ce zici de aşa ceva? Te pui cu ursul meu? Sau eşti vreo domnişoară?

Illan surâse încântat.

Cei de faţă ţipară la început, apoi gemură.

— Nu ştiu dacă va fi suficient coiful acela, se răsti Rury. Eşti sigur? Nu vrei să-ţi iau eu locul?

Străinul se întoarse brusc în timp ce ieşea în arenă.

— Eu nu trimit pe nimeni să moară în locul meu. Expresia lui se schimbase în urma unei noi revelaţii.

Olvik îi adresă un gest mut cu mâna care pleca din inimă. Însemna: „Noroc în bătălie”.

Conan îi mulţumi printr-un gest al capului. Era vorba despre un pariu pe care nu-şi putea permite să-l piardă.

Servitorii lui Fergus şi Illan aţâţaseră nişte dulăi de război împotriva ursului. Biata jivină atacată fusese rănită grav, picioarele din spate îi fuseseră sfâşiate, având blana negricioasă pătată de sânge. După care sclavii chemară câinii înapoi, lăsându-l pe urs, exasperat de durere, să-şi tragă sufletul în mijlocul esplanadei, într-un spaţiu de ţărână care devenea tot mai mare pentru a-i face loc lui Conan.

„Incident întâmplător sau premeditat?” se întrebă Străinul cunoscând deja răspunsul.

— Bestiile mele de câini ţi l-au frăgezit, rosti Fergus cu făţarnică îngăduinţă. În ochii celor de faţă diminua un adversar de trei ori cât Conan. Eu ţi l-am dăruit. E un dar al meu. Prin urmare, e ca şi cum ai lupta împotriva mea, astfel că o să poţi să-ţi arăţi satisfacţia pe care o ai în guşă. Numai că eu sunt mult mai rău! La ultimul hohot era cât pe-aici să se sufoce cu saliva ce-o-nghiţise pieziş.

Cineva strigă o aţâţare de neînţeles, bărbatul faţă-n faţă cu marele animal respinse primul atac şi, pe neaşteptate, izbucni haosul de strigăte şi blesteme, sperieturi şi hohote.

În timp ce sângele se îmbina cu sudoarea şi pulberea, ecoul răcnetelor sau încleştarea gâfâită a celor doi adversari se pierdea în cacofonia de voci stârnite de spectacolul luptei.

Nici vorbă să fie îmblânzit. Era vorba despre o bestie furioasă! Şi Conan se convinse că nu i se scoseseră colţii. Străinul îşi aduse aminte de tehnica vicleană a lui Chical, primul, maleficul său maestru de arme. Şchiop din pricina unei răni adânci, punea întotdeauna înainte piciorul insensibil, astfel încât să se expună la cât mai puţină suferinţă. Atunci când adversarul credea că-i venise de hac, iată-l pe urs arătându-şi adevăratele resurse de forţă brută din trupul său desfigurat. Străinul încercă să facă acelaşi lucru cu braţul stâng, dar pricepu că era prea puţin în faţa puterii vrăjmaşului care nu contenea să atace. Atacurile deveneau tot mai dese, şi fiindcă de fiecare dată jivina încerca să bată-n retragere, crescătorii de urşi, servitori care până de curând trebuiau să-l îmblânzească, îl împingeau acum spre terenul de luptă cu prăjini ascuţite. Până ce animalul atacă cu toată forţa.

Alunecă pe terenul nesigur, în timp ce Conan se dădu la o parte pentru a evita atacul. Bâjbâind să nu cadă, ursul despică aerul cu încă o lovitură de labă spre dreapta, lovind scutul uşor al bărbatului şi făcându-l fărâme.

Nemaiavând cu ce să se apere, bărbatul profită de al nu ştiu câtelea atac ratat şi se năpusti cu tăişul *Spadei lui Danu* spre ţinta masivă.

Greşeală însă: lama se afundă în stratul gros de grăsime şi piele, dar nu atinse nimic vital, singurul efect fiind cel de a-l întărâta şi mai tare pe animalul care se ridică pe picioarele din spate într-un răcnet de suferinţă vecină cu nebunia, apropiindu-şi enormul cap cu fălcile desfăcute. Ca şi cum s-ar apăra cu laba de o albină sau de un roi de viespi, ursul îl lovi pe Conan direct în obraz. Cu toate că era sfâşiat şi oribile brazde roşii i se deschiseră pe piept.

Conan căzu din pricina violentei lovituri, dar se ridică. Asta se repetă de mai multe ori şi, aproape terminat, se sprijini de spada cea frumoasă. Până ce şi ea îi zbură cât acolo şi nu-i rămase decât mândria să-l ţină în luptă, dar nu

cedă privirii încântate a adversarilor. Magmor îi aruncă scutul său circular şi pentru prima oară Străinul se uită spre lumea din jur. O zărea şi nu prea. Privirea i se împânzise de sudoare şi istovire. Auzi insultele lui Fergus deformate de propriile simţiri, de-acum buimac de efort, de durere şi pierdut, dar nici urmă de Cathbad.

Duelul devenise unul al şireteniei: ursul ataca, iar Străinul crea mici diversiuni pentru a-şi recăpăta puterile şi a reuşi să-şi recupereze spada pentru a încerca o lovitură cu vârful, împingând-o cu toată greutatea corpului, astfel încât aceasta să pătrundă cât mai adânc. Se gândi chiar şi să fugă, să se lase urmărit de mânia oarbă a enormei jivine, aşteptând până ce i-ar fi fost alături, ca aşa s-o ia prin surprindere, înfigându-i de sus în jos lama în profunzimea coastelor sau plesnind-o cu tăişul peste ochi: botul era acel punct în care, dacă ar fi nimerit, ar fi făcut-o să-şi piardă echilibrul şi ar fi răpus-o, se gândi.

Dintr-odată, printre spectatori se produse agitaţie. Karre şi Cathbad se arătară în primul rând lovind cu coatele, stârnind bombăneli de protest, cel dintâi strecurându-se datorită staturii măreţe, al doilea bizuindu-se pe renumele şi caracterul său autoritar. Arhidruidul surâdea liniştit, deloc îngrijorat de înfrângerea ce părea să se apropie de sfârşit a protejatului său.

Karre ţinea în mână un soi de ocarină, obişnuitul flaut pe jumătate scobit în osul gol al unui pui de găină. Văzând că nu se hotăra să-l folosească, Cathbad îi dădu un ghiont, drept care Karre începu să cânte, creând un fundal straniu pentru acel spectacol dramatic de pe esplanadă. Moment în care bătrânul *ollamh* scoase ceva de sub mantia aparent fără fund. Duse la gură un mic fluier de lemn, începând să sufle în el fără să producă în aparenţă vreun sunet; chiar aşa, cine ar fi observat, s-ar fi gândit că fluieră în duet cu Karre.

Ursul îl înhăţă cu labele lui de gigant pe bărbat, făcându-i ţăndări şi al doilea scut. Zidul de apărare dispăruse şi Conan scruta jivina în ochii negri, culoarea morţii.

Pe neaşteptate, câinii din jur începură să latre ca scoşi

din minţi. Ursul începu să răcnească, să-şi ascundă căpăţâna rostogolindu-se în nisipul frământat cu sânge, scurmând cu botul şi încercând să-şi alunge durerea din creier, scheunând ca un pui şi căutând alinare ghemuindu-se la picioarele lui Conan.

Acesta îşi ascunse surpriza care putea să-l trădeze şi se-ntoarse spre Cathbad; cu gura până la imensele urechi arbora un surâs ştirb. Cât putu de iute, Străinul îşi îngădui un gest trivial, ca şi cum ar fi putut să subjuge cu totul acel biet animal voinţei sale. Ochii săi străluceau: culoarea victoriei era violetul. În toţi acei ani, Cathbad îl învăţase cum să-ţi stăpâneşti trupul cu mintea. Exact asta făcea şi acum.

Publicul fu înfiorat de spaimă. Apoi izbucni în ovaţii pentru propriul stăpân de care, în acele momente, se temea mai tare decât de moarte. Nu doar forţa fizică a luptătorului, ci şi o putere suprafirească a celui îndrăgit de zei.

În clipa aceea săvârşi un gest pe care miile de ochi care-l priveau fix nu-l mai văzuseră vreodată: se apropie de animalul care încă scheuna, îi trecu o mână peste ditamai capul murdar şi-l mângâie de mai multe ori. Gigantul cel miop nu se foi, ghemuindu-se şi mai tare cu botul în ţărâna pe care o împrăştia cu fiecare suflare.

În timp ce mânia pierdea teren în trup şi în suflet, în timp ce mulţimea tăcea, *Eachtrannach* îl căută din priviri pe Cathbad şi-i surâse. Se miră văzând ochii bătrânului holbaţi, gura căscată de zăpăceală: efectul depăşea cu mult trucul său. Încetase să fluiere de ceva timp şi în clipa aceea nici măcar bătrânul vrăjitor nu mai înţelegea nimic. Cum era cu putinţă să îmblânzeşti atât de repede un gigant?

Conan se întoarse spre nemed, care dăduse înapoi cu câţiva paşi.

— Mulţumesc pentru cadou, Fergus, surâse printre junghiuri pe care reuşi să şi le-ascundă. Acum cu siguranţă este îmblânzit.

Prima care dădu fuga fu Gwynedd, care-l îmbrăţişă plângând.

Conan gemu încet din pricina durerilor pe care acea îmbrăţişare i le provocase.

— Ce zi, îşi trase el sufletul.

În spatele ei, ca o impunătoare umbră discretă şi credincioasă, sosi şi Magmor.

— *Mi-ai salvat viaţa, stăpâne. Pentru a doua oară,* gesticulă el recunoscător.

— Atunci fă ceea ce-ţi cer. Ai grijă de animalul acela, se întoarse arătând spre urs, care avea încă funia răsucită, ce-i atârna din zgarda de bronz. Nu e vina lui că l-au silit să se bată. Şi adu-i o găleată de miere: la fund este darul meu de nuntă, poartă-te frumos cu el. Dacă se strică, Gwynedd s-ar putea supăra, iar femeia mea e mai periculoasă ca el.

Frumoasa skeld îl sărută, Magmor se scărpină în capul pleşuv fără să priceapă ceva şi se duse să ia în primire ursul.

Conan înaintă spre nemed. Drept şi falnic, părea un gigant, deşi era vlăguit şi ca vai de lume. I se alătură toată garda de elită, alături de cea a lochlann-ilor.

— Mă mai gândesc, Fergus, dar ar trebui să-ţi retez mâinile.

Celălalt simţi un nod în gât şi ochiul începu să i se zbată de pleoapă.

— E rândul meu acum să lansez şarade. Spune-mi, Fergus, ştii cum se face să ţii pe spini un idiot?

Celălalt şovăi:

— Nu ştiu.

— O să-ţi spun eu mai târziu.

Începu ritul de rămas-bun după cele trei zile memorabile de petrecere. Îmbrăţişări şi urări, cu Bodmall, Sin, cu tribul de druizi Corco mo-Druadh şi ceilalţi.

— Ei bine, Fergus, ai descoperit cuvântul cu trei de „i“? îl întrebă Conan de faţă cu toată lumea.

Scenă mută în loc de răspuns.

Străinul râse, degustând subtila injurie:

— Tu. Tu, Fergus, eşti un idiot *primitiv!*

Nemedul, Illan şi pâlcul lor de neveste fură cei dintâi care

plecară în acea după-amiază târzie, amestecaţi printre micile caravane de neguţători care-şi reluau peregrinarea de la un sat la altul. Cu o expresie care-ţi îngheţa sângele-n vine, Magmor îi escortă personal până la porţile cetăţii. Şi nimeni nu mai avu nimic de spus.

În timp ce treceau dincolo de porţi, Magmor dădu de rămăşiţele lui Arawn, strivit între doi copaci doborâţi. Îl legaseră de două trunchiuri, care după aceea fuseseră doborâte. Trupul îi fusese despicat în două de gigantica tracţiune pentru a distruge laşitatea duhului său şi după moarte.

— *Adio, luptătorule!* gesticulă negrul.

Un fluture de păducel, din cei care zburau printre florile albe şi trandafirii ale arbuştilor, tocmai se opri pe ferestruică. În sala banchetelor deja pustie, Conan şi Gwynedd îl îmbrăţişară din suflet pe bătrânul arhidruid. A doua zi ar fi urmat să plece spre Inis Fail, şi Străinul l-ar fi urmat, după ce noua *Banri* ar fi născut.

— Ştiai că trebuia să-ţi adresăm ultima întrebare, maestre, îl tămâie frumoasa skeld cu tot meşteşugul feminin, luându-l de braţ.

— A fost singura care să-şi dea seama de truc, Cathbad. Conan clătină din cap cu un aer resemnat.

Gwynedd observă că bătrânul *ollamh* râdea, ascunzându-şi hohotul sub barba unsuroasă şi de-acum tot mai rară.

— Cum se îmblânzeşte un urs furibund?

— Te interesează cumva pentru a aplica trucul soţului tău? îşi îngădui Cathbad un dram de umor. A fost o întâmplare. Cu mulţi, cu foarte mulţi ani înainte observasem că suflând într-o margine de frunză bine întinsă, reieşea un sunet strident. Ceea ce nu se auzea erau alte sunete care-i făceau pe câini să latre ca smintiţii. Nu mă întrebaţi despre ce-o fi fost vorba… Mereu am predicat că era lucrarea zeilor, în timp ce, în realitate, credeam că am găsit un sunet care enerva atât de tare animalele respective, că le făcea să urle de nervozitate! Ursul nu are o vedere bună, dar are un nas şi urechi formidabile. Bine. Atunci mi-am zis: dacă funcţionează la câini, ar putea

merge foarte bine şi la grămada aceea de grăsime ambulantă.

— *Ar putea*? Cathbad îşi arcui sprânceana.

— Sigur că da. Nu eram deloc convins…

— Maestre, păreai omul cel mai împăcat de pe Inis Fail! Şi dacă n-ar fi funcţionat?

Ridică din umeri.

— Vai mie, fiule. De ceva trebuie totuşi să murim. De aceea ne naştem! Mi se pare că oamenii uită cam des chestia asta. Nu cumva ai intenţia să trăieşti veşnic!

Tuturor le păru rău că trebuiau să se despartă.

— Pisălogeala asta de călătorii… la vârsta mea! se văită arhidruidul.

— Ţi-l dau pe Magmor să te escorteze. Poate să-ţi fie de folos acolo unde vrei să te duci.

— La ce? Ca să fiu remarcat la fiecare o sută de paşi? Un munte ambulant ca el atrage mai mulţi curioşi decât o grămadă de sclave gennti. Şi nu e imun la lănci şi tăişuri de spadă, chiar dacă călăreşte monştri marini. Nu, singur călătoresc aproape neobservat şi nimeni nu se hazardează să sfideze puterea toiagului unui druid!

Conan afişă o expresie încruntată.

— Până acum câtva timp, maestre. Până acum câtva timp.

Bătrânul ridică din umeri şi schimbă vorba:

— Apropo, Magmor unde e?

Gwynedd îşi puse o mână la gură pentru a-şi ascunde jena unui zâmbet.

— Cred că se supune unui examen mult mai greu decât cel cu ursul. Erin cea Frumoasă l-a atacat din nou în dormitor…

Cathbad scoase un fluierat ironic.

— Iar el nu poate să spună nu.

— Părea pierdut atunci când i-am trimis în ajutor pe Rury, Olvik şi Karre sub pretextul că a intervenit ceva greu de făcut. Ca să-l smulg din ghearele lui Erin e nevoie de ajutorul a cel puţin trei bărbaţi.

— Doi şi jumătate, îl corectă Conan.

Izbucniră cu toţii în râs, senzaţia de iminentă despărţire scoţându-le la iveală sentimentele.

— Important e să te mişti repede. Trebuie să rezolvăm ceea ce am mai discutat!

Conan fu de acord.

— Unde să te caut, maestre?

— Am să te găsesc eu, nu mă cunoşti încă? Ce loază de elev, îl stârni. Eşti iscusit doar atunci când vrăjeşti femeile cu ochii tăi violeţi... Lângă tine ai un exemplar superb! o preamări el pe Gwynedd, care roşi din pricina complimentului. După atâta agitaţie e vremea să dedici oleacă de timp femeii tale, i-o luă înainte Cathbad, încântat de lucrarea săvârşită. Acum îţi e soţie. Doar acum ea îţi este adevărata *Banri...* şi tu ai fost acceptat ca stăpân al tuturor de pe insula Toraigh. E vremea să te obişnuieşti. Nu mai eşti *Eachtrannach.* Nu numai, cel puţin. Până ce te vei hotărî să mă urmezi pe Inis Fail. Grăbeşte-te! Nu eşti tu cel care vrei să-ţi vezi destinul bizar împlinit, destinul cu care s-au cam amuzat zeii?

Capitolul 18

Se auzi un alt urlet sfâşietor, care se repetă de mai multe ori. Ecoul glasului se amplifica răsunând pe pereţii de piatră ai peşterilor şiroind de umezeală. În întunecimea scobiturii abia de se zărea un om ţinându-şi capul între mâini; îşi comprima craniul cu toată forţa ca şi cum ar fi fost un fagure de miere plin de albine înnebunite. Ieşit din minţi, nu-şi mai controla trupul, şi cel care urlase îşi reîncepu neîncetata litanie. Câţiva dintre camarazii săi o luară la fugă, epuizaţi să tot audă aceeaşi jelanie. Ştiau că bărbatul n-ar mai fi rezistat mult; îi deranja pe gardieni şi pe cei care lucrau. Era o chestiune de ore. Apoi urmau să-i despice craniul, pentru a-l face să tacă, nemaifiind de folos scopului lor. Alţi nebuni în spatele lor începură fie să zbiere, fie să râdă sau să plângă amarnic. Odinioară custozi ai înţelepciunii de pe Inis Fail, temuţi, puternici şi respectaţi învăţaţi, de-acum nu mai păreau druizi, ci o armată de nebuni. Grian şi razele lui nu mai existau. În acel mormânt scufundat în tenebrele veşnice. Nimeni dintre cei închişi nu ştia dacă afară era noapte sau zi; pierduseră noţiunea timpului, de luni de zile scufundaţi în noapte, între muşchiul care se căţăra pe pereţi şi duhoarea umedă a cărnii, a oaselor, a minţii intrate în putrefacţie.

Fir Droirich, „Druidul Negru”, se învârtea ca un suflet osândit; fixă ieşirea din grota astupată cu pietroaie şi supravegheată de bărbaţi înarmaţi. Reveni la aceeaşi întrebare care-l obseda de zile-n şir, iar dezlegarea ei fu mereu aceeaşi: singurul elev tânăr dintre druizii săi care reuşise să fugă nu scăpase teafăr; nimeni nu venise în ajutorul lor. De altfel, având trupul numai răni din pricina torturilor, ar fi fost de mirare dacă n-ar fi murit de febră din pricina durerilor la care paznicii îl supuseseră spre luare-aminte pentru ceilalţi. Scăpase într-o ţâşnire de vitalitate care-i surprinsese pe toţi. Dar înaintea lui fuseseră mulţi alţii care avuseră mai puţin noroc. În cazul unuia dintre aceştia, Fir Droirich smulsese de-a dreptul lancea din

mâinile unui gardian, străpungându-l pentru a-i curma suferinţele. Dar adevărata întrebare era alta. Morc de unul singur nu era nici destul de puternic, nici atât de inteligent să plănuiască un asemenea masacru pentru a fi stăpân pe toate comorile de pe Inis Fail. Era doar un ambiţios fără margini. Prea puţin. Cine să fi fost în spatele lui pentru a-l instrui şi a-i oferi oameni înarmaţi?

Druidul Negru, prieten de suflet al lui Cathbad, răpit cu ceilalţi pe câmpia de la Mur Ollamhan, înghiţi acea îmbucătură amară şi se întoarse în grupul din adâncul grotei, în duhoarea de excremente şi de rămăşiţe de mâncare râncezită. Se amestecă cu ceilalţi, concentrându-se asupra simbolurilor de pe *Lia Fail,* luminată de pâlpâirea slabă a câtorva torţe. O lumină care nu reuşea să le pătrundă minţile: Piatra Destinului se împotrivea să-şi dea la iveală tainele, să-şi lase interpretate cele din urmă simboluri. Ajunseseră la concluzia că acea comoară nu era una singură, deoarece tainele erau trei! Primul se referea la comandantul urmaşilor lui Danu şi la un secret care-i marcase viaţa: ceva asemenea unei flori, unei ierbi, unei plante... Un al doilea vorbea despre comori venite din cer, bogăţii fără pereche, ocrotite de vrăji în locuri inaccesibile. Conan de Toraigh era dovada vie că acele comori existau: Cazanul Abundenţei de la Murias, unul din cele patru oraşe fantastice pomenite de Tuatha De Danaan; *Lia Fail* din Falias; Lancea Victoriei din Finias şi miraculoasa *Spadă a lui Danu* din Gorias, pe care Străinul însuşi o mânuia. Iscoadele dădeau garanţii că *Ri* identificase comorile; dacă era adevărat, mai rămânea de aflat unde ascunsese asemenea avuţii pe care nu le etala niciodată. Ultimul mister era aproape imposibil de descifrat. Fir Droirich îşi trecu o mână prin păr, descurajat. Era aproape sigur că n-ar fi fost vorba despre bogăţii materiale, ci mai degrabă despre o enigmă astrală, iar Morc nu era convins. Călăul lor voia să fie cât se poate de sigur că nu i-a scăpat nimic din ceea ce-ar fi putut să ascundă încă aur sau magie, care slujeau pentru a cumpăra oricum putere. Iată de ce de luni de zile, fără odihnă, îşi storceau creierii asupra simbolurilor care celor

mai mulţi li se păreau figuri închipuind stele şi planete vizibile într-o noapte senină. Cathbad le semnalase ceva: faptul că el reuşise se datora unirii energiei bătrânului arhidruid cu ascuţimea minţii tânărului Conan şi cu puterea frumoasei skeld.

Druidul Negru se uită în jur. Zeci şi zeci de oameni care odinioară se considerau *fraţi.* Printre ei se amestecase mucegăitul Amairgen, unul dintre cei mai vârstnici druizi, faimos prin cântecele şi poeziile sale. Puternicul Mugh Ruith, mândru şi corect oponent al arhidruidului, chior de ochiul drept şi mare maestru de ceremonie alături de prietenul-rival Cathbad, părea acum umbra lui însuşi. Nici vorbă de rafinate mantii de ceremonie brodate, de *torques* de aur şi de cenuşia piele de taur împreună cu o pălărie de pene pestriţă şi cu aripi tremurătoare, uniforma de vrăjitor care-l făcuse faimos, dat fiind că părea gata să-şi ia zborul. În fine, un vlăguit Fir Droirich, odinioară temut pentru puterea magiei sale capabile să transforme fiinţele umane în animale: se spunea că ar fi schimbat-o pe Sibh, viitoarea nevastă a lui Fionn Mac Cumhail, în cerb; când se născuse fiul lor, i se dăduse intenţionat numele de Oisin, adică pui de cerb. Ei trei împreună îl înlocuiseră pe Cathbad la şcoala de la Mur Ollamhan. Se gândi la acele vremuri cu un regret amar. Ştia că nu mai era nici o speranţă.

Amairgen îl căută din priviri pe Druidul Negru, cu ochii lui stinşi din pricina torturilor şi cu pupilele dilatate de luni de beznă.

Mugh Ruith şopti o frază de încurajare:

— Cathbad nu o să ne lase de izbelişte. O să vină să ne salveze.

— Cu ce şi cu cine? răspunse nemângâiat Fir Droirich. Credeţi că trucurile lui o să izbutească să-i răpună pe oamenii lui Morc?

Mucegăitul Amairgen era cel mai în vârstă, cel care se văita cel mai tare de reumatisme şi alte suferinţe:

— Da, *fraţii mei,* păru să cugete puţintel. Printr-unul din trucurile sale cele mai bune: găsirea omului potrivit la momentul potrivit. Vă spune ceva numele de

Eachtrannach?

— Cel din istorica cursă de cai de pe muntele Uisneach? Fir Droirich se încruntă în timp ce îndepărta de pe el păianjeni şi pânzele acestora ce coborau din tavan.

— Iscusinţa-n persoană, călăreşte mai curând cu capul decât cu şezutul... Singur însă nu-i va fi uşor.

Amairgen îşi îngădui un surâs de satisfacţie, primul după atâta amar de timp. Dar nu adăugă nimic. Apoi continuă:

— Este un bărbat cum rar mi-a fost dat să-ntâlnesc. Chiar dacă nu obişnuieşte să tatueze cicatricile vrăjmaşilor ucişi în felul Primului Popor, are la activ mai multe suflete smulse decât un strigoi scăpat de otrăvurile din Sidhe. Vocea subţire şi rotunjirea formelor cuvintelor îi era specifică lui Labraid, tânăr druid din *tuath*-ul Corco mo-Druadh, clan în care Cathbad se îndoia că ar fi trăit măcar o persoană zveltă. Ochii lui *Eachtrannach* sunt înspăimântători. Cine i-a fixat o singură dată nu mai reuşeşte să-i uite...

— Exact, şi scoate şi trăsnete pe fund în timp ce se pişă fulgere, îl luă în râs Fir Droirich.

Lezat, Labraid se încruntă făcând un pas înainte şi stăruind în convingerea sa, roşu la faţă, suflându-şi de pe nas lunga şuviţă de păr.

— Vrăjesc precum frumuseţea femeii lui sau comorile poporului nostru pe care a ştiut să le regăsească, argumentă, conştient că nu mai era cu putinţă să fie contrazis. Ieşim noi la liman, de asta sunt sigur.

În tăcerea apăsătoare ce se aşternu în rândul acelui grup, şuierară loviturile de ciomag ale gardienilor din grote, care îi băteau fără milă pe prizonieri, urlând la ei să se-ntoarcă la muncă.

Luaseră sfârşit vremurile cântărilor pline de bucurie, ale poeziilor şi petrecerilor. Urma încă o zi de teroare. Sau era poate noapte? Dacă ar fi interpretat semnele stelei sacre ar fi fost omorâţi; dacă n-ar fi reuşit, ar fi fost ucişi de mult. Le-ar fi despărţit însă capetele de trup astfel încât victimele să nu se mai fi putut întoarce din fertilele văi de dincolo de al Nouălea Val pentru a se reîncarna şi a începe o nouă viaţă fericită pe pământ. Acest lucru îi îngrozea pe toţi,

făcându-i să trăiască zi de zi într-o teamă necontenită.

De-afară se auziră glasuri noi, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se-apropiau. Un adevărat eveniment. Labraid încremeni.

Pietroiul de la intrare fu dat la o parte şi un fir de aer făcu să tremure focurile slabe ale celor câtorva torţe.

Era vorba despre o enormă stâncă pentru a cărei deplasare ar fi fost nevoie de cel puţin o duzină de braţe. Şi-n plus, dincolo de ea nu se ieşea afară, ci într-un labirint de nesfârşite labirinturi de grote şi galerii care se uneau într-o unică, îndepărtată ieşire.

Cu pene de vultur în păr şi o impunătoare secure dublă forjată cu vârfuri metalice ascuţite pe-o parte, Morc îşi făcu apariţia ameninţător, escortat de luptători de toate obârşiile; păreau să caute cu orice preţ un pretext pentru a-i obosi. Înfăşurat într-o mantie largă, scrută privirile slabe ale druizilor. Doar Fir Droirich se arătă mai semeţ, ceea ce-i putea aduce moartea.

— Eforturile tale de a mă sfida printr-o trufie pe care n-o mai ai sunt penibile, şuieră nobilul trecând pe lângă bătrânul druid şi îndreptându-se spre ultimii metri ai acelei peşteri subterane. În schimb am ceva pentru tine, tinere Labraid…

Băiatul încremenise, răpus de groază. Afirmaţia aceea îi confirmă exact temerile cele mai groaznice. Morc îl împinse spre fundul grotei, unde duhoarea era tot mai acră, în mijlocul hranei cu viermi şi tot felul de resturi putrezite.

Expresia tânărului era de teroare pură în timp ce mergea cu spatele spre o crăpătură adâncă în peretele stâncos. Se izbi cu spinarea de fundul cavernei. Imediat se stârni un zbor de lilieci, în timp ce privirea sa părea să caute o confirmare dincolo de intrare. Însă singurul lucru care-i reuşi fu să fixeze masca de nebun al lui Morc.

Nobilul cu obrazul pocit se aplecă iute ca un dihor, prinse între degete lungul vierme ce se zbătea nervos şi-l arătă ochilor victimei sale durdulii. Privirile acesteia se holbară cât cepele, drept care Morc râse.

— Ce-ai zice să-l guşti? Nu-i dădu voie să răspundă.

Terciui între degete larva cea mare, îl înşfăcă pe tânăr de grumaz şi, cu o expresie încântată, îi răpuse rezistenţa împingându-i faţa într-o mâzgă de hrană stricată şi putrezită.

Labraid nu reuşi să se opună forţei nebănuite a călăului său. Văzu masa forfotitoare de viermi venindu-i tot mai aproape, încercă fără succes să se opună până ce ochii îi fură aproape totuna cu acel loc scârbos. Îşi închise cât putu pleoapele şi când, în acel contact vâscos, totul căpătă un miros greţos, scoase un urlet de dezgust. Un ţipăt repede sufocat deoarece viermii îi umpleau gura.

Morc continuă să apese din răsputeri, încât la un moment dat începu să asude. Scrâşni din dinţi, ca şi cum ar fi vrut să şi-i ascută pe măsura furiei ce-l stăpânea. După ce Labraid îi satisfăcu ideea de pedeapsă exemplară, slăbi strânsoarea druidului dolofan, redus la o mască nămoloasă de larve frământate şi vâscoase.

— Vă credeţi vicleni?! Iată cum arată un viclean!, urlă ridicându-i faţa lui Labraid şi apucându-l de păr.

Câţiva dintre prizonieri urlară de frică. Alţii, mai slabi, începură să geamă.

Fir Droirich nu-l slăbi din ochi pe nobil într-un duel al voinţelor:

— Ştii că pot să-ţi umplu vezica de plăgi şi să-ţi provoc o putrezire a pielii! Dacă mă sileşti, o fac, îl ameninţă contând pe ignoranţa lui superstiţioasă. Ştia că n-ar fi de mare ajutor, dar măcar l-ar fi făcut pe Morc să-şi lase-n pace victima. Am s-o fac pentru că sunt încă un druid!

În slaba răsfrângere a făcliilor pe stânca goală, Morc îi dădu drumul, umbra se proiectă pe perete, din două salturi fu în faţa Druidului Negru şi-i aplică acestuia un dos de palmă.

— Acum nu mai eşti decât un lucru ce-mi aparţine. Şi-mi vei mulţumi pentru fiecare zi pe care ţi-o voi îngădui să mai trăieşti, îl repezi.

— Tu eşti victimă şi călău în acelaşi timp, Morc, îl provocă. Adică te-nfricoşezi doar pe tine însuţi!

O altă palmă. Bătrânul se prăbuşi în ţărâna seculară cu

buza spartă din pricina loviturii amplificate de inelele de luptător.

Cu o expresie de posedat, fomhoir-ul făcu un gest poruncitor gardianului postat la intrarea coridorului.

Luptătorul alergă repede în penumbră.

În timp ce unii *fraţi* îl ajutau milostivi pe tânărul druid din Corco mo-Druadh să se cureţe, din nou acel nou glas răsună înaintând în labirintul de grote.

Şi Labraid rămase stană de piatră.

Morc râse din nou, dar nu din cauza viermilor de pe faţa lui Labraid.

Când tânărul reuşi să se cureţe şi să deschidă ochii, văzu că o aduseseră în acea grotă pe mama lui.

Femeia ţipă, şi tânărul fu oprit atunci când încercă să se apropie de ea.

— M-ai obosit, Labraid! Toţi m-aţi obosit! urlă fomhoir-ul. Vreau rezultate! Şi repede! În fond, ce vă cer? făcu el pe modestul. Un ajutor. Un simplu ajutor pentru a pricepe blestemata aia de bucată de piatră. Iar voi ce-mi daţi cu imensa voastră putere? îi insultă simulând teama şi îmbrăţişându-şi umerii. False indicaţii! Urme stupide care ne-au derutat şi mai mult, făcându-ne să pierdem timp, şuieră în timp ce se apropia de Labraid. Iată de ce sunt sigur că încercaţi să mă-nşelaţi! îşi pierdu controlul. Nu lucraţi cât trebuie! Sau cel puţin vreţi să mă faceţi să cred că nu faceţi faţă acolo unde Conan a izbutit!

Labraid comise eroarea să se apere deznădăjduit în contra argumentelor lui Morc care se prevestea a fi punctuale.

— Nu ştim nici noi ce e scris acolo. Este tot ce poate fi mai măreţ în cele mai bune minţi... începu cu o voce nesigură pe care nici măcar nu şi-o recunoscu ca a lui.

Celălalt nu-l lăsă să termine, izbindu-l cu mânerul securii.

— Cele mai bune minţi! repeta el batjocoritor. O să vedem dacă *cele mai bune minţi* se vor trezi acum din letargie şi vor înceta să mă ducă cu vorba! În timp ce Labraid îl implora, o înşfăcă pe femeia în vârstă; rănită şi plină de vânătăi, fu împinsă de gardieni şi smucită de Morc

lângă un trunchi putred care ar fi putut fi o bancă.

— E doar cea dintâi! Vor urma şi altele. Toţi cei dragi vouă, dacă va fi nevoie!! O să le arunc în ţarcul porcilor mei drept hrană, dacă n-am să capăt ce vreau!! De fiecare dată câte o bucată!

Fu nevoie de doi bandiţi ca să-l imobilizeze pe Labraid. Alţi gardieni înarmaţi respinseră mulţimea de druizi protestând, în timp ce fomorianul ţinea mâna femeii pe lemnul plin de termite.

Victima urlă de durere.

Cei care îşi ieşiseră din minţi urlară de spaimă în lumina sălbatică din ochii lui Morc.

Ceilalţi implorară, până ce toată grota deveni o asurzitoare cacofonie de jeluiri şi ecouri de ţipete care răsunau răsfrânte de pereţii peşterii. Urletul de durere deveni nedesluşit atunci când fomorianul repezi securea de mai multe ori, de nenumărate ori.

Capitolul 19

În timp ce soarele începea să se simtă, auzi vrăbii şi ciocârlii cântând în tufişuri şi sturzi lansându-şi chemarea în stufăriş, printre mesteceni şi sălcii, la marginile iazului. Împreună cu câteva „femei înţelepte” ieşise să culeagă afine, zmeură şi bace de ienupăr răsărite pe un câmp de piciorul-cocoşului. Deşi sarcina se apropiase de sfârşit, Gwynedd nu se lăsa să fie servită. Îi plăcea să se facă utilă, ceea ce însemna totodată să facă mişcare înainte de naştere. Nu făcuse caz că acum era o *Banri,* nu pretinsese niciodată nimic. Trăise în sărăcie prea multă vreme ca să uite ce-nseamnă. Îşi pusese-n valoare poziţia şi rangul doar pentru a rezolva dispute sau a face dreptate în unele cazuri. Se înţepă la un deget cu un spin şi-şi supse sângele suspinând. În acelaşi timp, simţi primul junghi, o durere pe care n-o mai încercase până atunci, dar pe care nici o femeie nu zăboveşte să o recunoască din instinct.

Scoase un geamăt, şi Gerd îşi înghiţi vorbele la auzul vaietului exagerat, cauzat de o simplă înţepătură într-o floare de păducel. Lăsă să-i cadă din mână fructele culese şi se repezi s-o sprijine pe tânăra *Banri.*

Oimelg-ul, travaliul facerii, începuse.

Conan glumi cu Rury, care trebuia să descarce un car cu burdufuri de mied.

— Te descurci de unul singur?

Celălalt râse gândindu-se la controalele şi degustările care s-ar fi dovedit neapărat necesare.

— Nu-ţi face griji. Îl am pe Magmor lângă mine. Şi nu-l compătimi. A zărit un car de sclave aduse din răsărit, între care e şi una metisă, pe care vrea s-o cumpere în schimbul unei securi de luptă atât de grele, încât doar gigantul tău preferat reuşeşte s-o ridice!

Magmor se schimbă la faţă, îngrijorat să nu cumva să fi făcut ceva greşit.

— Mai întâi însă trebuie să dau de Gerd, se plânse

Roşcatul. A făcut ordine-n casă pentru a şaptea oară în săptămâna asta şi… făcu o pauză pentru a se asigura că nu l-ar fi auzit nimeni înainte de a continua în şoaptă, nu mai găsesc cizmele de luptă şi cămaşa de zale, susură roşind de ruşine.

Conan râse cu poftă:

— Aşa căpetenie a gărzilor mai zic şi eu. Te-a scos încă o dată din luptă! Gerd ştie să mânuiască *claideb*-ul în locul tău? M-ar interesa fiindcă mă costă mai puţin decât tine.

Rury îi adresă prietenului o uitătură tulbure şi ieşi în fugă în afara cetăţii împreună cu gigantul negru, care cu greu putea să ţină pasul cu el. Când le descoperiră pe Gerd şi pe Gwynedd, Roşcatul pricepu din zbor că veşmântul său de zale ar fi trebuit să mai întârzie ceva timp. Magmor o ridică pe Gwynedd ca şi cum ar fi fost un lucru fragil de o valoare enormă şi, fără un efort aparent, o aduse în încăperile menite lui *Banri.*

Răsufla puţin mai greu, dar nu gâfâia. Era tânărul Maelsuthan; deoarece Cailbh voia ajutoare tinere sau poate fiindcă, aşa cum îi poruncise maestrul, trebuia să urmărească băieţi şi fetiţe. Traversase apa spre continent pe întunericul dinaintea zorilor, iar dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, i-ar fi zis că în anotimpul acela erau multe ierburi medicinale, mai ales pe dealurile acelea. În realitate, precum umblă lupul după miel, pe înălţimile acelea, Maelsuthan vâna copilul unei familii de *airemh.*

Era cel din urmă din cei nouă copii, urâţel, dolofan şi cu părul ţepos, dar la trei ani nu putea încă să ştie cât era de periculos să te aventurezi în codru când lupii stau la pândă. Se afla cu câţiva paşi înainte, dar mergea într-o direcţie greşită, şi distanţa dintre ei devenea iute tot mai mică.

— Stai pe loc! Opreşte-te, broască râioasă! izbucni şamanul. Îmi sunt de folos ficatul tău, splina şi rinichii! Cailbh va fi încântat! Răsuflă din greu în tăcerea codrului tulburată doar de adierea vântului printre stânci şi de scâncetul abia auzit al micuţului. Îl înşfăcă, trântindu-l la pământ ca un prădător; copilul prinse să plângă şi să ţipe

din toţi rărunchii. Ţipă cât vrei. Aici nu-i nimeni să te-audă! Când o să te caute, până mâine, o să fii unul din atâţia mucoşi înghiţiţi de tainele desişurilor, cerut de zeii pădurii. Aşa i se întâmplă celui care se îndepărtează prea mult de casă! Îl ridică de jos şi, ţinându-l pe umăr ca pe un sac, începu să caute un loc mai adăpostit nu prea departe de rariştea aceea. Dădu de un grup de roci de conglomerate mari cât o măgură de mormânt al unui suveran şi căută un adăpost scrâşnind din dinţi, în tentativa de a nu-l scăpa din mâini pe copil. Sări de pe o piatră pe alta, dar rolul de ţap nu i se potrivea din pricina zbuciumului victimei care-l făcea să-şi piardă neîncetat echilibrul. Era nevoie de un loc ascuns oricăror ochi, unde cadavrul urma să fie găsit cât mai târziu posibil. Era un păcat că trebuia să lase pe seama corbilor o mare parte din carcasa copilului, se gândi, dar ar fi fost mult prea frapant să se-ntoarcă la Toraigh cu o astfel de povară şi o duhoare ce nu se putea confunda. Fu silit să-l pună jos pe micuţ pentru a-şi trage sufletul după atâta urcat.

Imediat ce copilul se văzu pe pământ, încercă să fugă din nou, dar pentru a nu se ştie câta oară puterea adultului îl potoli printr-un dos de palmă.

Maelsuthan îl târî în spatele primei stânci mari şi-şi simţi maţele îngheţându-i în burtă; nu era un erou, Maelsuthan. Deranjat de musafiri nepoftiţi, un viezure îşi beli dinţii, silit să lase de izbelişte resturile de hrană şi să se îndepărteze legănându-se prin iarba înaltă de la liziera pădurii. Şamanul începu să asude, o stare incontrolabilă care-l invada. Copilul continua să se agite şi calfa de druid trebuia să se caţere mai sus. Zări, în cele din urmă, un ungher ascuns printre stânci şi scoase din desagă o mică lamă de bronz pe cât de murdară, pe-atât de ascuţită. Era mai curând un cuţitaş de cizmar decât un pumnal, dar după felul firesc cu care îl mânuia, părea să-l fi folosit de nenumărate ori. Blocă copilul, strângându-i mâinile la spate cu braţul drept, în timp ce cu cealaltă mână aplica prima lovitură încercând să-i taie gâtul cu secera.

Micuţul continua să se zbată ca o furie, vitalitatea

amplificată de instinctul de supravieţuire a celui care pricepe deja că vede moartea cu ochii. Lama îi sfâşie urechea stângă tăindu-i vârful. Arsura îl sperie de moarte şi, răsucindu-se din răsputeri, învinse impulsul firesc al fugii. Maelsuthan nu prevăzuse asta. În timp ce înjura, se dezechilibră, căzând orbeşte pe stânci ca de pe cal, destul de periculos. Ateriză pe spate cu un pocnet surd, izbindu-se de şisturi colţuroase de conglomerate. Urlă de durere. Micuţul se ridică numaidecât, împins ca de nişte arcuri. O zbughi plângând, fără să se-ntoarcă înapoi. Din înaltul colinei stâncoase putea acum să zărească râul care izvora din pădure. N-avea decât să străbată scurta rarişte, s-o ţină de-a lungul râului până acasă, lângă vechea moară a unchiului său.

Maelsuthan îl înjură din nou, acuzând şi junghiurile ce-i invadaseră spinarea. Se sprijini cu o mână pe şale scrâşnind din dinţi în timp ce se ajuta cu celălalt cot să se ridice şi să alerge după mucos.

— Îţi scot chiar şi ochii, şuieră. Lui Cailbh îi folosesc atunci când prepară filtrele magice pentru poţiunile lui Erin cea Frumoasă. Putoarea dracului! Nu-i convine că-mbătrâneşte. Nu ştie ce conţin. Crede că sunt măruntaie de animale, idioata. Dar când vine vorba despre frumuseţe, orice femeie îşi pierde până şi urma de creier pe care o mai are. Se avântă cu braţul înainte şi un alt junghi îl străpunse, provocându-i un geamăt. Dar aurul şi privilegiile pe care ni le dăruieşte îi prind foarte bine maestrului meu. Micuţule! repetă el. Întoarce-te înapoi…! Moment în care încercă să se ridice-n picioare. În zadar însă. Nu reuşea şi pace, în timp ce trupul îi era cutremurat de valuri de durere nicicând încercate până atunci. Dar numai de la brâu în sus. Transpirând rece, se lăsă să cadă din nou pe stânca goală, palid ca luna care începea să arunce ocheade. Acum îşi dădea seama că are şira spinării fracturată; şi soarele începea să asfinţească dincolo de zarea-n flăcări. În curând urma să fie învăluit de tenebre şi chircit de frig. Şi, odată cu noaptea, îşi făceau de cap animalele de pradă.

Erin îşi permisese întotdeauna tot ce era mai bun. Mai ales acum, că intrase în *sendacht,* vârsta a treia a vieţii, simţind cum viaţa îi alunecă tot mai iute printre degete. Mâncărurile pe care şi le îngăduia erau dintre cele mai exotice şi mai pretenţioase, iar blănurile de vulpe, dintre cele mai noi. Deasupra lor în ziua aceea pusese să se întindă goi doi tineri sclavi lochlann cu trăsături aproape la fel de perfecte ca ale zeului Find cel Frumos. Singurul ei regret era că nu izbutise încă să şi-l bage-n aşternut pe acel colos cu pielea ca păcura care o făcea atât de curioasă. Despuiată, îşi pusese bijuteriile cele mai de preţ la care ţinea enorm, dar care nu reuşeau deloc să mascheze implacabilul declin al corpului ei, accentuat de o viaţă de răsfăţ. Şi totuşi se ridică pe coate brusc, auzind-o urlând pe Gwynedd într-una dintre încăperi hăt-departe, cu ecoul glasului ei care răsuna până pe esplanadă. Îi goni în şuturi pe cei doi sclavi, îşi puse pe ea un veşmânt de lână uşoară şi dădu fuga, fără să mai stea pe gânduri, să-i fie de ajutor soţiei fiului ei adoptiv.

Gerd n-ar fi ştiut să spună motivul, dar suspină uşurată când o văzu pe Erin dând într-o parte perdeaua de piele şi înfăţişându-se sigură pe ea în preajma moaşelor. Transmitea energie tuturor, şi mai întâi de toate lui Gwynedd.

Erin cea Frumoasă îl dădu într-o parte pe Conan, lăsându-l în afara încăperii, şi veni chiar la căpătâiul tinerei skeld, leoarcă de sudoare.

— Noi nu ne-am prea iubit, aşa-i? recunoscu amuzată în timp ce pregătea o compresă îmbibată cu apă curată. Dar putem oricând să ne schimbăm punctele de vedere, îi surâse, controlând dintr-o singură privire totul, durerile, contracţiile, şi, mai ales, dacă moaşele respectaseră ceremonialul de rit. Aţi ars pelinariţă pe foc? întrebă severă, întorcându-se să vadă cum frunzele de un verde-nchis şi vârfurile galbene ale acelor flori îşi pierdeau culoarea printre flăcări.

— Da, *Banri,* răspunsese cea mai în vârstă dintre „femeile înţelepte” cu o plecăciune. E şi urină de femeie la

picioarele patului şi, fireşte, ţinând cont că sunt gemeni, două micuţe fecioare pentru a-i primi în braţe pe cei doi nou-născuţi.

— N-au intrat bărbaţi aici, nu?! puse întrebarea mai mult ca o afirmaţie firească; un bărbat care ar fi asistat la naştere era tot ce putea fi mai deplasat dintre toate cele ce-ar fi purtat ghinion. Atinse metalul vaselor cu jăratic pentru a alunga nenorocul. Felul de a fi dintr-o bucată şi cuvintele de încurajare scoaseră la iveală vechea energie a lui *Banri*-mamă, care-i permisese să fie aleasă şi luată de nevastă tocmai de Elatl care se înconjura întotdeauna de o puzderie de fetişcane, unele poate chiar mai frumoase decât ea.

Gwynedd îi luă mâna şi-i surâse înainte de a se încovoia de durere pentru o altă contracţie.

Erin se aşeză alături de moaşe pentru a ajuta cu ce putea. După care începu s-o invoce cu glas tare pe zeiţa Brigit, divinitatea care ocrotea femeile în timpul naşterii. Nu era o noutate cât era de uşor să mori în timpul travaliului. Oricât de ciudat ar fi putut să i se pară, cei care urmau să se nască erau lucrul cel mai apropiat de ideea pe care o avea despre nepoţi.

Conan ar fi renunţat bucuros să coboare împreună cu soţia sa în încăperea în care tocmai năştea. Dar Rury îi spusese că trebuia neapărat să fie acolo, că era important. Cu siguranţă nu văzuse vreodată o cabrioletă atât de dărăpănată, împinsă cu mâna de unul dintre morarii de pe ţinuturile sale. Îşi dădu iute seama că adunătura de curioşi nu comenta starea cabrioletei, cât pe cel care stătea întins pe spate. În timp ce Rury îşi fixa pe furiş prietenul, Conan se apropie şi recunoscu trupul lui Maelsuthan. Sau ceea ce rămăsese după ce lupii se înfruptaseră din plin.

Ţăranul privi în jurul său dezorientat şi temător. În iutea perindare a chipurilor zări din nou căpetenia gărzilor cu care vorbise deja, îi adresă o privire întrebătoare, iar Rury îi făcu un semn de dezlegare. *Airemh* îşi începu povestirea, arătându-i-l lui *Ri* pe fiul său în spatele căruţei, printre

muştele ce se înfruptau din carnea şamanului intrat deja în putrefacţie. Micuţul avea o ureche învelită într-o cataplasmă şi nu vorbea. Nu mai reuşea din clipa în care Maelsuthan îl răpise. Plângând, îi însoţise pe-ai săi la locul nenorocirii, asta abia în dimineaţa următoare, când stăpânii pădurii făcuseră dreptate în felul lor. Mica familie recunoscuse veşmântul de druid, drept care ţinuseră să aducă trupul înapoi pe Toraigh. Aşa crezuseră ei că se cuvine, pentru că n-ar fi trebuit să se mai întâmple vreodată ceea ce păţise fiul lor. Luaseră împreună această hotărâre, încrezători, deoarece Străinul avea faimă de a fi un *Ri* drept şi înţelegător. Cu ceea ce micuţul reuşise să explice prin gesturi şi examinând locul şi cadavrul, nu fusese greu să fie lămurită desfăşurarea lucrurilor.

Conan răsturnă trupul, aruncându-l jos din căruţă cu un gest de mânie amestecată cu scârbă. În timp ce Maelsuthan se prăbuşea în ţărână, observă ceva ce nu se potrivea. Ceea ce nu le scăpă nici celor de faţă: era vorba despre fomhoire, nu despre slujnicuţe. Nu se mirară de faţa desfigurată sau de carcasa sfâşiată de muşcături, ci de plierea bustului. Bărbatul acela avea spinarea despicată în două. Mulţimea gemu de teamă, în timp ce câţiva îşi plecară un genunchi în pământ. Şi Conan nu avu nevoie să întrebe care era motivul. Îşi arcui sprâncenele; murise aşa cum îi prevestise Cathbad în blestemul său: „Sfâşiat de viu de lupi… fiindcă o să ai picioarele unui mort!“.

Familia morarului întoarse căruţa întorcându-se la baştina sa, dar o fluierătură a lui Conan o făcu să se oprească. Străinul strecură o bucată mică de aur în desaga acelui *airemh.*

— De la tată la tată… spuse cu simplitate. Apoi surâse copilului încă înspăimântat. Încercă să-i ciufulească părul cu un gest de afecţiune, dar era atât de ţepos, încât nu reuşi.

Căruţa porni din nou la drum prin pulbere şi Rury aruncă o privire către Conan, cuprinzând o întrebare mută.

— Aduce-ţi-l aici pe Cailbh. Străinul nu fu nevoit să ridice glasul. Tonul era atât de tăios, încât Magmor şi Rury se repeziră peste bolta de piatră în spatele cetăţii. Roşcatul

ocoli fără să bage-n seamă capetele retezate şi macabrele trofee expuse în faţa intrării. După care năvăli precum o furie în bojdeuca de pietre, pământ şi paie în care Cailbh îşi pregătea trucurile şi vrăjitoriile. De ani de zile dorea s-o facă, şi împuternicirea de care se bucura din partea lui *Ri* îi dădea o imensă satisfacţie. Nu fu nevoie de mai mult de-o clipă pentru a înţelege că Cailbh fugise. În timp ce Magmor ajunsese şi el cât putu de repede şi, în spaţiul prea strâmt pentru el, se ciocni de Rury, făcură stânga-mprejur întorcându-se pe esplanadă.

— Cercetaţi grozăviile ascunse în coliba acelui porc. Vreau dovezi. Dacă se va proba că vrăjitorul e cel pe care-l caut, atunci Cathbad avea dreptate. De-acum încolo copiii din Toraigh vor fi mai în siguranţă. Şi, Rury… Conan nu se deranjă să se mai gândească la blestemele pe care şi le-ar fi atras procedând în felul acela. Ai grijă tu de leşul lui Maelsuthan. Fă-l fărâme, porunci sec. Arde-l pe jumătate sau aruncă-l în mare; cealaltă jumătate dă-o la porci. Vor devora totul, inclusiv oasele. Astfel ca trupul său de umbră să-i fie osândit să rătăcească de-acum şi pentru totdeauna fără să se mai reîncarneze spre a se-ntoarce să ne dea de furcă!

Nu terminase bine când Gwynedd ţipă mai tare, şi Conan dădu fuga sărind treptele cu sufletul la gură. Se opri în prag. N-ar fi cutezat să intre. Nu asistase niciodată la vreo naştere şi nici măcar naşterea fiilor săi nu era o scuză suficientă. Acelea erau taine aparţinând universului feminin. Un druid, un luptător, cu atât mai puţin un *Ri,* nu trebuiau să se bage în astfel de treburi femeieşti. Cel puţin oficial. În schimb, în inima sa, Conan se frământa la ideea suferinţelor dragei sale Gwynedd. Ar fi dorit să-i fie alături. Era conştient de riscul prin care trecea şi ar fi fost gata să-şi dea propria viaţă dacă ar fi slujit la salvarea iubitei *Banri* şi a fiilor săi.

Gwynedd se afla în culmea durerilor. Strigătul său se stinse odată cu răsunetul primului scâncet; după câteva secunde se auzi un al doilea, mai ascuţit şi mai puternic. Apoi, vocea surâzătoare a lui Gwynedd care cerea să-şi

privească de-aproape gemenii.

Singur pe coridor, Conan se lăsă să alunece cu spinarea de-a lungul zidului, până ce atinse podeaua. Acum, că putea să închidă ochii şi să surâdă de bucurie se simţea golit de orice vlagă. Fu fericit că în acel moment nu era nimeni lângă el; ar fi fost martor la faptul că un *Ri* nu se ţinea pe picioare.

Lângă Gwynedd focul ardea pe vatră. Pe neaşteptate îşi dădu seama că nimeni nu vorbea în vreme ce timpul părea să se dilate în trosnetul lemnelor care ardeau. Ridică privirea şi văzu femeile surâzându-i.

— Sunt un băiat şi o fată, *Banri,* spune în fine Gerd.

— E un semn superb! izbucni în momentul acela Erin cea Frumoasă. Trebui să-nchidă ochii în timp ce vorbea deoarece nu izbuti să-şi stăpânească un tremurat inexplicabil.

— Sunt Owain şi Tyren! exclamă Gwynedd radioasă. Un *mac* şi o *der.* Lumina vieţii mele.

Gerd şovăi o clipă lungă încruntându-se.

— Ştiai mai demult că vor fi un băiat şi o fată?

O întrebare care rămase fără răspuns. Cele două fecioare îi luară în braţe pe gemeni, dându-le un simbolic şi pur salut. Apoi îi trecură de trei ori în jurul focului ca să-i primenească, fireşte, pe direcţia soarelui.

Prevăzătoare, Erin adusese cu ea o bucăţică de aur. O aruncase într-un cazan plin cu apă călduţă şi în acea apă, reprezentare a prosperităţii, îi spălaseră pe cei doi prunci. Lui Owain şi Tyren nu le plăcuse, dar, luându-te după ţipete, făcură dovada unor plămâni sănătoşi tun.

Erin şi Gerd avuseseră plăcuta sarcină să-i liniştească legănându-i; băiatul în braţele lui *Banri* cea bătrână, iar fetiţa în cele ale tinerei gennti. Femeia lui Rury avea ochii umezi şi nu era greu de-nţeles motivul. Gwynedd căută să ghicească ce era în sufletul lui Erin care-l dezmierda pe Owain; ar fi putut jura că era vorba despre o adevărată emoţie.

Bri-ul păşunilor pline de iarbă era mângâiat de adierea

vântului care apleca tulpinile schimbându-le culoarea. De sus se zărea la orizont până hăt-departe în văzduhul limpede şi însorit al primei dimineţi din acel sfârşit de vară.

Până şi Cailbh plângea. Ticălosul acela de arhidruid nu plecase fără să lase o amintire, blestema el. Un avertisment pentru druidul fomorienilor. Bărbatul scrută peisajul ca şi cum ar fi căutat chipul lui Cathbad şi ar fi vrut să-l preschimbe în cenuşă dintr-o singură uitătură ucigaşă. Plângea de furios ce era pe *ollamh drui,* dar şi pe Maelsuthan.

Ieşise dincolo de ziduri ca să caute ierburi otrăvitoare pentru a îmbălsăma alte ţeste şi dăduse de morar, de fiul lui şi de căruţa cu corpul neînsufleţit al asistentului său. Chipul lui Cailbh nu lăsase să se vadă nici o emoţie, calitate care-i salvase viaţa în mai multe ocazii. Se străduise să cumpănească iute situaţia, să se ofere să cumpere trupul respectiv, să îngroape cele întâmplate, dar îşi dădu seama imediat că vestea se şi răspândise, deci era inutil să mai încerce s-o muşamalizeze. Conan ar fi întors pe dos cetatea pentru a căuta să adeverească bănuielile lui Cathbad, iar el ar fi fost dibuit. Nu-şi dăduse osteneala nici să-i salute pe cei cu care se-ntâlnise pe drum, şi nici să-şi întoarcă înapoi privirile la gândul că ar fi lăsat totul pe Toraigh. Dăduse pinteni calului şi, ca un somnambul, se îndreptase spre o destinaţie negreşită: cea a răzbunării.

Capitolul 20

Conan transpira, deşi apa era rece ca gheaţa. Îşi simţea picioarele grele şi braţele moleşite în timp ce încerca să iasă afară. Greutatea de a urca pe mal se transformă în disperare atunci când îşi dădu seama că n-ar fi avut sorţi de izbândă. Lacul dinlăuntrul grotelor îi zădărnicea orice efort, ca şi cum în mijlocul lui ar fi acţionat un vârtej care ar fi înghiţit tot.

Glasul îl auzi venind de departe, dublat de ecou:

— Bâjbâi ca un boboc de gâscă, prietene. Era cineva cunoscut, îi zărea însă doar şovăielnice contururi mascate de penumbră. Nu-ţi laşi creierul să lucreze, ca să treci dincolo de ceea ce se poate vedea şi atinge… Tânărul glas masculin răsună tot mai aproape, în timp ce silueta păşea spre el rămânând dincolo de conul de lumină. Mă dezamăgeşti, Străinule. Timbrul era de reproş, dar tonul prietenos. Tu, *tu* eşti cel mai potrivit, repetă. Druid şi luptător, eşti cel pe care voinţa divină l-a ales ca să împlinească ceea ce este gravat pe *Lia Fail.* Prietene, e rândul tău, îl ironiză. *Stela lui Danu* n-a fost gravată ca să încalce voinţa religiei noastre transmise prin viu grai doar dintr-un capriciu al zeilor! Deja ai dat de urma comorilor de pe *Inis Fail.* Va trebui să lupţi în continuare şi să-ţi salvezi fraţii de pe fundul oceanului! Ei pe tine te-aşteaptă ca pe un izbăvitor. La fel ca *Lia Fail.* Destinul e implacabil şi piatra aceea îţi e sortită doar ţie. Vei pricepe imediat în ce fel… Zeii înşişi mi-au spus. Făcu o pauză lungă de câteva bătăi de inimă şi un trup slab se arătă până la gât, înfăşurat într-o mantie ruptă şi murdară. Voiai să ştii soluţia celui de-al treilea mister pe care nu izbuteşti să-l dezlegi. O să-l găseşti în ţinutul Inis Prydain. Odată cu împlinirea destinului tău de *Eachtrannach.*

Conan ar fi vrut să mulţumească, dar oricât s-ar fi străduit, nu mai avea pic de glas şi nici putere în lupta cu vârtejurile apei. Se scufundă, tot mai mult, apa îi năvăli în toate cavităţile, şi părea să i se sufoce şi mintea.

Mesagerul său îi întinse mâna şi, ca să-l ajute, fu silit să iasă din umbră, cu chipul surâzător şi cu pleoapele veşnic în bernă: Anninn, *cainte*-ul.

Conan bolborosi ceva aducând cu o adâncă bucurie, în timp ce apuca mâna-ntinsă, strângând-o, înşfăcând-o bine şi… trezindu-se. Văzu ochii radioşi ai lui Gwynedd în lumina palidă a lunii care intra pe uşă şi înţelese că ea îl ţinea de mână.

— Visai… Este prima noapte după ce-am născut, şi iată-ne în fine împreună, iar tu eşti cel care mă trezeşte, iar nu fiii noştri care dorm fericiţi! surâse cu un glas încă încleiat de somn.

Conan se ridică într-un cot, uitându-se la Owain şi Tyren care dormeau liniştiţi alături de mama lor, într-un scund culcuş de lâneturi de miel curăţate de pureci de către servitoare.

— Ai rostit numele lui Anninn, adăugă ea firesc, deloc surprinsă. Mă vizitase în nopţile din bivuacul din grotele de la Uisce Uasal. De data asta a fost rândul tău să-l visezi.

Se trezea de-a binelea, gata să o înţeleagă, să o ajute. Hotărât lucru, femeia lui era un dar trimis de zei, îşi spuse Străinul.

— Un vis profetic, îşi arcui pleoapele buimăcit. A rupt tăcerea şi a formulat vraja cu o altă interpretare a viitorului meu… Zeii însă mi-au cerut în plus să plec cât mai curând, adăugă încurcat. Am aşteptat ca cele două nestemate pe care mi le-ai dăruit să vină pe lume, îi mărturisi sărutând-o. Aceasta a fost prima noapte de linişte după atâta vreme. Viitoarea va fi şi ultima pentru o bucată de vreme. Poimâine va trebui să mă aştern la drum. O îmbrăţişă şi începu să-i povestească, până ce i se păru că adoarme.

Ea îşi rezemă capul pe pieptul lui şi Conan nu putu să-i vadă ochii deschişi scrutând razele lunii. Gwynedd fusese răsplătită pentru acea sarcină împovărătoare cu doi copii minunaţi. Şi aşa cum suportase extenuarea pricinuită de sarcină, tot astfel îşi recăpătase forţele în câteva ore, redevenind frumoasa skeld dintotdeauna, energică, volitivă şi încăpăţânată. Exact la timp pentru a-l linişti pe Conan,

gata de o nouă călătorie. Garanţii doar aparente, căci în inima ei îşi avea sălaş moartea; ar fi dat orice ca să-şi aibă bărbatul lângă ea şi copiii, chiar ştiind că era cu neputinţă. Toraigh era un loc neprielnic, ar fi preferat să plece de-acolo, mulţumindu-se cu o locuinţă modestă, aşa cum locuiseră când se cunoscuseră. Acum însă erau pe lume şi Owain, şi Tyren. Încercă să-şi înghită lacrimile mute, dar fără succes. Ştia că n-are nici cea mai mică şansă să-şi abată bărbatul de la ceea ce avea de făcut. Se măritase cu fiinţa cea mai specială de pe Inis Fail.

Flăcările ardeau trosnind în vasele cu jăratic de bronz şi pe masa cea scundă se adusese brânză, miere şi nuci. În mintea lui Conan, în marele salon al banchetelor păreau să răsune încă ecourile sărbătoreşti ale căsătoriei sale. În schimb erau doar câteva persoane alese, care apăreau minuscule şi depărtate în acea grandioasă sală: Gwynedd şi Rury, Olvik, Karre şi Sin, venită cu o seară înainte alături de un grup de luptătoare dintre cele mai iscusite; în fine, Magmor, într-un colţ îndepărtat. Lipsea Cathbad, căruia Străinul îi simţea din plin absenţa. Îi revenea lui Conan şi numai lui să le înfăţişeze drama druizilor răpiţi şi dilema de pe *Lia Fail* dispărută. Poveşti despre visul cu Anninn care ridica doar în parte vălul de indescifrabil al predicţiilor lui Cathbad şi Gwynedd, identice.

Rury luă puţine poame şi vorbi cu gura plină:

— Interpretarea viselor este o ramură a magiei foarte puţin credibilă.

— Exact, un lucru greu, îşi duse mai departe Conan ipotezele sale. Şi-n plus n-avem probe că totul e-adevărat, că *fraţii* lui Cathbad sunt încă vii şi întemniţaţi, că interpretările noastre sunt corecte, spuse fixându-l pe Roşcat, care aproba dezghiocând o nucă. Dar există ceva mai plauzibil de crezut?

Rury sări de pe scaun, scuipând câteva fărâmituri şi clătinând din cap.

— Chiar nu există, Conan, într-adevăr.

— Şi-atunci veţi fi de acord că nu stă în puterea noastră

să-i atacăm pe nemezi şi partholoni. Răpitorii sunt ei, fărăndoială, dar nu suntem destul de numeroşi, chiar bizuindune pe Sinlan, Moriath, Cobthach şi lăncile lor. Ca şi pe cele ale lui Bodmall, Fidelma şi Ib-hell. Îi lăsăm deoparte pe lochlann-i; nu e războiul lor şi n-ar avea nimic de câştigat.

Olvik îşi limpezi vocea, dar nu mai zise nimic.

— Dar poţi să-i înrolezi cu aur, interveni Rury.

— Să irosim bogăţiile oamenilor noştri, în fapt sunt rădăcinile magice ale poporului nostru, să le cedăm străinilor gennti? Pentru o cauză de care nu suntem siguri? Să-i stârnim pe lochlann-i împotriva altor *tuath* coabitând cu noi în aceleaşi ţinuturi? îi întrebă plin de scepticism, clătinând din cap. Riscul e prea mare.

— Mai bine o mână de luptători, dispuşi însă să se jertfească? întrebă Sin.

Conan aprobă.

— Sau măcar să fie îndreptaţi spre un loc pe care doar Cathbad îl cunoaşte?

— Exact. Pentru a face dintr-o ţară frumoasă, dar fărâmiţată, un singur, mare *tuath*... Pe Inis Fail convieţuiesc în duşmănie cinci provincii guvernate fiecare de un Ri; *fi*ecare cu zeci de *tuath*-uri în interiorul lor. Peste toate se află un *Ard Righ,* cu reşedinţa la Temair Luachra, suveran peste un vast teritoriu care n-are nimic unitar. Odată ales, regele suprem trebuie să-şi părăsească provincia natală şi să se mute în capitală, teritoriu neutru, departe de adăpostul propriului stindard de provincie. În realitate, Inis Fail nu este un regat, ci o amestecătură de clanuri, *tuath*-uri şi triburi. Eochy nu conduce un popor unit, dar ocupă doar un tron simbolic. Iată motivul pentru care năvălitorilor nu le e greu să ne prăduiască. Nu e vorba despre un regat. Există doar un teritoriu. Nu există jurăminte de credinţă pentru *Ard Righ* din partea diverşilor *Ri* care să-i oblige să intervină în caz de urgenţă reciprocă. Şi nu există nici măcar jurăminte făcute zeilor înşişi! Eochy este doar căpetenia clanului din grupul cel mai puternic; iată singurul motiv pentru care ocupă tronul!

Urmă o tăcere perplexă şi înfricoşată. Conan vorbise mai

mult cu inima decât cu mintea.

„Vorbeşte ca un om de acţiune şi acţionează ca un om care gândeşte, spunea Cathbad”, se gândi Rury cu admiraţie. „Vorbeşti deja ca un rege…! Cuvintele tale aduc a *Ard Righ…* de vreme ce vezi toate *tuath*-urile de pe Inis Fail reunite sub un singur steag.”

— Cel al păcii, eventual… O idioţenie, nu-i aşa? Hai, Rury, spune-mi şi tu că sunt un smintit. Aşa cum mi-au spus-o şi Cathbad, şi Gwynedd. Nu fiindcă visul meu ar fi înşelător, ci fiindcă n-o să reuşesc niciodată să înving ura. Cea care ne aţâţă să ne hăcuim pentru o pulpă de porc sau pentru un loc mai de vază la un banchet. Totdeauna de dragul mândriei, care ne guvernează înainte de toate. Şi, procedând astfel, ne pierdem vlaga şi ne bălăcim în sânge. În propriul sânge. Nu. *Asta* e bătălia noastră. Pentru viitorul insulei Inis Fail… dacă ne va mai fi dat un viitor.

— Există întotdeauna un viitor, Conan, interveni Olvik.

— Ar putea însă să nu-mi convină deloc. Primul pas de făcut e căutarea comorilor de înţelepciune de pe Inis Fail, eliberarea trupurilor şi a minţilor lor pentru a restabili ordinea. Trebuie să plecăm cât mai curând. Şi trebuie să o facem noi înşine.

— Şi cum crezi că o să izbândeşti? întrebă Karre cu aerul sceptic al celui care văzuse atâtea la viaţa lui. Tu eşti doar *Ri* pe Toraigh. N-ar trebui să-ţi părăseşti tronul.

— Cu siguranţă fără ajutorul unei armate. Nu vom fi destul de puternici încât să-i răpunem pe cei vizaţi, dar vom fi suficient de expuşi pentru a fi reperaţi şi atraşi în bătălie după doar trei zile de marş. Ţinând cont că într-acolo va trebui să mergem, nemezii şi pantholonii ne vor aştepta gata de luptă la propriile fruntarii; proaspeţi şi odihniţi. Iar în faţa lor vor avea oameni obosiţi de marş şi deja hărţuiţi de paria, briganzi şi bande de tâlhari nomazi…

— Lasă-mă să aleg măcar oamenii pentru tine, îi ceru Rury.

Conan dădu din cap fără să zică nimic.

— Vom forma câteva cete. Vom călători pe timp de noapte. În perioadele de război civil nu e prea bine să fii

văzut în grupuri înarmate. Vom urma căi diferite şi ne vom întâlni într-un loc pe care vi-l voi spune la momentul plecării. Dacă am calculat bine, pe baza informaţiilor mele, vom fi destui pentru a face faţă eliberării prizonierilor. Ba chiar va fi suficientă o singură ceată în cazul în care cealaltă va fi angajată în luptă şi ar fi la ananghie... Iscoadele lui Fergus şi Illan vor avea nevoie de trei, poate chiar de patru zile ca să afle că ceva nu-i în regulă pe Toraigh. Descoperind că *Ri* a părăsit cetatea, vor mai pierde o zi pentru a li se confirma că voi fi plecat câtăva vreme şi vor avea nevoie de încă două zile de drum pentru a răspândi vestea, în umbra stindardului cu gheare de urs. Şase, poate chiar şapte zile cu totul... Vă daţi seama?

— Am jurat credinţă lui Hargar, dar şi vulturului skeld, interveni în acea clipă Olvik. Timbrul glasului îi era cumpănit ca întotdeauna, dar tonul ferm. Analizând totul la rece, aşa cum trebuia să facă un bun comandant, părea cu totul diferit de impetuoşii săi luptători veşnic beţi şi puşi pe ceartă. Cu toate astea, ţineau la el, fiindcă Olvik era o pildă de vitejie. Am vorbit deja cu a mea *Banri,* aşa cum îi spuneţi voi...

Gwynedd îşi întoarse capul în altă parte.

— I-am cerut permisiunea să vin cu voi. Mi-a acordat-o. Şi asta mi-e de-ajuns. Eu te-nsoţesc, Conan.

Străinul începu să se legene pe taburet, împingându-se pe spate şi vârându-şi degetele în cingătoarea lată de piele. Se uită la prietenul său buimăcit.

— Bătrâne prieten, generozitatea ta nu conteneşte să mă uimească, chiar dacă ştiu că n-ar trebui, ţinând cont că te cunosc. Dar e un motiv în plus care mă zăpăceşte, pur şi simplu... Iscoadele mele înţeleg limba voastră, îşi îngădui un surâs şi o pauză lungă, în care cei doi luptători se priviră. Hargar a devenit pentru voi ceea ce este pentru noi suveranul suprem. Ştiu cu siguranţă că te-a întrebat dacă vrei să devii regele său vasal pe Toraigh. Lochlann-i s-ar fi stabilit aici ca nişte stăpâni, fără să se mulţumească doar să coabiteze pe insulă. Omorându-mă, ai fi avut mână liberă să-i ataci şi, poate, să-i înfrângi pe fomhoire. Puterea

absolută ţi-ar fi revenit ţie şi, în definitiv, lui Hargar.

În sală coborî aceeaşi tăcere care întotdeauna se lăsa după adierea morţii.

— … Cu toate astea n-am făcut-o, confirmă nobilul skeld aplecându-se înainte cu un surâs sincer şi dezarmant. Ar fi însemnat să-l trădez pe bărbatul care mi-a salvat viaţa. Şi-n plus să încalc un jurământ sacru de credinţă făcut lui Gwynedd. Dacă încalci un jurământ, pe ce te mai poţi bizui ca să preţuieşti onoarea unui bărbat? De la tine am învăţat că un mic tron sau oleacă de putere nu înseamnă totul. Mai ales confruntând-o cu onoarea, consideraţia, prietenia. Eu n-am o familie; casa mea e aici, împreună cu voi, ceea ce pentru mine seamănă mai mult cu *tuath*-ul vostru.

Străinul îşi lăsă capul pe spate şi râse: ştia că poate să aibă-ncredere în el. Nu-l slăbise din ochi de mai multă vreme pe acel lochlann. Olvik avusese nenumărate ocazii să-l lovească pe Conan pe la spate, dar n-o făcuse.

— Ştiu. Ai dreptate, prietene. Prin urmare, ai fi putut foarte bine să uzurpi tronul din Toraigh, şi nu numai că n-ai făcut-o, din credinţă faţă de mine, ci iată, acum te oferi voluntar să slujeşti o cauză care nu e cea a poporului tău.

— Nu poporul meu se va avânta în luptă, ci Olvik, fiul lui Fjorth, fiu al lui Edgtho. Împreună cu garda de elită; nu alta decât cea care a urcat prin galeriile de sub Toraigh pentru a te aşeza pe tron. M-au ales prin vot; dar din clipa în care căpetenia a fost desemnată, îi jură supunere pe viaţă. Dacă mă voi dovedi incapabil de a-i conduce la victorie, voi fi părăsit de camarazii mei, căci fiecare dintre noi este regele lui însuşi. Ei vin din proprie voinţă: este rost de înfruntat vrăjmaşul, de a dibui ţinta cea mare, adică pieptul cu spada, şi de a le lua gâtul puzderiei de inamici. E vorba aşadar despre onoare! Şi, fireşte, de o pradă pe cinste! Râse şi înaintă spre prietenul său, întinzându-i mâna.

Conan se ridică şi i-o strânse după obiceiul gennti, alăturându-şi antebraţul şi strângând cu mâna cotul celuilalt.

Multe întrebări pluteau în aer, dar nici unul dintre cei prezenţi nu simţi nevoia să le pună.

Sosi însă momentul de a discuta amănuntele expediţiei şi zăboviră câteva ore bune în acea după-amiază. Conan, micul Karre, Sin cu o mână de femei-soldat şi câţiva fomorieni de nădejde – între care lăncierii care o escortaseră pe Gwynedd până-n satul lacustru al Micului Popor – urmau să plece împreună. Olvik, garda de elită şi Magmor ar fi făcut parte din al doilea grup. Aşa cum procedase Bodmall prin trimiterea lui Sin, Fidelma urma să pună la dispoziţie câteva din preotesele ei cu virtuţile lor senzitive care s-ar fi alăturat plutonului lui Olvik. Conan ştia că reperarea locului unde fuseseră întemniţaţi druizii ar fi fost sarcina cea mai grea şi un asemenea ajutor era bine-venit.

Karre ronţăia nuci şi miere şi de câtva timp încerca să-şi stăpânească râsul.

— Zi-ne şi nouă, că vrem să râdem şi noi, micule mare tălmaci.

— Magmor e îndrăgostit, hohoti gennti altoindu-i un ghiont complice în ficat. Din clipa în care a făcut cunoştinţă cu monstrul, are lungi dialoguri cu el pe bază de heringi. Îşi petrece după-amiezile „vorbind” cu el, dezmierdându-l. Aşa că animalul îl urmează pretutindeni, şuieră şi scoate jeturi de apă prin orificiu, îi dă de-nţeles să vină să se joace. Şi adesea fac baie împreună.

Conan se frecă la ochi. Rămăseseră doar câteva ceasuri de odihnă înainte de lăsarea nopţii când trebuiau să plece.

— Gwynedd n-are nici un motiv să se teamă. Este pe jumătate skeld. Nu degeaba lochlann-ii au ales-o Regina Piraţilor… Aflată în paza armelor lor, fomorienii nu-şi pot permite să-şi revendice tronul prin violenţă. Practic se vor supraveghea reciproc. Iar dacă gennti, la rândul lor, s-ar hotărî să cucerească Toraigh-ul cu forţa… printr-un gest de resemnare Conan îl făcu pe Olvik să se abţină să protesteze. Deh, cu atât mai rău pentru mine, ridică el din umeri. Dar oricum trebuie să plec, oftă ridicându-se.

— Vin şi eu cu tine, fireşte, spuse cât se poate de simplu Rury.

— Eşti cel din urmă care vei veni cu mine. Căci eşti cel

dintâi în care am încredere. Vei fi guvernator peste Toraigh atât timp cât voi lipsi. Fii liniştit! Dacă nu mă mai întorc, îţi meriţi cu prisosinţă o *tuath,* în întregime la cheremul tău! hohoti amar Străinul. Trebuie să ne grăbim, înainte de a reuşi să decripteze stela funerară şi să organizeze o expediţie. Mai devreme sau mai târziu vor reuşi să dea de urma comorilor, spuse apoi şi se îndreptă spre ferestruica salonului de banchete, dădu într-o parte perdeaua de piele şi lumina tare a după-amiezii îl orbi. Iată-ne aşadar încă o dată plecând să salvăm oameni nevinovaţi.

— Eu zic că o să cucereşti încă ceva pe deasupra, adăugă Rury făcându-i cu ochiul.

Conan observă sceptic cerul nopţii aproape înnorat. Anotimpul frumos nu dura mult; îndeosebi pe Toraigh, şi era pe ducă. Se urcă pe cal, despărţindu-se de Gwynedd. Era tot zveltă, deşi avea o poftă de mâncare ca lumea; fata aceea avea darul să nu se îngraşe.

În penumbră îl zări pe Olvik puţin mai departe, chemându-şi luptătorii să se adune. Pentru o astfel de incursiune, nobilul gennti îşi oferise oamenii cei mai buni din garda de elită. Printre ei se afla şi tânărul „campion” instruit de Olvik însuşi. Acest lochlann era perfect echipat în veşmintele de piele şi mantaua de care se folosea pentru a vâna.

Pe neaşteptate, Conan avu un acces de gelozie în timp ce din şa se apleca s-o sărute pe Gwynedd.

— N-aş prea fi avut somn dacă te-aş fi lăsat singură cu acea rudă îndepărtată a ta. Aveţi atât de multe în comun…

— Aşa de puţină e-ncrederea ta în mine? îi răspunse cu înţelepciune feminină. Îşi temperă acea ieşire, dar în inima ei fu măgulită. Ţi-ai pierdut stima de sine? Cu vărul meu, Olvik, nici vorbă de astfel de uneltiri de tipul celor pe care ţi le-nchipui, prostule. Nu există nici o primejdie în ceea ce mă priveşte. Dimpotrivă, este pur şi simplu fascinat de personalitatea *ta!*

Străinul ridică din sprânceană, dar mintea îi era deja departe, dincolo de îngustul braţ de mare care separa

insula Toraigh de Inis Fail. Privi pe cer secera pătrarului de lună.

— Nu există barcagii care să ne treacă dincolo, îi spuse lui Olvik, care-l ajunsese din urmă călare. În noaptea asta luna e destul de darnică pentru a sustrage bărci de la pescari. O să le recupereze mâine pe celălalt ţărm, ascunse în păpuriş. Nu vreau nici un fel de martori ai plecării mele. Se vor gândi la vreun sclav care a încercat să evadeze încotro vedea cu ochii, printre paria adăpostiţi în codru. Îşi sărută încă o dată femeia.

— Aveţi grijă de ea, le ceru pe un ton ferm lui Gerd şi Rury, aflaţi alături. După care dădu pinteni calului şi iute se amestecă printre oamenii săi, repetând ultimele ordine, controlând dacă totul era în ordine. Călătoria aceea se prevestea diferită de toate câte fuseseră înainte: înşişi zeii o cereau.

Capitolul 21

Deşi era sfârşitul verii, întunericul rămânea încă jilav şi călduţ. Dacă n-ar fi fost alarma continuă sub zodia căreia se aflau străbătând teritorii vrăjmaşe, tenebrele acelea ar fi părut că se află sub o vrajă a Escăi, zeiţa luminii lunare.

— Nopţile devin tot mai lungi! bombăni Karre având silă faţă de întunericul nesfârşit care osândea iarna deja aspră din satul său din ţinuturile lochlann.

— Nouă ne prinde bine. De aceea şi călătorim pe timp de noapte. Conan porunci o oprire, şi toţi încremeniră ascultându-l. Asta se repeta nopţi în şir, se pierdea timp, dar Străinul le zicea mereu că nu puteau risca să fie surprinşi.

Figura se mişcă printre tufişurile codrului de stejari şi pomişori ghimpoşi, se azvârli spre stânga şi apoi, în zigzag, străbătu cărarea urinând nervos pe lângă copitele cailor. Cu un zgomot suspect de frunze răvăşite, grăsunul viezure îi fixă uimit descoperindu-şi dinţii şi arătându-şi prada încolţită: o broască cât toate zilele. Se învârti căutând deschizătura vizuinii, învălmăşită de galerii şi căi de fugă, că nu le puteai ţine contul. Cathbad îl învăţase să observe cu atenţie viezurii deoarece erau foarte iscusiţi în folosirea adăposturilor deja existente, chiar şi pe cele de sub un deal întreg, care puteau duce la vechi morminte îngropate.

Îşi reluară drumul călare, îmbrăcaţi în mantii închise la culoare, cu falduri largi. În punctele cele mai primejdioase, atunci când zăreau lumini de tabără militară, coborau să căptuşească potcoavele cailor. Continuară cu luare-aminte şi-n noaptea aceea, căutând să se ţină cât mai departe posibil de hotarele nemezilor şi partholonilor. Nu era greu să te rătăceşti înconjurat de beznă; iar a te feri de străvechii vrăjmaşi nu însemna să înlături primejdiile, fie că era vorba despre paria sau tâlhari de pripas. Pentru a nu încălca anumite hotare, în noaptea aceea ar fi urmat să traverseze pentru prima oară un teritoriu de dealuri înalte, cale obligatorie, dar celor mai mulţi necunoscută.

Legănatul calului la pas era hipnotic şi, închizând ochii, părea că păşeşte punându-şi pe pământ propriile copite prin covorul de iarbă, printre ferigi. Se auzea cucul cântând pe după dealuri, în văzduh se simţea mireasma puternică a teilor şi, trecând pe lângă iazuri, răsunau bufnetele broaştelor printre trestii şi crinii de apă. Când primele stele începuseră să clipească, ţârâitul greierilor înlocuise zgomotosul zbârnâit al bondarilor şi albinelor lucrătoare. Conan admirase veveriţele cenuşii certându-se pe nuci, culesese afine şi cei din urmă fragi ai anotimpului prin iederă şi ierburi înalte. Nu s-ar fi plictisit nicicând de acele pământuri, căci erau pur şi simplu foarte frumoase, bogate în izvoare, umbroase şi cu dealuri care îşi schimbau culoarea de la o clipă la alta în mii de nuanţe de verde, în soare, şi de albastru în lumina lunii.

Mărşăluind, grupul ajunse într-o poiană-ntinsă, motiv suficient pentru un popas cu ochii-n patru, înainte de a străbate acea bucată de drum descoperit. Iarba era deasă, dar scundă, ca şi cum cineva ar fi tăiat-o de curând. Răsfrângea lumina diafană a stelelor şi îmbia să te-ntinzi pe acel covor moale de un verde neverosimil. Strălucirea secerii de *rehollys* reliefa sclipirea metalelor care acopereau unele pietre de pe fundul apelor ruginoase ale râului de-alături. Totul lucea într-o răsfrângere de raze vrăjite, ca şi cum s-ar fi zărit prin ochii zânelor. Şi, precum zânele, fluturi de noapte şi lilieci – prăzi şi vânători – executau zvârcoliri şi acrobaţii în zbor. Câteva colţuri din centrul ţinutului Inis Fail nu puteau fi descrise, era nevoie să te laşi dus şi inspirat. Aroma aceea fără de miros pe care o avea aerul răcoros lăsă loc miresmei de iarbă cosită.

Treptat îşi dădură seama că stejarii şi fagii erau atât de mari încât n-ar fi fost de-ajuns cinci oameni pentru a le cuprinde tulpina. Şi tot aşa cât vedeai cu ochii. Crengi înfrunzite îşi avântau vârfurile întortocheate, coborând noduroase până la firul apei pârâului, asemenea unor mâini împreunate în forma unei cupe gata să se adape. Înaintară într-o deplină tăcere, iar silueta umană întinsă pe acel covor albăstrui cu un fir de iarbă în gură şi cu rouă pe faţă

nu avu darul să-i uimească prea tare. Conan surâse, punând întrebarea mai mult ca salut decât în speranţa unui răspuns:

— Cum de-ai ghicit că o să trecem pe drumul ăsta, maestre?

Cathbad croncăni ceva gonindu-l pe Banan şi se ridică pe coate.

— Iată-l pe cel mai bun elev al meu – iertat să fiu de zei – şi trebuie încă să-l aud punându-mi astfel de-ntrebări, îşi ridică ochii spre cer cu-nţeles. Tu erai absent atunci când Daoine Sidhe împărţeau creierele.

Ecoul provocării nu se stinsese încă atunci când Conan, Karre, Sin şi escortele armate săriseră din şa cât ai clipi, învederând unii spade, alţii lănci.

Cu foşnete de prădători nocturni, din copaci continuau să coboare umbre vrăjmaşe care-i înconjuraseră în scurt timp, stând la adăpostul întunericului sau în spatele trunchiurilor copacilor seculari. Atmosfera deveni explozivă în câteva clipe, şi Conan hotărî să câştige timp în faţa atacatorilor printr-o lovitură directă şi puternică a lancei cu vârful de bronz.

— N-am făcut prezentările! se auzi imediat glasul schimbat al lui Cathbad ce se grăbise să se ridice.

Cuvintele acelea îi făcură pe toţi să stea pe loc. Atâtea nopţi în şir de încordare justificau pe deplin reacţia bruscă în faţa unei ameninţări.

— Îmi pare rău, continuă arhidruidul în timp ce Banan se tot învârtea să dibuie acele siluete încă ascunse, ca să se frece şi el de ceva.

— Ăştia sunt unul dintre puţinele *tuath*-uri din spatele ţinuturilor nemezilor şi partholonilor care încă au mintea-ntreagă şi refuză să se alieze cu Fergus şi Ilan.

În timp ce vorbea, bărbaţi şi femei înarmaţi cu securi cu lama de cremene şi lănci de bronz înaintară în acea palidă lumină a nopţii, în vreme ce copacii începeau să se lumineze de jur-împrejur unul câte unul ca într-o vrajă. Asemenea unor enormi licurici, începură să lumineze rariştea, deoarece fuseseră aprinse focuri pe înălţimi în

colibele care se legănau alene, atârnate de acele ramuri gigantice. În scurt timp, totul începu să mişune de viaţă. Mari şi mici stăteau cu picioarele atârnate sau păşeau cât se poate de firesc pe ramurile late. Treziţi în toiul nopţii, miriade de ochi holbaţi se uitau în jos, curioşi să-i vadă pe cei din poiană. Stăpâneau teritoriul, de deasupra solului, la adăpost de atacurile terestre, prăzi grele pentru vânători umani şi pe patru labe.

Războinicele lui Sin şi fomhoire îţi ridicară privirile. Nu şi Conan, care nu-i pierdu din vedere pe noii adversari; lăsându-se distras de vreo lumină putea fi o capcană preţuind cât viaţa lui.

— Aes Crann, Poporul din Arbori! îi lăudă Cathbad cu un gest circular al mâinilor osoase şi noduroase precum vechile toiege.

Ceea ce-i fu dat să vadă lui Conan nu era deloc încurajator. Aveau feţele încordate şi uităturile crunte. Erau îmbrăcaţi în piei uşoare şi-şi legau părul, bărbile şi vârfurile de lance gătindu-le cu pene de corb, fugaci cu cioc arcuit, piţigoi şi, în general, cu păsări care simbolizau desprinderea comună de pământ. Bărbaţi şi femei plini de cicatrici descărnate, arătând numărul vrăjmaşilor răpuşi. Străinul oftă, dorindu-şi să fi fost nişte adversari obişnuiţi.

Cel care deţinea cel mai mare număr de pene şi o podoabă împletită în părul lung ca pana corbului lucios de ulei şi seu se uită mai întâi la Cathbad şi, la un semn al acestuia, coborî către Conan.

— Pricepe, dar nu vorbeşte dialectele din nord, explică arhidruidul. Acesta e Dela. După cum ţi-ai dat seama e căpetenia acestui prolific *tuath,* precum şi vajnic tăietor de capete duşmane. Femeia din spatele lui e Kicva, a cincea nevastă… Acum să nu mă-ntrebi şi câţi copii are, dat fiind că nici el nu ştie. Tipul mai tânăr e frate-su, Faber. Are un lucru comun cu tine, afemeiat ratat: cea de lângă el e Skena, o femeie-şaman, singura sa nevastă!

Dela stărui să afle de la Cathbad cu cine are de-a face.

— Da, Dela. Acesta e chiar *Eachtrannach,* omul cu aluniţă în formă de trifoi şi custode al comorilor de pe Inis Fail.

Conan nu avu timp nici să se mire şi nici să se ferească. Un geamăt colectiv izbucni în rândul oamenilor Aes Crann. Mulţi se dădură înapoi înfricoşaţi de magia acelui vrăjitor. Dela îşi făcu mai mult curaj, stăpânindu-se cât putea, deşi avea buzele palide şi tremurânde. Văzând apoi că vestitul Străin nu se clintea din loc, şovăi o clipă şi, în cele din urmă, îşi plecă un genunchi în ţărână dinaintea lui, imediat urmat de ceilalţi.

— După cum vezi, faima ţi-a luat-o înainte, cap de dovleac ce eşti! Numai tu nu mă crezi de câte ori îţi spun. Numele tău pluteşte pe briză străbătând colibe de piatră de culoarea mierii, măguri tombale sacre şi palate fortificate. Pretutindeni, hohoti Cathbad sarcastic.

Printr-un gest, Conan îi făcu lui Dela cu mâna un semn să se ridice, dar, cu toată autoritatea ce se datora rolului său social, arhidruidul grăbi sfârşitul întâlnirii.

— Foarte bine. Îmi face plăcere că există un dialog, acum că v-aţi cunoscut, înţeleg, îşi clăti el glasul. Dar timpul e foarte scurt. *Fraţii* mei aşteaptă şi fiecare clipă ce trece poate să-nsemne o viaţă în minus. Dela s-a oferit să ne ajute dezinteresat… în schimbul unui convoi de sclavi lochlann, îi şopti la ureche lui Conan, alăturându-i-se în timp ce dădea ultimele lămuriri, folosind limba din nord. Faber şi Skena ne vor însoţi pentru a conduce câţiva dintre cei mai buni luptători care se pun în slujba noastră, ţinând cont că duşmanii duşmanilor lor sunt prietenii lor. Cu Fergus şi Illan avem aceleaşi probleme de hotar pe care le are şi poporul Aes Crann. Şi-acum pe cai, vă rog. Plecarea, imediat.

— Spre nemezi şi partholoni, îmi închipui, întrebă Străinul încă uimit.

— Greşit, căpăţână goală! Ce crezi că fac eu pe-aici? Am venit cumva să caut sprijin militar? Aşa ceva găsesc cât vreau la *tuath*-uri mai la îndemână şi mai puţin sângeroase. Nu. Caut in-for-ma-ţii! scandă el cuvântul. Aceşti simpatici tăietori de gâturi sunt cele mai bune iscoade de pe Inis Fail. Sau cel puţin cele mai avizate. Un clan de curioşi, ce mai! E un dar îndoielnic pe care şi-l transmit din generaţie-n generaţie. Aşa că ar putea şti şi unde sunt închişi *fraţii* mei.

Şi vă mai spun că e timpul să nu ne mai gândim la ghearele de urs aşa cum le concepeţi voi, dădu el pinteni calului. Ne îndreptăm spre mare, urlă el în noapte în timp ce feluritele grupări se grăbeau să urce în şa şi să-l urmeze, nu foarte convinşi.

Capitolul 22

Îi prinseră zorii în ţinutul prietenos, dezvăluind un cer senin şi însufleţit. Ultima parte a traseului o făcură ziua, fără să-ntâmpine vreo primejdie. Podişul de rocă acoperită de erică şi peisajul aspru şi greu accesibil de pe ultima creastă muntoasă se îmblânzi treptat, descrescând spre păduri de rododendroni şi pârloage năpădite de muşchi roşiatic, populate de pocnetele cocoşilor sălbatici, şuieratul vidrelor şi bătăile de aripi ale bâtlanilor. Vegetaţia se sfârşi şi, clară şi precisă, apăru în zare linia de apă a oceanului, prevestită de zbuciumul valurilor în golful nisipos, faţă-n faţă cu stâncile abrupte.

Cathbad nu-i spusese nimic, dar Conan recunoscu destinaţia chiar înainte de a fi ajuns aici. Poate panorama oferită de ocean, poate bucuria acelui soare văratec de pe urmă după nopţi şi nopţi de marş, poate iluminarea că mergea pe urmele unei amintiri, ale unei amintiri neasemuite, îl făcură pe Conan să slăbească frâiele lansându-se urlând în galop într-o cursă nebunească, mai întâi pe acea pajişte înţelenită, zburând pe deasupra opreliştilor, până aproape de coastă, în vraja lungii plaje albe şi necălcate de picior de om, luând în piept briza marină, mirosul de sărătură şi ţipătul pescăruşilor. Se simţi totuna cu animalul, călărind, în cele din urmă, cu totul relaxat din pricina oboselii pe care o simţea în oase. Era un lucru pe care Conan izbutea să-l facă mai greu, deoarece avea tendinţa să facă uz de forţă; femeile însă, mai sensibile şi mai uşoare, călăreau mai bine decât bărbaţii. Gwynedd era în acest sens o pildă vie.

Toţi ceilalţi îl imitară, arătându-şi bucuria de a trăi şi aruncându-se în mare încă îmbrăcaţi. Care răcnind, mânuind spada şi aplicând lovituri talazurilor neînfrânte amintind de Primul Popor, care aruncându-se de pe cal într-o voioasă amestecătură de stropşeli, hohote şi zarvă. Micul Karre însă era cât pe-aici s-o păţească; în învălmăşeala de trupuri se trezi scufundat sub firul apei şi, încă odată, în

primejdie de a se îneca.

Atunci când Conan domoli hăţurile oprindu-se, se sprijini de greabănul calului cu mâinile-mpreunate, fixând limba de nisip ce-i lega de ţinta lor datorită mareei scăzute: *crannog*-ul. Încercă să-l uite, dar zvâcnetul de emoţie al inimii deveni de nestăpânit atunci când imaginea chipului perfect al Fidelmei alungă orice altă amintire din mintea sa precum un uragan care ar fi măturat orişice lucru într-o încăpere.

— Maestre, în ce fel puteau să afle de sosirea noastră? întrebă Conan.

— *Arta gramaticii* va să servească la ceva, nu? folosi obişnuitul său eufemism pentru a desemna magia.

Insula artificială era mult mai mare decât ar fi părut la prima vedere, cu un labirint de colibe pe care nici un tâlhar nu reuşise vreodată să le calce. Cathbad spunea că cei câţiva care călcaseră în locul acela cu intenţia să le violeze pe acele druide şi să le fure comorile nu se mai întorseseră înapoi vreodată, traversând direct limba de nisip zisă *Tech Duinn,* adică *Casa o Dunn.* El locuia pe Insula Morţilor care, invizibilă pentru cei mai mulţi, se arătă în ceaţa joasă la orizont, nu foarte departe de *crannog,* dincolo de un tainic pasaj printre stânci. În acel loc unic nimeni nu-şi spunea pe nume, ci doar „soră“, mirosul de sulf al emanaţiilor vulcanice care ţâşneau în centrul aşezării furnizând apă caldă cât era anul de lung, fiind considerat simbolul misterului fără dezlegare de pe Inis Fail. În jurul lui ardeau focurile sacre ale lui Bel, rugul originar din care orice flacără fusese aprinsă.

— Băiete, să nu glumeşti niciodată cu cele de-aici, îl preveni Cathbad. Sunt în măsură să dezlănţuie furtuni, să provoace molimi şi să omoare duşmani prin simple blesteme.

Dormiră jumătate de zi pe podeaua de lemn încălzită de soare, în colibele lacustre, despărţite de uscat.

Fuseseră primiţi de bătrâna preoteasă slabă precum un scoruş sălbatic, pe care o ţinea la braţ Cathbad. Femeia cea sobră îşi încredinţase oaspeţii tot atâtor druide

înveşmântate în lungi, dar foarte simple haine preoţeşti; cu ochii plecaţi le arătară încăperile spartane, dar uscate şi bine-ntreţinute. După care atât ea, cât şi Cathbad se făcură nevăzuţi.

Încercând să reconstituie prima vizită, Conan îşi aduse aminte că adevăratul nume al acelei femei vârstnice era Fidelma, trezind în el îndoiala că, prin magie, ar fi fost vorba despre aceeaşi splendidă fecioară pe care urma să o cunoască, câteva ceasuri mai târziu, în deplină tinereţe. Din cele ce ştia, putea fi chiar fiica preotesei înseşi. Nefiind însă sigur, se feri s-o întrebe în legătură cu presupusa, dubla ei identitate.

Tuturor le era foame. La cină li se oferi miel fript însoţit de un sos deosebit cu mentă, cu care trebuia să te obişnuieşti. Înainte însă de a mânca, Conan îşi îngădui o baie în asfinţit, în clipa în care apa era mai caldă după ce absorbise razele soarelui o zi întreagă. Era un mic lux, dacă nu altceva, ca să-şi îndepărteze murdăria şi sudoarea zilelor de marş. În seara aceea ar fi urmat să discute despre viitorul ţinutului Inis Fail, despre soarta care ar fi fost alta cu ajutorul Fidelmei şi a cunoştinţelor ei. Era mai bine să-şi elibereze mintea înainte, scufundându-se-n apă. De-a lungul nevăzutelor cărări marine care gravitau în jurul acelui mic vulcan liniştit, scufundat în centrul satului, se formaseră izvoare naturale de ape călduţe. Apusul de soare stacojiu schimba culoarea elementului lichid din verde în roşcat, creându-ţi senzaţia înfiorătoare că te îmbăiai în sânge.

Şi, pe neaşteptate, i se adeveri ceea ce gândurile sale ascundeau.

Curentul îl despovără pe Conan de necurăţenii odată cu îngrijorările ce le avea în privinţa viitorului. Coborî spre fundul apei şi se ridică din nou, se scufundă din nou în penumbră şi culese o cochilie, moment în care văzu o coadă groasă de peşte zbătându-se în timp ce dispărea în neantul de tenebre al oceanului. Strigă din instinct sub apă, scoase capul deasupra apei ca să-şi tragă sufletul, stârnind valurile şi aruncând priviri de jur-împrejur, spre a-şi da

seama de primejdie, eventual să se apere.

Apoi o văzu.

Senină, aeriană, nepăsătoare.

Da. Putea cu adevărat să spună că i-a fost dat să vadă o zeiţă. O zeiţă în carne şi oase înotând înspre el şi surâzându-i. Îşi mişca braţele lungi sinuoase, unduindu-şi capul cel frumos cu păr lung blond-arămiu. Apăruse din neant. Nimeni n-o văzuse în ziua aceea. Dar Conan încercase deja din proprie experienţă haloul de mister care-o-nvăluia pe tânăra Fidelma. Pielea daurită de soare, carnaţia lucioasă, surâsul alb şi perfect, pometţii înalţi şi ochii limpezi ca apa lagunei. Doar scrutând adânc acei irişi părea că în acel golf ar fi înotat nişte umbre cu contururi neliniştitoare. Ochii violeţi ai Străinului deveniră două fante în timp ce feţele lor se atingeau fără să-şi spună vreun cuvânt. Apa se linişti, chiar şi vălurirea aceea domoală se potoli.

Printr-o zvâcnire din şolduri se ridică deasupra şi sânul îi ieşi elastic din apă întâmpinându-l pe Conan. Îl îmbrăţişă cu ardoare, încleştându-i-se goală de jur-împrejur şi, în timp ce amândoi se scufundau, îl sărută.

Fata aceea trebuie să fi avut otravă pe buze, nu exista altă explicaţie, îşi spuse bărbatul. În magica poţiune a acelui sărut imaginile lui Gwynedd, Owain şi Tyren i se perindară prin faţa ochilor. Dar totodată dorinţa pentru acea fiinţă vrăjită şi fermecătoare se dovedi tot mai puternică. Stârnit peste puterile lui, Conan începu să lupte. Împotriva lui însuşi. Dădu s-o îndepărteze pe Fidelma, dar ea se topi cu o clipă înainte de acea îmbrăţişare dezarmantă şi profundă precum sufletul.

Ieşiră din apă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, se îndepărtă şi-i surâse liniştindu-l. Pricepu că Străinului, stăpânul comorilor de pe Inis Fail, bărbatul care ştiuse să cucerească un regat, îi era temă. De ea şi de el însuşi, de sentimentele care le încerca şi care îi sfâşiau sufletul. Se apropie din nou de el cu blândeţe, şi sărutarea de data asta fu cu totul altceva. Catifelată şi duioasă, având mirosul mării şi ţinând locul a

mii de cuvinte de fericire pe care trupul său o făgăduia.

„Un *Ri* are dreptul suprafiresc să se-mpreuneze cu o divinitate”, răsunau în mintea lui Conan cuvintele lui Erin. Şi el n-ar fi putut să-şi închipuie o creatură mai frumoasă şi mai atrăgătoare menită iubirii.

Sărutările acelea depăşiră orice-nchipuire.

Conan înţelese că e gata să cedeze. Acel contact carnal îi exalta fiecare simţ al trupului până în străfunduri, dezrădăcinând ceva ce nu ieşise la iveală nicicând. Simţea cum se scufundă, ca şi cum s-ar afunda în apa călduţă a lagunei.

Ea avu o tresărire, îşi desprinse buzele şi-l îmbrăţişă într-un gest definitiv şi disperat. Apoi îşi depărtă chipul şi îl fixă în ochi. Ochii ei străluceau, dar erau cumva lacrimi sau picături de apă ceea ce-i picura din lungile gene rostogolindu-i-se pe obraji? Ţâşni de lângă el şi dispăru sub apă, înotând spre scăriţa de lemn a sălaşului lacustru din apropiere cu o iuţeală nefirească. Se căţără şi trecu de pragul primei colibe în timp ce Conan se apropia înotând din greu.

Fidelma reapăru la marginea punţii, dreaptă şi sobră, cu frumoasele ei picioare bronzate. Părul cel lung îi lucea căzându-i pe umerii goi ca o cascadă arămiu-roşcată, învăluită într-un veşmânt de un croi nicicând văzut, de un verde smarald precum ochii ei.

— Nu suntem în stare. Amândoi. Nu pot să-i spun lui Gwynedd, aşadar tu vei fi cel care-i va transmite că acesta e adevăratul meu dar de nuntă pentru ea.

Focul ardea binefăcător şi grupul se adunase la masa de seară, în jurul mesei scunde, într-una din colibele principale, mai încăpătoare.

— Aţi făcut bine să vă refugiaţi aici. Noi n-am fost afectate de răpirea atâtor oameni: nimeni nu are îndrăzneala să-şi bage nasul aici; se tem prea mult. Dar prin ceea ce mi-aţi spus, ajutorul meu va fi mai mult decât atât. Avem datoria de a ne salva *fraţii,* spuse bătrâna preoteasă adresându-se grupului cu voce gravă, marcată

de durerea pricinuită unor nevinovaţi. Din descrierile pe care mi le-aţi dat, cred că ştiu unde sunt. Cunosc locul. O să vă dau câteva druide de-ale mele pentru a vă călăuzi. Locul însă e accesibil doar de pe ocean. De aceea se şi numeşte Insula de sub Mare…

Capitolul 23

Zorii se arătară din nou, vestind o zi radioasă de care trebuia să te bucuri ţinând cont că nu mai era mult până la anotimpul ploilor. Înţepenit de nopţile albe petrecute călare, Conan îşi dezmorţi oasele precum un câine bătrân care se scutură de pureci. Era prima zi după luna plină. În dimineaţa aceea şi în acel loc avea o întâlnire. Închise ochii pentru a degusta visul mirific şi imediat îi reapăru chipul Fidelmei. Clătină din cap ca şi cum l-ar fi alungat într-un stup de albine, ieşi afară-n soare, cuprinse din priviri orizontul mării şi avu o altă viziune la fel de mirifică.

Cea care pentru fomhoire fusese creasta plină de negi şi solzi a unui monstru marin ce împroşca otravă, pentru preotesele de pe *crannog* deveni un motiv de măruntă mirare. Recunoscură aripa animalului care înota fără să se apropie de golf; ştiau că nu-i plăcea apa prea caldă a izvoarelor sulfuroase. Drept care deciseră să-i iasă în întâmpinare ca să se zbenguie-mpreună, înotând îndelung spre larg, depăşind linia de nisip aproape ştearsă de mareea înaltă a Insulei Morţilor din insulele *Tech Duinn.*

Înaintând pe punte alături de Cathbad, bătrâna preoteasă le aruncă o privire amuzată tinerelor care se îmbăiau, deloc curioasă sau impresionată văzând în depărtare monstrul. Vorbea cu arhidruidul:

— Sunteţi destui. Fetele mele sunt în stare să vâslească pe pirogile pe care le vezi acolo în fund trase pe mal, zise şi arătă spre nişte ambarcaţiuni primitive scobite în trunchiuri de ulm. Dar restul? Armele, caii, hrana…

— Aveţi nevoie de ajutor? îi întrebă un glas ascuţit într-un şovăielnic dialect fomorian.

Conan îi recunoscu timbrul încă înainte de a-l vedea pe bărbat; îşi întoarse brusc privirea. Îl întâmpină surâzând: întâlnirea fusese onorată cu precizie.

Olvik li se păru tuturor mai curând o arătanie decât o fiinţă în carne şi oase. Cu hainele leoarcă stătea aşezat comod pe punte, rezemat cu spatele de o colibă a *crannag-*

ului.

— Am profitat de neatenţia paznicelor voastre în timp ce se uitau la acel monstru marin care se ţine după noi încă de la Toraigh, adăugă liniştit. Am făcut şi eu o baie, dar apa voastră pare caldă precum supa! Înţelese că nimerise ţinta exact în centru, deoarece bătrâna preoteasă păru uluită că un intrus putuse să ajungă până în acel punct. Olvik îşi nuanţă povestirea cu diplomaţie. Am reuşit s-ajung numai fiindcă privirile voastre erau aţintite în altă parte, iar eu eram singur. Ce primejdie poate reprezenta un biet bărbat singur între atâtea femei?

Buzele femeii se încreţiră într-o jumătate de surâs, imediat stins de ceea ce-i fu dat să vadă în clipa următoare.

Cu fălci din care ţâşneau limbi de foc, figura cioplită de la proră a unei „nave lungi” lochlann se ivi din spatele promontoriului. Urmată la mică distanţă de o navă asemănătoare, se îndreptară spre apele domole ale lagunei.

— Ah, uitasem. Escorta mea, spuse nepăsător lochlann-ul. Am sosit în noaptea asta. Precaut din fire, am luat două. Ştiind de Conan şi Cathbad că strâng oameni, am hotărât să fiu… cum spuneţi în limba voastră? Ah, da, prevăzător.

Străinul şi arhidruidul avură rolul să stopeze alarma care se răspândise în *crannog;* cât ai clipi, preotesele Fidelmei tocmai erau gata să se apere împotriva piraţilor din nord. Toată lumea de pe coasta Inis Fail se temea de acest tip de apariţii pe mare ca de cel mai mare flagel care ar fi putut veni; însemna două lucruri: viol şi jaf.

Asigurările date de cei doi druizi de la Mur Ollamhan nu fură prea uşor crezute, şi un rol de zile mari îl avu cordialitatea lui Olvik, care le convinse că nu era nici o primejdie. Nicicând nu le deschiseseră uşile numiţilor lochlann.

La sfârşit preoteasa acceptă să trimită câteva înotătoare. Scopul lor era să-i călăuzească în punctul precis dintre stânci în care era posibilă traversarea barierei şi intrarea în radă fără a pune în pericol chilele, atunci când mareea ar fi urcat. A fost însă o dovadă de încredere. Dacă voiau,

druidele ar fi putut să scufunde „navele lungi“ cu bordajul făcut ţăndări, dacă le-ar fi ademenit spre un loc fatal; şi Conan era convins că într-o luptă corp la corp în apă luptătorii lochlann ar fi păţit-o rău de tot, împovăraţi de veşminte şi arme şi hărţuiţi de salturile fulgerătoare ale unor creaturi care păreau a fi acvatice.

Toţi aşteptară cu sufletul la gură până ce bariera submarină de stânci ascuţite precum tăişul spadei a fost ocolită. Conan urmări cele două *hafskip*-uri cum încetează să se legene în apele adăpostite. Erau mai domoale, mai late şi mai încăpătoare decât *skeid*-urile sau *drakar*-urile, navele zvelte şi iuţi, cu pescaj mic, mai puţin ca înălţimea unui bărbat şi lungi de aproape douăzeci şi cinci de paşi, potrivite pentru bătăliile pe mare şi abordaj. În schimb, vasele comerciale cărau obiecte de troc: piei şi cuverturi moi, colţi de narval şi de morsă, grăsime şi, fireşte, sclavi. Olvik explicase că era posibil de îmbarcat şi cincizeci de luptători înarmaţi, iar în legendele gennti erau cunoscuţi sub numele *knarr* tocmai din pricina groazei pe care o răspândea hoarda de bărbaţi răcnind când dădeau năvală afară din cala lor. „Navele lungi”, scuturile rotunde pe o latură şi pe alta a navei, pânzele pătrate prevestind moarte şi distrugere, de data asta fură primite cu ovaţii: erau soluţia problemei de transport, pusă la punct cu Străinul încă înainte de a pleca.

Din larg se apropiară fetele care se întâlniseră cu animalul marin. Scoteau strigăte de bucurie stropindu-se cu apă. Era limpede cât de mult se bucuraseră de acel contact cu universul marin.

— E o femelă, *soră*... strigă prima în direcţia bătrânei preotese fără să-i zică pe nume, aşa cum prevedeau regulile. E blândă ca un pui. Vine de departe, din nord. Şi-a părăsit turma ca să vagabondeze, liberă. S-a ţinut după corăbiile lor zile-n şir... Se întrerupse şi privi spre *crannog* ca şi *c*um ar fi căutat ceva. Asta fiindcă pare să aibă o slăbiciune pentru... lăsă fraza neterminată, fixându-l pe *Eachtrannach.* După care se-ntoarse brusc: Pentru el! Îl arătă pe Magmor, râzând amuzată cu o clipă înainte de a se

zvârli din nou în valuri.

Gigantul negru pricepu. Jena îi fu intuită după gesturi; că ar fi roşit se putea doar presupune, dată fiind culoarea pielii care ascundea orice nuanţă.

Făţişa lui timiditate le încurajă pe druide să se apropie în grup atunci când ieşiră din apă. Nu văzuseră nicicând un bărbat atât de înalt şi de masiv şi, mai ales, cu carnaţia aceea ca abanosul. Îl atingeau trecându-şi mâinile pe pielea lui neagră, mirosindu-l chiar; iar el, mai mare de trei ori decât fiecare dintre ele, se retrăgea asemenea unor coarne de melc, fără să ştie cum să reacţioneze.

Dimpotrivă, Karre dădea semne de oaspete neobrăzat. Gol puşcă, piticul albinos, cu pielea deja înroşită de-a binelea de soarele pe ducă, intra şi ieşea din apă ca un copil, aruncându-se necontenit în laguna călduţă. Era făţiş stârnit la vederea tuturor acelor fete, şi neobişnuita zăpăceală a acelei zile ar fi putut să tulbure echilibrul sever al acelei comunităţi.

— Ar fi mai bine să plecaţi cât se poate de iute, propuse bătrâna vestală.

Conan însuşi fu de acord, deşi cu durere-n suflet; braţul său schilod începuse să-l doară ca şi cum s-ar fi ars. Exact acolo unde Fidelma pusese mâna prima oară când se întâlniseră.

Capitolul 24

Prora primei corăbii se îndrepta deja către larg. Cathbad se uită pe furiş la elevul său preferat în timp ce încerca cu disperare să arboreze o expresie cât mai normală a feţei marcate de tristeţe.

— Totul e sub control, tinere seducător?

— De data asta era fermecătoare şi tânără precum în visul meu, Cathbad. Între ei n-a fost nevoie de alte precizări: amintirea precedentei călătorii la *crannog* era încă foarte vie în mintea fiecăruia. Ar putea să fie fiica... Poate că e o altă Fidelma... murmură pierdut şi-ntors pe dos.

— De ce să gândim mărginit? Totul e permis, dacă nimic nu există! cugetă arhidruidul râzând pe sub mustăţi.

Călătoria pe mare a fost o desfătare pentru lochlann-i şi un coşmar pentru celţi. Cei dintâi dădură pe gât carafe de *meddu* şi *nabid* încontinuu; ceilalţi îşi vomitară până şi sufletul. Bărboşii luptători gennti cu feţele-nroşite cântau cât îi ţineau bojocii, voioşi şi răguşiţi de băutură, cântecul *Audumlei,* apoi înşfăcau vâslele intonând o litanie de mulţumire către regina Asa, mama tuturor legendelor lor.

— Vremea e superbă. Aşadar suntem pe placul zeilor, îşi dădu cu părerea Olvik în timp ce apele calme ale *crannog*-ului erau deja departe.

Celţii îşi holbară ochii: soarele era acoperit de nori zdrenţuiţi împrăştiaţi de un vânt care stârnea jeturi de sărătură destul de puternice astfel încât corăbiile să nu poată înălţa pânzele de teamă să nu li se frângă catargul.

Cu toate astea, lochlann-ii n-aveau nici o nelinişte.

Legănarea şi ruliul în largul mării zdruncinară stomacurile celţilor, ceea ce copitele cailor îmbarcaţi făcură cu bordajul din lemn de mesteacăn. Magmor, singurul care nu avea rău de mare, alături de oamenii lui Olvik, nu mai pridідea cu potolirea cailor priponiţi. De îndată ce truda de supraveghere i-o îngăduia, se arăta la marginea corabiei ca să arunce bucăţi de merluciu şi sardine enormei creaturi

marine care-l urma.

Scoţând jeturi de apă prin orificiul de respiraţie, se arunca descriind sărituri tot mai înalte, în timp ce înghiţea din zbor hrana. Călărea valurile ca şi cum ar fi căutat ceva; ţâşnea pe dâra lăsată de corabie ca şi cum ar fi vrut să prindă din urmă un val nemaipomenit, pe care să-l călărească, un val perfect. Părea fericită. Iscusinţa ei consta în a sălta cu burta-n sus, oferindu-şi pântecul căldurii razelor solare. O umbră mastodontică şi fără scăpare de iute, care ieşea din apă precum un spectru şi fără o dungă de spumă, fusiformă şi netedă ca metalul; zvâcnirea puternică a muşchilor cozii şi ai maxilarului înarmat cu şiruri de dinţi care se-nchideau cu un declic pe cât de sonor pe-atât de sinistru. Şi-apoi bufnitura surdă, imensă, adesea pe spate, foarte aproape de laturile corabiei, stropindu-i cu spumă albă şi răcoroasă pe marinarii lochlann care renunţaseră la teama superstiţiilor ca să se strice de râs, uzi leoarcă de jeturile stârnite de animal. Asemenea acelei tinere creaturi, păreau să nu se mai sature. Femela întindea botul scurt şi rotunjit, abia ivindu-se de la firul apei, părând să ceară de mâncare. Lochlann-ii i-o ofereau generoşi, nedorind să-şi atragă mustrarea Asei; monstrul acela binevoitor părea trimis direct de divinitate să-i escorteze şi, de când apăruse, zeii se arătaseră prielnici: nici o furtună, nici o ploaie rece şi, mai ales, nimic din ceea ce se temeau cel mai mult: ceaţa pe mare. Din pricina acesteia, putea să li se piardă urma, devenind nişte *hafvilla,* dispăruţi. Capetele feroce care le împodobeau prorele slujeau tocmai la alungarea spiritelor nefaste aducătoare de negură. Apoi, somnul le era bântuit de coşmaruri cum ar fi *gardurile de apă,* un fenomen straniu prin care valurile din largul mării înconjurau corabia din trei părţi ca nişte ziduri de care n-ar fi izbutit să treacă. Pentru lochlann-i, a numi acele cuvinte însemna să devină imediat nervoşi, împroşcând cu mâhnite cuvinte ofensatoare.

În acel moment cele două *hafskip*-uri erau aglomerate: Conan şi câţiva luptători de elită fomhoire, Cathbad şi Banan, Sin cu ale sale Geal Chossach, câteva druide de pe

crannog, Faber cu Skena şi o mână de persoane din rândul Poporului din Arbori, Magmor, Olvik cu a sa gardă de elită, plus caii, armele şi ceva hrană.

Unul dintre bărboşii lochlann-i se giugiulea de zor cu o „femeie liberă", o luptătoare a lui Sin, sub ochii tuturor. Îi căzuse cu tronc şi îi făcuse curte tot timpul. Până când îşi dăduse seama că îl luase în râs, făcându-l să-şi piardă timpul până la apusul soarelui numai de dragul de a fi curtată; în realitate ar fi acceptat pe loc propunerea. Totuşi, înserându-se, se refugiaseră într-un ungher al corabiei pentru a câştiga timpul pierdut, şi gemetele lor deloc discrete se auziră chiar şi în cea de-a doua corabie, până ce ceilalţi, sătui să fie deranjaţi de astfel de gemete, îi potoliră cu nişte găleţi de apă, mai ales că nu lăsau oamenii să doarmă acea fărâmă de timp între două schimburi de gardă.

— Bărbatul acela este *otrăvit de magie,* spuse Olvik în întuneric; nici el şi nici Conan nu vor reuşi să adoarmă, gândindu-se la expediţia de mâine.

— Otrăvit? Celtul se arătă nedumerit.

— Magia acelei luptătoare. Se comportă ca un tâmpit şi obsedat de a se bucura de nurii ei, chiar dacă, de fapt, a avut cu forţa duzine de femei şi sclave de când îl cunosc, râse încântat cu acel straniu simţ umoristic al gennti-lor.

— Tu nu râzi, Străinule? întrebă în timp ce ţinea pe linia de plutire prima corabie, manevrând o vâslă de direcţie, care, înnodată cu rădăcini de pin la marginea pupei, slujea drept cârmă. Văzând că celălalt ridica din umeri, scuipă peste punte: Eşti prea îngrijorat, prietene. Ai luat treaba asta prea în serios. Ar trebui să fii oleacă mai vesel. Căci oricum s-ar desfăşura lucrurile, nu vom supravieţui…

Conan îşi arcui o sprânceană întrebător:

— Toţi ne naştem ca să murim, nu? Aşa spune şi religia voastră. O să ne reîncarnăm şi o să murim din nou. Prin urmare, dacă murim azi sau mâine e vreo deosebire?

Olvik, ca toţi cei din stirpea sa de skeld, se născuse pe mare. Dacă nu naviga prin locuri cunoscute, ziua se orienta bizuindu-se pe o bună cunoaştere a soarelui şi a curenţilor

care aduceau material detritic de la ţărm. Pe-ntuneric avea doar luna şi stelele, în nădejdea că nu ar fi fost o noapte covârşită de tenebre sau, şi mai rău, de furtună. Se folosea de ancore de plumb pentru a afla pasajele printre stânci spre golfuri interioare şi învăţase să se slujească de simţul orientării porcilor atunci când se îndrepta spre larg. Avea mereu la bord un purceluş de lapte, sigur că, adulmecând şi din instinct, ar fi grohăit şi ar fi dat din picioare spre o coastă pe care oamenii n-ar fi văzut-o decât mult mai târziu.

Nobilul gennti era atât de sigur pe sine, încât Conan începu să se relaxeze, având încredere în iscusinţa de cârmaci a acestuia. Din largul mării putea să-şi îngăduie luxul să admire Inis Fail dintr-un punct de vedere privilegiat şi neobişnuit, aruncându-şi privirea pe deasupra golfurilor, estuarelor, terenurilor nisipoase şi micilor insule năpădite de vegetaţie, punctând cu o notă de culoare pânza întunecată a oceanului.

Navigară o zi şi-o noapte, până ce una dintre druidele Fidelmei care-l ajutase pe Olvik să ţină direcţia cea bună în noaptea cu stele arătă timid spre ceva. Pe neaşteptate, Karre scoase un strigăt arătând cu degetul spre răsărit, şi toţi luptătorii îşi întoarseră privirile. În prima lumină de dinaintea zorilor se vedeau clar ghearele ursului.

Celţii şoptiră înfricoşaţi:

— Insula de sub Mare.

— Cea mai mare greşeală ar fi să ne oprim! şuieră Conan încruntat în timp ce-l trăgea la loc pe micul Karre de pe figura cioplită de la proră, spunându-i să tacă. Cu siguranţă au iscoade pe insuliţa aceea. Şi ei vor cu tot dinadinsul să nu fie văzuţi. Deţin prizonieri importanţi, drept care nu vor să bată la ochi. Iar noi o să-i facem să creadă că nu i-am văzut! O să ne continuăm drumul dincolo de promontoriu înainte de a acosta şi de a reveni pe jos. Dar atât timp cât trecem prin faţa insulei, vor trebui să creadă că suntem o bandă oarecare de tâlhari gennti.

Pentru o clipă se auziră doar ţipetele răguşite de pescăruşi şi clipocitul vâslelor lovind ritmic apa, răsuflarea

grea a vâslaşilor şi zdruncinarea talazurilor de marginea prorei. Apoi, odată ieşiţi din raza vizuală a santinelelor, acoperiţi de profilul muntos al promontoriului din preajmă, chilele celor două *hafskip*-uri răzuiră prundişul ţărmului în lumina şovăielnică a lividei dimineţi.

Deşi cele două corăbii nu-şi sfârşiseră bine acostarea la ţărmul nisipos, Conan, Faber, Skena şi agilii oameni ai arborilor porniseră deja pe jos în cercetare, călăuziţi de druidele de pe *crannog,* singurele care cunoşteau insula aceea aflată la o azvârlitură de băţ de promontoriu. Timpul se înrăutăţise rapid; grămezi de nori plumburii veneau dinspre mare, joşi şi iuţi, în timp ce un vânt aprig transforma în gheizere spuma de pe creasta valurilor de culoarea ardeziei.

Olvik alese o tactică precaută care dăduse întotdeauna roade în incursiunile de război. După plecarea cercetaşilor, rămânea să observe vasele de pe teritoriul duşmanilor; mai întâi urmau să debarce cei mai buni războinici, pentru a ocroti de eventuale atacuri grosul expediţiei: arme, cai şi provizii.

Grupul de recunoaştere ajunse în spatele primelor gărzi de pe promontoriu. Conan nu avu nevoie să precizeze nimic: Faber, Skena şi ai lor erau cum nu se poate mai potriviţi pentru un atac fulgerător pe la spate. Se mişcau tăcuţi şi sprinteni de pe un copac pe celălalt, adesea fără să mai atingă pământul, picând drept în capetele ţintelor lor, cu o precizie mortală. Cel mai greu a fost să fie convinşi să comunice prin gesturi, ca să nu fie auziţi, să nu ia gâtul santinelelor doar de dragul de a le tăia capul. Era vorba doar despre o recunoaştere, atacul urma să fie dat împreună cu ceilalţi pentru a fi răpuşi toţi odată. Altfel, temnicerii din adâncul insulei şi-ar fi dat seama că ceva nu e-n regulă şi ar fi dat alarma; situaţia s-ar fi complicat şi cei închişi în grote ar fi putut plăti cu viaţa.

Nu. Trebuia mai întâi văzut terenul. Ceea ce văzu Conan n-avu darul să-l încurajeze. Partea promontoriului care dădea spre insulă mişuna de santinele. Străinul numără cam cât degetele de la patru mâini; cel puţin cele pe care

izbutise să le vadă, ascunse fiind în desişul unor arbuşti care înaintau odată cu iarba până aproape de ocean. Ar fi fost greu să le vină de hac tuturor fără să se audă ceva strigăte.

Şi-n plus, îi scăpau două lucruri.

Se aflau în locul poate cel mai puţin prielnic de pe Inis Fail, dar bărbaţii aceia de pază erau cât se poate de liniştiţi. Din precauţie, Olvik şi Conan se prefăcuseră doar că ocolesc vârful promontoriului cu cele două corăbii continuându-şi drumul. Străinul era sigur că ochi vigilenţi ar fi urcat de pe celălalt versant, strecurându-se prin desişuri pentru a vedea ce au de gând şi a se asigura că cele două nave pirat şi-ar fi văzut de drum. Doar după o lungă aşteptare, cele două *hafskip*-uri întorseseră prora, dând înapoi pentru a trage la mal pe partea ascunsă a acelei peninsule muntoase. Cu toate acestea, bărbaţii aceia erau mult prea calmi, şi *Eachtrannach* nu-şi explica motivul.

Al doilea lucru uimitor consta în stirpea lor. Luând în calcul că nu reuşise să-i privească pe-ndelete deoarece erau camuflaţi printre tufişuri, hainele, tatuajele, felul armelor constituiau semnul distinctiv al condiţiei lor sociale, precum şi al *tuath*-ului, în schimb păreau să nu aparţină unui clan anume, cu excepţia câtorva, care păreau din sud. Erau, pur şi simplu, o adunătură de etnii diverse: exilaţi şi repudiaţi, paria şi oameni neaparţinători unui stăpân sau protector.

Întors pe plajă, discută toate astea cu Cathbad, cu Olvik şi cu ceilalţi căpitani.

Pe neaşteptate, arhidruidul scoase un geamăt de îndată sufocat, ducându-şi o mână la gât ca şi cum ar fi avut o durere subită.

Conan se ridică şi-l sprijini în timp ce se clătina pe picioare, întrebându-l care era cauza.

— Nu corpul meu e cel care suferă, se mărgini să răspundă cu un aer deprimat. Repede! Trebuie să ne grăbim, ori de *fraţii* mei se va alege praful!

Discutară şi puseră la cale în grabă un plan. Ar fi acţionat

chiar în acea dimineaţă, însă întunericul nu-i ajuta cu siguranţă să-i dibuie pe paznicii ascunşi în desiş. Şi-n plus, rămăsese prea puţin timp înainte ca dispariţia primelor santinele omorâte să fi început să semene panică. Prima bătălie de început fusese câştigată – cea a încrederii. Nu ştiau ce anume urma să-i întâmpine, nici dacă prezicerile s-ar fi dovedit corecte, dar nici unul dintre ei nu şovăi. Druidele Fidelmei le dădură informaţii cu amănunte de neînchipuit, pe care doar ele le cunoşteau deoarece călcaseră pe Insula de sub Mare. Conan mulţumi zeilor de a le fi venit în ajutor cu acele femei. Ceea ce nu ştia despre insula aceea erau tocmai tainele ei cele mai mari. Preotesele ar fi avut rolul principal, alături de Poporul din Arbori şi de un aliat neobişnuit.

Capitolul 25

Un om cu faţa însângerată fu azvârlit pe podeaua noroioasă a grotei încăpătoare, după care lespedea ce ţinea loc de poartă de siguranţă fu închisă de santinele. Era îmbrăcat într-o manta lungă de lână cu o glugă învelindu-i capul. Acoperământ care-i alunecă de pe craniul chel atunci când îşi ridică privirile rătăcite spre grupul de druizi care-l fixa buimăcit; un alt nevolnic capturat şi menit să putrezească împreună cu *fraţii* săi.

Fir Droirich fu cel dintâi care îl recunoscu:

— Cailbh! exclamă în timp ce-l ajutau să se ridice.

Druidul fomorienilor gemu de durere în timp ce era sprijinit ca să poată sta în picioare. Se holbă la el uluit:

— Deci e-adevărat… vă ţin întemniţaţi. Lăcrima. Şi eu care nu voiam să-l cred pe Cathbad.

La auzul acelui nume se stârni parcă o rafală de vânt proaspăt în puţul acela de duhori al cavernei. Întrebările începură să curgă: care erau veştile cele mai noi din lumea de-afară, ce făcea Cathbad ca să-i salveze, dacă vestea se răspândise, dacă Eochy trimisese cercetaşi, dacă Conan plecase să-i recupereze. Cailbh le răspunse tuturor. La rândul lui ceru informaţii despre cum sunt trataţi, despre cei omorâţi, despre ceea ce *fraţii* săi izbutiseră să interpreteze în legătură cu stela funerară.

— Pentru nimic în lume din gurile noastre n-o să iasă nici un cuvânt, îi îndemnă.

În afara lespezii masive care-i întemniţa pe druizi, într-una din ultimele peşteri apropiate de ieşire, un bărbat îşi punea la bătaie ultimele puteri ce-i mai rămăseseră. Era îmbrăcat în obişnuita tunică de piele dându-i la iveală braţele crestate în funcţie de numărul vrăjmaşilor ucişi.

— E vremea să mergem, Kymon, rânji Morc ridicându-se şi scărpinându-şi cicatricea scârboasă de pe cap, inepuizabil izvor de ură pentru fratele adoptiv.

Căpitanul său îl cercetă atent ca şi cum s-ar fi uitat la o reptilă veninoasă sau la o strungă printre stânci, ideală

pentru o ambuscadă. Cu toate că avusese funcţia de căpetenie a gărzilor sale pe Toraigh, după ce Morc tăiase gâtul tatălui său, uzurpându-i venirea la tronul de *Ri*; cu toate că fugiseră în aceeaşi barcă de pe insulă ca să scape de Conan şi de aliaţii acestuia; cu toate că găsiseră împreună adăpost şi ocrotire sub noi stindarde şi participaseră împreună la sechestrarea şi întemniţarea profanatoare a patrimoniului de cunoaştere de pe Inis Fail; cu toate acestea, Kymon n-avea încredere în Morc. Până şi în acel moment încerca să citească în ochii nobilului o dublă intenţie. Rezultatele răpirii nu fuseseră cele scontate. Voia cumva să fugă lăsându-i pe ceilalţi în mlaştină?

Morc părea să fi intuit câte ceva în timp ce îşi dezmorţea spinarea înţepenită de umiditatea înfiorătoare din acele grote de sub ocean – o temniţă atât de bine ascunsă, întrecând orice închipuire şi, prin urmare, perfectă.

— Ştii la cine trebuie să mă duc… E vorba despre o expediţie pe care o pregătesc. Sunt aşteptat, sau, mai bine zis, sunt dorite veştile mele; mă duc să-mi reazăm gâtul într-un tăiş de spadă, exageră el dramatic, chiar dacă Kymon nu credea o iotă. Doresc comorile acelea; sau cel puţin ceea ce am descoperit până acum. „Să ne mulţumim cu atât”, mi s-a spus, „important e să ne grăbim”. Morc tăcu îngândurat în timp ce-şi lua mantaua. După care făcu semn câtorva luptători de escortă fericiţi să părăsească locul acela. Vrei să ştii ceva? Cred că prietenii noştri comuni îşi varsă măruntaiele de frică în faţa fratelui meu vitreg, adăugă în timp ce se îndrepta spre ieşirea secretă din peşteră, o cărăruie verticală ce urca aproape o sută de paşi. Un sistem de vase comunicante şi blocuri de piatră perfecţiona o creaţie a naturii, făcând-o folositoare omului, împiedicând accesul apei mării pe sus. Fireşte, pentru a putea ieşi în aer liber trebuia să aştepţi ca mareea să scadă atât cât era de-ajuns să se usuce deschizătura spre acel pasaj ferit, bine ascuns vederii de *dolmen*-ul de jertfă din mijlocul unui *cromlech,* cercul de pietre sacre al religiei lor, înălţat pe acoperişul Insulei de sub Mare.

— Atunci aici se va sfârşi totul? îl ajunse glasul stins al lui

Kymon. Avea faţa încruntată şi nici măcar nu se sculase în picioare.

Morc dădu din cap fără să se mai deranjeze să răspundă, asigurându-se că are *claideb*-ul la brâu. Scuipă pe jos. Umiditatea aia sărată făcea să putrezească totul; până şi cuţitele de bronz se oxidau, riscând să-şi piardă tăişul.

— Şi cu ăştia ce facem? stărui Kymon arătând cu degetul mare înapoi spre druizii rămaşi acolo.

Răspunsul fu cel aşteptat.

— Fă-i fărâme, după ce ai stors totul de la ei. La altceva nu sunt buni. Şi nu e bine să laşi în viaţă astfel de martori, mă-nţelegi? Ai timp până la următoarea lună plină: cinci, poate şase zile, porunci sever începând să se caţere însoţit de escortă spre galeriile care duceau la chepengul de piatră. Când o să isprăveşti, să nu mă cauţi, urlă de sus. N-o să mă găseşti. Aşteaptă-mă la moară, cea cioplită cu ticăloasele simboluri lochlann... Sosise mai înainte ca mareea să scadă cât se cuvenea, dar se-nţelegea cât era de nerăbdător să părăsească osânda acelui spaţiu deloc prielnic.

— Şi Cailbh? Îl scurtez de gât şi pe el?

— Asta ar însemna să pierzi singura posibilitate de a le smulge secretul ostaticilor, obiectă Morc oprindu-se. Surâse viclean: A sosit de-abia ieri, pe neaşteptate. Dar înscenarea pe care am plănuit-o pare să-i fi convins. El poate izbuti cel mai bine acolo unde toate eforturile noastre au eşuat, dacă reuşeşte să-i păcălească până la capăt. Îşi lăsă capul pe spate cu un râs bolnăvicios: Sunt conştient de strădania lui. Vorbind despre ei era furios, un obsedat posedat de demonii care-i martirizau mintea. Cu greu se abţine să nu-i masacreze pe cei care odinioară fuseseră *fraţii* săi. Ca şi cum prin fiecare gest al său l-ar anatemiza pe Cathbad, călcând în picioare respectul pe care aceia încă îl au pentru bătrân... Râse din nou. Nu. Adu-mi capul său ca pe un ultim trofeu. Păru să se gândească. Dar conştiinţa lui Morc nu era ceea ce se-nţelege îndeobşte prin aşa ceva. Semăna mai mult cu un sistem de a ghici gândul celui pe care îl avea dinainte, pentru a-l lua prin surprindere, a-l răpune, ca apoi

să se poarte cu totul diferit. Cândva şi-a râs de mine. Vreau să înlocuiesc cupa cu ţeasta lui Elatha.

— Unde trebuie să ascund… şovăi s-o numească… Piatra Destinului? S-o aduc la moară?

— S-o ascunzi? rânji nobilul fomhoire. Bucata aia de piatră de rahat? Arunc-o în fundul peşterilor, în alea inundate! Şi fiindcă ştia că dând un ordin, o poruncă, trebuie să te faci credibil însoţind-o cu o ameninţare, porunci: N-am făcut jurăminte zeilor deoarece cred doar în mine însumi, Kymon. Dar dacă mă dezamăgeşti, îţi jur că nu vei sfârşi altfel decât aceşti îngropaţi de vii! Să putrezească în vecii vecilor! Ce să fac eu cu piatra aceea?

Doar atunci Kymon sări în picioare şi bombăni ceva de neînţeles la idee a enormităţii acelui sacrilegiu. Cuvintele nu-şi găseau fluenţa şi nu-i alunecau afară pe beregată. Să nimiceşti pentru totdeauna una din comorile neamului! Se temea că va avea parte de patimi veşnice, de bezna nebuniei în Sidhe şi de mâinile vinovate care-i vor putrezi până la sfârşitul timpurilor. Îşi luă inima-n dinţi şi ţipă după Morc, dar era prea târziu. Acesta îşi reluase urcuşul, aflat deja dincolo de primul colţ al galeriei.

Capitolul 26

Un observator distrat care ar fi scrutat creasta promontoriului n-ar fi văzut nimic. În schimb, aşteptând un semnal din partea lui Conan, stând la pândă în desiş precum vulpile în iarba înaltă, se aflau tot atâţia atacanţi câte santinele păzeau acel spaţiu. În bătaia brizei venite de pe mare, având grijă ca damful lor să nu le dezvăluie prezenţa, lăncierii fomhoire, Geal Chossach, Faber, Skena şi cei din rândul Poporului din Arbori ardeau de nerăbdare, fiecare cu o ţintă deja aleasă, asudând la greu în speranţa că victimele n-o să aibă cum să scoată vreun strigăt înainte ca tăişurile să li se înfigă în carne. Cathbad insistase să stea alături de Străin, reuşind să-şi păstreze calmul şi să tacă tot timpul, un lucru greu de crezut din partea cuiva de vârsta lui; el, care adesea se plângea de dureri închipuite. Banan şedea deoparte, ca un spectator detaşat. Olvik şi garda sa de elită, împreună cu Magmor şi cu druidele de pe *crannog* rămăseseră de pază la corăbii.

Conan închise pe jumătate ochii şi-şi adjudecă ţinta cea mai grea: singura dintre santinele care nu putea fi ocolită pentru a-i cădea în spate. El era *Ri,* căpetenia, prin urmare i se cuvenea; nu trimitea niciodată pe cineva să facă un lucru imposibil în locul său. Judecând după podoabe şi veşminte, paznicul părea să fi fost căpitanul adunăturii. Păşea înainte şi înapoi pe un traseu scurt de pământ din preajma unei bălţi sărate; câţiva paşi, apoi stătea jos; din nou se scula în picioare, ca apoi să se întoarcă să se aşeze pe o stâncă. Nici unul dintre atacanţi nu reuşea să născocească un fel sigur de a-l elimina: nici vorbă de copaci în jur de unde să-i sară-n spate; nici vorbă de tufişuri ca să se ascundă; iar folosirea unui *aim* ar fi constrâns un atacant să se arate înaintea acţiunii, declanşând alarma.

În timp ce tensiunea creştea, atenţia le fu atrasă de un fâlfâit de aripi. Tânăra cinteză părea descumpănită. Îşi rotea capul nervoasă, sacadat, încercând să priceapă ce anume era nefiresc. Ceea ce-o silise să aterizeze pe

neaşteptate pe o creangă scundă părea să nu mai existe. Ochiul lui Conan fu însă mai pătrunzător. Dădu din mână şi cinteza îşi luă zborul spre o nouă pradă numai bună de vânat. Bărbatul îşi apropie faţa de scoarţă şi admiră arta mimetică a fluturelui pestriţ, având exact aceeaşi tonalitate de cenuşiu ca alunul. Ochii violeţi ai Străinului scânteiară.

— Să depinzi prea mult de spadă înseamnă să-ţi adoarmă creierul nefolosit... Ştiu cum să-i vin de hac căpeteniei santinelelor, surâse sigur pe el şi pe soluţia găsită. Semnalul va însemna atacul meu. Nu vreau şovăieli, căci totul va eşua.

Trebuiau să se grăbească. Fiecare clipă de zăbavă ar fi putut însemna descoperirea lor. Erau destui, gata de atac: o singură creangă ruptă, o răsfrângere a luciului unei lame, şi alte lucruri mărunte care i-ar fi putut da de gol, în vreme ce timpul se scurgea în poziţia aceea de stare pe loc.

Pe celălalt versant al promontoriului, feriţi de orice ochi indiscret şi neştiind nimic, lochlann-ii şi druidele Fidelmei tocmai terminaseră o discuţie însufleţită stârnită de precauţia lui Olvik şi de exuberanţa fetelor.

— Aşadar Insula de sub Mare are *două* intrări... Una pentru urgenţe, care dă în mijlocul *cromlech*-ului, şi *o* alta care porneşte de pe uscat şi se continuă prin galerii şi grote până la peşterile de sub insulă, încheie gânditor nobilul skeld scărpinându-şi bărbia păroasă. Prima se află încă sub apă, a doua e păzită de santinelele pe care Conan va încerca să le elimine...

— Deja atacul lui Conan şi alor săi urmează să ia sfârşit... Nu e greu, vezi? Nici măcar pentru un gennti, îl luă peste picior una dintre druide, cu inconştienta libertate a tinereţii. De fapt, Olvik o fascina, dar simţea ceva distant în el şi se străduia să descopere despre ce era vorba.

— Am înţeles că aţi avea intenţia să străbateţi înot peticul de ocean care înconjoară promontoriul şi să coborâţi sub apa din jurul insulei, ca să vedeţi dacă e posibil să intraţi?

— Eşti un luptător inteligent, răspunse în timp ce toate

începeau să se despoaie fără urmă de prejudecăţi sau insinuări.

— Dar nici măcar cei mai buni oameni ai mei n-ar reuşi să facă acest lucru înot… obiectă nobilul skeld.

— Noi da, râse amuzată una dintre slujitoarele Fidelmei în timp ce se arunca în apă, urmată de toate celelalte.

Magmor şovăi îndelung, cu ochii holbaţi, între reticenţă şi curiozitate. Ezită o clipă, apoi se decise să-şi vâre capul sub apă încercând să identifice fetele care se îndepărtaseră înot. Când ieşi la firul apei avea o expresie îngrozită pe care Olvik n-o va fi uitat atât de uşor: cea a cuiva care abia văzuse aripile daurite ale Poporului Vrăjit de pe Sidhe.

Conan se trânti în iarba rară, împrejmuit de mărăcini de păducel. Tocmai urma să se deplaseze în spatele ţintei înaintând pe coate, când mâna osoasă a lui Cathbad îi clătină umărul. Străinul îi adresă o privire interogativă, iar arhidruidul arătă spre centrul Insulei de sub Mare.

Altarul jertfelor nu se ivise încă în întregime din resacul mareei în curs de scădere, dar ceva sub el începuse să se mişte: cineva părea să se grăbească foarte tare pentru a face o baie îmbrăcat. Trei figuri de bărbaţi se iviră de dedesubtul enormei lespezi, bucurându-se de soare şi dezmorţindu-se ca şi cum şi-ar fi uscat oasele, mai degrabă decât vestoanele de lână. Primul îşi încovoie spinarea cu mâinile-n şolduri, aruncându-şi capul pe spate, şi Conan nu-şi crezu ochilor.

Străinul îşi înghiţi un strigăt în beregată. Revelaţia aceea îl frapă precum un picior în capul pieptului. Pricepu fulgerător cine se afla în spatele masacrului căci, din străfundul de Dincolo de Mormânt, nu se arătase altul decât Morc.

Cathbad îi citi gândurile prin irişii violeţi, întunecaţi precum cerul înaintea furtunii, abia reuşind să-l oprească cu forţa. Nebun de furie, tânărul se străduia să-şi domine mânia nicicând adormită faţă de criminalul acela. Bătrânul îi cuprinse gâtul cu palmele, îi scutură capul şi-l ţintui mut cu privirea, poftindu-l să raţioneze. Un singur gest al său, şi

ar fi fost descoperiţi.

Străinul îşi încovoie umerii parcă apăsaţi de o greutate de nesuportat şi-şi acoperi faţa cu mâinile, apăsând atât de tare, încât dosul acestora începu să pălească. Treptat însă încetă să tremure de furie şi se linişti, uitându-se în jos spre mare.

De pe limba de nisip de la poalele promontoriului pornise o pirogă scobită într-un trunchi gros şi doi vâslaşi străbătură petecul de mare care despărţea insula de uscat ca să-l ia pe Morc şi gorilele sale. Conan se înfioră: moartea trecuse pe lângă ei. O singură bătaie de aripi îi despărţise de semnalul declanşării atacului, lăsându-se descoperiţi de fratele vitreg care ar fi avut timp să dea alarma întorcându-se de unde ieşise.

— Vai de mine, şobolanii fug. Asta înseamnă doar un singur lucru… exclamă Cathbad arătându-şi cei câţiva dinţi.

Druidele înţeleseră că se grăbiseră prea tare după ce înconjuraseră promontoriul, deoarece îl zăriră pe Morc şi piroga lui care se desprindea de ţărm, iar ele erau prea aproape de ţintă. Se văzură silite să se scufunde în apă, ţinându-şi respiraţia. Piroga înainta chiar spre ele.

Nu reuşise să le oprească, drept care Olvik îşi trimise un om să-i dea de ştire lui Conan despre tentativa druidelor.

Când Străinul află, îl trecură sudori reci. Erau prea departe şi, de sus, abia dacă se zărea o palidă răsfrângere pe dreapta, acolo unde culoarea apei se schimba din verde străveziu în ocrotitorul albastru intens, ascunzându-le vederii. Numai cel care ar fi bănuit ceva ar fi putut să le zărească.

Se scurseră clipe nesfârşite. De jos, Morc ajunsese pe mal, porunci brusc ceva de neînţeles santinelelor, îi fură aduşi caii şi pe-aci ţi-e drumul împreună cu cei doi din escortă, dincolo de latura opusă promontoriului, spre câmpiile din sud, în interiorul ţinuturilor de uscat.

Cathbad se întoarse satisfăcut, ştergându-şi cu mâneca sudoarea rece de pe frunte; dar Conan deja dispăruse.

Străinul ştia că are o singură posibilitate şi că de succesul

acţiunii sale ar fi depins soarta tuturor celorlalţi. Constată pentru ultima oară mersul nervos înainte şi înapoi al căpeteniei santinelelor din preajma bălţii, calculă în minte clipele, răsuflă adânc, apropiindu-se de acesta fără să fie văzut, şi se scufundă, nu înainte de a adresa o implorare către *Tuatha De Danaan.* Mirosul de sălciu şi rânced era nimic faţă de damful scârbos care-l învălui înlăuntrul bălţii, amestecându-se cu senzaţia de vâscos pe tot corpul. Se scufundă cam o jumătate de braţ peste măsura capului şi fu silit să se mişte orbeşte pe fund preţ de câţiva paşi. După care rămase neclintit. Dacă prevederile i s-ar fi dovedit corecte, trebuia să se afle în spatele stâncii pe care se aşeza când şi când căpetenia santinelelor. Scufundat însă în mâl, Conan nu putea să fie sigur. Bătăile inimii i se accelerau în vreme ce timpul trecea. Scufundat în nămolul acela râncezit, reuşea cu greu să-şi audă ţinta vorbind cu altcineva din şleahtă; prin urmare, se oprise! Toţi oamenii de sub comanda lui aşteptau doar ca el să-l atace pe la spate: acela era chiar semnalul. Aerul din plămâni începu să se împuţineze. Capul i se învârtea de duhoare şi de emanaţiile ce-i întorceau stomacul pe dos, dar şi fiindcă îşi ţinea răsuflarea de prea mult timp. Simţi ceva vâscos lipindu-i-se de picioare şi un ceva asemănător, dar şi mai mare târându-i-se pe faţă; era ceva tare şi de o consistenţă unduitoare. Îşi stăpâni un strigăt spre a nu se da de gol, strângând din răsputeri garda cuţitului scurt de bronz, ascuţit mortal. Simţea că se sufocă şi încă nu-şi auzea ţinta întorcându-se spre el. Lucrul acela vâscos şi viu îi pătrunse sub tunică, începând să-l muşte. Auzi un zgomot clar de paşi şi de ramuri rupte nu foarte departe de faţa lui şi ţâşni afară din nămol printr-o icnire din picioare şi şolduri, precum un strigoi incrustat cu mâl ieşind din latrinele de pe Sidhe. Se avântă înainte, spre marea surprindere a tuturor, inclusiv a propriilor oameni care zăriseră un monstru cenuşiu plin de solzi nămoloşi căscând gura larg trandafirie spre a trage aer curat în piept cu disperare şi holbându-şi albul ochilor, în timp ce se repezea pe la spate asupra căpeteniei santinelelor.

Toţi ţâşniră. Într-o tăcere ca de mormânt. Doar câteva foşnete de iarbă, gemete sufocate ale celor ucişi, murmurul vieţii care se pierdea în clipocitul sângelui scurs şi răsuflarea muribunzilor care însoţea sufletul în călătoria sa, ieşind prin beregăţile sfârtecate, iar nu prin gură. Nimeni însă nu apucă să dea alarma. Străinul simţi cum i se face părul măciucă atunci când Faber, Skena şi ai săi din rândul Poporului din Arbori desprinseră prin lovituri de cuţit capul victimelor, ridicându-le spre cer într-o bucurie mută. Le înşfăcară de păr ca pe nişte crunte trofee de vânătoare, totodată crestându-şi care braţele, care corpul, adăugând alte incizii pentru fiecare viaţă luată.

Conan reuşi în încercarea cea mai grea; deşi zăpăcit de efort şi cu simţurile înceţoşate, îşi doborâse ţinta lovind-o în ceafa cu garda pumnalului şi provocându-i astfel o durere de cap înfiorătoare, fără să-l ucidă însă. Cel puţin un individ i-ar fi fost de folos viu; avea încă prea multe întrebări rămase fără răspuns.

Şi fetele Fidelmei reuşiră să iasă din apă, confirmând faptul că intrarea din adâncuri era acum liberă, că nu existau alte intrări sub nivelul mării şi că se putea intra cu două grupuri pătrunzând de sus pe sub altarul jertfelor şi urmând apoi subteranele întortocheatelor galerii de sub ocean.

Conan încercă să-şi îndepărteze de pe el crustele de noroi, dar nu prea reuşi. Îşi scoase hainele, rămânând doar în pantaloni, dar rezultatul nu fu cel scontat. Mâlul i se strecurase peste tot. Se resemnă să îndure frigul, căci vântul şfichiuitor continua să sufle din larg, alungând nori grei şi întunecaţi precum turme de zimbri gonind. Fetele lui Sin se uitară la el, aşa despuiat până la brâu cum era, care surâzând, care râzând şi minunându-se. Străinul trimise după Magmor şi după lochlann-i. Nu mai avea rost să rămână ascunşi acum când era de folos şi intervenţia lor. Nu ştia ce-ar fi urmat să descopere, şi nici câţi vrăjmaşi le-ar fi ţinut piept, odată intraţi acolo. Dar se răzgândi, uitându-se la căpetenia santinelelor leşinată. Apoi se uită la slujitoarele Fidelmei urcând goale puşcă coasta stâncoasă;

oricine în locul lor ar fi murit. Cum de putuseră să reziste sub apă atâta timp fără să respire?

Olvik dădu glas nerăbdării sale:

— Trebuie să intrăm. Dar nu va fi uşor, ăştia nu sunt toţi paznicii. Ceilalţi se află dedesubt. Şi mi-e teamă să mă gândesc la câţi pot fi şi ce le pot face ostaticilor în timp ce noi încercăm să doborâm zidul lor de scuturi. O să trebuiască să-i luăm prin surprindere.

Conan afişă o expresie vicleană.

— Poate că ştiu cum să-ţi temperez şovăielile.

Cathbad care, aşa cum se cuvenea, n-avea treabă cu problemele militare, i se alătură şi-şi încreţi buza de sus:

— Nu prea ai înfăţişarea şi mirosul unui *Ri.* Dar dacă te consolează, cunosc broaşte râioase mai aspectuoase decât tine şi, în special, mai puţin puturoase, care s-ar împreuna bucuroase cu o asemenea mască de căcat şi nămol…

— Trezeşte-te, prietene. Şi scoate-ţi pantalonii, îi şopti un glas care i se strecura în capul buimac de durere ca de pe altă lume. După cum vezi, am nevoie de-ai tăi! Căpetenia santinelelor îşi reveni din melasa amneziei şi zări doi ochi violeţi care-l fixau isteţi. Demonul acela cu părul negru ca pana corbului era ud leoarcă şi curat ca după o lungă baie în mare, dar paznicul nu înţelegea cum de putea fi acolo. Îşi chemă oamenii cu voce tare, dar nici unul nu-i răspunse, până când, puţin câte puţin, pricepu că era singurul rămas în viaţă, împresurat de zeci de indivizi necunoscuţi. Şi-n plus se afla pe celălalt versant al promontoriului, acolo unde urletele sale n-ar fi putut fi auzite de ceilalţi temniceri din străfundurile Insulei de sub Mare. Nu făcu nici un gest.

Conan ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru tine. La semnalul său, ai săi fomhoire surâseră radioşi şi îl ridicară cât era de greu, începând să-l dezbrace. Îi lăsară pantalonii lui *Eachtrannach* şi, încăierându-se ca lupii pentru o ciozvârtă, îşi împărţiră între ei cele câteva obiecte personale: brăţări, inele de luptător şi un frumos pumnal cu mâner de os şi lamă de bronz.

— Care ţi-e numele? răsună precum un tunet glasul lui Cathbad.

Prizonierul avu o tresărire. Celui ce-ar fi crezut că motivul ar fi fost vederea puternicului arhidruid, santinela îi demonstră că se înşela.

— Eu astfel de saci de bălegar ca tine i-am ciopârţit pe deşelate, şuieră închizând pe jumătate ochii. Era un asasin; nu se aştepta să fie cruţat. Scrâşni din tot corpul închipuindu-şi că va primi o pedeapsă pe măsură. Dar care nu veni.

— Prin urmare, de mine nu ţi-e frică, continuă Cathbad pe un ton ascuţit care insufla teamă mai curând decât ameninţare. Nu crezi că pot să-ţi umplu burta de viermi şi să te fac să vomiţi fiere până la sfârşitul vremurilor? Ţine seama: asta şi după moarte, pentru totdeauna şi pe Tărâmul de Dincolo.

Celălalt îi râse în faţă.

— Sunt Llassar, fiu al lui Cimbaoth, iar numele meu va trona în pragurile lui Sidhe precum cel care a masacrat druizii de pe Inis Fail. Mi-au trecut prin mână, le-am simţit viaţa scurgându-se din ei, sufletul alunecându-mi printre degete pe când se jeluiau de durere. Dar puterea lor n-am văzut-o. N-a existat niciodată. Chiar şi atunci când i-am provocat şi lovit, sunt încă aici, în viaţă. Blestemele lor sunt un fel de gâdilături. Precum bătrânele care ar căuta să mă zgârie cu unghiile tăiate-n carne. De la mine nu veţi afla nimic.

— Că eşti viu e doar o idee a ta. În ceea ce mă priveşte eu nu văd decât un mort care vorbeşte, şuieră stins şi crunt Conan. Ai încercat să te gândeşti la blestemele celor pe care i-ai măcelărit? Poate că noi suntem chiar cei pe care Daoine Sidhe i-a ales pentru a executa acele profeţii.

Llassar nu izbuti să-şi alunge nodul din gât, dar nu mai spuse nimic.

Eachtrannach oftă. Aveau în faţa lor un ucigaş fără vreo remuşcare sau frică de zei; într-un cuvânt, era o problemă. În primul rând îi fu clar care era puterea druizilor, chiar dacă nu-şi dădea seama pe deplin de ceea ce avea

dinainte: dovada că frica superstiţioasă era fiica ignoranţei oamenilor. Ceea ce subestima era adevărata ştiinţă ocultă pe care unii druizi o deţineau cu adevărat. Cathbad era o pildă vie în acest sens.

Olvik ieşi în faţă.

— Vrei să-l dau pe mâna oamenilor mei?

Conan negă din cap.

— N-ar fi de folos la nimic, răspunse fără să se facă auzit de santinelă. E un ucigaş. Ştie că e deja condamnat. N-o să te-alegi cu nimic decât cu sudoare şi osteneală.

— Atunci o să renunţăm la informaţiile pe care le deţine?

— Cine spune asta? surâse cu şiretenie într-o fulgerare a ochilor săi violeţi.

Bătut măr şi sângerând la unul din pometi, cu o buză spartă, complet despuiat şi legat pentru a i se aplica loviturile iscusite ale fomorienilor, temnicerul transformat în prizonier fu adus în faţa lui *Ri* de Toraigh.

— O să ajungi pe păşunile de dincolo de al Nouălea Val cu foarte puţine lucruri… încercă să-l descurajeze Conan cu un glas aspru ca un os. Nici măcar o armă care să-ţi fie de-ajutor în călătorie. Nici măcar o tunică. Îţi închipui cum o să te întâmpine.

Cu ochiul care începea să se micşoreze de la umflătură, căpetenia santinelelor rânji scuipându-l pe Străin.

— Sunt vestit fiindcă am idei care mai de care mai atractive, nu ştiai? Sau te decizi să-mi spui câţi gardieni ai înăuntru, continuă calm arătând spre Insula de sub Mare, sau te las să alegi: te aruncăm de pe talazul promontoriului încât să te faci fărâme de stânci, sau te dau pe mâna prietenilor mei lochlann, care se distrează legând indivizi ca tine de braţe şi de picioare între doi copaci, îi doboară şi pariază pe care dintre cei doi pomi va atârna jumătatea cea mai mare a corpului tău rupt în două.

În loc de orice răspuns, bărbatul îl insultă până făcu spume la gură.

Conan lăsase capcana cea mai înşelătoare la urmă, păstrându-şi calmul şi siguranţa celui mai puternic,

adresându-i-se pe un ton cumpănit.

— Cum vrei tu… Ştii oare cine sunt eu? Şi ştii că sunt pe placul zeilor: ai văzut aluniţa în formă de trifoi pe corpul meu, şi-i ştii bine înţelesul în profeţiile de pe Inis Fail, aşa e?

Celălalt arătă o crăpătură superstiţioasă pe chipul scofâlcit care nu trezea nici o compătimire.

— Ce-ai zice să fii halit de un monstru marin care se ţine după mine pe sub valuri precum mistreţul care îl urmează pe arhidruidul meu? Arătă spre ocean cu degetul mare îndreptat înapoia sa.

Celălalt abia dacă schiţă un gest. În larg animalul cel negru ţâşnea din valuri răsuflând prin orificiul de deasupra capului.

— O să fii mestecat ca o pulpă de iepure, cu carnea fărâme puţin câte puţin. Un sfârşit lent în timp ce o să urli de durere şi o să-ţi doreşti moartea atunci când o să te-nghită bucată cu bucată…

Bărbatul şovăi, dar nu pentru mult timp. Mânia dădu în clocot, dovedindu-se mai tare decât temerile sale, dar Conan i-o citise mai înainte în ochi. Ostaticul se sculă brusc cu mâinile legate, încercând să-i ardă anchetatorului său o îngrozitoare lovitură de cap în faţă, dar nu făcu decât să se poticnească în piedica pusă cu piciorul de *Eachtrannach,* care se sustrăsese atacului. Elanul pe care şi-l luase îl făcu să rateze ţinta şi se prăbuşi pe jos cu faţa printre pietre.

Conan avu confirmarea că nu va fi uşor de convins, dar avea încă un pion pe masa de *fidehell* de jucat.

— S-o luăm de la capăt, reluă, în timp ce prizonierul era aşezat cu forţa în faţa lui. Îţi spuneam că sunt pe placul zeilor. Ţi-am arătat că am un monstru marin pe care mi l-au dăruit drept escortă de onoare. Nu mai e mult până la apusul soarelui. O să te dau pe mâna unui demon care vine în fiecare noapte să-mi aducă otrăvuri şi flăcări de pe Sidhe. O să-ţi scoată maţele pe gură şi o să-ţi strivească-n picioare sufletul până o să te facă să chiţăi ca un purcel de lapte măcelărit în vecii vecilor. Şi tu ştii ce-nseamnă asta, aşa e? N-o să te mai întorci niciodată la viaţă şi n-o să mai lupţi la umbra merilor în floare şi a marilor focuri

învăpăiate, iar sufletul tău va fi robul demonului. Pentru totdeauna.

Altă şovăială, sporită de instinctivul respect pentru acel bărbat; dăduse dovadă de forţă şi isteţime, reuşise să fie mai tare decât el, un căpitan priceput, dezarmându-l şi doborându-i oamenii.

— Nu mă crezi? Conan surâse ca un lup. O să te legăm de copacul acela. Soarele a apus deja. Fii sigur, n-o să-ţi fie greu să-l deosebeşti pe călăul de Dincolo de Mormânt. Va fi ultimul lucru pe care-l vei recunoaşte.

Llassar credea că văzuse toate câte sunt pe lume: durere şi moarte, bucurie şi violenţă. Avusese la cheremul său puterea şi cunoaşterea de pe Inis Fail şi o terciuise ca pe o brânză moale. Se simţise asemenea unui zeu. Dar cel din faţa lui era ceva mai presus de orice coşmar. Duşmanii săi îl lăsaseră singur, legat de un ulm înalt ce-şi profila crăcile pe cerul apusului de soare muribund precum nişte mâini întinse, gata să sugrume. Uitându-se spre apus, observă mai întâi un foşnet de vrăbii care îşi luau zborul speriate, apoi rumoarea de paşi grei în iarba sălcie şi, în cele din urmă, o răsuflare puternică precum mugetul mării. Ceva masiv urca povârnişul promontoriului. Ca într-un vis rău zări la început coarnele. Se holbă către arătare şi emise un geamăt de nestăpânit. Apoi îşi dădu seama că era vorba despre un coif, un coif enorm ce se contura pe fundal. Demonul continua să înainteze, în timp ce statura lui lua proporţii tot mai mari pe măsură ce depăşea dealul. Fiecare pas al său nu era niciodată cel din urmă, ca şi cum profilarea acelui corp în toată masivitatea sa ar fi fost nemărginită. Era de două ori mai mare decât Llassar, şi-şi continua drumul. Avea în mână o secure de un soi nemaivăzut, grea şi mortală, cu o tibie drept mâner şi vârfuri în stare să scoată sufletul.

Era îmbrăcat în ceva de culoarea păcurii, fu uluit prizonierul. Uitându-se mai bine, înţelese că hainele erau de aceeaşi culoare cu pielea!

Învăluit într-o vestă de piele groasă neagră, cu braţele lui

care parcă nu se mai terminau acoperite de cicatrici ca nelegiuită amintire a sute de bătălii, Magmor îşi sfârşi cu bine spectacolul cu nimic mai prejos decât cântecele de *filid* şi *cainte,* versuri şi strofe, tobe şi harfe. Sclipirile din ochii acelui munte de om ar fi îngrozit pe oricine, mai ales cu chipul luminat de jos în sus de o torţă aprinsă pe care Magmor o ţinea în mână, apropiind-o pe măsură ce înainta.

Llassar începu să urle. De spaimă, deoarece demonul negru nu se atinsese încă de el.

În clipa aceea era gata să răspundă la orice-ntrebare. Conan învinsese şi de data asta. În ciuda încordării, a îngrijorării pentru soarta fraţilor săi, în ciuda a toate, abia de se abţinu să nu râdă.

— *Când soarele asfinţeşte, umbra face ca un pitic să pară un gigant.* Magmor spuse asta prin gesturi, şi supărăciosul Karre râse în hohote. Era singura persoană din partea căreia ar fi acceptat astfel de aluzii.

— Totul e limpede? şopti Străinul.

Cei prezenţi aprobară dând din cap.

— Am pierdut deja prea mult timp. Olvik şi ai săi, împreună cu Cathbad şi cu Geal Chossach, vor debarca din primul *hafskip* şi se vor vârî în galeria de sub altar, din mijlocul insulei. Ceilalţi vor veni cu mine. Vom intra prin chepengul de pe uscat şi vom străbate subterane şi grote până ajungem la peştera ostaticilor. Prietenul nostru Llassar s-a căit că a lăsat atât de mulţi în viaţă! rânji întorcându-se spre prizonier ca să fie auzit. Cunoaştem numărul gardienilor rămaşi pe loc. Vor fi liniştiţi până mâine dimineaţă, când unul dintre ei va ieşi afară ca o cârtiţă, ca să fie înlocuit…

— Trebuie neapărat să atacăm noaptea? întrebă un fomhoire nedumerit.

— Vezi vreo deosebire? Crezi că în subteranele alea o să fie mai lumină dacă afară e zi?

— Trebuie să profităm de mareea scăzută ca să intrăm. Ar putea oricând să urce din nou! interveni Olvik.

Atunci de-abia pricepu Conan motivul ciudatei relaxări a

paznicilor după-amiază: mica insulă era sub apă şi, prin urmare, şi orice cale de fugă din grote. Nimeni nu putea să intre sau să fugă când mareea era în creştere!

— Trebuie să pătrundem toţi laolaltă şi deodată, pentru a-i răpune apărându-ne spate-n spate cu scuturile. Cu cât mai iute vom da atacul, cu atât mai puţine victime vor fi din rândul druizilor. Llassar spune că au ordin să-i măcelărească pe toţi dacă vor fi atacaţi.

Arhidruidul îşi simţi inima plină de durere auzind cuvintele ieşite din gura acelui ucigaş. La sfârşitul interogatoriului simţea cum i se învârte capul de ameţeală.

— Ştim bine că sunt gata să-i măcelărească pe fraţii mei, vierme scârbos şi otrăvitor! îl repezi arhidruidul pe Llassar. Vreau să ştiu *cine* vă comandă! urlă ca ieşit din minţi, înaintând spre prizonier. Şi nu-ncerca să mă faci să cred că e lepădătura aceea de Morc, fiindcă rişti să fii tranşat de securea lui Magmor şi dat de mâncare lui Banan! îl ameninţă cu o vehemenţă care surprinse prin energia pe care o emana bătrânul.

— N-o să-ţi răspundă, maestre, şopti Conan fără să se facă auzit de ceilalţi. Nu numai fiindcă a cam mirosit trucul cu demonul negru, ci şi fiindcă nici măcar el nu ştie cine se află în spatele a toate. L-am întrebat şi eu adineauri, când încă tremura de frică precum o bătrână.

— Este aşa cum ne-ai descris-o, maestre. Insula de sub Mare, ghearele ursului, dealul… murmură Sin vrăjită adresându-i-se lui Cathbad, cu expresia uluită a celei care simţea impactul cu mitul.

Ajunseseră pe poziţii: un grup la *cromlech*-ul de pe insulă, gata să mişte din loc bolovanul masiv de sub altarul jertfelor, care ascundea chepengul pe unde ieşise Morc. Celălalt, la gura subteranelor de pe uscat. Acum puteau să vadă de-aproape realitatea.

Insula aceea prizărită putea fi astupată complet de mareea înaltă. Insula de sub Mare îşi lua de-aici numele. Ea nu depăşea înălţimea unui om atunci când mareea era la nivelul cel mai scăzut, iar ca lăţime măsura în jur de cincizeci de paşi. Cobora pe nesimţite spre apă, ca un mal

nisipos şi semănat cu mici pâlcuri de stânci. Deasupra acelui *bri* marin, Cei din Vechime ridicaseră un templu de piatră înalt cât doi oameni, unul în cârca celuilalt. Stâncile care dispăruseră sub firul apei erau învelite în alge care creşteau de îndată ce veneau apele şi se uscau în lipsa acestora, bătute de arşiţă. Cercul, acum uitat, era compus din pietre *dolmen,* monumente celtice şi un odios altar de jertfe folosit pentru a sacrifica victime. Templul dedicat lui Cromm Cruach sau lui Lir şi Manannan fusese ales pentru a apărea şi dispărea ca o imagine ce-ar fi fost rodul mareei. Conan îşi închipuia jertfele umane săvârşite de şamani pentru a căpăta prevestiri din partea victimei muribunde ţintuite pe acea lespede de ardezie plină ochi de ofrande votive, de sângele recent ţâşnit peste alt sânge închegat pe pietrele din jur, de urletele sfâşietoare şi strigătele în extaz ale vrăjitorului atunci când lichidul stacojiu îi mânjea faţa. Şi-apoi trupul martirizat, care era dezlegat şi dat flăcărilor arzând în noapte; şamanii care se-ntorceau în bărci pe uscat, marea care începea din nou să urce şi trupul care prindea să plutească, sângele împrăştiat în apa care atrăgea peşti şi monştri marini, în timp ce flăcările pârâiau, stinse de apă în volute de aburi.

Îl văzu pe Cathbad înfăşurat în manta, observându-l de ceva timp cu o expresie înţelegătoare, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Sângele omenesc este marfă de schimb la un templu, Conan. Ar trebui să ştii. Cere-i ceva zeului tău şi-i tai gâtul cuiva pentru a-l mulţumi. Dacă-l rogi pe Manannan, zeul valurilor, trebuie să verşi sângele cuiva. Are o desagă din pielea unui cocor care i-a fost odinioară soţie; din pricina geloziei a fost preschimbată în pasăre, continuă el mestecând un fir de iarbă. De ce mă priveşti în felul ăsta, tinere sceptic? Ca să capeţi înţelepciunea mea în stare să citească în mintea celor pe care-i cunosc ca pe propriile buzunare, spuse el hlizindu-se în loc de orice explicaţie, ar trebui să dobândeşti ştiinţa lui Finn mâncând alunele din nouă copaci care cresc alături de un puţ pe fundul oceanului, sau de Dincolo de Mormânt. Care, ascultă-mă

bine, pare să se caşte chiar în viscerele Insulei de sub Mare. Râse cu poftă. N-ai cum să nu crezi: cine ştie câţi pescari şi-au spart chilele în acele pietre când sunt scufundate…

Celţii de-alături începură să geamă. Olvik şi Karre, singurii lochlann-i care pricepeau limba, au râs.

În timp ce aştepta pitit în desiş, Conan îşi întoarse privirea peste umărul drept, spre vârful promontoriului, la liziera pădurii de stejar, unde cinci mari şisturi de conglomerate modelate de timp, de ploi şi de sărătură ajunseseră să semene cu tot atâtea gigantice labe de urs. Şi se gândi cât de comice şi înşelătoare puteau fi prezicerile cele mai precise. În acel moment totul căpătă un sens. Recunoscu locul ca şi cum ar fi fost o incizie rupestră văzută cu ochii minţii. Doar Cathbad nu fu deloc surprins; se mulţumi să privească pieziş la cei care se arătaseră mai sceptici în privinţa prezicerilor sale.

— Trupul nostru de umbră trebuie să se desprindă de viaţa sub soare, în verdeaţa codrilor noştri, precum păsările. Iar nu sub pământ, precum şobolanii, îşi umflă pieptul Faber în toată semeţia lui. Refuzând ajutorul luptătorilor săi, grupul de atac abia atingea numărul suficient pentru a-i înfrunta pe paznicii rămaşi în adâncul insulei. Când unul dintre marii noştri arbori se usucă şi moare, îl sacrificăm pe cel mai frumos tânăr şi pe cea mai frumoasă fecioară, miri făgăduiţi zeilor pădurilor noastre sacre, *fidne-med,* şi verzilor *bri* populate de *Aes sidhe,* poporul de pe dealuri care posedă propriile *sidh,* morminte vrăjite. Cerem să ne dăruie un nou *Crann Bethadh,* copac al vieţii, puternic, falnic şi rodnic precum poporul nostru. Zicând acestea, se-nchise într-o tăcere făţişă, hrănită de teama superstiţioasă de tot ceea ce nu era spaţiu în aer liber şi libertate, sărituri lungi printre crengi şi păsări în zbor.

Skena surâse neputincioasă în vreme ce, împreună cu câţiva luptători, îşi lua avânt cu piroga cea mare, desprinzându-se de mal ca să se unească cu grupul lui Olvik, oferindu-se să supravegheze de-afară intrarea în subteranele insulei.

Conan nu reuşi să-i convingă să atace şi ei.

Dimpotrivă, Cathbad stărui să vină cu el, ba chiar să le-o ia înainte. Respinse cu strigăte de revoltă faptul că are o vârstă anume, spunând cu neruşinare că avea de fapt cu douăzeci de ani mai puţin.

Olvik îşi înălţă ochii spre cerul întunecat şi fără de stele, învăluit în norii care anunţau ploaia venind dinspre mare. În timp ce fulgerele de pe apă se amestecau cu rafalele furtunii iminente, păru să adulmece văzduhul. Clătină din cap. Lăsaseră pentru orice eventualitate primul *hafskip* ancorat în pietrele de pe ţărm, asigurându-l pe al doilea de *dolmen*-urile sacre ale cercului de piatră. Dacă s-ar fi dezlănţuit vreo furtună pe ocean, riscau să-l piardă fiindcă s-ar fi rupt parâmele. Îşi holbă ochii privind spre baza promontoriului. Cineva din grupul lui Conan aprinse o făclie, agitând-o în întuneric. La semnalul acela răcni ceva către lochlann-ii săi şi deplasară lespedea de ardezie care acoperea chepengul de la intrarea în pasajul îngust de sub altarul *cromlech*-ului. Băuseră cât cuprinde ceva *nabid* pentru a-şi da curaj.

— Tu nu, Banan, rânji Olvik în limba sa gutturală. Tu n-o să poţi să treci. Şi nu-mi arde să te ţin în braţe. Tu stai de pază. Rămâi aici cu Skena şi cu una din fetele Fidelmei, îl mângâie pe râtul murdar în timp ce garda de elită începea coborârea. Sunt o companie mai îmbietoare decât a noastră, ar trebui să preţuieşti acest lucru, adăugă surâzând în timp ce dispărea în adâncul pământului precum o cârtiţă gigantică, bărboasă şi blondă.

Mistreţul lui Cathbad grohăi ceva de soiul unui protest nervos. Apoi se duse să facă de pază, începând un soi de rond de noapte în jurul *cromlech*-ului, sub privirile amuzate ale druidelor. Acestea nu păreau deloc îngrijorate de valurile care începeau să se facă tot mai înalte şi care puteau să mături acel petic de pământ uscat precum o slujnică podeaua bucătăriei.

Cu statura sa măruntă, Karre coborî înaintea tuturor, chiar dacă Olvik şi ai săi n-avură dificultăţi în a coborî

treptele săpate în stâncă netedă şi întortocheată, şlefuită de eroziunea apei. Piatra lustruită învelea acea vatră care servea drept răsuflătoare peşterilor de jos, preschimbându-se adesea într-un horn îngust pentru războinicii corpolenţi din nord, care, în multe rânduri, abia îşi strecurară umerii. Totul se schimbă atunci când Karre făcu drumul înapoi mâhnit. Lochlann-ii se blocară brusc auzind primele glasuri de jos. Temnicerii se simţeau în siguranţă şi stăteau cu spatele la scara strâmtă ce se sfârşea exact în interiorul peşterii principale. Piticul n-avu nevoie să vorbească; se auzi un urlet plin de durere care se stingea: un ţipăt de moarte. Făcură câţiva paşi înainte pentru a putea privi de sus peştera destul de încăpătoare.

Ceea ce le văzură ochii fu groaznic.

Duhoarea dulceagă a morţii venea de la cadavre în putrefacţie atârnând de tavanul grotei: trupurile torturate ale druizilor răpiţi de Morc şi ale celorlalţi mai puţin norocoşi. Acolo trebuiau să rămână, ca luare-aminte pentru supravieţuitorii care nu voiseră să colaboreze în privinţa dezlegării simbolurilor de pe Piatra Destinului.

Unul din zbiri tocmai se repezise la un prizonier. De pe poziţia lui puţin mai depărtată, Olvik reuşi să înţeleagă doar semnul frazelor, nu şi cuvintele. Erau trei, aveau feţe dure şi ascuţite, deprinşi cu sângele şi moartea aşa cum se cuvine oricărui ucigaş zelos. Cel care părea căpetenia avea pe frunte un semn făcut cu un fier încins, aşa cum erau înfierate animalele, semn că-şi trădase deja o dată stăpânul. Dar lucrul cel mai impresionant era cicatricea groaznică ce-i străbătea faţa în diagonală. Îmbinată cu lumina de ucigaş din ochi, făcea din el un individ unic. Tocmai poruncea o cerere de neconceput camarazilor victimei. Fusese a nu se mai ştie câta execuţie.

Lochlann-ul se aplecă mai tare, trecut de toate sudorile, reuşind să vadă mai clar. Îi fu dat să vadă astfel zeci şi zeci de oameni, extenuaţi, malnutriţi, deveniţi umbra a ceea ce fuseseră, cu obrajii scobiţi şi ochii în fundul capului, în pragul vlăguirii fizice din pricina a tot felul de lipsuri, violenţe, a mediului toxic în care vieţuiau. Erau înţelepţii de

odinioară, temuţi şi puternici, care acum se învârteau cu privirile pierdute în neant, cu mintea pustiită; plângeau ca nişte bătrânele, făţiş şi fără pic de demnitate. Olvik fu primul care văzu ceea ce rămăsese din înţelepciunea de pe Inis Fail – aceia erau druizii răpiţi.

Călăul îi dăduse un şut în cap unui bătrân *ollamh,* care se întinsese pe jos.

— Du-te şi adu-mi o pâine de secară şi carne sărată! strigase la unul de-ai săi. Mi se face foame de când omor la ei.

— Unde să fie Llassar? În noaptea asta n-a coborât să facă inspecţia obişnuită, întrebă cu indiferenţă una din santinele în timp ce ronţăia din mâncarea stătută, nepăsându-i de suferinţa ce i se perinda prin faţa ochilor.

— O fi pe promontoriu, la lumina lunii. Orice loc e de preferat acestor subterane, rânji crestatul. Mi-l închipui lipit de gâtul unui urcior plin de *meddu.* Ce altceva se poate face aici decât să te-mbeţi? Dându-i un picior, îşi răsturnă victima pe spate şi, cu o lovitură fulgerătoare, îi înfipse lama în pântecul moale.

Urletul de durere se repetă.

Lumina diabolică din ochii deschişi la culoare strălucea sadică. Ucigaşul îşi termină treaba cu o nepăsare învecinată parcă plictisului. Răsuci lungul cuţit de vânătoare lărgind despicătura şi nimicind măruntaiele. Era una dintre morţile cele mai sălbatice: lungă, chinuitoare, o pildă pentru ceilalţi.

Gemetele de agonie deveniră insuportabile chiar şi pentru lochlann. Olvik îşi opri însă oamenii cu un gest poruncitor al mâinii.

— Nu putem să acţionăm decât atunci când Conan va să-şi facă apariţia prin spatele acelei stânci care blochează intrarea, şuieră. Cu un calm nefiresc se resemnară să aştepte în duhoarea ce năpădea peştera, atât de vătămătoare că-ţi lua respiraţia. Puţinul aer greu plus putoarea gunoaielor, a sângelui şi a excrementelor umane devenise sufocant. Umezeala se scurgea de pe tavan şi de pe pereţii de stâncă, sporind coşmarul. Câteva siluete de

jos începură să geamă; pradă unor vaiete de nebunie începură să-i dea ocol muribundului. Puţin timp după aceea, chiar bărbaţii luptători ai lui Olvik îşi acoperiră urechile pentru a nu mai auzi jalea acelui loc unde moartea era la ea acasă.

De pe uscat, Conan făcu cu torţa semnul convenit pentru Olvik şi intră cel dintâi în alt şir de galerii. Fu mulţumit să lase în urma sa vântul rece şi norii de furtună ameninţători şi să coboare în acel adăpost subteran. În curând urma să-şi schimbe părerea. Drumul începea cu un înţepător miros de mare, alge şi sărătură. Datorită lui Llassar ştiau *câţi* luptători ar fi fost nevoiţi să răpună, dar nu ştiau *ce anume* îi aştepta. Fetele Fidelmei nu mai intraseră în acele galerii *de sute de ani,* spuseseră cu un dram de ironie. O parte din grupul lor se unise cu cel al lui Conan. Străinul nu dăduse prea mare atenţie acestui detaliu, concentrându-se asupra singurului fapt concret, şi anume acela că nu-şi mai aminteau bine detaliile acelor galerii ce se modificaseră pe măsura trecerii timpului şi a eroziunii apelor.

Fapt e că o luaseră într-o direcţie greşită. Caverna se bifurca; şi tot aşa, cotituri după cotituri. Până ce nimeriră în dreptul unui canal inundat între două grote comunicante. Luminată de tăciunii aprinşi, apa era calmă precum o lespede de gheaţă străvezie. Încercară în repetate rânduri, luând-o înapoi şi rătăcind prin acele labirinturi, dar fără să descopere o trecere mai de doamne-ajută.

Conan coborî cel dintâi în apa îngheţată şi întunecoasă, deloc îmbietoare. Impactul fu brutal şi băgă de seamă cum toate simţurile i se istovesc în timp ce plutea în acel univers lichid şi negru, fără să ştie încotro se-ndrepta. Coborî din inerţie şi, la un moment dat, îl cuprinse panica, deoarece îşi pierdu simţul orientării. Se strădui să-şi amintească instrucţiunile lui Chicol când, încă puşti fiind, îl arunca în apă printre torenţii reci de pe Toraigh ca să înveţe să se descurce în orice situaţie. Cercetă parcursul bulelor de aer care urcau de jos, drept care se uită în sus. O siluetă cobora iute spre el. În lumina torţelor de pe umeri, care colora în

galben şi verde apa înrămată de negrele fălci ale protuberanţelor stâncoase şi fierăstruite, se apropie iute precum un peşte mare, scăpat din fălcile unui prădător. Conan simţi o atingere rapidă şi caldă la încheietură, după care una din fetele Fidelmei îl luă de mână şi-l călăuzi sigură pe ea, scufundându-se şi mai tare în întuneric, dincolo de pasajul canalului. În acel moment, priviră din nou în sus şi, clar precum răsăritul soarelui, apăru lumina altor torţe, străvezie în răsfrângerile deformate de apă. Ieşiră cu precauţie, dar pricepură că se găsesc într-un loc ascuns, departe de labirintul de grote, fără paznici. Nimeni n-ar fi luat-o pe drumul acela ca să nimerească acolo.

Încă uluit, Străinul nu avu timp să-i mulţumească fetei care, nu înainte de a-i surâde, se scufundă din nou. Punctuali precum perceptorii pentru încasarea birurilor pentru *Ard Righ,* unul câte unul ajunseră pe uscat pe celălalt mal al canalului. Chiar şi Cathbad reuşi s-o facă, încăpăţânat precum un zimbru, ajutat să înoate de una din druidele Fidelmei. Se făcu alb la faţă ca un cadavru de îndată ce se aşeză să tuşească, ieşind din apa sălcie; doar lumina de groază şi necruţătoare din ochi, voinţa implacabilă de dreptate îl îmboldeau să nu se predea.

Făcură rost de torţe noi şi, în curând, îşi dădură seama că ieşiseră în spatele încăperilor gardienilor pe care-i zăreau departe, luminaţi de focuri, la sfârşitul acelui lung coridor pustiu. Încă o dată, Conan fu surprins de siguranţa calmă cu care aceia supravegheau temniţa.

Făcură câţiva paşi şi din nou fură uluiţi. Se văzură nevoiţi să regrete apa rece ca gheaţa, dar cristalină, dând cu ochii de o baltă stătută şi vâscoasă, acoperită de alge de o culoare nedefinită, adaptate la viaţa în acele întunecoase cavităţi. Scrutară cu repeziciune, dar în zadar, vreo trecere ocolitoare pe uscat; balta scălda pereţii de roci netezi precum metalul. Fură nevoiţi să treacă prin ea. Cu băgare de seamă, Conan încercă cu picioarele terenul moale, dar, cu cât înainta, fu silit să se afunde până la piept în acea duhoare putredă, în apa caldă şi vâscoasă la pipăit. Numai ce se-ntoarse să i se dea o torţă pe care s-o ţină deasupra

capului în timpul traversării, că rapiditatea mişcării şi lumina focului cu care nu erau obişnuite stârni vieţuitoarele bălţii. A fost doar un semnal, dar duzine de broaşte gigantice, pline de negi buboşi, strabice şi dând năvală orăcăiră. Străinul încremeni. Iată un alt motiv de linişte pentru paznici; acele animale dădeau alarma. Oricine ar fi încercat să se apropie, ar fi dezlănţuit acea zarvă haotică, amplificată de răsfrângerea sunetelor pe pereţii stâncoşi.

Trebuia luată în grabă o hotărâre. Stinseră torţele şi, în semiîntuneric, Cathbad dădu exemplu urmându-l pe Conan. Toţi se mişcară cu o încetineală exasperantă, alungându-şi oroarea în contactul scârbos cu broaştele acelea buboase, mari cât puii de găină. Oameni şi animale se fixau cu intenţii diferite, la limita reacţiilor instinctive. Dacă un singur broscoi s-ar fi speriat, toate peşterile s-ar fi umplut de orăcăieli într-o cacofonie asurzitoare. Pas cu pas străbătură cam treizeci de braţe de mâl, şi malul opus le păru asemenea unei dezmierdări, în ciuda unui fund jilav de grotă jegoasă.

Magmor, ultimul din şir, abia de pusese piciorul pe uscat, fiindcă din nou fură nevoiţi să se oprească. Gigantul negru îşi găsi adăpost într-o poziţie incomodă, în timp ce Conan şi Cathbad îşi ciuleau urechile. Amândurora le venea greu să creadă vorbele ce bubuiau în pereţii goi.

— Nu ţi-e de-ajuns? Sau trebuie să continui şi să-ţi scot ochii? Ameninţarea aspră a lui Kymon yeni imediat după bufnitura grea a trupului unui om. Încă un geamăt de durere de care Conan şi Cathbad nu se mirară. Îl văzuseră de curând pe Morc, iar Kymon crescuse în umbra sa, aproape nedespărţiţi. Însă ceea ce-i lăsă cu gura căscată fu vocea victimei pe care o recunoscuseră. Cum ajunsese aici? Răpit şi torturat şi el? Întrebări fără răspuns, care fură risipite cât ai clipi.

— Fii blestemat! făcu celălalt. Nu e nevoie să mă baţi la sânge de fiecare dată! Trebuie doar *s-o creadă* idioţii mei de *fraţi*; trebuie doar să te prefaci că mă loveşti! ţipă îndărătnic un glas jeluitor inconfundabil. Cailbh era acolo. Făcea parte şi el din acei zbiri şi, ca întotdeauna, pusese la

cale uneltirea la care se pricepea cel mai bine: mistificarea.

Veni rândul lui Conan să potolească pornirea lui Cathbad. Mânia de nestăpânit a bătrânului fu blocată cu o mână pe gură, care-i sufocă răgetul astmatic.

Neştiind nimic, fără să-şi fi dat seama că fuseseră recunoscuţi, Kymon porni spre intrarea peşterii principale, târându-l după el pe Cailbh încă văitându-se. În timp ce indivizi înarmaţi dădeau la o parte lespedea grea de ardezie care astupa peştera, druidul de pe Toraigh se prefăcu că se prăbuşeşte la picioarele călăului căruia, de fapt, îi încredinţase ultimele informaţii. Cailbh fu împins cu brutalitate dincolo de prag, continuându-şi pantomima sub ochii îngrijoraţi ai druizilor ostatici.

În timp ce masivul aşa-zis portal era închis cu gâfâituri, grohăieli şi înjurături, în rândurile atacanţilor una din războinicele lui Sin dădu înapoi un pas, se izbi de Magmor, care-şi pierdu echilibrul şi se prăbuşi cât era de mare pe spate într-o băltoacă puturoasă şi invadată de vietăţi. Orăcăitul a sute de broaşte negricioase explodă multiplicând ecoul în peşteri şi dezlănţuind infernul.

Conan ţâşni în faţă ţinând în mână *Lama lui Danu.* Surpriza se consumase şi fomhoire şi Geal Chossach se aruncară urlând, urmaţi de Magmor atingând tavanul galeriei şi mânuind înspăimântătoarea lui secure în timp ce se scutura de alge şi broaşte.

Auzind acea zarvă, Olvik răspunse tot printr-un atac. Fără să stea pe gânduri, lochlann-ii se aruncară de sus precum liliecii de peşteră, şi o mulţime de luptători bărboşi, urlând a moarte, se repezi asupra temnicerilor.

Văzând toate acelea, prizonierii se retraseră într-un colţ al grotei principale, convinşi că sunt meniţi la o soartă şi mai haină căzând pe mâna acelor piraţi.

Gardienii înjurau alergând care încotro şi încercând o apărare pe viaţă şi pe moarte la ordinul lui Kymon. Fusese întotdeauna un bun soldat; ştia bine că atât timp cât atacatorii n-ar fi pătruns în peştera principală, nu şi-ar fi atins scopul: acolo era comoara cea mai mare. Astfel

apărarea porţii de la intrare începu. În jurul celui care fusese căpetenia gărzilor de pe Toraigh, organiză un zid de scuturi care deveni tot mai gros, până la formarea a două solide şiruri, pe măsură ce gardieni şi santinele se regrupau.

Preocuparea lui Kymon era cea a unui comandant priceput. Auzea ecoul celeilalte încăierări dincolo de intrarea astupată şi se temea de rezultat; era îngrozit de tot ceea ce nu putea să controleze în bătălie.

În interiorul peşterii mari, luptătorii de pază erau încă avantajaţi numeric faţă de lochlann. Cei trei asasini care torturaseră şi uciseseră începură să-şi desăvârşească treaba cu metode proprii în spatele bătăliei, pentru a masacra duzini de druizi fără apărare.

Oamenii din garda de elită a lui Olvik erau instruiţi exemplar mai ales în lupta corp la corp, chiar dacă nu aveau un înţeles al disciplinei şi al meşteşugului războiului. Bătăliile pentru ei erau ca orice provocare a vieţii: dădeau năvală dispreţuind moartea, ca o masă de luptători dezordonată, urlând şi beţi, aruncându-se în luptă însetaţi de sânge, îngrozind prin înfăţişare şi despicând ziduri de lănci. Loveau cu vârful şi cu tăişul unor securi şi lungi spade, pe care doar ei erau în stare să le mânuiască atât de iute. În clinchetul asurzitor de coliere şi brăţări de luptători, gărzile făceau dreptate în mâinile celor trei nedespărţiţi lochlann-i care se înfăţişaseră gâfâind şi tulburaţi în faţa lui Conan, anunţându-l că Magmor era în stare să vorbească cu un monstru marin. Cel mai masiv şi murdar, şi pe deasupra şi gângăvit, începu să-l încurajeze, bâlbâindu-se, pe celălalt camarad cu faţa ascuţită, precum şi pe cel cu faţa mai mică care avea un lup tatuat pe frunte. Asudau şi mârâiau de durere atunci când erau loviţi, dar, împreună, erau o maşină de război cu greu de răpus.

Ca şi Kymon, Olvik îşi dădu curând seama că n-ar fi avut sorţi de izbândă până ce portalul n-ar fi fost îndepărtat, deschizând calea celor două grupuri de atacanţi, care urmau să se reunească. Urlă, strigându-l pe Conan de dincolo de peretele de stâncă.

Străinul căuta de zor o soluţie gâfâind şi bombănind, împingea şi lovea din răsputeri alături de ai săi, masaţi în contra zidului de scuturi ale apărătorilor. Reuşiseră să-i strivească în spatele peretelui, într-un ungher aflat doar la câţiva paşi de imensa lespede de ardezie care bloca intrarea. Dar în situaţia respectivă, fără să aibă o cale de fugă şi nimic de pierdut, şi-ar fi vândut viaţa scump, precum lupii în cuşcă. Se aflau într-o încăierare disperată, pe viaţă şi pe moarte, încât lupta nu mai avea nimic atractiv. Nimic din romanticele dueluri între eroi, nici înfruntări memorabile cu trucuri şi performanţe ale armelor pe care *filin*-ii ar fi urmat să le pomenească transmiţându-le oamenilor. Totul se reducea la o luptă corp la corp, constând în îmbrânceli şi insulte, scuipături şi ameninţări, spaţiul fiind prea îngust pentru a reuşi să mânuiască tăişuri lungi sau, şi mai rău, lănci de război. Singura posibilitate de mişcare o aveau şirurile secunde din spatele lui Conan, constituite de luptătoarele lui Sin. Dar de îndată ce acestea încercau să lovească pe laturile cele mai descoperite izbind cu tăişul de sus în jos, echilibrul improvizatului lor grup scârţâia începând să dea înapoi, apărătorii înaintând spre centru şi câştigând teren. Geal Chossach erau silite să-şi recucerească poziţiile şi totul reîncepea de la capăt. Lucrurile ar fi continuat în felul ăsta până ce prima din cele două părţi care n-ar mai fi rezistat ar fi pierdut. Între timp, dincolo de zidul de stâncă, druizii continuau să fie omorâţi. Conan auzi vocea lui Olvik chemându-l pe nume. În ciuda zgomotului asurzitor de spade şi coifuri, de scuturi care se izbeau, a înjurăturilor şi insultelor, prinse din zbor o frază.

— Magmor! Foloseşte-te de demonul tău, Conan!

Convorbirea cu omul de culoare de pe cealaltă parte a aliniamentului îl făcu să-şi piardă concentrarea în bătălie. Pe Conan îl costă un cap în frunte care-l făcu să se clatine.

— Magmor! urlă pe deasupra acelei încleştări tumultuoase. Loveşte în plug! Şi deschide blestemata aia de poartă!

Negrul reacţionă ridicându-se precum un urs. Fu nevoit

să-şi deschidă o bortă prin zidul de scuturi ale oamenilor lui Kymon. Mecanismul era uşor şi Conan îşi reproşă că nu se gândise mai înainte: Magmor avea puterea a cel puţin patru oameni, şi nimic şi nimeni n-ar fi putut să-şi adune puterile într-un singur punct, care reuşea să-i dezlănţuie braţele. Se sprijini cu un picior de stâncă, înşfăcă cu ambele mâini barda şi înfipse partea ascuţită în scutul cel mai apropiat. După care începu să împingă. Lemnul din jurul mijlocului scutului începu să pârâie, luptătorul care-l mânuia să geamă de efortul care deveni de nesuportat, presiunea continuă să crească până ce gemetele se preschimbaseră în gâfâieli de durere în timp ce acela care ţinea în mână scutul era strivit de al doilea aliniament, oasele şi încheieturile pârâindu-i din cauza forţei care se revărsa asupra lui. Scutul se rupse în bucăţi, spada străpunse toracele paznicului şi grupul se împrăştie care încotro. Cât ai clipi, Magmor extrase din corpul victimei vârful ascuţit şi, ca urmare, acea parte a aliniamentului se catapultă înainte şi căzu pe jos, împiedicându-se de cadavrul luptătorului.

Exact ceea ce gigantul aştepta. Dintr-o singură lovitură cu tăişul armei sale grele răni spinările a trei luptători. Schimbându-se echilibrul de forţe, furios pe el însuşi deoarece îşi închipuia că îl dezamăgise pe Conan, surpriza atacului fusese anulată din cauza lui, putu să treacă de zidul de scuturi. Ajunse la lespedea cea mare care cerea eforturile mai multor bărbaţi ca să o deplaseze într-o parte şi o înşfăcă cu un gest care cuprindea nu numai forţă, ci şi răzbunare, dreptate şi viitor. Stânca începu să scârţâie pe pietriş, mişcându-se însă din loc. Mai întâi imperceptibil, apoi cedând tot mai clar. Datorită forţei lui Magmor sporită de înverşunare, blocul cedă şi borta deveni un fel de grilaj dat la perete prin care apărură grozăviile de pe Sidhe. Încă vreo câţiva paşi şi ar fi putut să treacă.

Chiar Kymon izbuti să scape de ameninţarea zidului de scuturi, să-şi lase spada prinsă în încurcătura de arme, ca să alerge să-l oprească pe acel gigant cu piele de abanos.

Magmor fu însă făcut atent, printr-un urlet, de către Conan.

Gigantul nu se-ntoarse şi Străinul n-a aflat nicicând dacă nu-l auzise sau era hotărât cu orice risc să ducă la bun sfârşit ceea ce i se poruncise.

Kymon ajunse în spatele său, auzi gâfâitul greu pricinuit de efortul care avea sorţi de izbândă doar datorită unui lucru care ţinea de o minune. Îl lovi cu pumnalul, singura armă care-i rămăsese.

Magmor reacţionă cu răsuflarea răguşită a unui muribund căruia îi pieri vocea. Dar nu renunţă. Continuă să împingă, implacabil, ca foalele unui fierar.

Zăpăcit, Kymon îşi trase afară tăişul şi un jet de sânge începu să ţâşnească din spinarea rănită. Lovi din nou, de data asta în pulpă.

Clipă în care Magmor reuşi să dea la o parte imensul pietroi. Se prăbuşi la pământ stârnind noroiul lipicios, cu un bubuit asurzitor, clătinând acele grote din temelii. Unele depuneri de pe tavan se desprinseră căzând pe jos precum nişte lănci ascuţite. Doar atunci toţi îl cunoscură pe adevăratul Magmor, intima natură a tristului învingător în atâtea înfruntări din îndepărtata lui ţară: apucă lama pumnalului şi şi-o scoase din pulpă cu forţa contractată într-o mască a durerii. Apoi, dintr-o singură mişcare, îşi luă de pe jos barda cea grea şi în timp ce Kymon se retrăgea îngrozit, îl lovi de jos în sus, cu o mişcare iscusită, retezându-i căpăţâna. Precum într-un macabru joc, craniul căpitanului lui Morc se rostogoli, mânjit şi însângerat, în grota principală, în semn de funebră sfidare pentru oamenii săi.

Zidul de scuturi o luă la goană şi armele atacanţilor începură să facă dreptate.

Cathbad dădu buzna în peştera mare precum un spectru urlător, ridicând braţele osoase către cer. Osişoarele de vulpe cu care îşi împletise barba şi părul clopoţiră şi o ovaţie a *fraţilor* săi răsună ca un ecou.

Fir Droirich, Amairgen, Mugh Ruith şi toţi cei care supravieţuiseră şi care acum o clipă îşi numărau bătăile inimii ce-i despărţeau de moarte, îşi îngropară toate gândurile nefaste în trupurile lor de umbră şi se aruncară

urlând asupra călăilor.

Temnicerul cu oribila lui cicatrice pe diagonala feţei, care îi chinuise mai abitir pe ostatici, recunoscu răsturnarea de situaţie înaintea tuturor, cu instinctul sălbatic al prădătorului. Le chemă pe cele două santinele care nu se dezlipeau de el şi în câteva clipe cei trei ucigaşi dibuiră veriga slabă a lanţului. Se mişcară cu iuţeală, în confuzia haotică a încăierării, cu zgomotul asurzitor care se răsfrângea de stâncă sporind ecoul armelor. Nimeni nu-i observă în timp ce cel cu cicatricea se repezi la lochlann-ul bărbos, cu faţa acoperită de tatuaje, în felul marinarilor. Bărbatul era ariergarda care apăra calea de fugă spre chepeng şi ieşirea spre *cromlech.* Era important să fie distras de la misiunea pe care-o avea. Crestatul încercă câteva lovituri primejdioase, pe care gennti le pară cu o abilitate de luptător încercat. Făcuse bine să-i încerce consistenţa, se gândi altul, optând pentru jocul şireteniei. Se prefăcu că nu mai face faţă, că puterile-l lasă, clătinându-se şi chiar alunecând, dezarmat în faţa lochlann-ului care se pregăti să ridice securea la cer cu un răget de urs, pentru a-i da lovitura mortală. Ceilalţi doi asasini se apropiaseră de-o parte şi de alta şi-l loviră pe gennti amândoi deodată cu spade lungi. Strigătul său de victorie se preschimbă într-un horcăit şi din gură îi ţâşni sânge negru. Nu fusese încă doborât la pământ când cei trei ucigaşi o luară precum iepurii la goană spre treptele care urcau spre ieşire.

Nimeni nu îşi dădu seama, asta şi fiindcă Conan, trecând de zidul de scuturi, chiar în acel moment se repezise în interiorul peşterii mari.

Podeaua invadată de umezeală şi de sărătură deveni în curând o suprafaţă de băltoace roşii. Nu era cazul să ia prizonieri, cu o singură excepţie justificată.

Cailbh culese de pe jos arma unui mort şi îl împinse în faţa lui pe prăpăditul de Amairgen, târându-l spre un altar de piatră puţin mai încolo. Se apropie în penumbră, astfel încât nici Conan şi nici ceilalţi nu reuşiră să-şi dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Toţi intrau în peşteră pentru prima

oară, şi druidul de pe Toraigh îi făcu să piardă timp bizuindu-se pe elementul surpriză. Îl trânti cu brutalitate pe jos pe Amairgen şi înşfăcă stela care trona sprijinită pe altar, stropită de sânge uman închegat.

— Cu mine se stinge cunoaşterea de pe Inis Fail! urlă ridicând-o în sus şi păşind înapoi, ţinându-le piept atacanţilor. Dacă vă atingeţi de mine, o fac bucăţi!

Conan se afla la câţiva paşi de acel suflet infernal, fără însă să poată face nimic. Într-o clipă ameţitoare, *Eachtrannach* văzu fulgerându-i prin minte propriile temeri. Dacă nu i-ar fi salvat pe acei druizi, nu şi-ar fi împlinit menirea: să ctitorească o Cetate Sacră, un templu pentru a vorbi cu zeii şi pentru care trebuia să se consulte cu înţelepţi de talia lor. Stela, şi ea era indispensabilă pentru datele care erau cioplite pe ea în legătură cu al treilea şi ultimul mister: măsurile pentru dispunerea acelor *dolmen* sacre.

Toţi se opriră în faţa acelui renegat, îngroziţi de ceea ce ar fi însemnat un asemenea şantaj, adică pierderea celei mai importante comori de pe Inis Fail.

Cailbh era deja la marginea puţului natural din fundul peşterii. Plin de apă rece şi întunecată, era mormântul perfect pentru *Stela lui Danu,* din clipa aceea până în vecii vecilor. Druidul de pe Toraigh ţâşni ca un dihor: avea intenţia să o izbească de peretele de stâncă ca să se spargă, iar fărâmele să cadă în puţ, pierzându-se pentru totdeauna. Subestimă greutatea pietrei sculptate, chiar dacă generaţiile următoare, bazându-se pe povestirile transmise prin viu grai, ar fi atribuit ceea ce se întâmplă voinţei zeilor. Stela abia atinse peretele de stâncă, după care se prăbuşi în apă cu o bufnitură scurtă, dar care, în relatările *filin*-ilor care au povestit episodul, bubui în capul celor de faţă asemenea unei catastrofe imense ce ar fi urmat să vină.

Magmor era cel mai apropiat. Deşi rănile îl usturau, nu stătu pe gânduri, aruncându-se în întuneric şi ţintind de îndată spre fund precum un copoi marin adulmecând momeala. Bubuitul colosal al gigantului îl învălui pe preotul

îngrozit de moarte, ucigaş al atâtor copii de pe Toraigh.

Se scurseră clipe neînchipuit de lungi, în care fiecare putea să-şi audă în tăcerea ce se aşternuse propria răsuflare sau clipocitul picăturilor de umezeală de pe tavan, bătăile inimii sau gâlgâitul bulelor de aer care apăreau la locul în care Magmor se azvârlise.

În cele din urmă, gigantul ieşi la suprafaţă, înălţându-şi la cer trofeul. Într-un urlet mut de bucurie, ţinea stela cu vârful degetelor; o înşfăcase cât ai zice peşte.

Cailbh încercă o nouă mişcare, dar Olvik îl făcu să stea locului cu vârful spadei la gât.

— Pot să dezlănţui mânia zeilor în contra ta, şuieră pervers Cailbh într-o ultimă încercare de a scăpa.

— Câtă putere pentru o fiinţă care e deja moartă, replică gennti. Nu te mai obosi, n-o să-mi ducă grija: zeii tăi nu sunt şi ai mei.

Urletele de bucurie şi ţipetele de victorie se uniră cu izbânda lui Magmor. Un sclav oarecare dintr-o ţară îndepărtată şi pârjolită de soare salvase Inis Fail, locul cel mai verde dintre toate cele cunoscute.

— Eşti chiar un dar trimis de zei! îl ridică în slăvi Conan, în timp ce, în acel moment, toţi făcură singurul lucru posibil. Izbucniră în hohote de râs în faţa lui Cailbh.

Ucigaşul marcat pe frunte şi cu faţa crestată nu-şi crezu ochilor în clipa în care se trezi la capătul galeriei în centrul *cromlech*-ului pe acoperişul Insulei de sub Mare. La o şchioapă de faţa lui dădu peste râtul unui mistreţ ce grohăia cu duşmănie. Nu mai stătu pe gânduri. Negăsindu-şi pumnalul, îi arse animalului un pumn îngrozitor în rât, drept care, lovit în partea cea mai sensibilă a trupului, bătu în retragere. Fulgerele neîntrerupte luminau acea lume bântuită de furtuna nopţii. Bărbatul ieşi cu băgare de seamă de sub altarul jertfelor şi, în timp ce se ridica împreună cu ceilalţi doi bandiţi, zări o pădure de picioare umane aşteptându-i. Simţi cum e înşfăcat cu brutalitate de păr şi ridicat cât era de lung.

— Eu sunt Faber, fiul lui Guary, din clanul Aes Crann. Nu

ştiu cine sunteţi, dar nu pe voi trei vă aşteptam să ieşiţi din gaura aceea. Staţi aici cuminţi, arătă el cu un surâs ucigaş în timp ce oamenii săi îi înconjurau cu lăncile în mâini. Rugaţi-vă zeilor voştri, dacă aveţi aşa ceva, căci dacă nu ies vii Cathbad şi *Eachtrannach* de-acolo, din pielea testiculelor voastre nevastă-mea îşi va confecţiona punga cu ierburi vrăjite!

Faber vorbi în limba sa şi nimeni din cei trei nu înţelese o iotă. Dar judecând după timbrul glasului şi tonul ameninţător, înţelesul fu mai mult decât clar.

Pământul Umbrelor putea să mai aştepte, îşi spuse crestatul în timp ce gândul îi bubuia în creier, însoţit de un groaznic cap în mutră dat chiar lui Faber, spărgându-i nasul. Trecu în goană pe deasupra corpului leşinat al acestuia şi se aruncă în mare, urmat de secundul său. Al treilea nu fu atât de norocos, răsturnat pe spate într-o poziţie comică pe altarul jertfelor, încovoiat de durerea spasmodică, cu o lance care-l străpunsese de-a curmezişul ca pe un peşte străpuns de harpon. Alte lănci îşi luară zborul spre apă în jurul celor doi înotători: o risipă inutilă de vârfuri bune de bronz şi cremene, căci nici una nu-şi atinse ţinta.

De îndată ce se aflară în afara tirului, cei doi fugari se întoarseră plutind spre larg. Nu reuşiră să creadă într-un astfel de noroc. Vânătorii lor stăteau neclintiţi şi neputincioşi pe ţărm, dar nu se aruncau după ei; nimeni din rândul Poporului din Arbori nu ştia să înoate.

— Femeiuşti ce sunteţi, mirosiţi a balegă! Cel puţin aia pluteşte! rânjiră insultându-i. O să ne-amintim de voi atunci când duhurile voastre vor deveni slujitorii noştri pe Tărâmul Celălalt! Se auzi şuieratul săgeţii trase în apă, urmat de rumoarea seacă la o mică depărtare. Cei doi ridicară ochii la cerul ameninţător, umflat de ploaie şi de vânt. Furtuna era în toi. Începură să înoate din răsputeri pentru a ocoli promontoriul înainte ca stihiile să-i răpună.

Pe insulă nu toţi se resemnaseră. Cele două fete ale Fidelmei, care rămăseseră alături de Aes Crann, se arătară mult mai hotărâte şi mai încăpăţânate decât ar fi părut la

prima vedere. Foarte sigură pe ea, prima era gata să se-arunce, convinsă c-o să-i ajungă din urmă şi o să-i vină de hac măcar unuia într-o luptă corp la corp în apă, moment în care se simţi trasă de mână. *Sora* ei din *crannog* arătă ceva în larg. În acel punct amândouă surâseră încântate. Cea mai apropiată de apă se scufundă cu plăcere, în ciuda cerului plumburiu şi vânăt, a înfăţişării deloc îmbietoare a oceanului ce tălăzuia tot mai umflat sub vântul biciuitor. Sub apă emise o seamă de apeluri asemănătoare unor fluierături, şi monstrul marin care, cu puţin timp în urmă, se bălăcea în larg, păru să răspundă chemării, căci aripa sa dorsală se îndreptă neabătută spre o direcţie precisă. Se scufundă la un moment dat, dispărând din raza vizuală a celor de pe ţărm.

— Nu te-am întâlnit niciodată cu atâta plăcere, *fratello* Cailbh, trebuie să recunosc. Dar există ocazii în care chiar şi eu fac excepţii. Acum, de pildă… Chipul viclean şi maliţios al lui Cathbad se lumină printr-un surâs atât de binevoitor, încât trezi nu puţine uluiri. Maelsuthan şi-a încheiat misiunea de a masacra copii pentru tine. Şi sunt gata să pariez pe *craebh-ciuil*-urile mele că tu l-ai otrăvit pe tânărul acela druid jupuit de viu, nefericitul care reuşise să scape de-aici şi să ajungă pe Toraigh, delirând de febră.

Cailbh dădu din cap, la început imperceptibil.

— O otravă pentru sălbăticiuni, o infuzie de ciuperci şi spânz alb, sau iarba cerbilor, şi un extras de *jboir,* lemn de tisă. Simţind apoi un fel de semeţie pentru ceea ce reuşise să săvârşească, spuse: Ar fi dat în vileag totul. Nu puteam să îngădui aşa ceva. A scăpat din mâna acestor idioţi, dar *eu* am izbutit să-l opresc.

Conan îi şopti alăturându-i-se:

— Sunt deosebit de încântat că nu sunt în pielea ta.

N-au existat şovăieli în ochii judecătorilor. Nici cel puţin atunci când ultimul druid dintre supravieţuitori îi dădu lovitura mortală de pumnal lui Cailbh, terminându-l. Legat de două muchii ale peşterii, fu ucis prin înjunghiere pe la spate, aşa cum era tradiţia pe Inis Fail pentru trădători:

moartea cea mai ruşinoasă.

— Te vom chinui până la sfârşitul timpurilor, răcni Cathbad lovind cel dintâi.

În timp ce printre gemetele de agonie duhul vrăjitorului de pe Toraigh se desprindea de trup cu o încetineală nefirească, arhidruidul dădu cuţitul mai departe lui Fir Droirich care, la rândul său, l-ar fi trecut din mână-n mână.

— Tăiaţi-i capul, braţele şi picioarele şi aruncaţi-le peştilor. Restul lăsaţi-l să putrezească aici. Astfel împrăştiat, corpul său de umbră n-o să mai poată reveni să ne chinuie în somn, iar visele noastre vor fi în fine liniştite, rosti Cathbad arborând amintirea unui surâs încă dureros.

După ce îi interogă personal pe paznicii supravieţuitori, Cathbad ceru *Lama lui Danu* şi cu ea făcu dreptate. Trupurile au fost dezmembrate şi aruncate în puţuri de apă diferite şi îndepărtate unul de altul; câteva rămăşiţe ajunseră până şi în balta broaştelor gigantice.

Zdrenţuiţi şi zdreliţi, istoviţi de câte înduraseră, *fraţii* se aliniau dinaintea tânărului *Ri* din Toraigh, singurul în măsură să-i salveze. Vitejia lui, care ajunsese la urechile lor însăilată de povestirile spuse de *filini,* acum devenise tangibilă.

Străinul aruncă o privire circulară la pereţii groşi ai acelor peşteri şi la cavitatea în care depozitaseră *Lia Fail,* ascunsă lumii de-afară de numeroase braţe de rocă. Iată de ce puterile clarvăzătorilor nu reuşeau să identifice acea ascunzătoare. Morc, Kymon şi Cailbh se dovediseră mult mai prevăzători decât i-ai fi crezut în stare. Cu un gest de mânie îşi smulse de la gât amuleta pe care druidul de pe Toraigh i-o oferise drept dar de nuntă şi o aruncă cât colo.

Nimeni nu se mai uită înapoi în timp ce părăseau locul acela întunecat şi apăsător. În spatele lor, liliecii şi gândacii de toate felurile se apropiaseră deja de cadavrul lui Cailbh.

Ieşiră, refăcând în sens invers traseul acela care, în labirintul de coridoare, nu reuşiseră să-l dibuie la venire. Mulţi dintre druizi avură nevoie să fie purtaţi pe braţe în timp ce se apropiau de ieşirea pe uscat. Unii dintre ei erau

într-o stare de plâns, dar mulţi alţii supravieţuiseră, scăpând de execuţia în masă datorită lui Conan şi alor săi. Fură mai mult decât emoţionaţi văzându-se din nou în aer liber, iar unii căzură în genunchi apărându-şi ochii după luni în şir îndurate asemenea unor îngropaţi de vii. Şi totuşi, cerul era negru şi lumina de-abia mijea din pricina furtunii de pe mare care părea să-şi fi pierdut din puteri în zorii aceia livizi.

Oceanul dezlănţuit muşcase din verdele coastei, presărând-o cu tot felul de sfărâmături. Se adăpostiseră după o încăpătoare spărtură, la poalele promontoriului. În oamenii aceia reveniţi la viaţă îşi făcea loc un sentiment de alinare şi fericire pe care şi-l înfrânau, căci nu puteau să uite pierderile de neînlocuit şi, din acel moment, se contura o nouă, grandioasă misiune pentru supravieţuitori: de a multiplica cunoaşterea, transmiţând-o unor noi discipoli. Formarea unor druizi era ca şi cum ai ara câmpul, a strânge provizii în contra uscăciunii minţilor şi a spiritului, ţinând cont că scăpaseră în ultimul moment recolta cunoştinţelor de pe acel pământ de un îngheţ mortal.

Cineva urlă arătând spre mare.

Sub ploaie, Conan îi zări mai întâi pe cei care păziseră mica insulă îndreptându-se pe mal însoţiţi de Faber care, stând în picioare pe prima pirogă de lemn, îşi ştergea faţa umflată. Apoi se uită mai atent, ascuţindu-şi privirea spre larg.

Departe, monstrul marin, puiul gigantic ce se juca cu Magmor şi cu surorile de pe *crannog* ca un căţeluş, zvârlea învârtindu-le trupurile celor doi ucigaşi care crezuseră că au scăpat. Câte unul pe rând, îi ridica cu botul în aer ca să-i prindă din nou, ca o focă cu un banc de sardine. Sau cel puţin aşa i se păru, căci resturi umane nu prea se vedeau.

— Prin urmare, Cailbh şi Morc… îşi dădu cu presupusul Olvik, mai mult o cerere mută de a i se confirma.

Conan nu suflă o vorbă. Cathbad nu-şi înălţă capul de la peştele fript pe care-l înghiţea.

După îngroparea propriilor morţi, dimineaţa trandafirie a

unei noi zile înlocuise ploaia, moralul celor răniţi devenea tot mai încrezător, iar cel al *fraţilor* mai teferi nu fusese nicicând atât de revoltat. Fetele Fidelmei se ocupaseră cu pescuitul şi-n scurt timp prinseseră în harpon destul peşte ca să ajungă tuturor.

— *Cine* a mai rămas? Nimeni, nici măcar Sin sau Faber nu se simţeau pe deplin liniştiţi. Morc şi Fergus? Şi Illan?

— Jefuind şi tâlhărind, Morc şi Kymon au adunat bunuri cu nemiluita, dar nicicând suficiente pentru a pune la punct o răpire atât de importantă. Trebuie să se fi aliat cu alte *tuath*-uri.

Olvik clătină din capul lui cu coama blondă.

— Dacă ar fi adevărat, i-am fi găsit printre gardieni. În schimb erau toţi de diverse neamuri.

— Sunteţi nişte tâmpiţi dacă credeţi că nu există un răspuns clar, bombăni bătrânul arhidruid cu gura plină, scuipând oase de peşte.

— Cred că am în mână răspunsul, şopti pe un ton neutru Conan revenind dinspre plajă.

— Astea mi le-a dat acum câteva clipe una din fetele Fidelmei. Aparţin celor doi zbiri. Mi-a zis că monstrul marin i le adusese pe mal. Mi-a mai zis că şi lui îi plac toate lucrurile care lucesc: e un pui, prin urmare curios din fire… S-a apropiat de stânci şi i le-a întins precum copoiul poartă sălbăticiunea vânătorului, preciză aşezându-le alături de focurile pe care se frigea peştele. Tuturor celor de faţă li se tăie răsuflarea. Fu rândul lui Olvik să-l imite pe arhidruid, arcuindu-şi o sprânceană. Sin îngălbeni la faţă. Karre încercă să-şi facă loc cu coatele şi, în cele din urmă, trecu printre picioarele celor de faţă împreună cu Banan. Cathbad era cât pe-aci să se-nece cu dumicatul.

— Partholonii şi nemezii n-au nici un amestec, oftă Străinul, de fapt, nu atât de surprins.

— Să ne mişcăm fundurile de-aici. Am încheiat cu urşi şi gheare! Bătrânul *ollamh drui* luă în mână cele două medalioane pe care ucigaşii le avuseseră la gât ascunse sub tunici: taurul însângerat, emblema lui Eochy, luci în vâlvătaia flăcărilor.

— O să avem nevoie de o singură noapte, rosti Druidul Negru, desprinzându-se din grupul *fraţilor* săi cu care căzuse de acord.

— E prea puţin, comentă Conan şovăielnic. Vă mulţumesc, dar sunteţi siguri că o să reuşiţi?

Toţi druizii se priviră în ochi şi surâseră.

— De dragul tău am fi făcut-o şi mai repede!

— Erau cei mai sălbatici zbiri, împreună cu fratele tău vitreg, Conan. Fir Droirich spuse acele cuvinte cu o nuanţă de durere şi recunoştinţă în timp ce se despărţeau. Fu îmbrăţişat de Amairgen, Mugh Ruith, urmaţi de toţi ceilalţi.

Feluritele grupuri se despărţiră, întorcându-se fiecare în ţinuturile sale, escortaţi pe drum de luptătorii care îl însoţiseră pe Conan. *Hafskip*-ul care fusese legat de *dolmen* rupse parâmele şi fu înghiţit de furia talazurilor, zdrobindu-şi chila de stânci. Olvik nu păru îngrijorat.

— Oamenii mei, odată ajunşi la Toraigh, vor construi o altă corabie!

Întoarse prora sculptată cu trăsăturile unei creaturi de coşmar spre sud, împingând în apă ultima ambarcaţiune rămasă. La bord se afla şi Străinul, Cathbad, Magmor şi Banan. Urmau să meargă de-a lungul coastei o bună bucată de timp, ca apoi să o ia pe jos spre interiorul ţinutului, scutind astfel zile de marş, pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

La răsăritul următoarei luni urmau să se întâlnească din nou cu toţii, la fel ca la adunările ţinute pe platoul de pe muntele Uisneach. Dar, de data asta, ceva avea să fie altfel.

Capitolul 27

Morc şi cei doi care-l escortau erau nervoşi; nu se simţeau în largul lor în întunecimea codrilor. De-abia părăsiseră Insula de sub Mare apucând-o spre interiorul ţinutului de coastă, că se văzură siliţi să străbată o pădure de arini negri şi ulmi, mesteceni şi stejari, care părea să nu se mai termine. Coroanele crengilor înalte lăsau să treacă prea puţin din lumina după-amiezii. Când şi când, din vârful copacilor se ivea ceva asemănător unor săbii de lumină care, cu tuşa lor, pătau boscheţii de ferigi. Înaintau cu greu deoarece vizibilitatea redusă îi îndemna să fie prevăzători. Din înşelătoarele pământuri mlăştinoase din dreapta lor se lăsă ceaţa spre asfinţit. Îşi întrerupseră marşul, împresuraţi de recea mantie jilavă ce înfăşură întunericul ca într-un linţoliu prin care cu greu se mai auzea vreun zgomot. Se căţărară pe o măgură în speranţa că ieşiseră la liman, dar totul se dovedi zadarnic. Fură siliţi să înnopteze acolo, speriaţi de întunericul glacial şi de terenul vrăjmaş pe care nu-l cunoşteau.

Morc blestemă popasul acela neprevăzut: de-abia plecaseră şi acum se treziseră deja blocaţi. Informaţiile lui despre ceea ce reuşiseră să descifreze prizonierii erau incomplete şi cel care-l aştepta nu îngăduia târguieli. Situaţia era şi aşa destul de complicată pentru a născoci mereu alte şi alte scuze şi arătări. Şi-acum şi acea întârziere. Fluieratul vidrei în depărtare era semn că sunt cursuri de apă şi somoni; în schimb, şuierăturile şi pocnetele scoase de o pereche de cocoşi de munte acoperiră primele izbucniri ale vuietului, încât nobilul fomhoire îşi dădu seama cu întârziere de primejdie.

Îngenunchiaţi la pământ, cei doi bandiţi reuşiseră să aprindă un foc palid de surcele putrede, fumegos şi rânced. Prinşi cu treaba pe care o împlineau, simţiră propagându-se tremurul pământului în genunchi doar atunci când scuturatul crengilor deveni clar. Ceva gros şi mult mai iute decât un om înainta în negura aceea ceţoasă printre ramuri

rupte, ţipete de animale şi păsări speriate care-şi luau zborul.

Cei trei bărbaţi se priviră în ochi, expresia fiind una şi aceeaşi: teama de necunoscut. Până şi masca diformă a lui Morc părea încordată de tot acel zgomot sugerând imagini de creaturi oribile, materializate de magia druizilor pe care-i măcelăriseră. Cei doi gardieni îşi duseră mâna la arme, chiar dacă Morc îi opri pe muţeşte. Voia să asculte vuietul care devenea tot mai apropiat şi se aplecă să ia un tăciune aprins.

Monstrul cu coame se arătă. Mare, puternic, scotea aburi pe nas. Ramificaţia coarnelor avea lărgimea braţelor deschise ale unui bărbat.

Din instinct, cei doi mercenari făcură un pas înapoi.

— Staţi pe loc! le şopti Morc cu un şuierat aton, fără să se mişte. Recunoscuse ceea ce li se înfăţişase, drept şi falnic, stăpân al pădurii. Nu era un strigoi, dar era la fel de primejdios, ba chiar mai tare. Pe frunte i se vedeau cicatricele a numeroase bătălii, pe şale şi pe coarnele marcate şi rămase boante în urma duelurilor. Bătrânul mascul de zimbru era gros cât două vaci de păşune, cu muşchi enormi care zvâcneau sub piele şi cu copite care răzuiau pământul. Se uita la ei şovăielnic, nesuferind oamenii, dar temător de foc. Avea pupilele dilatate şi mânioase, nările fremătătoare din care curgea ceva lichid, biciuia aerul cu coada, mugea şi gâfâia nervos. Dovadă că nu-i suporta pe teritoriul său, pricepu Morc.

În tăcerea înfricoşătoare şi în penumbra asfinţitului părea să nu existe nimic altceva pe lume decât acea confruntare de voinţe.

Unul din cei doi bandiţi cedă cel dintâi. Şi pierdu.

Bărbatul se trase în lături căutând adăpost în spatele unui trunchi gros.

Nu folosi la nimic strigătul lui Morc şi scuturarea frenetică a torţei învăpăiate.

Orbit de furie, mastodonticul animal porni cu capul în jos, atras de ţinta cea mai vizibilă. Bărbatul, înlemnit, rămase alături de Morc şi de nobilul fomhoire.

Pentru masiva jivină, cei doi nu însemnaseră nimic mai mult decât a nu ştiu câta creangă călcată-n picioare în timp ce-şi croia drum printre copaci. Bărbatul fu izbit în piept de ceva asemănător unui car de război. Oasele îi erau rupte, din plămâni i se auzea ieşind aerul cu un horcăit de moarte, avea faţa zdrobită, sunete care încetară sub galopul copitelor animalelor, un bubuit ca huruitul necontenit al tunetului în toiul furtunii.

Când înţelese că nimic nu ar fi putut să-l oprească în loc, Morc se aruncă într-o parte, zări ca prin ceaţă enorma siluetă ţâşnindu-i pe-alături, simţi durerea surdă cuprinzându-i şoldul, pricepu în chip dezlânat că ceva îl lovise şi se prăbuşi la pământ. Izbitura îi smulse un ţipăt adânc de durere, dar, când sunetul îi ieşi din beregată, leşinase deja, adăpostit de un culcuş de ferigi.

Zimbrul îşi vărsă furia pe luptătorul pe care-l nimerise-n plin. Cureaua de piele i se încurcase în coarnele animalului care continua să-i scuture trupul deja mort ca pe o jucărie. Se dădea înapoi, mugea, răscolea ţărâna şi-şi rotea gâtul enervat de acea piedică, luând-o pe sus cu botul într-un macabru dans al morţii. Până ce ţesătura şi cureaua se rupseră şi, eliberat de acel lucru iritant, bovina reveni în mica poiană în mijlocul căreia ardea încă focul aproape stins de propriul galop. Flăcăruile se răsfrângeau în pupilele sale, dar, nemaizărind nici o ţintă mişcătoare, urină marcând terenul şi luă calea codrului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mâna ce-l scutura era repezită şi prea puţin plăcută. În timp ce-l întorcea, lumina zilei îi răni ochii, până ce coastele i se atinseră de pământ şi Morc ţipă; un strigăt ascuţit, de durere, în timp ce se trezea de-a binelea. Văzu faţa bărboasă a celui din escortă care fugise şi care acum încerca să-l lecuiască. Închise ochii şi-l blestemă, dar nu era în măsură să-şi verse propria furie. Respira greu şi fiecare răsuflare îi provoca junghiuri groaznice. Trebuia să aibă o parte din coaste rupte. Se trânti printre ferigi, lăsându-l pe celălalt să-i taie tunica şi din fâşiile din veşmântul aspru de

lână să facă o faşă rudimentară. Se aflau la câteva ceasuri de mers de Insula de sub Mare: urmau să se întoarcă înapoi cerând ajutor şi trimiţând pe altcineva.

Fiecare călcătură devenea un junghi în coaste. Marşul lui Morc a fost un bir împovărător plătit sudorilor reci ce-l treceau, dar ceea ce descoperi îl îngheţă şi mai mult.

Escorta adusese în spate calul luptătorului ucis de zimbru. În timp ce Morc tremura de durere şi febră, bărbatul ieşi din galerii în faţa Insulei de sub Mare, tras la faţă asemenea cadavrelor camarazilor săi pe care abia îi văzuse. Clătină din cap.

— Nici unul. Nici unul nu mai e în viaţă.

Era uşor de ghicit că se întâmplase ceva grav. Nici măcar o santinelă care să-i întâmpine, nici un răspuns la strigătele lor, tăcere de moarte străpunsă când şi când de strigătele răguşite ale pescăruşilor ce-şi disputau cu ciorile festinul din rămăşiţele santinelelor doborâte pe promontoriu. Şi, în primul rând, bordajul unui *hafskip* naufragiat pe stânci.

— Ce-ai găsit înăuntru? întrebă istovit fără să coboare de pe cal. Îi era teamă de răspuns.

Mercenarul vorbi fără să-şi ridice ochii din pământ:

— Ceva ce-a mai rămas din Cailbh…

— L-au prins şi pe el?

Celălalt dădu din cap.

— I-au aplicat moartea trădătorilor.

Morc se-nfioră de groază.

— Înjunghiat pe la spate…

— Şi-apoi cadavrele celorlalţi făcute fărâme. A tuturor celorlalţi. Druizii au fugit şi am găsit arme şi veşminte… Şovăi, ca şi cum dacă ar fi continuat i-ar fi fost tot mai greu. Astea… arătă o pereche de topoare lochlann şi pumnale celte, tunici aparţinând unor *tuath*-uri din nord şi din Toraigh, laolaltă cu colane gennti.

Spre confirmarea celor mai pesimiste îndoieli îşi simţi stomacul răsucindu-i-se de mânie. Un singur om trăsese avantaj din blestemata de alianţă cu lochlann-ii, punând mâna pe un tron.

Acolo nu mai era nimic de făcut.

— Nu vii şi tu? îl întrebă escorta.

Morc se uită în zare, spre linia îndepărtată a oceanului.

— Ţi-aş fi o povară. Merg prea încet. Iar tu trebuie să te grăbeşti. Dă-le de veste. Dă-le de veste tuturor! Să dea alarma şi să se-aştepte la un atac inevitabil, după cum îmi cunosc fratele vitreg! Dă-i bice calului şi ia-l pe celălalt pentru schimb atunci când primul n-o să mai facă faţă. O să mergi mai domol la început, dar n-o să fii nevoit să te opreşti, minţi cu dezinvoltură, deoarece avea un pretext perfect.

În timp ce celălalt dădea pinteni calului fără să-şi mai întoarcă privirile înapoi, nobilul privi spre sud, spre libertate. Dacă-şi cunoştea bine fratele vitreg, aşa cum spusese, acesta ar fi ieşit învingător şi de data asta. Oriunde s-ar fi dus, dar nu în locul unde îl trimisese adineauri pe neştiutorul mesager.

Capitolul 28

— Schimbă-ţi hainele, prietene.

Olvik se uită la Conan cu ţâfna cu care te uiţi la idiotul satului.

— Nu m-am tâmpit la cap. Acum că am ascuns *hafskip*-ul tău în fundul unui estuar, e timpul să mergem pe jos. Dincolo de colina aceea există un sat; îl vezi după fumul vetrelor de peste creastă. Cum crezi că te vor întâmpina pe tine şi pe cei treizeci de soldaţi ai tăi aici, în inima ţinutului Inis Fail?

Lochlann-ul păru să se gândească la asta, în timp ce îşi măsura crunt luptătorii. Şovăiala sa fu asemănătoare cu a oamenilor săi atunci când le explică situaţia; cu o reţinere abia stăpânită, fură de acord să-şi schimbe hainele, nu şi armele.

— Nu-ţi face griji. Cel puţin n-o să mai fie nevoie să iei gâtul cuiva, cel puţin. Cathbad ne va împrumuta câteva bucăţi de aur pentru a plăti găzduirea acelor *airemh* ospitalieri.

Auzind că trebuie să plătească, *ollamh drui* începu să bombăne în surdină, ceea ce dură până dincolo de deal.

— Vederea unui arhidruid ar fi suficientă pentru a deschide larg uşile şi ferestrele: aduce noroc. Întotdeauna e cineva care are nevoie de leacuri, prin insuflarea puterii mâinilor, sau sunt fântâni de sfinţit, dispute legale de rezolvat, bătrâni de îngrijit, viitor de prezis unor… Se uită pe furiş la Cathbad care surâse ştrengăreşte… Frumoase fecioare. Voi aşteptaţi-ne în desişul acela de copaci şi noi ne vom întoarce cu haine şi cu de-ale gurii.

Cuvintele Străinului fură profetice. În timp ce grupurile se despărţeau, Olvik observă copii jucându-se la marginea satului. Se încruntă; o adunătură de puştani se întrecea de-a cine reuşeşte să urineze cât de departe se putea. Ţinuta care trebuia răsturnată era un coif lochlann.

— E un loc pentru care merită să te lupţi, recunoscu Olvik

a doua zi. Acest pământ, vreau să zic. Porniseră călare de câteva ore şi arareori lochlann-ul putuse să admire în totalitate acel univers verde şi îmbelşugat, fermecător cu luminile şi umbrele sale. Nu e ca în satul meu, năpădit de ger tot anul, unde nopţile nu se sfârşesc nicicând şi soarele e în întregime în capul tău.

Conan surâse în faţa spontanei sincerităţi a prietenului său.

— Îmbrăcat aşa, pari mai celt decât mine, îi spuse Olvik. Rămâi aici, pe Inis Fail. Nimeni nu te obligă să te-ntorci la curtea lui Hargar. Ai face-o fericită pe Gwynedd dacă ai rămâne cu noi.

Lochlann-ul se uită la Conan pe furiş, apoi întoarse capul, privind iute în ochii unuia dintre tinerii luptători ai escortei, care-l salută cu mâna, surâse şi privi din nou în faţa sa fără să zică nimic.

Ca şi cum ar fi dezminţit cuvintele lui Olvik, se auzi întunecatul vuiet al tunetului în depărtare. Iarna deja începuse şi ar fi trebuit să mulţumească zeilor pentru acea lungă zăbavă cu care vara îşi luase rămas-bun.

— Este ploaia de dinaintea asfinţitului, aşa e-n anotimpul ăsta, comentă Conan. Problema e că întotdeauna îi urmează imediat o alta.

— Vezi? îi atrase atenţia Olvik. Dacă ne-am fi aflat în satul meu, ar fi fost vorba despre zăpadă, nu despre o ploaie măruntă.

Întunericul se lăsă grabnic, în timp ce căutau un adăpost ca să înnopteze. În păduricea de tei, întunericul era umed şi călduţ, iar vântul îmboldea norii în cursa lor spre văpăile palide ale furtunii din depărtare. Mărşăluiră pe iarba ce împânzea suişul blând şi delicios al unei coline, trecând pe lângă tufişuri de păducel care, în lumina fulgerelor, păreau de gheaţă. Cathbad spuse că în locul acela dansau vrăjitoarele.

Oceanul îmblânzea frigul iernii şi arşiţa zilelor de *Lughnasad,* dar tot el, de-a lungul întregului an, strângea grămezi de nori grei, răsfrângându-se pe suprafaţa sa, ajungând până pe dealurile de la Inis Fail spre a se topi în

ploaie. Doar o mică parte din apa aceea se întorcea în mare; o cantitate mare din ea rămânea întemniţată în mijlocul unui lanţ de munţi strângându-se ca pe fundul unui imens cazan spre a forma bălţi, luciuri de apă şi lacuri mai mari sau mai mici. Asta fusese voinţa bunului zeu Dagda, bogat în păşuni, dar, în primul rând, în păduri sacre de tisă şi aluni, frasini şi ulmi.

Se arătară nişte zori trandafirii plini de lumină şi de tăcere, înrămaţi într-un superb curcubeu ce urma ploii torenţiale. Zeul iubirii plutea pe un luciu de apă având trăsăturile unei maiestuoase lebede, o vulpe străbătea în fugă uscatul dintre luciurile de apă sclipitoare, muşchi roşu şi erică; umbra unui cerb se mişca conturându-se pe un colnic în contralumină înainte de a se adânci în pădure. Străbătură o poiană într-o tăcere bruiată doar de bâzâitul albinelor sălbatice, şi Cathbad se abătu de la cărare ca să se uite în cristalul apelor reci de sub frumuseţea lichidă a unei cascade, printre verdele alunilor, în căutarea fermecatului *păstrăv alb.*

Olvik păru să citească în gândul prietenului său în timp ce ochii de culoarea florii de nu-mă-uita îi surâdeau.

— Ce-ţi spuneam ieri? Aveam sau n-aveam dreptate? E un pământ care are nevoie de un rege suprem de talia ta, Conan. Merită să te lupţi pentru el.

— Măgulitor, prietene. Inis Fail are darul să farmece inimile: tu eşti doar încă un înamorat, victimă a farmecului ei. În privinţa unor eventuale lupte, nu cred că o să fie de trebuinţă.

Cataplasmele de pânză de păianjen, muşchi şi ierburi de leac pe care Conan şi Cathbad le puseseră pe rănile lui Magmor păreau să aibă un efect rapid şi binefăcător.

— N-o să ne comparăm noi cu zeul medicinii Dian Cecht, dar pariez că nimeni nu ţi-a mai îngrijit vreodată găurile din carne! consideră Străinul mulţumit de rezultat.

Călărind spre sud, pe când în văzduh se simţea aerul înţepător al molcomului foc de turbă, Conan băgă de seamă că toate casele erau rotunde; doar o mică parte dintre ele

erau dreptunghiulare. Feţele oamenilor săraci erau scobite de soare şi sărătură, roşii de osteneala de la câmp. Lume deosebită de cea a clanurilor şi a *tuath*-urilor lui Bodmall, ale Fidelmei sau de noua stare de lucruri de pe Toraigh.

O sărăcie în pragul disperării, capabilă să învenineze până şi sinceritatea cea mai cordială, voinţa de a sta împreună, de a cânta şi de a chefui cu mare zarvă. Acolo nu sosea nici un Popor al Uitării din vreun regat vrăjit spre a aduce voioşie, glume şi magie, spre a alina truda de fiecare zi, îndulcind linia de separaţie dintre natural şi supranatural. Nici vorbă de familii ospitaliere, de strigăte de copii care să se joace sau de râsete vesele de tinere fecioare. Ţinutul era presărat cu valuri de pământ circulare, zise *rath* sau *lios,* spre apărarea fiecărei familii care locuia dintotdeauna în acele locuri, împreună cu slujitori şi cu sclavi. Conan avea o singură explicaţie: jafurile. Şi era conştient că asemenea monumente ale fricii unui popor n-ar fi trebuit să existe sub o conducere chibzuită. Încă o dovadă a isprăvilor lui Eochy.

Cathbad opri marşul. Era deja noapte deplină; zilele deveniseră mai scurte. În timp ce îşi aranjau tabăra, se uită la norii care treceau iuţi întunecând cerul. Prin cea dintâi bortă care se deschise, ochi o lună rotundă şi grea radiind lumină.

— Cât mai e până la destinaţia noastră, maestre?

— Nu e încă plină, bolborosi arhidruidul.

— Mâine?

— Mâine.

Nu fusese o noapte ca toate celelalte şi nici măcar ziua ce-ar fi urmat să vină nu părea să fie. Conan nu ar fi ştiut să spună de ce. Aşa cum îi prezisese Fidelma, în fond el era *doar un om, un biet muritor,* cu toate neajunsurile ce decurgeau din acea stare. Poate Cathbad să fi ştiut ce să-i răspundă, dar bătrânul maestru nu sufla o vorbă. Străinul nu închisese ochii toată noaptea. Întunericul parcă nu voia să-l învăluie şi oricât s-ar fi întors în bivuacul în aer liber, lumina lunii îl urmărea. Aceeaşi sclipire care părea să-i

lumineze în întuneric aluniţa lăptoasă de pe coapsă. O tulburare care-i venea şi din usturimea de la braţul stâng, unde îl rănise Chicol şi fusese mângâiat de mâna Fidelmei; aceeaşi arsură pe care o simţea în inimă de câte ori se gândea la Gwynedd, Owain, Tyren, aflaţi atât de departe, şi pentru cât timp? Un cerb bătrân urcase povârnişul colinei, frângând crengi şi ramuri, ţâşnind domol în poiana de pe culme, maiestuos în mugetul său, vestind anotimpul împerecherilor. Luna se ivea când şi când printre norii călători, oglindindu-se deasupra lumii şi luminând ochii animalului cu o sclipire spectrală. Răsfrângerile pe blană deveniseră argintii, transformându-l într-o statuie. Pe deasupra ferigilor îl privea pe Conan, cu magnifica ramificaţie a coamelor neatinse. Uitându-se mai atent, Străinul îşi dădu seama că blana nu era argintie, ci albă.

— Un magic cerb alb! murmură în extaz Cathbad care avea, la rândul său, darul de a apărea şi dispărea în momentele cele mai puţin probabile. Şi din cu totul altă lână faţă de blana lui Karre!

Când Conan se întoarse să se uite spre creastă, animalul nu mai era deja, posibil speriat de glasul bătrânului. O cucuvea cu masca albă a feţei în formă de inimă reveni la cuib după o noapte de vânătoare, şi fâlfâitul ei silenţios de aripi fu singurul lucru care rămase suspendat în aer.

— Să mergem, spuse încet arhidruidul. Zorii sunt aproape. La vârsta mea culcatul afară înseamnă o nesuferită durere de oase şi nu izbutesc să adorm.

Capitolul 29

Asupra unui lucru, supuşii lui Eochy erau cu toţii de acord: capacitatea de *Ri Ruirech,* regele regilor superiori, sta mărturie pentru pofta sa de mâncare ieşită din comun, şi-n plus o trăsătură precisă: era lacom. Luase de nevastă încă o femeie, cea de pe urmă dintre fiicele cele grase ale unui nobil din ţinuturile Prydain, din două motive făţişe: era foarte tânără şi gătea dumnezeieşte. Cel mai înalt turn de piatră pe valul de pământ în cetatea din Temair Luachra în care suveranul locuia era în permanenţă un du-te-vino de bucătari şi furnizori, cu slugi şi negustori care aveau grijă să-i prezinte şi cea mai mică noutate comestibilă care ar fi ajuns la curte. Încă din zorii acelei zile trandafirii, mirosul de mâncare plutea în fuioare de aburi în timp ce nevasta-copilă gătea pentru *Ard Righ* o specialitatea din locul ei de baştină, dând pe-afară de dragoste şi grăsime de vacă. Inima, plămânii şi ficatul de oaie fuseseră mărunt tocate şi amestecate cu ceapă, sare, făină de ovăz, cu o bucată de grăsime de viţel mare cât un cap de copil şi puse la fiert. La carnea tocată adăugase zeamă de carne şi totul fusese apoi vârât într-un stomac de oaie răzuit. Urma să fiarbă preţ de trei ore cel puţin în apă şi sare şi, la sfârşit, stomacul ar fi fost despicat, servindu-se conţinutul cu o garnitură de ouă tari, pâine cu unt şi pahare de mied îndoit cu apă.

Eochy participa cam fără tragere de inimă la una din adunările rituale pentru a hotărî cine şi în ce fel ar fi trebuit să aibă grijă de procurarea proviziilor de mâncare pentru iarnă în pivniţele săpate în pământ. Mirosul mâncării sale preferate nu-i îngăduia să se concentreze. Găsi o scuză potrivită la momentul potrivit, o zbughi de-acolo şi se opri în spatele nevestei-copilă sărutând-o pe gât şi vârându-i o mână între ţâţele tari pentru a o distrage atât cât trebuia, cu scopul de a-şi băga cealaltă mână în mâncare şi a gusta lacom.

Slujnicele se grăbiră să iasă din marea încăpere. N-avură

nici măcar timp s-ajungă la scări şi dădură peste Havgan, „campionul” lui Eochy, precum şi căpetenia gărzii de elită. Îi surâseră, care cu neruşinare, care făcându-i cu ochiul celui care de obicei nu făcea un secret din a se împreuna cu orice i-ar fi căzut în mână, fie că era în bucătărie, fie în alt loc chiar în vederea lumii. Cu excepţia celor trei druizi personali ai lui *Ri Ruirech,* Havgan era singurul luptător cu charisma necesară pentru a-l contrazice pe Eochy; singurul care şi-ar fi permis să-l întrerupă pe suveran şi pe tânăra sa jucărie chiar şi în asemenea momente. Nu fu nevoie să facă altceva decât să se arate-n prag şi să aştepte privind.

În cele din urmă, fata-nevastă scoase un strigăt băgând de seamă că luptătorul se uită fără pic de jenă.

— Eşti aici de mult? întrebă Eochy fără să-şi piardă cumpătul. Ştia bine că respectivul ucigaş nu s-ar fi deranjat pentru chestii mărunte.

— Nu destul pentru a mă desfăta cu spectacolul, sire, dacă la asta te referi. Vreau să ştii că am dat ordin să fie baricadate intrările valului de pământ şi cele ale cetăţii.

Fu de-ajuns o privire întrebătoare a suveranului.

— Un sol al lui Morc, stăpâne… Druizii au fost eliberaţi. A ajuns călare acum câteva clipe. A deşelat animalul, încât a trebuit să fie doborât, dar a ajuns la timp.

— *Cine?* întrebă în timp ce soţia sa se retrăgea grabnic luându-şi din mers veşmintele pe care soţul i le scosese.

— Omul ne-a spus ceva de Iochlann, sire…

Eochy se încruntă ca şi cum un junghi l-ar fi lăsat doar pe jumătate. Fu rândul lui Havgan să-i strecoare puţin câte puţin vestea cea rea.

— Nenorocirea e că nu sunt singuri…

Ard Righ făcu uz de cel puţin trei tonuri de exclamaţii, fără însă să se schimbe la faţă.

— Adică?

— Au găsit arme celte, nu de-ale noastre, în peşteri. Cine este singurul în măsură să comande şi o armată de tâlhari gennti?

Eochy nu reuşi să rostească odiosul nume. Furia ţâşni precum o emanaţie de aburi vulcanici. Izbi cu toată puterea

cu pumnul în masa pe care până acum câtva timp se bucurase de graţiile tinerei consoarte. Iar lemnul se rupse făcând să se-aleagă praful de delicatesele menite suveranului.

Havgan nu se tulbură.

— Şi încă nu-i tot. Din zori, toţi druizii supravieţuitori şi-au dat întâlnire aici pentru a-ţi tăgădui puterea. Până şi cei trei *ollamh* ai tăi au dispărut.

— Druizi? îşi holbă ochii uluit. Şi ce-au crezut? Că se află la o nouă adunare a lor pe Uisneach? Mă piş pe druizii de pe Inis Fail! răcni. Ai văzut ce-am fost în stare să fac din trupurile şi blestematele lor de trucuri pe care le numesc putere!

— Nu ei sunt primejdia. Până şi iscoadele mele au subestimat ştirea: cine-ar fi crezut… Şi-au adus cu ei cei mai buni luptători, căpetenii de triburi şi şamani din toate *tuath*-urile de pe Inis Fail! Cel puţin un clan de fiecare druid supravieţuitor. Mii de oameni înarmaţi sunt gata să sosească… Au jurat să ţi-o plătească cu vârf şi îndesat, sire.

Eochy simţi că-i vine rău. Până şi mirosul râvnitei mâncări păru să capete subit o duhoare pestilenţială. Dovadă că nu toate zilele care încep bine se sfârşesc la fel de bine.

Banan îi călăuzi, punând la bătaie acel instinct al său ce-i îngăduia să găsească destinaţia pe întuneric, deşi nu cunoştea ţinuturile. Pădurea sacră luă sfârşit în timp ce privirilor li se arătă o panoramă de zile mari: de pe pantele înverzite din jurul cetăţii Temair Luachra, până la terenul ce împrejmuia valul fortificaţiei unde se înălţa capitala puterii de pe Inis Fail; doar simbolică, deoarece ţara era, în realitate, împărţită în mii de triburi. Numele Temair Luachra se trăgea din Teamhair, sau „locul vastului orizont”, deoarece de pe înălţimile din jur se putea admira toată câmpia din Breg, cu flori în toate culorile ţesăturilor vopsite în toate felurile de *aes dana* ai De Danann. Aceleaşi coline care-l văzuseră pe zeul Midir cel Semeţ călărind cu Etain, mireasa lui pe care o răpise. Acum era un furnicar de

oameni care vociferau necontenit în cele mai diverse graiuri. Împrejurul străvechii fortăreţe, principala cetate din întreaga ţară, se aflau oameni care făcuseră tabără, în timp ce alţii continuau să sosească, îngroşând rândurile tuturor clanurilor şi *tuath*-urilor de pe Inis Fail. Druizii eliberaţi însoţiseră până acolo triburi şi şamani, luptători şi vrăjitori, plus *aes dana,* provizii şi arme. Din neamurile mai apropiate veniseră şi femei, bătrâni şi copii. O adunare precum cea de pe esplanada de la Uisneach, dar neînchipuit de uriaşă. Nu se mai pomenise o asemenea comasare de clanuri diferite. Risipită ici-colo într-o dezordine buimacă, împrejurul valului se afla o mulţime zgomotoasă şi pestriţă de persoane de toate etniile, în veşmintele bizare ale celor din sud şi invers, fiindcă fiecare haină părea ciudată în funcţie de locul de obârşie al observatorului. Ca şi cum ar fi fost vorba despre una din acele obişnuite „adunări generale" ale oamenilor liberi din toate triburile sau de târgul anual de cai, erau chiar şi negustori obraznici care îşi croiseră drum în faţă spre a-şi expune marfa, după ce adulmecaseră că era rost de afaceri bune în acel furnicar de oameni. Dar numai în aparenţă. La prima vedere putea să pară o serbare în aer liber între prieteni, când, de fapt, nimeni nu cânta şi nici despre întreceri ritualice nu era vorba. Nu se aflau acolo *filin*-i – poeţi sau cantori – decât pentru a imortaliza mersul la război. În primele rânduri stăteau *faith,* şamanii meniţi unor sacrificii ritualice, dar aproape toţi bărbaţii erau luptători, înarmaţi până-n dinţi.

Nu putea fi denumit un asediu decât cu intenţii vagi. În interiorul zidurilor, înştiinţat din timp de iscoadele lui Morc, aştepta, blindat, *Ard Righ.*

— Am fost amăgiţi, comentă acru Olvik, observând gărzile înarmate de pe povârnişurile fortificaţiei şi porţile baricadate ale cetăţii. Eram aşteptaţi. Cineva i-a înştiinţat.

— Cum s-ar putea tăinui deplasarea unui astfel de puhoi de oameni? îi răspunse Conan dezamăgit.

— Aproape deloc, dar greşiţi amândoi, îi corectă Cathbad în timp ce se apleca să scarpine urechile calului. Faptul că au aflat din timp de mişcarea oamenilor nu schimbă cu

nimic situaţia. Ca şi baricadarea înăuntru a acelor cretini cu o groază de provizii. N-o să aibă nevoie de ele… Şi să nu vă uitaţi în halul ăsta la mine… Încă n-am înnebunit. Uneori însă dimensiunile contează. Rânji calm, dând pinteni calului.

Acel furnicar de omenire îi fusese adus în faţa ochilor lui Eochy de către puterea înţelepţilor din propria ţară; una şi aceeaşi putere autoritară pe care *Ri Ruirech* încercare s-o zdrobească şi care acum i se întorcea împotrivă.

Dar şi mai uluitor fu modul în care îl întâmpinară pe Străin, prin retragerea mulţimii la trecerea lui Conan, care-şi ţinu la vedere *Lama lui Danu,* scoţând-o din teaca stacojie, cu tăişul şi garda scânteind în soare. Un corn de argint răsună lugubru înlăuntrul zidurilor, şi Conan atinse metalul *claideb*-ului pentru a alunga piaza-rea. Dar din afară răsunară ca un ecou alţi corni sărbătoreşti care anunţau sosirea lui *Eachtrannach.* Fu de-ajuns să-l recunoască doar câţiva, şi zvonul se răspândi precum o rafală de vânt pe tot întinsul esplanadei, sărind peste ziduri şi ajungând la urechile apărătorilor. Exclamaţii şi gemete privind puterea lui Conan, şamani care săreau în jurul lui urlând fel de fel de laude, *filin*-i puţin credibili care îi slăveau viaţa în versuri, zdrăngănind pe corzile unor lire mai mult sau mai puţin acordate, dar în primul rând spectacolul cel mai neaşteptat şi pe placul poporului: fiecare druid din feluritele *tuath*-uri îngenunchind la trecerea sa, sărutându-i mantia. Moment în care, cocoşaţi şi schilozi, şchiopi şi mutilaţi, guşaţi sau cu buza de iepure începură să-i iasă înainte, implorând lecuirea, mame care îşi ridicau pruncii la cer invocându-i binecuvântarea, lui şi arhidruidului care călărea alături de el. Şi tot aşa, tot felul de cereri născute din ignoranţă şi revărsându-se în acele exagerate aşteptări pe care fiecare dintre ei şi le închipuia despre harul acelui om.

Ceea ce văzu Conan a fost nemulţumirea oamenilor faţă de proasta guvernare a lui Eochy, foamea şi lipsurile, jafurile şi frica, birurile şi respectul insuflat de forţa şi violenţa armelor.

Fânul era cosit de curând, dar munca se oprise la jumătate; sclavii fuseseră aduşi înăuntrul zidurilor înainte ca truda să fie încheiată. Aşa se face că un iepure roşu ţâşni din iarba înaltă unde se ascunsese şi începu să alerge în zigzag printre taberele feluritelor clanuri, speriat de moarte printre picioarele acelei gloate. Tăie drumul micului pâlc de oameni din escorta lui Conan, care se simţea jenat de-atâtea îndemnuri şi strigăte. O femeie schiloadă sărută spada despre care auzise atât de multe din poveştile *filid*-ilor şi barzilor.

— Tu eşti cel ales, îi spuse, frază în curând repetată de o mulţime molipsită de morbul celui care se crede în prezenţa divinităţii.

— Faima ţi-a luat-o înainte, Străine, comentă Cathbad liniştit sub ochii halucinaţi ai lui Olvik. Pariez că pe stâncile pustii din Toraigh nu ştiai nimic din cât de iubit de popor eşti, rânji. Pentru ei eşti deja „predestinatul”. O să fie cumva nevoie să-ţi schimbi porecla? glumi el şi râse amuzat. Simt că va fi doar prima dintr-o seamă de surprize măgulitoare.

— Priveşte în spatele lor, Eochy. Eşti orb? şuieră primul dintre cei trei druizi din Temair Luachra. Fusese din totdeauna un codoş arivist, dar acum pionii de *fidehell* mutaţi de către zei avuseseră parte de o răsturnare radicală de situaţie. Au de partea lor toate *tuath*-urile ţării şi, cu siguranţă, sunt şi lochlann-ii amestecaţi în mulţime. La un singur semn al lui *Eachtrannach,* ticălosul acela hoinar de rege Hargar se va îmbăta încă şi mai şi, pe motivul că ar fi pus mâna pe capitală.

— Noi acum vom coborî pe esplanadă şi vom porunci deschiderea porţilor. Toţi *fraţii* noştri supravieţuitori şi-au chemat oamenii: nu pot fi înfrânţi. Şi dacă nu crezi în puterea lor, va trebui să crezi în cea a armelor, îl sfidă al doilea *ollamh.* Vom vedea dacă vei fi tot tu cel ales. Dacă eşti pe placul zeilor n-ai de ce te teme, îşi îngădui acela o ironie cu toată acreala posibilă.

Eochy îşi pierdea tot mai mult controlul. Pe durata unei

jumătăţi de zi îşi văzu întreaga camarilă privilegiată sărindu-i în spate. Se învârtea precum un zimbru într-un ţarc, printre preţioase sculpturi de bronz şi vase pictate. Dintr-o nişă ieşea la iveală o capodoperă a unor *aes dana:* un enorm cazan lucrat în relief. Precum un vas de aramă placat cu argint, reprezenta scene de jertfă şi înfăţişa incrustat pe fund o reprezentare *Tabhfeish,* Sărbătoarea Taurilor. Simboliza Cazanul Abundenţei, magicul recipient, simbol de fertilitate în care zeul originar Dagda, Marele Părinte, crea daruri şi hrană. Acesta fu primul lucru pe care-l azvârli cât colo, cu un răget de furie demn de un *Ri Ruirech.*

— Cu siguranţă nu pot să spun că regretăm a te vedea cu râtul în ţărână, Eochy. Al treilea druid nu-i spuse sire tocmai pentru a accentua înţelesul de dispreţ. Nici unul dintre ei nu i-ar mai fi zis sire după ce descoperiseră ce le făcuse celorlalţi *fraţi* fără ca ei trei să ştie. Acesta fu ultimul lucru pe care-l rosti.

Furibund, Eochy îşi scoase arma dintr-o teacă ascunsă la spinare şi legată de centură şi-l lovi pe cel mai tânăr în dreptul gâtului. Carotida sfâşiată ţâşni mânjindu-i splendidul pumnal incrustat cu nestemate şi confecţionat din fermecata *Lamă a lui Danu,* sustrasă de la meşterul Etar. Nu-l slăbi din ochi în timp ce murea golit de sânge, încercând fără succes să oprească cu mâna sângele care gâlgâia împins de ritmul accelerat al inimii.

Nu reuşi să-i oprească pe ceilalţi doi; de altfel nici nu era nevoie. De jos, pe creneluri şi pe drumurile dintre tranşee, toţi reacţionaseră la apariţia lui Conan şi Cathbad, sporind împotrivirea faţă de Conan. Glasul modulat care se auzea relata miile de daruri ale Străinului cu ochi violeţi care deja se afla în posesia magiei şi a comorilor de pe Inis Fail. El era predestinatul zeilor. În afara zidurilor gloata îngenunchea de-acum la picioarele sale. Era oare cu putinţă să te opui unei divinităţi? Şi din interiorul cetăţii cineva începu să-l slăvească.

Conan n-avu cum să aleagă. Mulţimea însăşi îl împinse

prin aclamaţii chiar sub zidurile cetăţii. Îi fu greu să-şi stăpânească calul, nervos şi speriat de enorma înghesuială din preajmă. El şi Cathbad, alesul împreună cu cel mai important druid al ţării, ajunseră dinaintea porţii ferecate, escortaţi de o mulţime urlătoare de feţe bărboase şi de femei căzute-n adoraţie, slăvindu-l pe Străin.

— Olvik spune că Eochy are mulţi mercenari în slujba sa plătiţi cu aur, comentă cu prefăcută nepăsare Conan.

— Nu e ca tine. Întotdeauna spada şi trădarea l-au ţinut la putere. Mercenarii îşi schimbă stăpânul numai ce văd aurul, comentă Cathbad. Dar, atenţie mare: în spatele nobilei sale detaşări se ascunde brutalitatea firii unui zimbru în călduri.

Înlăuntru situaţia rămase confuză pentru scurt timp, ca şi cum forţele în joc luate prin surprindere ar fi fost derutate. Cathbad n-avu cum să li se adreseze apărătorilor, deoarece un grup masiv de druizi scăpaţi de la moarte din Insula de sub Mare îi ajunse din urmă şi-l făcură pe bătrânul *ollamh* să-şi înghită vorba. Le arătară căpitanilor lui Eochy şi celor doi druizi dinlăuntrul zidurilor cele două medalioane cu simbolul Eochy smulse de la gâtul temnicerilor, dovadă a trădării *Ard Righ*-ului. Le explicară faptele şi, în timp ce căpitanii dădeau din colţ în colţ, cei doi druizi îndemnară mulţimea să deschidă poarta cea mare. Totul se sfârşi cu mult înainte de a începe reprimarea ordonată de Eochy luptătorilor săi şi gărzii de corp. Oamenii îngrămădiţi în interiorul cetăţii Temair Luachra înţeleseră ceea ce se întâmpla, porţile ferecate ale oraşului fură date de perete cu forţa şi nimic nu le mai stătu în putinţă luptătorilor garnizoanei care, în inima lor, îşi doreau intrarea celui despre care auziseră atâtea minunăţii. Puţinii oameni credincioşi lui Eochy nu putură să facă mare lucru pentru a-şi salva privilegiile de castă în faţa unei asemenea răscoale.

Nu doar o grămadă învolburată, ci şi un vuiet, o masă urlătoare de oameni îl întâmpinară pe Străin, revărsându-se ca un fluviu ieşit din matcă, înconjurându-l.

— Nobilii sunt stăpâni pe vieţile noastre şi pe pământurile

lor, fără să facă vreo deosebire. Nouă ne revine osteneala de a-l lucra, drept care ne cer apoi mai bine de jumătate din recoltă! se revoltă un luptător veteran înghesuindu-se prin mulţime. Nu le pasă în ce stare ne aflăm, dacă bolim sau murim. Îi interesează doar recolta şi partea lor de animale. Vitele pot fi vândute, ţăranii ba.

— E-adevărat! îi ţinură isonul ceilalţi. Regulile sunt făcute de Eochy. De ce ar trebui să le facă în avantajul nostru?

— Colibele de pământ şi paie în care trăim cu păduchii nu sunt ale noastre. Dar Eochy le numeşte case! Ne îngăduie să locuim în ele datorită inimii sale bune, îl batjocori o bătrână scuipând cât colo cu dispreţ. Pentru noi trebuie să fie o cinste să ne spetim muncind în locul lui *Ri Ruirech!*

— Nu-l priveşte câte guri avem de hrănit sau molimile din cursul iernii: trebuie să-l plătim pentru *Ldg n-Enech*-ul nostru, ceva de care nimeni nu e vinovat deoarece e un lucru deja hotărât pentru noi încă înainte să ne naştem!

— Birul anual pe care-l pretinde de la mine pentru şase vaci este un viţel valorând trei saci de grâu, un porc, trei saci de înalţ, jumătate din laptele muls şi o mână de lumânări din măduvă de trestie!

— Şi nu-i suntem datori doar să muncim! răcni un grup de tineri cu sângele răzvrătit, tipic pentru vârsta lor. Există şi obligaţia *celsine,* a clientelei: ori de câte ori doreşte, trebuie să luptăm pentru el!

— A-l refuza înseamnă să mori de foame. Eochy şi nobilii săi nu-ţi mai dau de lucru. E de-ajuns o iarnă ca să transforme o familie întreagă în cerşetori numai buni pentru a îngroşa rândurile armatei de nebuni…

I-a fost uşor lui Conan să înţeleagă cât de sătui erau oamenii aceia să lupte pentru un stăpân de care se temeau, dar pe care nu-l respectau, să moară în numele lui de mâna unor oameni de aceeaşi spiţă încartiruită dincolo de ziduri.

— Nu ne aflăm aici ca să-i sporim puterea lui Eochy şi pământurile pe care tot noi ne vom speti deşţelenindu-le, în timp ce el o să-şi ia roadele!

— Aşa e. El şi nobilii săi vor aştepta ca toţi să fie ucişi.

Doar în clipa aceea se vor preda. Dacă în schimb o să muriţi voi, atunci *ei* vor fi eroii!

— Ne-au învăţat mereu să ne batem în numele onoarei, continuă acrit un tânăr. Dar realitatea e cu totul altceva. Eochy ne trimite în războaie care nu sunt ale noastre doar pentru a putea să avem în continuare de lucru!

Scârbit, Cathbad clătină din cap şoptindu-i lui Conan:

— Să nu ne-aşteptăm la prea mult sprijin; va fi bine atât timp cât nu vor începe să se certe-ntre ei. Şi nimic nu se va schimba până ce puterea va fi în mâinile luptătorilor care guvernează cu singurul mijloc pe care-l cunosc: spada.

În acea atmosferă ireală de răscoală, înrâurit de feţele pecetluite de teamă şi speranţă ale oamenilor, Conan intră călare, înmărmurit ori de câte ori vreunul îngenunchea la trecerea sa sau îi atingea mantia, iar mulţimea se retrăgea pe cele două laturi ale drumului. Şi brusc se trezi acolo unde nu cutezase nici măcar să spere, nici măcar în fanteziile cele mai ambiţioase. Nu exista în toată ţara un spaţiu împrejmuit de ziduri atât de mare. Trecând acel prag, inima îi tresări; exact aşa cum se-ntâmplase cu ocazia primei vizite a lui Conan, cu mulţi ani înainte, chiar dacă atmosfera se înrăutăţise şi mai tare. Pe vremurile acelea era doar un învăţăcel în suita supremului *ollamh drui,* doldora de facilele certitudini ale tinereţii, incapabil să distingă printre cutele aparenţei adevărata stare de lucruri. Cât de îndepărtate păreau vremurile încoronării lui Eochy. Doar mizeria uliţelor rămăsese aceeaşi; nici vorbă de alimente, şi nici de provizii de carne sărată, grâu, peşte uscat. Un schilod învinuit de ceva fusese lăsat să moară spânzurat de picioare cu capul în jos până ce cangrena îi ajunsese la cap, înnegrindu-i carnea, şi sângele închegat îi ţâşnise pe nas. Se adânci printre ulicioare care deveneau tot mai strâmte, în duhoarea latrinelor, printre colibe strâmte şi umede, cu locuinţe asemănătoare unor vizuini de viezure subterane la baza unor construcţii de piatră, aproape fără lumină, cu nişte găuri în loc de ferestre. Uliţele erau populate de felurite stoluri de cerşetori şi disperaţi, cerşetori şi zdrenţăroşi, rebuturi umane care

strângeau rândurile la trecerea sa. O viziune de coşmar care contrasta strident cu podoabele belşugului odăilor de piatră pline de turnuri ale lui Eochy.

Dar acum esplanada, inima capitalei Temair Luachra, era acolo, în faţa lui Conan. Biciuit de soare, în lumina bătăturii, răsfrângerea ei îi rănea ochii. Îi apăru mare cât un deşert de străbătut pe jos, asemenea celui din povestirile exotice ale lui Rury, soldat aventuros în ţinuturile de dincolo de mare, la sud de Prydain. Se simţi mic de tot, un om singur care înainta, uluit de momentul pe care-l trăia, însoţit de glasurile vuitoare ale mulţimii care-l ajungeau din urmă atenuate până-n creieri, cu ochii care-l înşelau deformându-i vederea ameţitor. Doar atunci când ajunse în mijloc izbuti să despartă în chip clar cuvintele litaniei pe care mulţimea le repeta necontenit: „O judecată divină”.

Străinul îşi duse mâna streaşină la ochi şi de-abia atunci îl zări, înalt, corpolent, flancat de căpitanii săi şi de garda de elită ce-l înconjurau din patru părţi, pe el şi veşmintele lui somptuoase. Eochy era îmbrăcat în veşminte opulente de ceremonie. O tunică *lene* de pânză în culori marmorate, strânsă pe talie într-o faţă, *criss,* împodobită cu paftale mari de argint, ambră şi bronz. Mantaua, închisă cu o agrafă de aur masiv; lungimea sa depindea de condiţia socială a celui care-o îmbrăca, iar Eochy nu se zgârcea. Se putea înfăşură în ea încă de cinci ori şi, în timp ce străbătea esplanada stând în picioare pe un car, cozile acelui *brat* atârnau pe pământ. Chiar şi animalul era gătit şi un frâu cu margini de bronz îi împodobea fruntea. Dacă nu s-ar fi arătat atât de sigur pe sine şi solemn, suveranul ar fi putut să pară grotesc.

Conan se sprijini de greabănul calului şi-l mângâie pe gât. Se întoarse auzind ecoul molcom de copite şi-l zări pe Cathbad care-i surâdea în timp ce i se alătura.

Bătrânul îi ghici cu uşurinţă gândurile.

— Acum nu mai eşti singur, spuse în chipul cel mai simplu.

— Ţi-ai pătat *fir flatha,* puterea magică a adevărului pentru care ai făcut legământ, îl acuză în auzul tuturor *Ri*

Conan, supusul său. Te-ai făcut vinovat de nedreptate, şi nenorocirea se poate abate asupra poporului tău.

— Am mii de luptători antrenaţi, *Eachtrannach,* îl ameninţă Eochy luând-o pe scurtătură.

— Iar alături de mine sunt tot o mie de oameni înfometaţi, gata să pună mâna pe secure, i-o reteză Străinul. Ai o frumoasă armată de smintiţi sub ferestre. Pune-i să lupte pe aceia pentru tine, dacă reuşeşti! Se luptă atunci când le e foame. Şi ce li s-a oferit la prânz? Te-ai uitat la ei cum arată, vezi cumva vreun dolofan?

— Singura slană pe care o văd e cea pe care o să ţi-o scot de sub piele.

— Salvează-ţi ultima frântură de onoare, Eochy. Ai curajul unui celt: omoară-te în faţa tuturor aşa cum e obiceiul în rândurile alor noştri.

— Prefer să mor aducând după mine un individ de teapa ta, îl ameninţă, râzând precum un lup.

Străinul se prefăcu a se uita în jur, mirat.

— Unde este fratele meu vitreg? Şobolanii sunt prolifici; nu sunt nicicând singuri.

— Morc e plecat în nord să ceară întăriri, alianţe, mercenari, răspunse mult prea grabnic.

Conan râse din toată inima.

— Şi cu ce? Cu aurul tău, Eochy? Căci fratele meu vitreg nu are destul… Încă nu-l cunoşti pe Morc? Dacă ţi-a zis la nord, atunci galopează mâncând pământul în direcţia opusă. A simţit că miroase a înfrângere şi şi-a luat tălpăşiţa. N-ar fi pentru prima oară. Cum aş putea să-l acuz? E un şobolan care nu se îneacă niciodată. Cum ar putea altfel să fie încă în viaţă? O scoate la capăt atât timp cât are de-a face cu imbecili ca tine, care plătesc pentru el… Eşti mirat? Credeai că tu eşti cel care trage sforile, când colo dimpotrivă, acela era el. Comic, nu?

— Comic în situaţia de-acum eşti doar tu, *Eachtrannach,* îi răspunse batjocoritor.

— Eşti un om terminat, Eochy. În nord Morc nu are niciun aliat. Fergus şi Illan vor să fie siguri de victorie înainte de a-şi trimite războinicii să fie măcelăriţi. Iar Morc ce poate

făgădui? Aurul şi comorile de pe Inis Fail? Eşti sigur că ştii unde se află? Lăsă fraza cea mai importantă în suspensie, într-o tăcere apăsătoare. După care arătă spre gloată cu un gest circular al braţului. Îţi cruţă viaţa deoarece trag nădejde ca eu să fiu cel care face dreptate. Dar nu-ţi face iluzii: nu e de demnitatea mea atunci când e vorba despre un trădător… Cu siguranţă n-o să mori cu *claideb*-ul de luptător în mână, sugeră, aşa cum se cuvine unui viteaz care şi-a salvat onoarea în bătălie. Ai veşminte frumoase, Eochy, continuă, fără să-i zică sire, ci doar mereu pe nume. În schimb, eu văd doar un mort care merge.

— Acest mort îţi va despica şalele, se răsti suveranul cu o uitătură ucigaşă pe sub sprâncenele stufoase.

Uitătura aceea i-ar fi îngrozit pe mulţi, dar nu şi pe Conan; îşi pierduse nu numai orice urmă de onoare, dar şi vlaga.

Eochy se adresă lui Havgan privindu-l complice.

Acesta se mărgini să dea din cap.

— Ai vrea cumva să arunci în luptă un „războinic” în locul tău? i-o luă înainte Conan uluit. Nu ţi-ai schimbat năravul de a-i pune pe alţii să-ţi cureţe bălegarul.

— Nu fac decât să dau o rezolvare cuvenită lucrurilor fără importanţă, făcu Eochy caz de superioritatea lui.

— Nu ne interesează să-ţi jupuim mistreţul de pază, dar pentru mine nu-i rău deloc. Străinul ridică din umeri râzând. Nu-şi dădu osteneala să coboare de pe cal, şi se întoarse. Să-l aducă cineva aici pe Magmor, garda mea de corp! Îşi întinse urechea spre Cathbad care avea ceva să-i şoptească.

— Rănile sale nu s-au cicatrizat încă. Ar putea fi un sacrificiu zadarnic să fie pus să lupte.

Ochii violeţi luciră amuzaţi.

— Nu va fi nevoie, murmură trăgând din teacă *Lama lui Danu* şi începând s-o cureţe.

Toate feţele luptătorilor erau pline de cicatrici. Dacă cea a unui luptător de primă mărime ar fi fost neatinsă era semn de noroc fără măsură sau de iscusinţă. Havgan nu făcea excepţie, agitându-se înainte şi înapoi pe esplanadă,

gata să-şi scuipe în faţă un adversar pe care încă nu-l vedea apărând.

Aşteptarea nu dură mult, fie şi pentru că apariţia colosului de abanos fu precedată de un val de exclamaţii. Şchiopăta uşor, dar când se apropie, se înălţă în toată măreţia şi masivitatea lui progresivă, scrâşnind din dinţi pentru a nu-şi mai trage piciorul. Coiful cu coarne proiectă în ţărână o umbră monstruoasă alături de vârfurile enormei sale securi; pielea neagră, cicatricile, expresia inaccesibilă şi, mai ales, avatarul de pe Tărâmul Celălalt făcură restul. Ajuns în faţa lui Conan, făcu o plecăciune.

— *O să te scurtez de cap ca să-ţi privesc pe dinăuntru sufletul*, se exprimă prin gesturi.

Havgan se făcu alb la faţă sub masca de sudoare. Ceea ce-l speria şi pe el nu era atât înfrângerea, chiar dacă onorabilă, a luptătorului care moare cu spada-n mână, cât ideea de a i se reteza capul şi de a-i fi pus la fiert pentru veşnicie într-un cazan de venin de către demonii de pe Sidhe. Îşi răsuci scutul şi lancea în semn de predare.

Mulţimea mugi însufleţită de cele mai diverse impresii: un gigant de neînvins; puterea Străinului care îl îmblânzise angajându-l în slujba sa; predarea lui Havgan, cel mai vestit ucigaş. Se simţea frustrată de a fi pierdut un spectacol pe cinste.

— Ce aer josnic! Ce, te doare cumva stomacul? îl întrebă acru Cathbad. *Troscad*-ul, postul ritual, mi se pare că tu nu prea îl iei în seamă, râse pe sub mustaţă arătând spre pântecul lui *Ard Righ.*

Conan trase aer în piept.

— În momentul ăsta între noi doi, Eochy. Tu eşti gras din pricina desfrâului, iar eu sunt schilodit la un braţ. Tu eşti cel în avantaj! Hai să oferim oleacă de distracţie acestor oameni! se adresă el mulţimii, care aprobă din toată inima printr-o ovaţie. Un suveran trebuie să fie neînfricat şi gata de orice precum un semizeu, trebuie să vorbească cu zeii! Plin de putere, simbol al tăriei în faţa supuşilor săi, declamă Conan cu sarcasm spre încântarea celor de faţă, coborând de pe cal. Să vedem cum mă descurc eu cu braţul stâng

ciuntit. Acum am devenit un *nia nair,* un modest luptător, ridică din umeri apărându-se cu o prefăcută modestie. Nu-şi termină bine fraza că deja mânuia *Lama lui Danu* cu iscusinţa unui scamator, ca şi cum nu i-ar fi simţit greutatea. Mi-am ieşit din formă. Rury o să aibă ce bârfi.

— În curând pe Inis Fail vor dispărea toţi *Ri* ai provinciilor. Vor exista doar trei regi, dintre care doi se află pe masa de *fidehell!*

— *Ard Righ* este un zeu pentru poporul său. Şi, asemenea tuturor zeilor, are toate virtuţile cu excepţia smereniei.

Dându-se în vileag, Eochy îşi învedera întreaga fire vicleană şi oportunistă, înclinaţia de a profita a cucului.

— Citesc spaima pe faţa ta, îl luă prin surprindere Cathbad. Puterii îi e teamă întotdeauna. Teamă de o putere mai mare. Care ar putea s-o înlăture, făcând-o să-şi piardă beneficiile.

Cuvintele acelea ale arhidruidului îl blocară pe *Ri Ruirech.* Se îndreptă spre Conan ascunzându-şi îngrijorarea; dintotdeauna Cathbad îl intimidase.

— Ne-ai măcelărit fraţii, dar cu mine să ştii că n-o să-ţi meargă, îl provocă cu un glas aspru şi apăsat Străinul. Ţi-ai bătut joc de onoarea oamenilor tăi prin trădare. Ei vor face dreptate în privinţa a ceea ce se va alege din tine.

Eochy îşi desfăcu agrafa luxoasei mantale ce-i căzu în ţărână, coborî din caretă şi, precum un taur cu capul plecat, dădu năvală cu spada în mână.

— O să văd stingându-se soarele înainte de a veni ziua aceea, ticălos copil de pripas!

Conan se feri cu uşurinţă.

— Eşti prea domol în mişcări. Nevastă-ta trebuie să fie într-adevăr o bucătăreasă pe cinste.

Plăti scump acea batjocură, căci *Ard Righ* se întoarse brusc ţintind bustul şi altoind o lovitură care-i sfâşie Străinului tunica la nivelul taliei.

— Mâna ta e mai năclăită decât creierul! Acesta fu ultimul răcnet de bucurie a lui Eochy. Conan înaintă, declanşând o altă lovitură cu tăişul şi duelul se sfârşi aşa cum aproape întotdeauna se întâmpla: se încheia doar în

câteva clipe, imediat după ce începea. Spada lui o despică pe cea de bronz ca şi cum ar fi fost de lemn moale, iar suveranul se trezi cu vârful *Spadei lui Danu* apăsându-i osânza pântecului obez. Prin surprindere, Străinul făcu un pas înapoi riscând să lase jos garda. Apucă de tunica sfâşiată şi o smulse de pe el, dezgolindu-şi pielea până la şold.

— Asta voiai să vezi?

Mulţimea se aplecă în faţă ca o unică, grotescă creatură însufleţită. Şi oftă. Îşi holbă ochii minunându-se în faţa probei strivitoare prin care Străinul pe care-l aveau în faţă era omul sortit, trimis oamenilor aşa cum generaţii întregi visaseră: aluniţa de trifoi era lucioasă şi opulentă precum semnul Escăi, zeiţa lunii.

Lui Eochy parcă i se surpaseră braţele. Dar asta doar pentru o clipă. Îşi duse mâinile la spate ca şi cum ar fi avut de gând să se predea, până ce degetele dibuiră preţiosul metal al pumnalului lui Etar, cea din urmă speranţă.

— În locul tău n-aş face-o, îl repezi Cathbad. Îl altoi peste degete cu mânerul unei lănci ca şi cum ar fi fost vârful toiagului de druid, împiedicându-l să se folosească de o armă ascunsă şi smulgându-i un geamăt de durere.

— Ţi-am spus o dată, Eochy, nu eu voi face dreptate, îi spuse Conan şi-i întoarse spatele îndepărtându-se. Din păcate, voi fi scutit de această plăcere.

Bărbatul bâjbâi ceva ca şi cum n-ar fi avut aer, în timp ce Cathbad trăgea de timp, deposedându-l de pumnalul lui Etar şi înjunghiindu-l pe la spate, la nivelul inimii. Aceeaşi execuţie de care avusese parte Cailbh, şi toţi trădătorii de teapa lui.

Eochy scoase un ţipăt gutural spre cer, dar nu se prăbuşi, impunător cu statura lui de urs. Încercă să-şi ducă mâinile la spate, forţându-se din răsputeri să-şi scoată acea lamă ce-i străpunsese carnea într-un act de dreptate şi care îl ardea precum un cărbune aprins. Totul fu în zadar.

Grupul druizilor care supravieţuiră osândirii la moarte chiar din porunca lui îl împresurară, ducând până la capăt ceea ce începuse Cathbad în mijlocul unor sălbatice

invocaţii către cer.

— Mi-aş fi dorit să-l spânzur printr-o execuţie publică, rânji arhidruidul netezindu-şi codiţele bărbii, dar nu m-aş fi împăcat cu gândul ca între Cailbh şi acest sac de bălegar să fi fost vreo diferenţă.

Eochy căzu în genunchi într-o baltă de sânge, cu spinarea sfâşiată de sute de junghiuri. Doar atunci nevestei-copile i se îngădui să se apropie. Alergă cu lacrimi în ochi, cu veşmintele-i preţioase fluturând pe ea, îl sărută pe faţă suspinând şi mângâindu-i cele câteva fire de păr cărunt. Avea încă pe mâini resturile amestecului mâncării lui preferate.

Domol, precum mâlul care se lasă la fundul apei tulburi, mulţimea se linişti. Inis Fail urma să aibă un Străin pe tronul de *Ard Righ.* Lucru care nu se mai pomenise până atunci. Dar nimeni nu se bucurase de un asemenea consimţământ.

În zilele următoare, Cathbad ar fi trebuit să spulbere orice urmă de îndoială din mintea participanţilor la acea ceremonie începută în cea mai mare grabă, rostind cu voce tare că Lia Fail răcnea la picioarele lui Conan, legitimându-l pe tron drept suveran deoarece în el curgea sângele zeilor. Şi de data asta *Stela lui Danu* ar fi fost cu adevărat cea originală, fiind arătată cu mândrie de către arhidruid şi de către toţi *fraţii* săi. Cathbad arboră din nou zâmbetul ştiut, şi parcă până şi urechile lui mari i se mişcau, atât de larg îi era râsul ştirb. Urmau *banais rigi,* nunta regală pentru noul rege suprem, cu Suveranitatea pe care – ca pe o zeiţă – regele ar fi trebuit s-o ia în căsătorie într-un rit de rodnicie pentru îmbelşugarea regatului. Moment în care druizii ar fi rostit cu ochii la cer *Ri An Domhain, Rig In Betho,* Regele Lumii.

Obiect de batjocură, leşul lui Eochy a fost dat pe mâna mulţimii. Un mic grup de copii încercă în zadar să-i reteze capul cu tăişuri primitive de cremene, aşa cum aveau Cei din Vechime, drept care fură alungaţi în şuturi de mături. Cei mici se dădură la o parte începând să se joace cu o ţeastă pe care o luară la şuturi, aşteptând un prilej mai

prielnic pentru a încerca din nou.

Olvik şi lochlann-ii săi se străduiră să treacă neobservaţi printre ceilalţi. Înalţi şi masivi, tatuaţi adesea pe faţă, plini de bănuieli, izbutiră să treacă neobservaţi doar datorită garanţiilor arhidruidului că ar face parte dintr-un *tuath* de pe platourile stâncoase la nord de Inis Fail, vorbind un grai de neînţeles şi gutural.

O bătrână stafidită şi desculţă se apropie de Conan cu o teamă respectuoasă şi-i şopti ceva.

Alături de el, Cathbad se întoarse brusc, ca şi cum ar fi fost muşcat de ceva, singurul din cei doi care înţelese acel dialect din sud.

— Pleacă! îi spuse femeii pe un ton ferm.

Bătrâna păru să nu-l audă, continuând să i se adreseze lui Conan, aproape scheletică din pricina lipsurilor, înfăşurată în câteva zdrenţe.

— Dă-i drumul mai repede! Sau îţi îndoi şi oasele alea uscate! o ameninţă arhidruidul.

— Ce se petrece, Cathbad? întrebă Străinul oprindu-se şi întorcând capul. Las-o să vorbească.

Ca şi cum ar fi înţeles, bătrâna vorbi şi mai tare, timbrul devenindu-i strident, şuierând din beregată printre cei câţiva dinţi întregi.

— Ce vrea? întrebă cel care, după părerea poporului, era totuna cu zeii.

— Ei, nimic de seamă, dădu înapoi Cathbad, întunecându-se la faţă.

— Hai, spune-mi, n-o mai scălda.

— Acelaşi lucru, îşi reveni el sarcastic. Vrea ceea ce vor toţi aceşti nenorociţi de păduchi.

Deoarece arhidruidul şovăia, Conan se opri şi puse o mână pe capul bătrânei gheboşate de vreme, precum o rădăcină noduroasă. Ea încercă să cadă în genunchi, deşi Conan, jenat, încerca zadarnic s-o oprească.

— Ce anume şi-ar dori cu toţii?

Cathbad ezită. Era *ziua* elevului său preferat. Printr-un gest, sugeră că nu trebuie luaţi în serios, dar nu reuşi să-şi disimuleze compătimirea şi dureroasa neputinţă.

— Pâine şi pace. Sfârşitul suferinţelor şi dreptate. Spune că doar tu o să izbândeşti; tu, care vorbeşti cu zeii. Îţi cere să stai de vorbă cu ei, ca să se îndure să le facă viaţa mai uşoară aici pe pământ. Nu pentru ea cere asta, conştientă că nu mai are mult până să intre pe porţile de pe Sidhe, ci pentru fii şi nepoţi. Spune că mâine vom avea ce-o să semănăm azi, căci nu suntem aici cu ceea ce am moştenit de la părinţii noştri, ci pentru a pregăti ceea ce ne-a fost dat împrumut de către fiii noştri.

Cathbad tăcu, şi Conan nu-şi găsi cuvintele. Cum ar fi fost în stare? Mii de făgăduinţe entuziaste şi mii de dezminţiri ale experienţei i se îngrămădeau şi-i împresurau mintea. Spuse totuşi doar atât:

— Voi încerca. Dacă zeii vor binevoi să mă asculte, voi încerca. Făgăduieşte-i doar atât.

Capitolul 30

— Crezi că se vor enerva dacă descoperă că noi ne aflăm aici într-o colibă în faţa oceanului şi că în odăile lui *Ard Righ* doarme un sclav? Gwynedd îşi duse mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul de jenă. Era tot fermecătoare, înmiresmată precum pâinea caldă şi blondă precum grâul copt, frumoasa skeld, Regina Piraţilor lochlann.

— Sper pentru ei să nu-şi fi dat seama; a-l trezi pe Magmor din somn e periculos dacă nu ai un motiv serios, îi murmură Conan în timp ce-şi relua sărutările.

— Există o singură vrajă care fericeşte orice femeie, ameţind-o, rosti Gwynedd şi fu imediat încântată de uluirea bărbatului său. Atunci când îi atingi inima.

Îi surâse şi o strânse la piept, nu înainte de a o săruta pentru a mia oară.

— Cu câte femei şi câte zeiţe va trebui să se culce noul *Ri Ruirech* pentru a arăta că este pe placul zeilor şi a garanta rodnicia poporului său şi a recoltei?

— După cum o spui pare că n-o să am nici măcar o clipă de odihnă, şi aş dori să dorm în noaptea asta. Dacă vor să-şi potolească curiozitatea, o să le spun să te-ntrebe pe tine, spre a depune mărturie asupra faptelor mele! glumi el înainte de a redeveni sobru. Fidelitatea este o zestre pe care o împărţi doar cu persoana de care eşti îndrăgostit.

Ochii albaştri i se dilatară de bucurie, scânteind în rama bronzată a chipului aurit de soare, mândri de a se confrunta cu reflexele diamantine ale colierului cu pietre de smarald, darul lui Conan pentru noua *BanRi Ruirech.*

Dorinţa îmbietoare şi irezistibilă, sporită de lunga lor despărţire, urcă încă o dată în ei precum mareea. Până ce nu mai fu nimic de spus, împreunându-se încleştaţi, gemând de bucurie şi împărtăşindu-şi plăcerea trupurilor ce se regăsiseră, uniţi ca şi cum nu fuseseră nicicând departe unul de altul, temându-se parcă să nu se piardă unul pe celălalt încă o dată.

Radioasă ca o tinerică fericită care descoperise prima dragoste, ea cercetă acei ochi violeţi.

— N-am aşteptat în zadar, exclamă.

Luminând poalele deşirate ale norilor, asfinţitul era un incendiu roşu, dincolo de pantele din spatele colibei de piatră de culoarea mierii şi cu acoperişul de paie; dar Conan şi Gwynedd nu păreau atât de interesaţi de acel spectacol sideral.

— Magmor a acceptat schimbul, lăsându-ne casa lui din faţa mării pentru cel puţin o noapte. A făcut asta de dragul tău. Şi cine n-ar fi cedat? Se va desfăta între pieile de vulpe arctică, de urs alb pe care ni le-a dăruit regele Hargar, spuse Conan încruntându-se. N-aş vrea să cred că a făcut-o pentru asta, glumi. Iar noi stăm aici, pe aşternutul ăsta de paie şi fân…

— Ramolitule! De ce te vaiţi? Nu m-am simţit nicicând mai fericită: te am pe tine… şi mi se pare că m-am întors în timp, că mă aflu la început.

— Ca la început.

— Noi doi singuri vreme de o noapte.

— Aproape… căscă Străinul întorcându-se pe-o parte să se uite la Owain şi Tyren dormind adânc în spatele perdelei în fundul odăii.

— Rury îţi trimite salutări… Se ridică într-un cot; surâzând în timp ce bărbatul ei, care se sculase, nu se mai sătura să-şi privească pruncii adormiţi, bine hrăniţi, uitându-se la chipurile înroşite de reflexele văpăilor vetrei.

— Gerd e însărcinată, continuă ea, iar vestea păru în fine să-l facă atent pe Conan. Dacă va fi băiat, ghiceşte cum mi-au spus c-o să-i pună numele…

El clătină din cap.

— Un singur Conan e deja prea mult, rosti şi se feri.

Ea i se alătură, lipindu-i-se de trupul despuiat, îmbrăţişându-l din spate, sărutându-i umerii.

— Mâine, printre turnurile de la Temair Luachra, o să-mi pară deja rău după baia noastră luminiscentă în peşterile de la Uisce Uasal sau după aşternutul acestei case.

El o strânse de mână.

— Acum ne aflăm aici. N-ai făcut o călătorie atât de lungă ca să te gândeşti la odăile în care vom sta. O să avem timp berechet să ne obişnuim cu capitala.

Ea pretinse să i se alăture în timp ce se culca, vorbind domol:

— Aveam dreptate aşadar în privinţa lui Magmor. Nu a fugit. Mi-a spus din nou că viaţa lui e de-acum alături de noi. Cred că se gândeşte că n-o să-l ţină puterile pentru a lua în piept lungul drum până-n ţara lui spre a începe acolo o nouă viaţă… Aşa că a cumpărat o colibă de pescari, având ca vecin doar oceanul. Se află la câteva ceasuri călare de Temair Luachra şi-mi spune că e plin de copii care se zbenguie în jurul acestui diavol blând. Mă aştept în curând să ne viziteze şi, mai ales, ca Owain şi Tyren să-l îndrăgească. Ştii de ce? surâse Gwynedd fără să aştepte un răspuns. E singurul în stare să călărească un monstru marin şi să facă baie împreună cu el. Animalul acela pare hotărât să rămână cu el, înotând în golful de dinaintea casei: cuplul cel mai negru şi mai bizar de pe Inis Fail. Cathbad s-a dus şi el să-l caute; a aruncat undiţa, dar din pricina monstrului din apă, n-a prins nimic. Mi-a spus că s-a distrat mai abitir jucându-se cu copiii: a luat coiful cu coarne al lui Chicol, l-a umplut cu sardine şi a început să facă pe monstrul cel negru, să facă salturi în aer. Iată ce devenise simbolul unuia ca Grinchencos, cruzimea în persoană…

Conan se uită la fiii săi adormiţi, sănătoşi tun şi cu o foame de lup; băieţelul cu părul brun şi fetiţa cu părul leit cu al maică-sii.

— Cathbad nu va rămâne prea mult în odăile lui de la Temair Luachra. Spune că se simte ca într-o cuşcă, povesti Gwynedd. În realitate, are treabă cu reconstruirea şcolii de la Mur Ollamhan, împreună cu Fir Droirich, Amairgen, Mugh Ruith… oftă în timp ce-şi lua câteva alune de ronţăit. Rury şi-a dat seama că va deveni tată şi s-a schimbat complet. Gerd capătă de la el tot ce-şi doreşte. Aşa se face că supuşii de pe Toraigh vor beneficia, se pare, de cârmuirea lui, care este chiar mai bună decât a ta!

Conan se încruntă, afectat.

— A avut un maestru bun!

— Care la rândul său a avut unul şi mai bun!

— Dacă ar fi de faţă Cathbad nu s-ar sfii să-ţi acorde titlul de *tânără codoaşă,* surâse straniu.

— De pe urma cârmuirii lui Rury, s-au ales cu avantaj fomhoire de pe Toraigh şi din feluritele *tuath*-uri Ib-hell şi ai săi, Faber, Skena şi toţi cei din rândul Poporului din Arbori. Bodmall, Sin şi Geal Chossach au găsit de mai multe ori ocrotire în cetatea de pe Toraigh în contra incursiunilor lui Fergus şi Illan dinspre sud, continuă frumoasa skeld. Deocamdată se pare că Hargar ar fi renunţat la comorile fomorienilor, cel puţin până ce te vei instala aici şi Rury va fi numit *Ri* în provincia respectivă.

— Nu uita că Olvik a decis să se întoarcă pe Toraigh. Îl va apăra pe Rury de atentate cu gărzile sale de corp. Ar putea însă să nu facă faţă întotdeauna, desigur; dar nu este exclus nici ca regele Hargar să moară înainte...

— În fine, se pare că doar această misterioasă Fidelma, pe care n-o cunosc, făcu ea pe geloasa, şi druidele ei sunt singurele persoane care continuă să vieţuiască nederanjate în regatul lor fermecat, în mica lor insulă vrăjită, ridică ea din umeri. Erin cea Frumoasă pare renăscută: are de gând să-ţi trimită oameni de-ai săi pentru a te apăra aici, la Temair Luachra. Mi-a spus că este cel mai mărunt lucru care l-ar putea face după ceea ce nu făcuse pentru fiul său adoptiv şi după ceea ce Cailbh înfăptuise sub ochii ei fără să bage de seamă. Te înştiinţează că gemenii tăi nu sunt carne din carnea ei deoarece, din pricina a tot ceea ce greşise în viaţa sa, zeii nu i-ar fi îngăduit să aibă nişte urmaşi atât de perfecţi. Gwynedd surâse plină de viaţă. Şi-apoi eşti tu. Tu care ai ştiut să răpui până şi pe cei mai înrăiţi demoni ai poporului nostru. Nimeni n-a izbutit să facă asta până acum, îi surâse. Ai izbutit să ne uneşti pe toţi, cel puţin o singură dată, abătând orice bariere de ură şi neînţelegeri între clanuri, tot sub stindardul de pace pe care te prefaci că îl ignori purtând atâtea bătălii şi pe care-l porţi înlăuntrul tău asemenea aluniţei în chip de trifoi de pe piele.

Dezarmat, Conan zâmbi.

— Toţi vor face parte dintr-un sfat lărgit al tuturor *tuath*-urilor. Pentru prima dată.

— Şi Fergus, şi Illan?

— Şi ei.

Doar pentru o clipă îl privi nehotărâtă. Apoi Gwynedd râse cu poftă.

— De ce mă priveşti în felul ăsta? o întrebă bănuitor.

— Doar aşa. Se face abstracţie că acum pe tronul fomorian de la Toraigh se află un partholon, că pe cel de *Ard Righ* de pe Inis Fail există un *Eachtrannach,* totul condimentat cu sos lochlann, ţinând cont că Olvik se întoarce pe Toraigh şi o skeld stă alături de Străin!

Conan păru să se încrunte. Se aşeză, rezemându-şi bărbia în căuşul mâinii drepte.

— Atunci e mai bine să plec; poate că drumul meu trebuie să continue întocmai ca în visul lui Anninn. Chiar dacă aceasta nu mai e o altă istorie, e legendă.

NOTĂ ISTORICĂ

Se cuvine o precizare despre un personaj mitologic prea adesea răstălmăcit de un public care n-are nici o vină. Toţi cei numiţi Conan, rod al fanteziei, care se cunosc şi care nu sunt obiectul unei simple omonimii (numele nu are prerogative de exclusivitate, e de-ajuns să ne gândim la Sir Conan Doyle, celebrul autor al *Lumii Pierdute),* au avut o localizare istorică mereu întâmplătoare.

Dau mai jos o seamă de exemple, desigur o listă incompletă ce rămâne deschisă.

În anii treizeci, Robert Erwin Howard (cu colaborarea lui Lyon Sprague de Camp, Bjorn Nyberg şi Lin Carter) a dat viaţă primelor aventuri ale lui Conan hiperboreeanul, în stilul unui *Heroic Fantasy,* ambianţa acestora fiind hiperboreeană, o epocă imaginară de-acum douăsprezece mii de ani, brodând pe subiectul scufundării Atlantidei şi prevalându-se de rigoarea primelor documente istorice găsite.

Personajul cu pricina a stat la baza unei serii de benzi desenate, ilustrată de geniul artistic al lui Frank Frazetta în ani şaizeci şi şaptezeci, serie care a dat roade în timpuri atât de prolifice, încât are şi azi urmaşi cu aventuri care pasionează cititorii (şi-o discretă piaţă de colecţionari de benzi desenate) prin moderne saga avându-l ca personaj principal pe Conan, publicate pe site-ul american Marvel.

Printre alţi producători de scenarii şi ilustraţii privind personajul îi mai cităm pe John Buscema, Neal Adams, Alfredo Alcala, Tony De Zuniga.

Tot din aceste lucrări s-a inspirat ulterior John Milius pentru a regiza un scenariu cinematografic în 1981 care, după judecata criticii, constituia un discret produs prin primul episod *Conan Barbarul,* interpretat de campionul sportiv Arnold Schwarzenegger, scenariul fiind semnat de Oliver Stone. Calitate care – după judecata presei de specialitate – n-a fost egalată de al doilea episod din 1983, *Conan Distrugătorul,* regizat de Richard Fleischer.

După aceste două filme de început, s-a înregistrat o adevărată molimă de copii donate pe baza experienţei cinematografice, aduse pe micul ecran ca seriale de către un alt campion culturist german, Ralph Moeller.

Tot în anii treizeci a apărut romanul francez *Capitain Conan* (premiul Goncourt, 1934) de Roger Vercel, ridicat în slăvi de critica literară. Povestea e localizată în Balcanii anului 1918, protagonistul fiind comandantul unei companii de pionieri de atac din vremea Primului Război Mondial.

Bunul renume al cărţii l-a făcut pe regizorul Bertrand Tavernier să facă un film cu acelaşi titlu în 1936, peliculă profund antimilitaristă care denunţă absurditatea războiului. A câştigat două premii Cesar în anul următor şi Marele Premiu al Concursului italian dedicat filmului francez, *France Cinema.*

Încă şi mai recent, din Japonia au ajuns până la noi două serii de desene animate cu un protagonist omonim. Prima, *Conan, băiatul viitorului,* este o operă pentru copii din care a derivat şi seria de benzi desenate, *manga,* care, în Italia, era publicată de Grannata Press din Bologna.

A doua ar părea un bizar caz de omonimie cu *Conan Detectivul, o* serie de desene animate pentru copii, localizată în vremurile noastre şi interpretată de un anchetator puştan, care-i pasionează pe foarte tinerii telespectatori.

Chiar şi în romanele cu Harry Potter există un Conan. Dar vai, e un centaur de treabă, „bărbat până la brâu, cu barbă şi părul roşu, şi cu un glas înfundat şi melancolic; de la talie în jos are trup de cal, ceva între maroniu şi castaniu, şi cu o lungă coadă roşcată”.

Cu siguranţă i-am uitat pe mulţi alţii, risipiţi în hăţişurile culturii şi ale subculturii acestei lumi (şi nu ale celei Hyboriene) din ultimul secol.

Apelativele personajelor principale din *Romanul Celţilor* nu sunt rodul imaginaţiei, ci aparţin memoriei populare din ciclul mitologic al istoriei celţilor. Numele de Conan nu este un brevet, nu este protejat de copyright, asemenea celui de Napoleon sau Iulius Cezar, Ramses sau Alexandru cel Mare.

Dacă am dori totuşi să vorbim despre o apartenenţă, am putea să ne apropiem, aşa cum s-a şi făcut, de cultul tradiţiilor celte din insulele irlandeze. Literatura lor de obârşie legendară, în forma sa străveche, cea care cronologic urcă până la primul ciclu, Ciclul Mitologic sau Ciclul Năvălirilor, vorbeşte în premieră absolută despre Conan, un prinţ domnitor peste *tuath*-ul fomorian de pe insula Toraigh din Epoca Bronzului. Este adevărat, aşa cum citează Dennis Walsh comentând *Annals of the Fourth Masters,* bizuindu-se pe hărţi istorice detaliate de-a lungul secolelor (http://home.netcom.com/walshdw/iremaps.htm) că „şcolarii serioşi au auzit dintotdeauna că istoria Irlandei nu e credibilă sau cunoscută în chip real înainte de anul 500 î.Hr. Iată de ce trebuie să ţineţi cont, atunci când veţi citi despre primele mituri şi istorii ale acestei naţii”. Dar e nevoie să vă apropiaţi de acest Conan în primă instanţă dacă se face referinţă cu precizie la o localizare istorică şi geografică realistă. Sper să nu vă supăraţi pe mine dacă, în focul cercetărilor, m-am relaţionat la el cu o încredere mai potrivită pentru un vechi prieten decât pentru un domnitor din Antichitate.

Locuri

Al Nouălea Val, loc imaginar indicând Tărâmul de Dincolo, nepământean. Zis şi Pământul Umbrelor.

Banba, zeitate, mireasa lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu şi ai Fotlei; la fel ca cele ale surorilor, numele său este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Connaught, una din provinciile în care era împărţită Irlanda, cea în care se găsea chiar reşedinţa şi sediu propriu al regelui, la Cruachan.

Emhain Macha, fortăreaţa din Navan, capitala provinciei Ulaid în jurul anului 370 î.Hr. Înseamnă „Gemenii lui Macha“.

Eriu/Eire, divinitate, mireasa lui Mac Cuill. Nume antic pentru a desemna Irlanda.

Fotla, divinitate, mireasă a lui Mac Cuill. Nume străvechi al Irlandei.

Inis Fail, insulă celtică.

Inis Prydain, Britannia.

Insula de sub Mare, loc în care erau închişi druizii.

Kesair, fântână magică printre izvoarele munţilor Wicklow.

Lagin, una din provinciile Irlandei.

Magh Slecht, câmpia masacrului, unde era venerat Cromm Cruach.

Mumu, una din provinciile Irlandei. Reşedinţa regelui provinciei era la Temair Luachra. Localitate care a devenit ulterior reşedinţa Regilor Supremi din Inis Fail.

Mur Ollamhan, şcoala druidică peripatetică frecventată de Conan şi de Anninn.

Pământul Făgăduinţei, unul din sinonimele pentru Tărâmul de Dincolo.

Raidhe, golf în insula Toraigh.

Sidhe, sălaşul sacru al Tărâmului de Dincolo, locuit de duhuri şi de fiinţe vrăjite.

Stonehenge, prin antonomază, loc de cult al populaţiilor

celtice. Situat în câmpia calcaroasă din Salisbury, la sud de Inis Prydain (sau insula Prydain, Anglia de Sud, actualul Mid-Witishire) nu este nicicând numit ca atare deoarece ar fi fost o inadvertenţă cronologică. Numele Stonehenge îşi are obârşia într-un trunchi lingvistic saxon. Năvălitorii care au venit, după ridicarea acelui templu, denumeau blocurile suspendate deasupra pământului prin termenul *henge.* Iată de ce acel peisaj misterios a fost definit prin apelative ce erau rod al fanteziei omului: Templul Luminii, Dansul Uriaşilor, Cetatea Sacră. *Cromlech*-ul Luminii. Au fost folosite probabil odinioară, dar şi în vremurile care au urmat celor trei faze ale construcţiei (3000 – 1500 î.Hr.) despre care se ştie prea puţin şi despre care nu există nici o urmă scrisă, iar contribuţiile istorice sunt exclusiv arheologice.

Tech Duinn sau *Casa lui Donn* sau *Insula lui Donn,* mici insule la sud-vest de Inis Fail, considerate loc de odihnă al răposaţilor.

Temair Luachra (corespunzător lui Tara, comitatul Meath), vechea capitală a Irlandei, reşedinţa principală a druidismului, precum şi a Regilor Supremi ai Irlandei.

Tărâmul de Dincolo, unul din termenii prin care este desemnată Lumea Cealaltă. Univers paralel şi mirific, în care există o natură neprihănită, peisaje imense, muzică şi cântece, fără strâmtorile vieţii pământeşti. Poate să se afle pe fundul oceanelor, în adâncurile pământului sau pe depărtatele insule din nord sau din vest. I se mai spune şi Pământul Făgăduinţei.

Tărâmul Morţilor, loc de unde proveneau năvălitorii milesieni (Spania).

Tir na n'og, Ţinutul Tinereţii Veşnice sau Dincolo de Mormânt, unde se retrăseseră să trăiască Tuatha De Danaan făcând amor, jucându-se şi organizând banchete, totul sub semnul magiei.

Tir Taimgiri, Pământul Făgăduinţei.

Toraigh, insula care era sălaşul fomorienilor. Acolo era capitala regatului lor.

Uisce Uasal, peşteri inundate de apă, bazin natural

alături de oceanul supus unor puternice maree.

Uisneach, marea colină unde avea loc adunarea anuală a druizilor de pe Inis Fail.

Ulaid, una din provinciile Irlandei, numită şi Ulster, regele avându-şi reşedinţa la Emain Macha.

Wicklow, lanţ muntos la sud de Băile Atha-Cliath (actualul Dublin). Neexistând referinţe scrise despre zona respectivă în perioada în care se deapănă povestirea, a fost folosit apelativul contemporan al locului, care dă şi numele actualului comitat.

Personaje

Aes Crann, Poporul din Arbori.

Amairgen, un foarte bătrân druid din Irlanda antică.

Anninn, cainte, deţinător al tainei lui Danu.

Aoife, femeie-luptător de elită a comunităţii Geal Chossach.

Arawn, luptător de elită al partholonilor în locul lui Rury. Este numele unui rege de Dincolo de Mormânt.

Asa, câine de luptă al lui Morc, purtând numele unei divinităţi lochlann.

Badb, soţie clarvăzătoare a lui Demne Ban.

Banăn, mistreţ al lui Cathbad şi Conan.

Bodmall, druidă, căpetenie a comunităţii feminine Geal Chossach, prietenă a lui Cathbad.

Cailbh, druid al fomorienilor.

Cathbad, arhidruid al şcolii Mur Ollamhan.

Cethren, tânăr amant al lui Erin cea Frumoasă.

Chicol Grinchenchos, Şchiopul, luptătorul de elită al fomorienilor, fiul lui Goli, la rândul său fiu al lui Garbh.

Cobhthach, căpetenie a clanului fomhoire, al oamenilor de munte.

Conan, rege al fomorienilor din insula Toraigh, zis şi *Eachtrannach* sau „Străinul”.

Corco mo-druad, înseamnă „sămânţa druidului meu“, un trib de druizi de pe Inis Fail.

Dalan, unul dintre druizii vârstnici din Temair Luachra.

Dela, căpetenia clanului Aes Crann, Poporul din Arbori.

Demne Ban, druid, tatăl natural al lui Conan; înseamnă „cerb alb“.

Donn, fiu al lui Erglan, luptător de elită al partholonilor în locul lui Arawn. Este numele zeului morţii.

Elatha, suveranul fomorienilor, soţul lui Erin, tată al lui Morc.

Ere, druid al nemezilor.

Eochy, Regele Suprem din Temain Luachra.

Eolas, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor, înseamnă

„cunoaştere”.

Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, suverana fomorienilor, mama lui Morc.

Etar, fierar schilod care sustrage o parte din *Metalul lui Danu.*

Faber, luptător al Poporului din Arbori, fiu al lui Guary.

Fergus al nemezilor, unchiul lui Gwynedd.

Fidelma, preoteasa/druida de pe *crannog*-ul din mare.

Fios, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor; şi acest nume înseamnă „cunoaştere”.

Fir Droirich, Druidul Negru.

Fochmarc, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor; şi numele lui înseamnă „cunoaştere”.

Fomhoire/Fomorieni, populaţie mitologică întrupând răul, probabil de origine vikingă. Având trăsături suprafireşti, au fost descrişi ca vrăjmaşi de moarte ai zeilor din Tuatha De Danaan; înfrânţi, au fost surghiuniţi pe fundul oceanului. Au ca blazon un stindard negru, dar, odată cu venirea lui Conan pe tron, emblema lor a devenit steagul de la Mur Ollamhan alături de vulturul albastru skeld. Se numesc *fomorieni* când se referă la ei înşişi.

Geal Chossach, comunitate de femei druide; înseamnă „picioare albe”.

Gerd, femeia lui Rury.

Gwynedd, fiica unei căpetenii lochlann din clanul Skeld şi a unei femei din clanul Partholon.

Haglak, luptător lochlann.

Hargar, suveran, căpetenie a comunităţii Lochlann.

Havgan, luptător de elită al lui Eochy.

Ib-hell, pitică în fruntea Micului Popor; înseamnă „obraz luminos”.

Illan, noua căpetenie a partholonilor, urmaş al lui Oengus.

Iubdan, druid al nemezilor.

Karre, conte/nobil, tălmaci la curtea regelui Hargar; e un pitic.

Kicva, una din nevestele lui Dela, căpetenia clanului Aes Crann.

Kymon, luptător fomorian, urmaş al lui Chicol.

Labraid, druid al clanului Corco mo-Druadh.

Laery, căpetenie a gărzii de elită a lui Elatha.

Leher, luptător de elită al nemezilor.

Leogaire, unul dintre druizii vârstnici din Temair Luachra.

Llassar, fiul lui Cimbaoth, comandantul santinelelor de pe Insula de sub Mare.

Lochlann, vikingi, cea mai mare parte norvegieni şi danezi, zişi şi gennti, care înseamnă „străini”.

Maelsuthan, vrăjitor, tânăr discipol al lui Cailbh.

Maev Roşcata, concubina lui Elatha.

Magmor din clanul Mori, garda de corp a lui Conan.

Micul Popor, tuath de pitici care trăiesc în colibe plutitoare.

Morc, stăpân al fomorienilor şi frate vitreg al lui Conan.

Moriath, femeie-căpetenie a clanului fomhoire în zona platourilor stâncoase din nord.

Morrigan, câinele de luptă al lui Conan.

Mugh Ruith, druid vestit, chior de ochiul drept.

Muma, una din soţiile lui Fergus, mamă a lui Wee. Sclavă islandeză.

Naisi, fiu al lui Usna, căpetenie a *tuath*-ului zimbrilor din sudul insulei Inis Fail.

Nemed, clan de pe Inis Fail, înrudit cu partholonii. Înseamnă „loc sacru”. Emblema nemezilor este gheara de urs.

Niall, om de credinţă al lui Fergus.

Oengus al partholonilor, bunic al lui Gwynedd.

Olc Aiche, druid al nemezilor.

Olvik, fiul lui Fjorth, fiu al lui Edgtho, locotenent al regelui Hargar şi ulterior gardă de corp al lui Gwynedd şi Conan. Comandant al gărzii de elită a lochlann-ilor.

Owain, primul din cei doi gemeni ai lui Conan. Este un *mac,* adică băiat.

Partholon, clan de pe Inis Fail înrudit cu nemezii. Este şi numele unuia dintre strămoşii celţilor din Irlanda. Blazonul lor este un craniu de lup mânjit de sânge.

Primul Popor/Oamenii Pietrelor, termeni generici prin

care erau definite populaţiile celtice trăitoare în epocile de dinainte.

Pwyll, amic frăţesc al lui Owain (fiul lui Conan).

Rury, din neamul partholon, luptător de elită, prieten al lui Conan, zis şi Roşcatul.

Scarach, mama lui Gwynedd.

Sin, femeie-luptător, căpetenie a comunităţii Geal Chossach, urmaşă a lui Aoife.

Sinlan, căpetenia unui sat fomhoire.

Skeld, trib/clan lochlann guvernat de tatăl lui Gwynedd. Din el se trag atât Gwynedd, cât şi Olvik. Blazonul lor era un vultur albastru.

Skena, femeie-şaman din *tuath*-ul Poporului din Arbori.

Skull, războinic vârstnic partholon.

Tyren, a doua din gemenii lui Conan. Este o *der,* adică fată.

Wee, fiica lui Fergus nemedul şi a sclavei Murna.

Glosar

Adaltrach, adulteră.

Aedh, foc.

Aes, popor.

Aes Aedh, popor al focului.

Aes Dana, oameni de artă/oameni cu înzestrări speciale (meşteri iscusiţi etc.).

Aes Duir, popor al stejarilor.

Aes Sidhe, popor al colinelor, sau popor fermecat, sau popor al uitării.

Ailfinn, piatră albă.

Ailill, rege în provincia Connaught, fiu al lui Matach Murise, unul din protagoniştii ciclului epic al ţinutului Ulster.

Ailim, ulm.

Aill na mirenn, piatră a dezbinărilor.

Aimsir togu, vârstă a acordului, la care băieţii deveneau bărbaţi, la şaptesprezece ani.

Ain phuill, joc cu mingea practicat de băieţi. Înseamnă „a vârî la gaură”. Fiecare jucător are o minge, şi o parte a lor atacă, iar cealaltă apără ţinta, alternativ.

Aine, zeiţa iubirii, aparţinând panteonului zeilor De Tuatha Danaan.

Ainm, suflet/nume.

Aire, om liber. Este o stare socială, nu un rang social. De exemplu, era folosit atât pentru *flaith* (luptători), cât şi pentru *aithech* (ţărani).

Airemh, ţăran. Zis şi *aitech.*

Alm, arc.

Amra, tânguire funebră (zisă şi *Nuall-guba).*

An fhirinne în aghaidh an tsaoil, adevărul în opoziţie cu lumea, declamaţie antică.

Anmehara, suflet prieten.

Anruth, grad la care se ajungea după şapte/nouă ani de învăţătură la o şcoală de druizi. Înseamnă „nobil fluviu”. Aceşti învăţăcei purtau o crenguţă argintată drept recunoaştere a nivelului la care se aflau.

Aonbarr, roib fermecat al lui Manannan; calul putea galopa atât pe pământ, cât şi pe apă.

Ard Righ, Rege Suprem, căpetenie simbolică de pe Inis Fail.

Argatlam, mână de argint.

Arias, unul din cei patru druizi care îi învăţa pe cei Tuatha De Danaan: un druid al zeilor.

Asa, zeiţă a clanului Lochlann (vikingi).

Andumla, vacă fermecată a zeităţilor lochlann.

Badb catha, corb de luptă.

Băile, sat.

Baili, viziuni.

Băine, joc de copii asemănător hocheiului pe iarbă.

Balb, bâlbâit sau persoană care vorbeşte o limbă străină.

Balor, rege al fomorienilor; conform mitologiei, deţinea un turn fermecat de cristal.

Ban, femeie (singular).

Ban, alb.

Banais rigi, nuntă regală.

Banan, rege în jocul numit *fidehell.*

Banba, zeitate, mireasă a lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, soră a lui Eire/Eriu şi Fotla, alături de cele ale surorilor, numele său e unul din apelativele străvechi ale Irlandei.

Banchomarba, moştenitoare-femeie într-o familie.

Bandrui, druid (singular).

Banthăith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfhlaith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfili, femeie clarvăzătoare (singular).

Banrigh/Banri, regină.

Bard, barzi (poeţi britanici).

Beithe, mesteacăn.

Beltain, sărbătoare celtică a primăverii, odată cu sfârşitul lui aprilie şi începutul lui mai.

Ben, femei (plural).

Bendruad, druide (plural).

Benfhlaith, femei clarvăzătoare (plural).

Benfilid, femei clarvăzătoare (plural).

Ben-Reine ny hoie, regină a nopţii, formula folosită pentru a mulţumi luna.

Biail, secure.

Bile, un arbore, atunci când era considerat sacru.

Bile, nobil luptător; zeitate care, alături de Danu, a fost creată de Dagda, zeul cel bun.

Bir, lance scurtă, numită şi *Foga.*

Birog, druid al fomorienilor.

Boann, zeiţă a fluviului Boyne, numită şi Vaca Albă. După unele surse, era zeiţa dragostei. S-a împreunat cu Dagda.

Brandubh, negru ca pana corbului.

Brandubh, unul din cele trei jocuri de masă.

Bras, puternic, viguros.

Brat, mantie.

Breitheamh, judecător.

Bres, zeitate din Tuatha De Danaan; tiran care a fugit la fomorieni după ce a fost detronat de popor.

Bri, colină, pantă.

Brigit, fiica zeului Dagda. Proteja femeile în timpul naşterii.

Bron, mânie.

Bron Bherg, Casa Suferinţei; primul spital din Irlanda.

Bruidhen, han la ţară în care erau găzduiţi zeii de pe Tărâmul de Dincolo. Ţinând-o tot într-o petrecere, în mijlocul lui se găsea inepuizabilul ceaun mereu plin cu carne, într-o lume plină de farmec şi muzică.

Buanann, zeiţă numită şi Eterna, fiica lui Danu.

Buanbach, unul din cele trei jocuri de masă.

Caech, orb.

Caii lui Manannan, valurile zeului mării.

Cainte, autor de satire.

Cairthin, scoruş sălbatic.

Cazanul Abundenţei, un recipient atotîncăpător din care Dagda putea să scoată de-ale gurii după pofta inimii. Una dintre cele patru comori fermecate ale Irlandei, provenind din oraşul vrăjit Murias. Ulterior au existat persoane care l-au asemănat Sfântului Graal, cupa în care a curs sângele lui Isus în agonie pe cruce.

Cana, grad la care se ajungea în al cincilea an la şcoala de druizi.

Cashel, echivalentul lui *rath,* dar construit în piatră în locurile unde aceasta era din belşug.

Cecht, plug.

Ceile, camarad. Înseamnă şi uzufructul vitelor plătite nobililor comunităţii.

Cele, om de rând liber ocrotit de stăpânul său.

Celsine, clientelă. Prestare de servicii de diverse feluri pentru *Ri*-ul locului în schimbul ocrotirii.

Celtchair dhichlethi, mantie de ceaţă şi negură.

Ceo druidechta, ceaţă magică.

Cernach, divinitate. Înseamnă „victorios”.

Cian, zeu, tatăl lui Lugh.

Cimb, tribut.

Cin, vină.

Claideb, sabie.

Cleith, pilon de la casă.

Cli, grad la care se ajunge în al şaselea an de şcoală druidică.

Cliodna, zeiţă ce transforma oamenii în zburătoare. Păsările cu pene lucioase care o slujeau puteau să-i adoarmă pe bolnavi cu cântecele lor gingaşe.

Cluiche caintech, jocuri la funeralii.

Cnoc an Bhaird, colina bardului.

Coli, laur.

Combid, prizonier.

Conall, divinitate. Înseamnă „puternic ca un lup“.

Conchobhar Abrat Ruadh, Conchobhar cel cu Sprâncenele Roşii.

Conn, unul din fiii lui Lir.

Corco mo-Druad, „sămânţa druidului meu“.

Corrguine, vrăjitorie.

Corrguinech, mag.

Craebh-ciuil, ornament al druizilor şi al poeţilor: clopoţei care erau purtaţi la ceremonii şi scoteau clinchete la fiecare pas.

Crann, copac.

Crann Bethadh, copacul vieţii, planta sacră din mijlocul tribului.

Crannog, insulă artificială pe lac sau în radă, constituită din colibe ridicate pe piloţi.

Craobh Righ, Războinicii din Ramura Regală din Ulster.

Craobh Ruadh, Războinicii din Ramura Roşie din Ulster.

Creidhne, zeitate. Era potcovarul calfă al zeului fierar Goibnu. Alături de Luchta, meşteşugarul, lucra arme fermecate.

Crimthann Nia Nair, Crimthann, modestul luptător.

Criss, faşă sau cingătoare.

Crom, zeul focului şi al vânturilor.

Cromlech, cerc megalitic de pietre în poziţie verticală sau suspendate, sinonim al unui loc de cult (religios sau astronomic) pentru populaţiile celtice, în mare parte legat de perioada paleolitică a erei bronzului. Întrebuinţat în chip arbitrar pentru a desemna un astfel de templu sacru din neputinţa de a găsi alţi termeni într-o perioadă despre care nu se ştie aproape nimic. Cei mai severi ar putea să califice aşa ceva o inadvertenţă, o născocire a autorului.

Cromm Cruach, idol sângeros, vestitor al morţii.

Cu, copoi sau câine.

Cu Cuchlainn, luptătorul cel mai faimos al Ulsterului.

Cuill, alun.

Cuithe, gât.

Cumal, epitet pentru femeia sclavă.

Da Chich Anann, sânii lui Danu.

Dagda, Marele Tată sau Zeul cel Bun al tribului De Danaan, adică al tuturor zeilor, fiu al zeilor străvechi creatori ai întregului univers: Bile şi Danu, soţ şi soţie. I se mai spunea şi Eochaid Ollathar, zeu al magiei. El deţinea Cazanul Abundenţei (un atotîncăpător cazan din care putea scoate mâncare cât de multă dorea); buzduganul cu puterea de a da şi de a lua viaţa (o extremitate ucidea şi cealaltă învia), harpa capabilă să aducă somnul, râsul sau plânsul; stăpânea stihiile şi era zeitatea recoltelor. Soţia lui a fost Boann, care i l-a dăruit pe Oengus Mac Oc.

Danu/Dana, înseamnă „apa cerurilor”, Marea Zeiţă-Mamă

a tribului De Danaan, consoartă a lui Bile.

Daoine Sidhe, alt nume dat membrilor comunităţii De Danaan, pe vremea când şi-au găsit sălaş pe Colinele Golaşe.

Dara, stejar sacru. I se mai spune şi *Duir.*

Deiseal, spre dreapta.

Delg, agrafă în care se prindea mantia.

Deoch suain, medicamente/poţiuni pentru somn.

Der, fiică.

Debfine sau *Fine,* familie.

Dercad, meditaţie.

Derga, un zeu al morţilor.

Dian Cecht, zeul medicinei din Tuatha De Danaan, strămoş al lui Lug. Prin farmecele sale readucea la viaţă morţii, rostind descântece în faţa unui izvor sacru de ape, unde trupurile luptătorilor ucişi erau cufundaţi.

Diberg, brigand.

Diblidecht, senilitate.

Dicheltair/Fe-fiada, mantie prin care deveneai invizibil.

Disert, sihăstrie.

Dligid, datornic.

Dol, pajişte.

Dolmen, blocuri de piatră puse pe pământ pentru a hotărnici un spaţiu ritualic. Cu o imprecizie cronologică şi în lipsa altor termeni privind o perioadă despre care nu se ştie aproape nimic, termen folosit în chip arbitrar în această lucrare pentru a indica pietre masive în poziţie verticală sau suspendate într-un cerc megalitic, loc de cult al celţilor.

Domnu, zeiţă-mamă a fomorienilor (a luptat cu Danu).

Donn, zeu tenebros al morţii.

Doon, fântână sacră în ţinutul fomorienilor.

Dos, grad la care se ajungea în anul patru la şcoala de druizi (înseamnă „copac tânăr”).

Draigin, prun sălbatic.

Drean, sfredeluş.

Druad, druizi (plural).

Drui, druid (singular).

Druidecht, vrăjitorie/magie.

Druidi, castă de preoţi, medici, lecuitori, iscusiţi în magie, oameni de drept şi de cultură (A *se vedea precizarea în nota autorului.*) Trebuie totuşi să ne facem o precizare: termenul utilizat în această operă este pur şi simplu convenţional. Ar fi vorba, la urma urmelor, despre protodruizi, depozitari ai înţelepciunii şi sfetnici ai regilor în fiecare clan sau trib.

Druim, spinare.

Dubh, negru.

Duir, stejar sacru. I se mai spune şi Dara.

Dun, fortăreaţă/colină fortificată. Este şi partea centrală a fortăreţei, acolo unde locuiau stăpânii.

Eachtrannach, străin.

Eccineol, iarba morţii din care se prepara otrava.

Echtrai, aventuri.

Ecnaire, ritul de recviem.

Ecne, zeu al tribului De Danaan; bunica era Danu.

Eiclips, eclipsă.

Eirr, erou (literal înseamnă „bărbatul din car”).

Emhain, gemeni.

Eochaid Ollathar, vezi explicaţia la cuvântul *Dagda.*

Eochaid, cal.

Eolus leis an reltainn, a conduce cursul vieţii prin mijlocirea stelelor (adică a citi horoscopul cuiva).

Eriu/Eire, zeitate, mireasa lui Mac Cuill, regele tribului De Danaan, sora lui Banba şi Fotla; alături de cele ale surorilor, numele său este unul din apelativele străvechi ale Irlandei.

Esca, zeiţa lunii.

Etain, preafrumoasa soţie a regelui Eochy.

Ethlinn, zeiţa-mamă a lui Lugh.

Fail, soartă.

Făith (singular), clarvăzător (profet) şi şaman. Zis şi fiii. Numiţi şi *Flaidh* sau *Fhlaith.*

Faithliaig, doctor (compus din cuvintele „clarvăzător” şi „lipitoare”).

Falias, una dintre cele patru oraşe fantastice din care se trăgea tribul De Danaan De-aici parvine *Lia Fail* sau Piatra Destinului.

Făthi (plural), clarvăzători (profeţi) şi şamani. Zişi şi *Filid* sau *Flaidh, Fhlaith, Faithi* sau *Ovati.*

Fe, ciomag de plop cu care se măsurau mormintele.

Felmac, elev.

Fhlaith, bărbat clarvăzător.

Fian, pion în jocul *fidehell.*

Fiann, bandă de tâlhari sub comanda lui Finn, erou mitologic aparţinând ciclului omonim.

Fid, lemn.

Fidehell, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Fidne-med, grup de copaci sau boschet sacru.

Fili, clarvăzător (singular). Zis şi *Faith /Flaidh / Fhlaith.*

Filid, clarvăzători (plural). Zişi şi *Faith/Flaidh/Fhlaith.*

Filin, poeţi şi cântăreţi de curte; echivalentul irlandez al barzilor britanici. Aveau în mână legile.

Find, cel Frumos, alt nume/poreclă a zeului Lugh. Înseamnă şi „alb”.

Fine o Derbfine, familie.

Finias, unul dintre cele patru oraşe fantastice din care se trăgea tribul De Danaan. De-aici şi numele de Lancea Victoriei.

Finn, erou mitologic aparţinând ciclului omonim, fiu al lui Cumall şi al lui Muirne Muncaim.

Finn Eces, poetul care capătă darul cunoaşterii mâncând un somon fermecat; i-l va transmite lui Finn, eroul ciclului omonim.

Fir, oameni.

Fir, adevărat.

Fir Bolg/Firbolg, înseamnă „oameni cu desagă” şi sunt o populaţie compusă din trei triburi: Fir Galeoin, Fir Domnann şi Fir Bolg. Aparţin mitologiei ca protagonişti ai celei de-a Treia Invazii pe Inis Fail.

Fir flatha, adevăr.

Fisatoir, astrolog.

Fithithir, învăţător.

Flaith, luptători.

Flaithi, nobili.

Fled co-lige, ceremonie funebră sau de înmormântare.

Fochlacan, arbust.

Fochluc, primul grad de învăţătură atins într-o şcoală de druizi.

Focul lui Bel sau *Focul Sacru,* focul originar din care era aprins orice foc pe Inis Fail.

Foga, lance scurtă. Zisă şi *bir.*

Fota, lung.

Fotla, divinitate, mireasa lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Erin şi Banba; la fel ca cele ale surorilor, numele său este unul din străvechile apelative ale Irlandei.

Fosterage, separarea copiilor de familia din care provin pentru a le da o educaţie pe lângă o familie de rang mai înalt.

Fragarach, spadă a zeului mării Manannan. Putea să străpungă orice fel de platoşă. Înseamnă „garant”.

Fuat, sicriu.

Fursundud, iluminare, inclusiv poetică.

Gae, lance, zisă şi *sleg.*

Gaeli/Goideli, urmaşi ai lui Mil, strămoşi mitologici ai irlandezilor de azi.

Geasa, interdicţie.

Geis/Glăm dichenn, blestem/interdicţie.

Geissed, panoplie cu lance şi scut încredinţată adolescentului care trecea la vârsta adultă, la şaptesprezece ani, după sfârşitul perioadei de *fosterage.*

Gennti, „străini”, vikingi, în cea mai mare parte norvegieni şi danezi. Zişi şi lochlann-i.

Geo bheo, Gan baistedach (proverb), fără viaţă, fără botez.

Giall, ostatic.

Gillacht, pubertate.

Glam dicîn, satiră incisivă.

Gleinntlidhe, botez.

Goibnu, zeul fierar al tribului De Danaan. Era şi gazda de Dincolo de Mormânt unde băuturile şi miedul confereau nemurirea. Avea două ajutoare: Luchta, meşteşugarul, şi Creidhne, potcovarul; împreună făureau arme fermecate.

Gorias, unul din cele patru oraşe fabuloase ale comunităţii De Danaan. De-aici provine o spadă *-Lama lui Danu* – care o precede pe Excalibur.

Grian, soare.

Gwel, a vedea.

Gwerin, pion în jocul numit *fidehell.*

Hafskip, corabie de mărfuri vikingă, zisă şi *knarr;* mai încăpătoare decât *skeid-ul* sau *drakar*-ul.

Hoclachus, vârsta adultă.

Ibormeith, bacă de tisă.

Imbas forasnai, lumina profeţiei.

Imbolc, sărbătoare celtică la începutul lunii februarie. Legată de alăptarea mieilor.

Immrama, călătorii.

Inar, tunică.

Jboir, tisă.

Labraid loinseach, marinarul care vorbeşte.

Lama lui Danu, una din cele patru comori ale poporului din Irlanda, provenind din oraşul fabulos Gorias. Se presupune a fi existat înainte de Excalibur, spada britanicului rege Arthur.

Lamh, mână.

Lamh-luaide, mână de plumb, joc de forţă.

Lamhcomairt, bătăi din mâini care însoţeau ritul *ecnaire* (ritul de recviem).

Lanamnas ecne, căsătorie prin răpire.

Lanamnas tothla, căsătorie prin seducere tainică.

Lancea Victoriei, una din cele patru comori magice ale Irlandei. Provine din oraşul fermecat Finias. Ulterior s-a descoperit acolo lancea cu care Longin l-a împuns în coaste pe Isus Hristos.

Leabhar, carte.

Leabhar Gabhala, Cartea invaziilor.

Leabhar na h uidre, Cartea vacii brune.

Leine, tunică de lână colorată.

Les, lumină.

Lia Fail sau *Stela lui Danu,* mitologica Piatră a Destinului poporului irlandez. Provenind din oraşul fermecat Falias.

După multe surse, ar fi fost obiectul unor dispute între facţiuni rivale (scoţieni şi irlandezi). Furată sau sustrasă cu forţa, a trecut prin multe păţanii până când o presupusă Piatră a Destinului a fost recunoscută în Westminster Abbey, sub tronul desemnat ca jilţ regal la încoronarea regilor englezi. Furată din porunca lui Eduard I din localitatea Scone, în Perthshire (de unde şi numele Stone of Scone), din voinţa reginei Elisabeta a fost pusă la loc de cinste, printr-o ceremonie de vază.

Liaig, lipitoare.

Lios (vezi cuvântul *rath).*

Lir, zeul oceanic, tată al lui Manannan.

Lochtach, vinovăţie.

Loegaire, întăritură, fortăreaţă.

Log n-Enech, pondere socială sau preţ onorific.

Lond, sălbatic.

Lorg, buzdugan.

Luaide, plumb.

Luchta, zeitate. Era meşteşugarul ajutor al zeului fierar Goibnu. Alături de Creidhne, potcovarul, făurea arme fermecate.

Lugaid Riab Nderg. Lugaid cel cu Dungi Roşii.

Lugh Lamhfadha/Lug Lamfota (sau Lug cel cu Braţul Lung, cu Mâna Lungă), fiul lui Cian şi Ethlinn/ Ethne (fiica lui Balor a fomorienilor), zeul tuturor artelor şi meseriilor, cunoscut şi ca Find cel Frumos. Inventator al jocului de *fidehell* şi al jocului cu mingea. Mag şi luptător, a fost crescut de Tailtu, regina „oamenilor cu desagă”. În luptă se folosea de magie, de spada fermecată a lui Manannan (Fragarach) şi de barca lui Manannân. Era un zeu al luminii, a cărui sărbătoare estivală se numea *Lughnasad.*

Lughnasad, sărbătoare celtică de vară celebrată în prima zi a lunii august.

Luib, iarbă.

Lunasa, august.

Lynn, lac.

Mac, fiu, băiat.

Mac cuill, fiu al alunului.

Mac fuirmid, grad al anului trei la şcoala de druizi.

Mac oc, tânăr fiu.

Mac seinghesa, fiu al înţelepciunii din vechime.

Macdacht, copilărie.

Macha Mong Ruadh, Macha cu Şuviţe Roşii.

Mael, chel.

Magh, câmpie.

Magh Mell, câmpie minunată.

Magh Slecht, câmpia masacrului.

Magmor, zeu coborâtor din Tuatha De Danaan.

Manannan, zeu al mării precum şi suveran al Tărâmului de Dincolo, fiu al lui Lir. Avea o barcă care se supunea intenţiilor marinarului, un cal (Aonbarr) care putea să galopeze atât pe uscat, cât şi pe mare, o spadă (Fragarach) care străpungea orice fel de platoşă. Porcii lui fermecaţi puteau fi tăiaţi într-o zi, gătiţi şi mâncaţi, şi a doua zi reînviau, gata pentru alt festin. Deţinea o pungă făcută din piele de cocor, care fusese cândva o femeie geloasă.

Mare, cal.

Med, constelaţia Balanţei.

Medb, zeiţa fertilităţii.

Meddu, mied. Băutură alcoolică.

Messam, mai rău.

Miach, zeu fiu al lui Dian Cecht.

Midir/Mider, zis şi cel Semeţ. Divinitate a comunităţii De Danaan, numit şi Coama Galbenă.

Mil, ctitor al unei rase mitologice protagoniste din vremea celei de-a cincea invazii a Irlandei.

Milesieni, populaţie (aparţinând mitului irlandez) care a învins poporul lui Danu, adică pe zeii din Tuatha De Dannan.

Moen, mut.

Morias, unul din cei patru druizi învăţători ai celor din triburile De Danaan; şi zeii îşi aveau druzii lor.

Morrigan, teribila şi furioasa zeiţă a războiului. Regina Demonilor sau Marea Regină, provoca masacre şi era vestitoarea victoriei sau înfrângerii părţilor participante în luptă. S-a împreunat cu Dagda.

Murdhuacha/Merrows, sirene.

Murias, una din cele patru oraşe fabuloase din care proveneau Tuatha De Danaan. Aici îşi are obârşia Cazanul Abundenţei.

Nabid, un soi de bere lochlann.

Naidenacht, prima copilărie.

Neladoir, ghicit în nori.

Nemain, groază.

Nuada, suveran corect şi generos din Tuatha De Danaan, zis şi Argatlam (Mână de Argint) care i-a călăuzit pe fiii lui Danu atunci când au ajuns pentru prima oară pe Inis Fail, în ciclul mitologic.

Nuall-guba, tânguire de durere funebră (zisă şi Amra).

Oc, tânăr.

Oenach, adunare, convocare sau/şi târg.

Oenar, singuraticul.

Oenfer, fiu unic.

Oengus Mac Oc/Angus Og, fiul lui Dagda şi Boann, zeu al iubirii.

Ogma, fiu al lui Dagda, zeu al elocinţei şi al literaturii; prin urmare, zeu al tuturor druizilor. Fiica sa s-a căsătorit cu Dian Cecht, zeu al medicinei.

Oilean, insulă, zisă şi Inis.

Oimelg, naştere.

Oisin/Demne, pui de cerb.

Ollamh, profesor/istoric/cărturar (sau bard de cel mai înalt nivel din cele şapte posibile). Un druid. Avea o crenguţă de aur spre a-i fi recunoscut gradul la care se ajungea la şcoala de druizi după doisprezece ani de învăţătură.

Orna, spada lui Tethra care vorbea şi povestea faptele sale de vitejie.

Oscar căch i geeird araili, proverb, „Orice om dă greş dacă se bagă în meseria altuia”.

Piana di Breg, câmpia din jurul capitalei Temair Luachra.

Pwyll, înţelepciune.

Racholl, linţoliu.

Răth, gospodărie agricolă fortificată cu un val de pământ

circular pentru apărarea caselor izolate. Ocrotită de şanţ şi aşezată de obicei pe înălţimi, ca de pildă culmile unui deal. Zisă şi *lios.*

Re, lună.

Rehollys, lumina lunii.

Reithes Grian, roata soarelui (adică zodiacul).

Ri, regele provinciei; erau mai mulţi, unul de fiecare ţinut.

Ri An Domhain, rege al lumii (singular).

Ri Echraide, rege al cailor.

Ri Ruirech, rege al regilor superiori, termen echivalent celui de *Ard Righ.*

Rig În Betho, rege al lumii (plural).

Roth, roată (reprezintă soarele). Dar şi discul sau sfera.

Roth Fail, roata destinului.

Ruadh, roşu.

Ruam, iarbă roşie pentru suliman.

Run, secret.

Sai, călcâi.

Samhain, sărbătoare celtică a morţilor celebrată la întâi noiembrie. Celebra nu numai începutul iernii, ci şi al anului. În noaptea respectivă, Sidhe îşi deschidea porţile şi permitea duhurilor să se întâlnească cu fiinţele omeneşti.

Scalm, strigoi sau duh.

Sciath, scut.

Sen, bătrân.

Sendacht, vechime.

Senias, unul dintre cei patru druizi care făceau lecţii cu Tuatha De Danaan: druid al zeilor.

Set, unitate de valoare la schimb, echivalent cu jumătate din valoarea unei vaci de lapte.

Shollys, lumină.

Sidh, mormânt vrăjit sau/şi măgura fermecată. Fiecare zeu deţine una drept sălaş Dincolo de Mormânt.

Sin, furtună sau vreme rea.

Sitchain, pace a sufletului.

Skeid, navă de război vikingă, zisă şi *drakar;* mai mică şi mai iute decât *hafskip/knarr.*

Slat an draoichta, bagheta druidului.
Sleg, lance, zisă şi *gae.*
Solam, numele unui străvechi meridian pentru calcularea orei.
Stadr, loc.
Stan, cositor (metal).
Stroinseir, străin.
Strophais, crengi verzi şi stufoase de mesteacăn pentru a acoperi cadavrele.
Tabhfheis, sărbătoarea taurilor.
Tamailte, fluviu calm sau fluviu întunecat.
Tamlorga filidh, versurile poetului.
Tech, casă.
Tethra, misterios zeu al mării la fomorieni.
Tiag liubhair, pungă, servietă.
Tigemmas, stăpân al morţii legat de idolul Cromm Cruach.
Tigh'n alluis, casa sudorilor.
Tir, pământ sau pământesc.
Torann, tunet.
Torque, colan de aur prelucrat, simbol al luptătorilor şi druizilor.
Treb, casă sau locuinţă.
Tricha cet, „treizeci de sute”, termen arătând o forţă de trei mii de oameni.
Troscad, dejun ritualic.
Tuaith, spre stânga.
Tuath, trib.
Tuatha De Danaan sau Oameni ai Zeiţei Dana, popor divin, fii ai zeiţei Danu compus din trei clase: *Tuatha,* adică căpeteniile, *De,* adică zeii, şi *Dan,* adică meşteşugarii şi artiştii. Au devenit Daoine Sidhe atunci când şi-au stabilit sălaşul pe „colinele scobite”.
Tugen/Taiden/Stuige, mantie.
Uaim, grotă.
Uasal, înalt.
Ucht, piept.
Uisce, apă.

Urias, unul dintre cei patru druizi învăţători ai tribului De Danaan: şi zeii îşi aveau druizii lor.

Vafthruidhnir, gigantică zeitate lochlann.

Mulţumiri

Lui Mery, care s-a dus prea repede. Totul ar fi decurs în cu totul alt chip.

Lui Paolo Pesando, deoarece nu am un frate mai mare, dar mi l-aş dori să fie ca el.

Lui Dandalf Dragonul, irlandez (http://www.dandalf. com), cultivator al materiei celtice, deoarece a avut răbdarea să mă suporte şi seriozitatea să-mi răspundă impecabil chiar şi la întrebările mele cele mai complicate sau bizare.

Profesoarei Marion Gunn de la Universitatea din Dublin, pentru reperul pe care îl reprezintă în studiile istorice şi lingvistice privind comunitatea celtică străveche.

Lui Mario Vichnevski, Johan Myreboe, Joanne Van Aken, Wayne Coleman, Juha „Moose“ Lundgren, Dan Ward, Ola Boestrom, Marla O’Keefe, Vicky şi Rikke Janssen pentru sugestiile tehnice şi cele privind natura, geologia şi teologia, toponimia şi topografia, precum şi echipei formată din Patrick MeCoy, Sean Kelly, Mats Joansson, Yngre Staalstroem, Morgan Bailey, pentru consultanţele etnologice, zoologice şi etologice.

Doamnei prof. Dr. Luisa Lombardelli pentru indispensabilul sprijin medico-chirurgical de anesteziologie.

Lui Fabrizio Marcheselli, om de legătură; născut sub semnul dublu al Gemenilor, deoarece ştie cum să conducă fără cusur un birou de presă şi, totodată, să mă suporte pe mine.

Paolei Pisano, pentru răbdare, deoarece pentru promovarea cărţii mele timp de şase luni în şir a trebuit să mă suporte prin intermediul poştei electronice (mai precis 106 e-mailuri).

Lui Mauro Bianchi, un inginer pentru care ar fi trebuit înfiinţată o ramură nouă a ingineriei: cea legată de cărţi.

Barbarei Storci, pentru preţiosul sprijin de editare: citeşte atât de atent, ca şi când mi-ar considera textele ceva riscant, demn de pus sub lentila microscopului.

Giancarlei Negri: învăţăturile sale au fost extrem de

preţioase chiar şi arhidruizilor mei.

Albertei „Betty“ Musiari, care a crezut în mine ca mâzgălitor pe hârtie imediat după ce a citit primul paragraf.

Lui Claudio Guarnieri, deoarece este precum MGG-ul (Marele Gigant Gentil) al lui Roald Dahl: ideile sale asupra forţei cu care trebuie acţionat slujesc chiar şi protagonistului unui roman.

Lui Nando, care nu mai e. Îmi lipseşte atât el, cât şi învăţămintele lui. În afara veşmintelor albe trebuie că are o pereche de aripi scurte, deoarece când îmi flutură în preajmă, îmi zbârleşte părul prin adierea pe care o stârneşte.

Lui J. Coffey, Michael şi Seth, deoarece sunt încă aici cu mine. Nu încercaţi să înţelegeţi; doar ei pot pricepe.